SÖMÜRGECİLİĞİN MANTIĞI VE SOSYAL DARWİNİZM

Emperyalizm ya da bir başka deyimle sömürgecilik, modern tarihte coğrafi keşiflerle birlikte başladı. 15. ve 16. yüzyılda birtakım Avrupalılar, elde ettikleri askeri teknoloji ile birlikte başka kıtalara yayılmaya başladılar. Güçlü donanmalar, etkili ateşli silahlar ve disiplinli ordular kullanarak, dünyanın uzak bölgelerini ele geçirdiler ve bu bölgeleri kelimenin gerçek anlamıyla "sömürmeye" başladılar.

İlk sömürgeciler Portekizliler ve İspanyollar'dı. Özellikle Kristof Kolomb'un Amerika'yı keşfinden sonra, bu iki ülke modern dünyanın ilk sömürge imparatorlukları olarak tarih sahnesine çıktılar. Amerika kıtasının güneyini kısa bir süre içinde sömürgeleştirdiler. Burada yaşayan ve temelde barışçı bir tabiata sahip olan yerlileri köleleştirdiler. Zorla çalıştırdıkları bu insanları Amerika kıtasının tüm altın ve gümüş zenginliklerini yağmalamak için kullandılar.

İspanya ve Portekiz'i diğer Avrupa ülkeleri izledi. 17. yüzyılda Hollanda güçlü bir sömürge ülkesi olarak rekabete katıldı. Hollanda'yı İngiltere izledi. Bu iki yeni sömürgeci güç de, hem Amerika kıtasına hem de Uzakdoğu'ya el attı. 18. yüzyıla gelindiğinde İngiltere dünyanın en büyük sömürge imparatorluğu haline geldi. Fransa ve Belçika da çok geçmeden yarışa katıldı. 19. yüzyıla gelindiğinde, Amerika kıtasının büyük bölümü, Afrika'nın neredeyse tamamı ve Uzakdoğu'nun çok sayıda ülkesi bu Avrupa devletlerinden birinin sömürgesi durumundaydı. Bu ülkeler, sömürgeciler tarafından atanan "Genel Vali"lerce yönetiliyordu. Sömürge ülkelerinde yer alan bu yönetimler, bu ülkelerin halkının yeterince verimli olarak çalıştırılmasına ve doğal kaynaklarının yine yeterince verimli olarak Avrupa'ya aktarılmasına özen gösteriyorlardı. Bu nedenle 19. yüzyıl, adeta bir "sömürgecilik yüzyılı"ydı. Hatta yakın tarihle ilgilenen çoğu otoritenin kabul ettiği gibi, I. Dünya Savaşı da bu sömürgelerin paylaşılması kavgasından doğdu.

Sömürgecilik ekonomik ve siyasi bir sistemdi ve bu yöndeki çıkarlar için kullanılıyordu. Ama bir de bu sistemin "kültür" yönü vardı.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: Sömürgeci ülkeler, az önce belirttiğimiz gibi, açıkça yağmacılık yapıyorlardı. Hiçbir hak sahibi olmadıkları bir ülkeyi zorla ele geçiriyorlar, sonra bu ülkedeki insanları baskı altına alıyorlar ve ülkenin kaynaklarına el koyuyorlardı. Ama elbette bu sömürgeci ülkeler kendilerinin "yağmacı" olarak görülmesini ve tarihe öyle yazılmasını istemiyorlardı. Bu nedenle yaptıkları işi bir şekilde meşru ve haklı göstermeye çalıştılar. Kendilerini haklı gibi gösterecek birtakım açıklamalar aradılar.

Peki bu açıklama ne olabilirdi? Bir ülkeyi ve milleti köleleştirmeye ne gibi bir kılıf bulunabilirdi?

Sömürgeciler, bu cevabı aslında ilk günden buldular. Yaptıkları işi meşru gibi gösterecek bir kılıf bulmanın tek yolu, hedef aldıkları insanları sözde "ilkel insanlar", hatta "hayvanımsı canlılar" gibi gösterebilmekti. Eğer bu bilim dışı düşünce kabul ettirilirse, kendilerinin de "ileri insanlar" olarak bu sözde "geri" toplumları gütmeleri son derece makul bir hareket olacaktı.

Sömürgeciliğe meşruiyet sağlamak için kullanılacak olan bu mantık, sömürgeciliğin henüz doğuş aşamasında, yani Kolomb'un Amerika yolculuğunda ortaya atıldı. Bu bilim ve akıl dışı iddiaya göre, Amerikalı yerliler gerçek birer insan değil, gelişmiş bir hayvan türüydüler.

Bu yanılgı, ilk kez Kristof Kolomb ve adamları tarafından ortaya atılmış, sonra da Güney Amerika'nın kolonileştirilmesi işini üstlenen İspanyol sömürgeciler tarafından savunulmuştu. Aslında altın, şöhret ve toprak peşinde koşan bu yağmacılara karşı, Katolik Kilisesi tavır koymuştu. Bunun en ünlü örneği, Chiapas piskoposu Bartolome de Las Casas'ın, Kolomb ile birlikte Yeni Dünya'ya ayak basan kolonicilerin "yerliler bir tür hayvandır" iddiasına karşılık, yerlilerin "gerçek birer insan" olduğunu savunmasıydı. Bu nedenle Las Casas "yerlilerin havarisi" olarak anılmaya başlamıştı. Daha sonra, 1537'de, Papa III. Paul de, yayınladığı *Sublimis Deus* adlı fermanında sömürgeci vahşetini lanetlemiş, Kızılderililer'in gerçek insanlar (veros homines) olduklarını, onları köle düzeyine indirgemek küstahlığını gösterenlere, iman sahibi olma yeteneğine haiz insanlar olduklarını ilan etmişti.[2]

Bu gibi itirazlardan dolayı, sömürgecilerin, yerlileri "bir tür hayvan" sayan bilim dışı iddiası uzun bir süre tartışmalı olarak kaldı. Sömürgeciler kendi mantık dışı tezlerini savunmakta ısrarlıydılar, ama tüm insanlar Allah'ın eşit olarak yarattığı ve herkesin tek bir atadan, Hz. Adem (as)'dan geldigi gerçeğini kabul eden Kilise'nin etkisi Avrupa'da bir süre daha devam etti. Ancak Avrupa toplumlarının giderek dinden daha fazla uzaklaşması ve materyalist dünya görüşüne giderek daha fazla kapılması, dengeyi sömürgeciler lehinde değiştirecekti.

19. Yüzyıl: Sömürgeciliğin Zirvesi

19. yüzyıl, siyasi anlamda bir sömürgecilik yüzyılı olarak da tanımlanabilir. Çünkü bu dönemde sömürgeci ülkeler tarih boyunca ulaşamadıkları kadar geniş topraklara yayılmışlardır. Özellikle İngiltere ve Fransa, Afrika'dan Hindiçini'ne kadar uzanan dev bir coğrafyaya hakim olmuştur.

19. yüzyıl, bu siyasi tablonun yanında, felsefi anlamda da olumsuz yönde büyük bir değişim yaşamıştır. Bu bozulmanın temelindeki akım ise materyalizmdir. Avrupa'da Hıristiyan kültürüne karşı asırlardır yürütülen savaş bu yüzyılda galip gelmiş ve Allah'ın varlığını inkar edip sadece maddeyi mutlak varlık sayan materyalizm yanılgısı, kültür ve bilim dünyasına tamamen egemen olmuştur.

İşin ilginç tarafı ise, 19. yüzyılın farklı gibi gözüken bu iki özelliğinin, yani sömürgeciliğin ve materyalizmin aslında birbiri ile yakından ilişkili olmasıdır. Avrupa'nın uyguladığı siyasi strateji olan sömürgecilik, felsefi dayanağını da materyalizmde bulmuştur.

İlerleyen sayfalarda bunun detaylarını inceleyeceğiz. Ama öncelikle bu ilişkinin temel mantığını açıklamakta yarar var. Sömürgeciliğin tarihteki gelişiminden söz ederken, bu sistemin birtakım meşruiyet arayışları içinde olduğunu da belirtmiştik. Bunun nedeni, sömürgeciliğin gayri ahlaki bir sistem olmasıdır. Sömürgecilik, birtakım insanların haklarının yenmesine, adaletsizliğe, baskı ve zulme dayalı bir sistemdir ve insanlığa doğruyu, dürüstlüğü, adaleti, barış ve kardeşliği emreden ahlaki kıstaslarla açıkça çelişir. Bu ahlaki kıstasların kaynağı ise dindir. Çünkü ancak din insanlara, adaletin, dürüstlüğün, doğruluğun kutsal olduğunu öğretir ve yine ancak din insanları bu ahlaki kıstaslar için, kendi çıkarlarından gerektiğinde feragat etmeyi emreder.

Bu bizlere, sömürgeci anlayışla dinin getirdiği ahlak anlayışı arasında büyük bir çelişki olduğunu göstermektedir. Kolomb ve diğer İspanyol sömürgecilerle Kilise arasındaki çatışma, bu kuralın Avrupa tarihindeki bir ifadesi olmuştur.

Ancak az önce belirttiğimiz gibi, Avrupa giderek artan bir süreçle dinden uzaklaşmış ve dinin karşısında yer alan materyalizm, 19. yüzyılda zirveye çıkmıştır. Bu nedenle de 19. yüzyıl, Avrupa açısından sömürgeciliğin gelişebileceği ideal bir kültürel ortam olmuştur. Tüm insanların Allah'ın yarattığı eşit varlıklar oldukları ve birbirlerine karşı da yine Allah'in bildirdiği ahlaki kurallara göre davranmaları gerektiği reddedilince, sömürgeciliğin gelişeceği bir zemin meydana gelmiştir.

Avrupalı toplumlar, tüm insanların Allah'ın yarattığı eşit kullar olduğu gerçeğinden uzaklaştıkça, insan ırklarının bazılarının (yani kendilerinin) "ileri", bazılarının ise "geri" oldukları yanılgısına inanır hale gelmişlerdir. Yaratılış gerçeğinin reddedilmesi, ırkçılığın doğmasına neden olmuştur.

Amerikalı bilim adamı James Ferguson, *New Scientist* dergisinde yazdığı "Irkçılığın Laboratuvarı" başlıklı makalede, ırkçılığın yükselişinin Yaratılışın reddedilmesiyle olan bağlantısını şöyle açıklar:

19. yüzyıl Avrupa'sında gelişen sosyal bilimler, ırk kavramıyla fazlaca içiçe girmişti... Gelişen yeni antropoloji, insanın kökeni hakkındaki iki zıt düşünce ekolünün savaş meydanı haline geldi. Bunların daha eski ve köklü olanı, "monogenizm"di (tek kökenlilik). Monogenizm, tüm insanoğlunun, renk ve özellik farkı olmadan, doğrudan Adem'in soyundan geldiği ve Tanrı'nın tek bir fiili ile yaratıldığı inancına dayanıyordu. Monogenizm Kilise tarafından savunuluyordu ve 18. yüzyıla kadar da çok yaygın bir kabul görüyordu. Ancak bu dönemde "poligenizm" (çok kökenlilik) olarak bilinen ve dini otoriteye karşı koymaktan doğan rakip bir teori gelişti. Poligenizm, farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğunu savunuyordu.[3]

"Farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğu" iddiasının sözde bilimsel temeli ise evrim teorisiydi.

Evrim ve Irklar

Eski çağlardan beri materyalist felsefeciler tarafından savunulan evrim fikri, Avrupa'nın gündemine 18. yüzyılın sonlarında girdi. Jean B. Lamarck, Georges de Buffon ve Erasmus Darwin (Charles Darwin'in dedesi) gibi isimler tarafından ortaya atılan evrim teorisini en kapsamlı olarak ortaya koyan kişi ise Charles Darwin oldu. Darwin, o zamana kadar biyoloji biliminde yaygın kabul gören "canlı türlerini Allah ayrı ayrı yaratmıştır" gerçeğini hiçbir bilimsel bulgu ve bilgiye dayanmadan reddetti ve tüm türlerin rastlantılar sonucunda birbirlerinden evrimleştikleri yanılgısını öne sürdü. Darwin'in bilim dışı iddiasına göre balıkların atası solucanlar, kuşların atası sürüngenler ve insanların atası da maymun benzeri canlılardı.

Bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanan bu teori kısa sürede çok sayıda taraftar kazandı. Bu taraftarların ortak özelliği ise, bilimsel kaygılarla değil, ideolojik ön yargılarla hareket etmeleriydi. Çünkü Darwin, canlıları ve insanoğlunu Allah'ın yarattığı gerçeğini reddetmekle, her türlü ateist dünya görüşüne zemin hazırlamış oluyordu. Bu nedenle biyoloji bilimi ile hiçbir ilgileri olmayan birtakım insanlar Darwin'in en hararetli savunucuları haline geldiler. Örneğin komünizmin kurucusu olan Karl Marx, kendi deyimiyle Darwin'in "ateşli bir hayranı" idi.

Evrim teorisi genel olarak materyalist dünya görüşünü desteklerken, bir yandan da özellikle sömürgeciliğe zemin hazırlayan bir boyut içeriyordu. Çünkü evrim teorisini ortaya atanlar ve savunanlar, başta Charles Darwin olmak üzere, insan ırklarının bazılarının evrim sürecinde daha "ileri" oldukları yalanını öne sürüyorlardı. Darwin insanın kökeni konusuna, 1859'da yayınlanan ünlü kitabı *Türlerin Kökeni*'nde pek az değinmişti. Ama

bu kitaba koyduğu alt başlık bile, onun insanlığa ırkçı bir açıdan baktığını gösteriyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla"*.

Darwin, söz konusu "kayırılmış ırklar" kavramıyla Avrupalı beyaz ırkları kastettiğini ve diğer ırkları da kendi bilim dışı yorumlarına göre "yarı-maymun ilkel canlılar" olarak gördüğünü ise, 1871 yılında yayınlanan *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında açıkça ifade etti. Darwin bu kitabında insanın sözde maymunlarla ortak bir ataya sahip olduğunu, ancak insan ırklarının farklı evrimsel süreçler izlediğini öne sürüyordu. Darwin'in bilimsel hiçbir dayanağı olmayan bu iddiasına göre bazı ırklar evrimde çok ileri gitmişken, bazıları hala maymunlara yakın bir seviyedeydiler. Darwin'in kendi aklınca "ileri ırklar" olarak saydıkları ise, elbette Avrupalı "Beyaz Adam"dı. Ona göre Beyaz Adam, fiziksel ve zihinsel yönden diğer ırklardan çok ileriydi. Bu farklılığa olan inancını *"farklı ırkların zihinsel özellikleri birbirinden çok farklıdır; bu hem duygusal hem de entellektüel yeteneklerinde kendisini açıkça belli eder"* diyerek ifade ediyordu.[4]

Benjamin Farrington *Darwin Gerçekte Ne Dedi? (What Darwin Really Said?)* adlı kitabında Darwin'in bu ırkçı görüşlerini vurgular ve Darwin'in İnsanın Türeyişi adlı kitabında "insan ırklarının eşit olmadıkları" konusunda çok uzun açıklamalar yaptığını belirtir.[5]

Ancak Darwin'in bu konudaki bilim dışı görüşlerinin en önemli yönü, "geri kalmış ırklar"a ne olması gerektiği yönündeki akıl dışı yorumlarıydı. Eğer bir insan bazı ırkların diğerinden daha "ileri" oldukları gibi bir fikre kapılmış olsa bile, buradan "ileri" ırkların "geri" kalanlara yardım etmesi, onların gelişimine katkıda bulunması gerektiği gibi insancıl bir sonuç da çıkarabilirdi. Ama Darwin böyle düşünmüyordu. Aksine, "ileri" ırkların "geri" ırkları köleleştirmeleri, hatta yok etmeleri gerektiği gibi son derece acımasız bir görüşü savunuyordu. *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında şöyle yazmıştı:

> *Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek..*[6]

Darwin bu akıl ve bilim dışı sonuca "yaşam mücadelesi" kavramıyla varmıştı. Darwin bu kavramı öncelikle doğaya atfetmişti. Bu yönde hiçbir somut bulgusu olmamasına rağmen, doğada canlılar arasında kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğunu, her bireyin sadece kendi çıkarları ve yaşamı için çabaladığını ve diğerleriyle savaştığını iddia etmişti. Darwin'in iddiasına göre bu yaşam mücadelesi içinde zayıf bireyler elenirken, güçlü ve uygun yapıya sahip bireyler de seçilip hayatta kalıyorlardı. Oysa ilerleyen dönemde doğada yapılan gözlemler bu iddianın doğru olmadığını, canlılar arasında son derece güçlü dayanışma mekanizmaları bulunduğunu, hatta çoğu canlının içinde bulunduğu grup için kendisini bile bile feda ettiğini ortaya çıkaracaktı.[7]

Ancak Darwin "yaşam mücadelesi"nin evrensel bir kanun olduğuna inandırmıştı kendisini. Sonra da, doğadaki canlılar için yazdığı bu bilim dışı senaryoyu aynen insan toplumlarına atfetmişti. İnsan ırklarının kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini düşünmüştü. Dahası, büyük bir cehaletle, bu mücadelenin evrimsel gelişme için gerekli olduğunu, yani bazı insan ırklarının yok edilmesinin insanlığın gelişmesini sağlayacak bir süreç sayıldığını savunmuştu.

Evrim teorisinin insan toplumlarına uygulanmasıyla ortaya çıkan bu ırkçı görüş "Sosyal Darwinizm" olarak bilindi. 19. yüzyıldaki bütün ırkçı düşünceler de Sosyal Darwinizm'den ilham aldılar. Bu ırkçıların başında ise, tahmin edilebileceği gibi "Beyaz Adam'ın üstünlüğü"nü savunan sömürgeciler geliyordu. Sömürgecilik, Kristof Kolomb döneminden beridir ortaya atıp da bir türlü "bilimsel" bir açıklamayla destekleyemediği "yerliler bir tür havyandır" yalanına ilk kez bilimsel görünümlü bir dayanak sağlamış oluyordu. Bu nedenle Darwin'in teorisi,

sömürgeciliğe taraftar olan çevrelerden kısa sürede büyük bir destek gördü. Hintli antropolog Vidyarthi, bunu şöyle açıklar:

Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.[8]

Sosyal Darwinizm ve Sömürgecilik

Evrim teorisinin günümüzdeki en önde gelen savunucularından biri olan Harvard Üniversitesi paleontoloğu Prof. Stephen Jay Gould, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı hakkında şöyle der: *"Bundan sonra kölelik, sömürgecilik, ırksal farklılıklar, sınıf yapıları ve cinsiyetin rolü ile ilgili argümanlar artık özellikle bilim adı altında yürütülecektir."*[9] Gould'un sözleri doğrudur. Gerçekten de saydığı bu kavramlar, Darwinizm'in ortaya çıkmasından sonra "Sosyal Darwinizm" adı altında sözde bilimsel bir görünüme bürünmüştür.

İşgal, sömürü, baskı ve zulüm elbette her zaman insanlık tarihinin bir parçası olmuştu. Ancak evrimcilerin kendilerinin de itiraf ettiği gibi, Darwin'in ortaya attığı teori sayesinde, bu gayri ahlaki eylemlerin dayandırılabileceği ve meşru gibi gösterilebileceği bir gerekçe bulunmuştu artık. Bu teorinin temelinde yatan "güçlü olanın hayatta kalması" yanılgısıyla, Darwin'in ardından ortaya çıkan ırkçı öğretiler bağdaştırılınca, ortaya sömürgeciliğin ve diğer her türlü baskıcı sistemin meşrulaştırılabileceği bir formül çıkmıştı.

Darwin, ortaya attığı ve bilimsel hiçbir değeri olmayan biyolojik evrim prensiplerinin insan topluluğuna da uygulanması gerektiğini ön görmüştü. Örneğin 1869'da H. Thiel'e yazdığı bir mektupta şöyle diyordu:

Benim türlerin değişimi hakkında kullandığım bakış açısına ***benzer fikirlerin ahlaki ve sosyal sorunlar üzerine uygulandığını*** *görüyorum ve bu konuyla oldukça fazla ilgilendiğime inanmalısın. Önceleri kendi görüşlerimin bu kadar farklı ve çok önemli konulara uyarlanabileceği bana pek gerçekleşebilir gibi gelmemişti.*[10]

Böylece doğal seleksiyon, adaptasyon gibi evrimcilerin kullandıkları terimler antropoloji, sosyoloji, tarih ve felsefenin de sınırları içinde incelenmeye başlandı. Meydana gelen bilim dışı doktrine **Sosyal Darwinizm** denildi.

Sosyal Darwinizm'in son derece tehlikeli olan yanılgıları şöyledir: Dünya üzerinde insanlar, ırklar, uluslar ve medeniyetler hayatta kalma mücadelesine kitlenmişler ve bu uğurda diğerleriyle büyük bir rekabete girmişlerdir. Gelişmiş medeniyetler atalarından değerli özellikler almışlardır ve bu onları diğerlerinden üstün kılan bir ayrıcalıktır. Az gelişmiş kültürler ise yakında yok olacaklardır ve buna mahkumdurlar. Bu nedenle doğanın düzeni, güçlü ve medeni ulusların, zayıfların elindeki kaynakları kullanmalarını gerektirir. Bunu yaparken her yol ve yöntem serbesttir, ahlaki değerlere gerek yoktur. Dünyanın her yerinde medenileşmiş uluslar, ırklar ve bireyler kendilerinden daha geri olanları yönetme ve sömürme hakkına sahiptir. Bu, -sözde- doğanın özünde olan bir kanundur.

Günümüzdeki bazı evrimciler Sosyal Darwinizm'i "Darwinizm'in yanlış bir yorumu" olarak göstermeye çalışırlar ve Darwin'in gerçekte ırkçı olmadığı imajını vermeye çabalarlar. Oysa gerçek bunun tam aksidir. Sosyal Darwinizm, bizzat Darwin'in kendi eseridir. Alman tarihçi Hans Ulrich Wehler de, bu gerçeği "ilk Sosyal Darwinist'in Darwin'in kendisi olduğunu" belirterek açıklar:

__Darwin, teorilerinin insan topluluğuna uygulanabilir olduğunun__ kanıtı olarak Avrupa'da ve özellikle de Amerika'da "Aryan" olarak adlandırılan ırkın yükselişini daha da geliştirerek gösteren __ilk Sosyal Darwinist__'tir. Hatta bu şekilde Sosyal Darwinizm'in ırkçı yorumu için de bir yol açmıştır.[11]

Benjamin Farrington da *What Darwin Really Said?* adlı eserinde bu gerçeğe işaret ederek, Darwin'in kendisini izleyenleri büyük felaketlere yönelttiğini söyler. Farrington'un ifade ettiği gibi Darwin'in söz konusu yanılgıları "insanın toplumsal, psikolojik, etik niteliklerinin bile kalıtımla geçeceği ve doğal ayıklanma yasasının kapsamına gireceği yolundaki görüşleriydi. Bu görüşler tehlikeli çıkarımlara yol açabilecek bir yanılgının ürünüydüler."[12]

Evrim teorisinin önde gelen savunucularından Stephen Jay Gould da aynı gerçeği kabul eder. Gould'a göre **"Irkçılık hakkındaki** biyolojik tartışmalar 1859'dan önce de yaygındır, fakat **evrim teorisinin kabulünün ardından çapı büyümüştür.**"[13]

İşte Sosyal Darwinizm, bu gibi sözde bilimsel iddialarıyla, 19. yüzyıl Avrupa emperyalizmine aradığı kültürel desteği sağlamıştır. "Yerliler güdülmesi gereken bir tür hayvandır" yalanını asırlardır savunmaya çalışan sömürgecilik, ilk kez Darwin sayesinde bu büyük yalana sözde "bilimsel" bir zemin bulmuştur. Bu nedenle de Darwinizm'in 19. yüzyıl Avrupa sömürgeciliğiyle, özellikle de İngiliz emperyalizmiyle iç içe gelişmiş bir teori olduğunu söyleyebiliriz. Teori, emperyalizme hizmet etmiş ve bu hizmeti nedeniyle de emperyalizmin "beyin takımı" tarafından desteklenmiştir.

İsviçre Federal Teknoloji Enstitüsü Yerbilimleri Bölüm Başkanı Kenneth J. Hsu, *Is Darwinism Science? (Darwinizm Bilim Midir?)* başlıklı makalesinde Darwinizm'in bu karanlık yönünü şöyle vurgular:

Her ne kadar savaştan sonra hayatta kalabildiysek de, biz, kişiler, sınıflar, milletler ya da ırklar arasındaki rekabetin, hayatın doğal sonucu olduğu ve üstün olanın güçsüz olanın malına mülküne el koymasının doğal olduğunu farz eden __zalim bir sosyal ideolojinin kurbanlarıydık__. Bu ideoloji 19. yüzyıl ve daha sonrasında bilimin doğal bir yasası, diğer bir deyişle 1859'da Charles Darwin tarafından Türlerin Kökeni'nde güçlü bir şekilde belirtilmiş olan evrimin mekanizmasıydı.[14]

Emperyalizm, sadece Darwin döneminde değil, daha sonra da Sosyal Darwinizm'den destek bulmuştur. Nitekim bu batıl ideolojiyi benimseyen Charles Pearson'un sözlerinde bu gerçek iyice belirginleşir. Pearson, *"__uygar uluslar arasındaki yaşam kavgasının__, bilimin, endüstrinin, uygarlığın silahlarıyla yapıldığını, ama onların __aşağı uluslara karşı yaptıkları yaşam kavgasını toplarıyla yapma hakkına sahip olduklarını__"* söyler.[15]

Sosyal Darwinizm ve Vahşi Kapitalizm

Sosyal Darwinizm sadece emperyalizmi değil, bir yandan da emperyalist ülkelerin kendi içlerinde uyguladıkları ve diğer ülkelere de ihraç ettikleri "vahşi kapitalizm"i desteklemek için kullanılmıştır.

Vahşi kapitalizm terimi, ekonomiye hiçbir devlet düzenlemesinin yapılmadığı, zengin ve fakir kesimler arasında dev uçurumlar oluştuğu ve hiçbir etkin sosyal adalet mekanizmasının çalışmadığı ekonomik sistemleri tarif için kullanılır. Böyle bir düzende, fakirlere, düşkünlere, sakatlara destek verilmez, şefkat gösterilmez. Vahşi kapitalizm, her bireyin kendisini "kurtarmakla" yükümlü olduğunu ve bu acımasız yarışta başarısız olanların cezalarını çekmeleri gerektiğini varsayar.

Vahşi kapitalizm en çok 19. yüzyılda etkili olmuştur. Sistem en acımasız biçimde İngiltere'de işletilmiş, buradaki aşırı derecede zengin bir sınıf, yönetimleri altındaki fakirleri acımasızca sömürmüşlerdir. 8 yaşındaki

çocukların kömür madenlerinde günde 16 saat çalıştırıldığı, işçilerin adeta birer yük havyanı gibi kullanıldığı bu sistem, uzun ve kanlı tepkilerin ardından zamanla yumuşamış ve 20. yüzyılda "sosyal devlet" anlayışına dönüşmüştür. Ancak bugün de hala dünyada vahşi kapitalizmi savunan ideologlar vardır ve bu sistem gelişmekte olan ülkelerin bir kısmında fiili olarak yaşanmaktadır.

19. yüzyıldan bugüne dek, vahşi kapitalizme, aradığı sözde "bilimsel" desteği sağlamış olan yegane kavram ise yine Sosyal Darwinizm'dir. Sosyal Darwinistler, ırklara ve milletlere atfettikleri "yaşam kavgası" yalanını, toplumların içindeki birey ve sınıflara da atfetmişler ve vahşi kapitalizmin sözde "doğa kanunlarına uygun" bir sistem olduğunu savunmuşlardır.

Vahşi kapitalizme evrim kavramlarıyla açıkça destek veren en ünlü isim, Darwin'in çağdaşı olan İngiliz sosyolog **Herbert Spencer**'dı. (1820-1903) Spencer, Darwinist öğretiyi büyük bir heyecanla benimsemiş, sonra da bunu sosyolojiye uyarlamıştı. Toplum içindeki bazı insanların doğal olarak diğerlerinden üstün olduğunu öne sürmüştü. Bu yanılgıya göre daha zayıf olanlar yok olacak ve insanlığın geleceğini daha iyi olanlar sürdürecekti. **Spencer fakirlerin, zeka özürlülerin ve diğer bağımlı olan kişilerin** yararına uygulanan sağlık programlarının, nüfus artışını beslediği ve uzun vadede bunun topluma zarar vereceği gibi büyük bir ahlaksızlığı ve acımasızlığı savunmuştu. Bundan başka hıfzısıhha (kamu sağlığını koruma) önlemlerine, zorunlu aşılamalara da, kendi sağlıklarını düşünüp gerekli davranışları gösteremeyecek kadar "aptal" insanların bunun sonuçlarına katlanmaları gerektiğini söyleyerek cephe almaktan çekinmemişti. Spencer'ın hezeyanlarına göre ideal toplumda bu tür toplumsal yasalar; yoksullara yardım amacıyla evrimin doğal seleksiyon yasalarına ters düşen kanunlar bulunmayacaktı.[16]

Spencer'ın yanılgılarına göre egoizm, toplumlardaki hayali evrim sürecinin en önemli dinamiği idi. Bir yazısında şöyle diyordu: *"Eğer insanlar yaşayabilecek kadar gelişmişlerse yaşarlar ve yaşamaları da iyidir.* ***Eğer yaşamaya değecek kadar gelişmiş değillerse ölürler ve ölmeleri daha iyidir."***[17]

Sosyal Darwinizm'i savunanların bu acımasız ifadeleri şefkatin, merhametin, yardımlaşma ve fedakarlığın bir yana itildiği, insani değerlerin tamamiyle yitirildiği Darwinist mantığı tam anlamıyla yansıtır. Darwinizm'in çarpık mantığı Sosyal Darwinizm'le belirginleşir, ırkçılık, düşmanlık, kin, savaş, zulüm gibi insanlık dışı eylemlerle ortaya çıkar.

Sosyal Darwinistler, bir toplum içinde sosyal adalet sağlamak, fakirlere, sakatlara yardım etmek için yapılan düzenlemelere de şiddetle karşı çıkmışlar, bunun "evrimin yasalarına aykırı" olduğunu söylemişlerdir.

Örneğin Charles Darwin'in kuzeni olan Francis Galton 1859'da yayınladığı *Hereditary Genius (Kalıtımsal Deha)* adlı kitabına **sosyal yardım programlarına karşı** çıkarak başlamıştır. Aynı şekilde Sosyal Darwinci Tille "yoksulluğu önlemeye kalkıp yenilmiş sınıflara yardım etmenin, evrimi sağlayan doğal ayıklanma yasasına set çekmek anlamına geleceğini" söyleyecek kadar ileri gitmiştir.[18]

Sosyal Darwinizm'in en ünlü kuramcılarından biri olan Amerikalı Profesor E. A. Ross'a göre ise, "Hıristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kavramları, geri zekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan bir koruyucu kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. "Devlet, sakatları, örneğin sağır-dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dırlar. Tüm bunlara sözde doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı bir cennet yapmanın yegane yolu", tüm "aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak doğal seleksiyon süresi içinde ayıklanmalarını beklemektir.[19]

Olayın en önemli yanı ise, bu fikirlerin "Darwinizm'in yanlış bir yorumu" değil, Darwinizm'in bizzat kendisi oluşudur. Benjamin Farrington'ın *What Darwin Really Said? (Darwin Gerçekten Ne Dedi?)* adlı kitabında vurguladığı gibi, "insan toplumlarında zayıfların güçlüler tarafından elimine edilmesine meşruiyet sağlayacak olan argüman" Darwin tarafından bilinçli olarak geliştirilmiştir.[20]

Darwin: İngiliz Emperyalizminin Sözcüsü

Tüm bu gerçekler, karşımıza Charles Darwin ve ortaya attığı bilim dışı evrim teorisi hakkında önemli bir tablo çıkarmaktadır. Darwin'in teorisinin iki önemli belaya destek sağladığını incelemiş bulunuyoruz. Bunlar, emperyalizm ve vahşi kapitalizmdir. Darwin, "ırklar arası yaşam mücadelesi" kavramıyla emperyalizme, "bireyler arası yaşam mücadelesi" kavramıyla da vahşi kapitalizme zemin sağlamıştır.

Burada bir nokta hemen dikkati çekiyor: Bu her iki kavram da, 19. yüzyıl İngilteresi'ni tanımlamak için kullanılabilecek en ideal iki kavramdır. Bir başka deyişle, 19. yüzyıl İngilteresi'nin en önemli iki özelliği, emperyalist ve vahşi kapitalist bir ülke olmasıdır.

Bu ise, Darwin'i karşımıza, İngiliz İmparatorluğu'nun çıkarlarını gözeten ve İngiliz emperyalizmine meşruiyet kazandırmaya çalışan bir kişi olarak çıkarmaktadır. Elbette ki Darwin'in teorisi sadece bu siyasi amaçlarla sınırlı sayılamaz; Darwin'in en büyük hedefinin materyalist felsefeye destek olmak ve doğaya materyalist bir açıklama getirmek olduğu açıktır. Ama Darwin, teorisine bilinçli olarak siyasi bir yön de kazandırmıştır. **Bilinçli olarak, İngiliz emperyalizmine ve vahşi kapitalist düzene destek sağlayacak yorumlar yapmıştır.** Bununla, İngiltere'yi yöneten güç odaklarının gözüne girmek ve böylece teorisine üstü kapalı da olsa "resmi" bir destek bulmak istemiş olması mümkündür. Ya da gerçekten İngiliz emperyalizmine inanan, ülkesinin siyasi sistemine meşruiyet kazandırmaya çalışan bir tür ırkçı olması da mümkündür. Ama her iki alternatif de sonuçta aynı kapıya çıkmaktadır: Darwin 19. yüzyıl İngiliz emperyalizminin sözcüsüdür.

Bu gerçek bazı önemli bilim adamları tarafından da teşhis edilmiştir. Örneğin Kenneth J. Hsu, 19. yüzyıl İngilteresi'nin (bu yüzyılda Britanya'nın tarihine damgasını vurmuş olan Kraliçe Victoria'nın adıyla "Victoria İngilteresi" olarak da bilinir) siyasi hesapları ile Darwinizm arasında bağ kurmaktadır. İngiltere'nin Çin'e karşı giriştiği ve bu ülkeyi "açık pazar" haline getirmeyi hedefleyen "Afyon Savaşları" sırasında, sapkın Darwinist mantıkların sıkça kullanıldığına dikkat çeken Hsu, şu yorumu yapar:

Charles Darwin, Victoria dönemi için ideal bir bilim adamı, Çin'e zorla afyon satabilmek için bu ülkeyi işgal eden ve bunu serbest ticaret ve 'en güçlülerin hayatta kalması' kuralına dayandıran ülkenin (İngiltere'nin) bilimsel dayanağıdır.[21]

Charles Darwin'in İngiliz emperyalizminin sözcüsü olduğunu teşhis etmek, bizim açımızdan son derece önemlidir. Çünkü bilindiği gibi, 19. yüzyılda İngiliz emperyalizminin hedef aldığı ülkelerin başında Osmanlı İmparatorluğu ve dolayısıyla Türk Milleti gelmektedir.

Ve Darwin "emperyalizm sözcülüğü" görevini, belki herşeyden çok Türk düşmanlığını körükleyerek yapmıştır.

İngiliz Sömürgeciliği ve Osmanlı

İngiltere 19. yüzyılın en büyük siyasi gücüydü. ABD'nin 20. yüzyılda elde ettiği "süper güç" konumu, 19. yüzyılda İngiltere'ye aitti. Britanya İmparatorluğu, dünyanın en güçlü donanmasına sahipti ve Hindistan'dan Güney Afrika'ya, Mısır'dan Avustralya'ya kadar uzanan bir coğrafyada koloniler edinmişti. İngiltere dünya ticaretinin de en güçlü unsuru ve belirleyicisiydi. Bugün "dolar" nasıl en geçerli uluslararası para ise, 19. yüzyılda da "pound" dünya piyasalarına hakimdi.

İngiltere'nin siyaseti daha fazla sömürge elde etmek ve bu sömürgeleri kendisi için olabilecek en "verimli" şekilde kullanmak hedefi üzerine kuruluydu. Benzer hedeflere Fransa da sahipti ve iki ülke arasında kıyasıya bir "sömürgeleştirme" yarışı sürüyordu. Yüzyılın sonlarına doğru Almanya da bu mücadeleye katıldı ve daha önceleri başta İngiltere ve Fransa olmak üzere diğer Avrupalı ülkeler tarafından paylaşılmış olan sömürge bölgelerinden pay kapma çabasına girdi. Öte yandan Rus İmparatorluğu da topraklarını genişletme, sıcak denizlere inme stratejisi nedeniyle bu yarışın içinde ilginç bir yer tutuyordu. 19. yüzyıl üzerinde çalışan tarihçiler Avrupalı güçler arasındaki bu sömürge yarışını "Büyük Oyun" olarak tanımlarlar. 19. yüzyıldaki uluslararası ilişkilerin en önemli faktörü bu Büyük Oyun olmuştur.

Büyük Oyun içinde Osmanlı İmparatorluğu'nun müstesna bir yeri vardı. Çünkü İmparatorluk, Balkan Yarımadası'nın batı sınırlarından Arabistan Yarımadası'nın en ucuna kadar uzanan ve tüm Ortadoğu ile Kuzey Afrika'yı içine alan dev bir coğrafyayı kontrol ediyordu. Ancak İmparatorluk büyük bir askeri güçle elde ettiği ve asırlar boyunca da istikrar ve düzen içinde yönettiği bu coğrafyayı kontrol etmekte zorlanır hale gelmişti. Bunun en önemli teknik nedeni, İmparatorluğun Batı'daki gelişmeler karşısında kayıtsız kalmasıydı. Osmanlı İmparatorluğu, Batılı güçlerin geliştirdikleri teknolojiye uzunca bir süre kayıtsız kalmış, devlet yapısını güçlendirmek için uygulanması gereken reformları çok geç devreye sokmuştu. 19. yüzyılda bu sorunu en isabetli bir biçimde teşhis eden ve çözümü için de etkili tedbirler alan hükümdar Sultan II. Abdülhamid oldu. Abdülhamid, ordudan donanmaya, posta hizmetlerinden demir yollarına, bilimsel eğitim veren okullardan modern askeri mekteplere kadar her alanda ciddi bir modernleşme programı başlattı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun bu durumu, Büyük Oyun'un hakimlerini çok yakından ilgilendiriyordu. Çünkü İmparatorluğun kontrol ettiği topraklar tek kelimeyle "iştah kabartıcı" idi. Rusya zaten çoktan beridir Osmanlı topraklarını işgal ederek İstanbul ve Çanakkale'yi ele geçirmek, böylece Akdeniz'e çıkış sağlamak istiyordu. İngiltere ve Fransa açısından da İmparatorluğun Kuzey Afrika ve Ortadoğu'daki toprakları çok önemliydi. Özellikle 19. yüzyılın sonlarında petrolün öneminin keşfedilmesi, daha sonra da en zengin petrol yataklarının Ortadoğu'da bulunduğunun anlaşılması, Osmanlı'yı Büyük Oyun'un en önemli hedefi haline getirdi.

Büyük Oyun'un en önemli unsuru ise, başta da belirttiğimiz gibi, 19. yüzyılın süper gücü olan İngiltere'ydi.

İngiltere'nin Osmanlı Siyaseti

İngiltere'nin sömürgecilik yarışının en önemli unsuru olduğunu, bu yarışın da Osmanlı'yı hedeflediğini belirttik. Ancak bu teşhis, 19. yüzyılın son çeyreği ile 20. yüzyılın ilk çeyreğini içine alan dönem için geçerlidir.

Bundan önce, yani 19. yüzyılın önemli bir bölümünde, İngiltere, birtakım stratejik çıkarları gereği, Osmanlı'ya karşı dostça bir politika izlemiştir.

İngiltere'nin Osmanlı Devleti ile olan ilişkileri Britanya İmparatorluğu'nun Yakın Doğu'da önemli topraklar elde etmesiyle başladı. Ticari anlaşmalarla sınırlı ilişkiler 1757'de İngiltere'nin Hindistan'ı ele geçirişiyle siyasi ve stratejik bir önem kazandı. Osmanlı İmparatorluğu Hindistan'a kadar uzanan hem kara hem de deniz yollarına sahip güçlü bir imparatorluktu ve İngiltere iyi ilişkiler kurmayı tercih etmişti.

İngiltere'nin 19. yüzyılın büyük bölümünde Osmanlı yanlısı bir siyaset izlemesinin en büyük nedeni ise, Rusya faktörüydü. İngilizler Rusya'yı tehlikeli bir güç olarak görüyorlar ve Moskova'nın sıcak denizlere yayılma stratejisini endişe ile izliyorlardı. Rusya'nın bu hedefinin engellenmesinin en etkili yolu ise, Osmanlı'nın Rusya karşısında desteklenmesiydi. İngiltere için Osmanlı Kuzey Asya'daki Rus nüfuzu ile güneydeki kendi etki alanı arasında iyi bir tampon bölge ve ayırıcı duvardı. Bu düşünceyle İngiltere, yüzyılın ortalarından itibaren ortak bir strateji izlemeye başladığı Fransa'yı da yanına alarak, Osmanlı'nın yanında Rusya'ya karşı savaşa bile girdi: 1853-56 yıllarındaki Kırım Savaşı, İngiltere, Fransa ve Osmanlı ittifakının Rusya'ya karşı kazandığı bir mücadeleydi.

Ancak 1870'lere gelindiğinde İngiltere'nin stratejisi ciddi bir biçimde değişmeye başladı. İngilizler, Osmanlı'yı Rusya'ya karşı ayakta tutma politikasından kademeli bir biçimde vazgeçerek, Osmanlı'yı parçalayıp paylaşma planları kurmaya başladılar. Bunun en açık ifadesi ise, 1877-78 Osmanlı-Rus Savaşı'nın (93 Harbi olarak da bilinir) ardından imzalanan Berlin Anlaşması idi. Savaşta Osmanlı ordusu büyük kayıplar vermiş, Ruslar Kars, Ardahan ve Batum'u işgal etmişler, Balkanlar'da ise İstanbul yakınlarına kadar ilerlemişlerdi. Bunun ardından imzalanan Ayestefanos Anlaşması Rusya'ya çok büyük imtiyazlar tanıdı ve işgal edilen bölgelerin bir kısmını da Rusya'nın yönetimine bıraktı.

Başta İngiltere olmak üzere Avrupalı güçler bu anlaşmadan büyük rahatsızlık duyarak Rusya'yı Berlin Konferansı'na katılmaya zorladılar. Bu konferans sonucunda kabul edilen Berlin Anlaşması (1878) ise İngiltere ve Fransa'nın "Osmanlı'yı ayakta tutma" stratejisinin artık tarihe karıştığını gösteriyordu. Berlin Anlaşması ile Osmanlı, tarihinin en büyük toprak kayıplarından birini yaşadı. Kars, Ardahan ve Batum Rusya'ya bırakılırken, Balkanlar'da Osmanlı toprakları adeta "dağıtıldı" ve Sırbistan, Romanya, Bulgaristan, Karadağ gibi bağımsız devletler meydana getirildi. Bosna-Hersek ise Avusturya-Macaristan'ın işgaline bırakıldı. İngiltere ve Fransa Osmanlı'nın parçalanmasına ön ayak olmuşlardı.

Nitekim 1878'den sonra İngiltere'nin stratejisi çok açık bir biçimde Osmanlı'yı parçalamaya yönelik oldu. 1882'de bir Osmanlı toprağı olan Mısır İngiliz orduları tarafından işgal edildi. Bundan sonraki dönemde İngiltere hep Osmanlı aleyhtarı bir politika izlemeye devam etti. İngiltere-Fransa ittifakı ile Rusya'nın 1907 yılında biraraya gelerek "Üçlü Antant"ı kurmaları ise, İngiltere'nin Osmanlı'yı parçalama konusunda Rusya ile aynı fikirde olduğunu açıkça gösteriyordu. Nitekim bilindiği gibi, İngiltere I. Dünya Savaşı'nda da Osmanlı'ya savaş açan, Osmanlı topraklarını işgal eden ve diğer işgalcilere de en büyük desteği veren ülke oldu.

İngiltere'nin Propaganda Savaşı

Kitabın önceki sayfalarında emperyalizmin yapısından bahsederken, bu siyasi sistemin hemen her zaman için bir tür meşruiyet arayışında olduğunu incelemiştik. Sömürgeci ülkeler, uyguladıkları sömürüye sözde haklı bir dayanak için birtakım "kültürel" açıklamalar getirmek zorunluluğu hissetmişlerdi. İşgal edip

sömürgeleştirdikleri topraklarda yaşayan insanları vicdana ve bilime aykırı olarak "ilkel, barbar, yarı-insan canlılar" olarak tanımlamışlar ve böylece kendilerine dayanak bulmaya çalışmışlardı. Bu tanıma sözde "bilimsel" bir kılıf bulmak için da çaba göstermişler ve bunun için özellikle Darwinizm'i kullanmışlardı.

Emperyalizmin bu genel yöntemi, Osmanlı'ya karşı da uygulandı. İngiltere, 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren hedef aldığı ve sömürgeleştirmeye çalıştığı Osmanlı İmparatorluğu'na karşı sistemli bir propaganda savaşı uyguladı. Bu propaganda savaşı içinde, Osmanlı ordularının hayali birtakım vahşet hikayeleri ile kötülenmesi, Osmanlı'yı ayakta tutan büyük devlet adamı Sultan Abdülhamid'in "Kızıl Sultan" gibi anlamsız ve çirkin bir yakıştırma ile yaftalanması gibi yöntemler yer alıyordu. Ancak en uzun vadeli ve etkili propaganda yöntemi, Osmanlı'nın asli unsuru ve yöneticisi olan Türk Milleti'ne karşı kullanıldı. Dönemin önde gelen İngilizleri, Türk Milleti'ni, kendi hezeyanları doğrultusunda "geri, barbar, ilkel bir millet" olarak tanımlamaya ve böylece Türk Milleti'ni sömürgeleştirme projelerine zemin sağlamaya çalıştılar.

Bu politikanın mimarlarının başında, 1880-1885 yılları arasında İngiltere'nin başbakanlığını yürüten William Ewart Gladstone geliyordu. Gladstone, Türk Milleti'ne sayısız hakaretler yöneltmiş ve tüm bunları da "Türkler Asya'nın içlerine geri sürülmelidir" şeklindeki emperyalist projelerine dayanak olarak kullanmaya çalışmıştı. Bir konuşmasında aynen şöyle diyordu:

> *Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz. Türklerin yaptıkları kötülükler yalnız bir surette ortadan kaldırılabilir: Kendileri yok olmakla.*[22]

İttihat ve Terakki üyelerinden Ahmet İhsan *Matbuat Hatıralarım* adlı eserinde Gladstone'dan şöyle söz eder: *"Meşhur Gladstone (İngiliz başbakanı) İngiliz parlamentosunda eline Kuran'ı alıp:* ***'Türkler bu kitapla yürüdükçe medeniyete muzırdır (zararlıdır)'*** *demişti."*[23]

Gladstone bu gibi çirkin sözlerinin yanında birtakım propaganda malzemeleri de oluşturuyordu. Londra'da Türkler ile ilgili "Bulgar Terörü ve Doğu Sorunu" isimli bir broşür yayınlamıştı. Kısa sürede birkaç baskısı yapılan broşürle İngiliz halkı Türklere karşı kışkırtılıyordu. Gladstone'un Osmanlı'yı alabildiğine kötüleyen broşüründe, **"Türkler için en iyi yol pılı pırtılarını toplayıp, gitmeleridir…"** çağrısı yapılmıştı. Türk düşmanlığı öylesine körükleniyordu ki, Türkiye'ye sempati duyan Muhafazakar Parti hükümeti bile bu sempatisini kaybetmişti. Andre Maurois "İngiltere Tarihi" adlı yapıtında "Gladstone arka arkaya vermeye başladığı nutuklarla İngiliz kamuoyunu Türkiye aleyhine çevirdi" diye yazar.

Gladstone 1880-1885 yılları arasında başbakan olarak iktidarda kalır ve onun zamanında Türk düşmanlığı politikası iyice yayılır. Özellikle basın İngiliz kamuoyuna Türklük ve Osmanlılık kavramlarına karşı şiddetli bir beyin yıkama programı uygular. Uydurma haberler, "Türk barbarlığı", "Türk vahşeti" gibi başlıklarla ön plana çıkarılır. 1897 Türk-Yunan Savaşı'nı yerinde izleyen İngiliz milletvekili Sir Ellis Achmead Bartleti, anılarında İngilizlerin Türklere karşı birdenbire başlattıkları düşmanlıktan şöyle bahseder:

> *1894 yılı Aralık ayını izleyen on ay içinde gazeteciler, karışıklıklar hakkında aslı ve esası olmayan birtakım söylentilere dayanarak* ***Türkler aleyhinde en kötü şeyleri yazdılar. Bunların dillerine doladıkları olayların ya hiç aslı yoktu,*** *yahut çok önemsiz iken abartılmıştı. Gazeteciler gerçekte asla yapılmamış şeylerden dolayı Türkleri ve Osmanlı Hükümeti'ni vahşet ve dehşet ile suçladılar. İngiltere'de dokuz ay hiç mevcut olmayan hallerden dolayı Türkler, Türk askeri ve Osmanlı Hükümeti hakkında ağır şeyler yazdılar. Türkler, vahşice hareketler yapmakla suçlandılar, iftiraya uğradılar. Bazı teröristlerin*

serbestçe hareketlerini önlemek için alınan önlemler sonucu doğal olarak birkaç yüz kişi öldü ise İngiliz gazeteleri bunu otuz, kırk bine çıkarmaktan çekinmediler.[24]

Söz konusu İngilizler akıl almaz yalanlarla bir yandan Osmanlı'yı sözde barbar, geri, ilkel, vahşi bir toplum olarak göstermeye çalışırken, bir yandan da "Osmanlı yıkılmalıdır" mesajını verir. Osmanlı Devleti'ne "Hasta Adam" II. Abdülhamit'e de hiçbir dayanağı olmayan "Kızıl Sultan" adını İngilizler takar. Başbakan Asquit bir konuşmasında: *"Osmanlı Devleti ölüm döşeğine yattı.* ***Dünya için bir şer ve fenalık yuvası olan bu hasta bir daha canlanmayacak"*** diye meydan okur.[25] Tüm bu propagandalar, İngiltere'nin Osmanlı'yı parçalama stratejisi ile birlikte yürümektedir. 1898'de İngiltere başbakanı Lord Salisbury, Petersburg'daki büyükelçisine gönderdiği direktifinde ***"Osmanlı ülkesinin yarısında İngiltere'nin, yarısında Rusya'nın sözü geçsin"***[26] önerisinde bulunarak bu stratejiyi ifade eder.

İngiltere'nin tüm bu Osmanlı aleyhtarı propagandasını dayandırdığı önemli bir unsur vardı: Türk düşmanlığı. Britanya yönetimi, sömürgeciliğin genel kuralına uygun olarak, hedef aldığı toplumu **"geri, ilkel, barbar"** gibi sıfatlarla tanımlama ve kendisini haklı gibi gösterme yolunu seçmişti.

2. Meşrutiyetin ilanı üzerine İngiliz Sir E. Grey'in 11 Ağustos 1908 tarihinde yazdığı mektup bu yaklaşımın bir ifadesiydi: *"Türkiye'de olanlar öylesine harikadır ki, anayasayı uzun müddet devam ettireceklerini sanmıyorum.* ***Irklarının... etkisiyle yeniden şiddete ve düzensizliğe kayacaklardır."***[27]

Lord Salisbury ise 1911 tarihli bir gizli belgede Türkler ile ilgili olarak şöyle diyordu:

... Aynı maskara Osmanlılık devam ediyor. ***Fanatik cahil insanlar, barbar millet,*** *kapitülasyonların da kalkmasını istiyorlar. Türkler daima Türk kalacaklar, hiçbir zaman Avrupalılaşamayacaklar…*[28]

Bu dönemlerde Türk düşmanlığı İngilizlerin etkisiyle Amerika'ya da sıçramıştı. ABD'li senatör Lodge'un sözlerinde bu durum şöyle belirginleşir: *"İstanbul Türklerden tamamen alınmalı, bir veba tohumu, savaşların yaratıcısı, komşuları için bir hakaret olan* ***Türkler Avrupa'dan silinmelidir…"***[29]

1912 yılında Wilson'a Morgenthau'nun Türkiye'ye elçi olarak atanması önerildiği zaman ise ABD başkanı, **"Türkiye diye bir şey olmayacak ki, elçi göndermek gereksin"** cevabını vermişti ve ABD'deki Türk düşmanlığını da şu sözlerle ifade etmişti: *"Amerika'daki Türk düşmanlığı inanılmayacak ölçüdedir. Amerika kamuoyunun onaylayacağı, Ermenilerin ya da herhangi bir milletin Türklere karşı korunmasıdır."*[30]

Aynı tarihlerde ABD'den henüz dönen Türk dostu ünlü yazar Pierre Loti gördüğü Türk düşmanlığı karşısında hayrete düşmüş ve şöyle demişti: *"Henüz yeni döndüğüm ABD'de, alelâde Türklerden söz edildiği zaman Asya aşiretleri, barbarlar gibi deyimler kullanılmaktadır.. "*[31]

Ahmet Rıza da *La crise de L'Islâm* adlı eserinde Batının Türkler aleyhindeki propogandasını Batılıların ağzından şöyle anlatır: *"Klasik* ***barbar ve zalim*** *tipini muhafaza etmekte olan Türklerin Avrupa'da kalmalarına tahammül etmek Avrupa medeniyeti için bir lekedir;* ***Türkler Avrupa'dan kovulmalıdır****."*[32]

Ancak İngiltere ve Avrupa'da hakim olan bu ırkçı rüzgara kapılmayan ve Türk insanını takdir edebilen sağduyulu kimseler de vardı. 19. yüzyılın sonlarında Türkiye'ye yolculuk yapan İngiliz yüzbaşı Frederick Burnaby bu ender kişilerden biridir. Burnaby'nin *Küçük Asya Seyahatnamesi* adlı Osmanlı'yı konu alan eserinde anlattıkları hem objektif hem de gerçektir. İngiltere'de Türk düşmanlığının kışkırtılmaya başlandığı ve Türklere karşı her türlü aleyhte faaliyetin hızlandığı bir dönemde bu İngiliz subayı Anadolu'da seyahat etmiş ve herşeyi bizzat yerinde incelemiştir. Burnaby izlenimlerini şöyle aktarır:

Türk ulusunu yerin dibine batıran, onu dünyada akla gelebilecek her türlü kötülükle suçlayan ülkemizin insanları hikayeler yazmayı bırakıp, Anadolu'da küçük bir yolculuğa çıksalar iyi ederler... Kendilerini Hıristiyan sayan yazarlar birçok konularda Küçük Asya'daki Türklerden ders alsalardı keşke.[33]

Aynı şekilde Balkan Savaşları sırasında ülkemizde bulunan yabancı ve tarafsız birçok savaş muhabiri Türkler hakkında doğru tanıklıkta bulunmuşlardır. "Madem ki Avrupa'da Türk askerlerinin yağmacı ve insan öldürücü olduğunu yazanlar, iddia edenler bulunuyor. Buna karşılık şiddetle protesto etmek bizim görevimizdir. Biz onlarda sabır ve dayanıklılıktan, insaf ve doğruluktan başka bir şey görmedik ve hiçbir zaman vahşice davranışlarına rastlamadık."[34]

I. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'nda İngiltere'nin Rolü

İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğu'nu ve Türk Milleti'ni hedef alan propaganda savaşı, I. Dünya Savaşı ve Milli Mücadele yıllarında da ısrarla sürdü. Osmanlı topraklarını Fransa ile paylaşmaya girişen İngiliz yönetimi, bu istilasını sözde meşru gibi gösterebilmek için 40 yıldır sürdürdüğü "barbar Türkler" masalını daha da güçlendirerek devam ettirdi.

İngiltere'nin başını çektiği İtilaf Devletleri tarafından 1917 yılında yayınlanan bir bildiride, Dünya Savaşı'nın amacının Avrupa uygarlığına yabancı görülen Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa dışına atılması olduğu açıkça belirtildi. Müttefikler ABD başkanı Wilson'un isteği üzerine 10 Ocak 1917'de açıkladıkları savaş amaçlarında, *"uygar dünya bilmelidir ki, Müttefiklerin savaş amaçları herşeyden önce ve zorunlu olarak... Avrupa uygarlığına kesinlikle yabancı olan* ***Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa dışına atılmasını içerir"*** diyorlardı.[35]

Yine savaş yıllarında İngiliz savaş bakanı olan Lord Kitchener "Türkiye'yi mahvedinceye kadar savaşa devam edeceğiz" diyordu.[36] Dönemin İngiliz başbakanı Lloyd George da savaş sırasında verdiği memorandumda şöyle yazmıştı:

Arapça konuşan her yer Osmanlı İmparatorluğu'ndan alınmalı ve manda haline getirilmelidir. Türkler Anadolu'nun büyük bir kısmına sahip olacaklar, fakat Avrupa'da hiçbir toprak sahibi olamayacaklardır. Türklere boğazlarda ve denizlerde hiçbir yer verilmeyecektir.[37]

Türk düşmanı Lord Curzon da Türklere beslediği düşmanlığı çok özet biçimde ifade ediyordu: ***"Türkler Avrupa'dan atılmalıdır."***[38] Aynı hedef İngiltere başbakanı Lloyd George tarafından da şöyle ifade ediliyordu: *"Türkler yüzlerce yıl Avrupa'da kaldılar ve Avrupa'daki bütün belaların başı oldular. İstanbul Türk değildir, Yunanlıdır.* ***Türkler oradan atılmalıdır."***[39]

Dünya Savaşı yıllarında ifade edilen bu İngiliz niyetleri, savaşın sonunda ise uygulamaya kondu. Savaşın galibi olan devletler, en ağır barış şartlarını Osmanlı üzerine empoze ettiler. Türkleri kendilerince "geri, barbar, ilkel" bir millet olarak görmeye o kadar şartlanmışlardı ki, müzakere etmeyi bile gereksiz buluyorlardı. Filistin'i işgal eden İngiliz ordularının komutanı General Allenby henüz 15 Kasım 1918'de: *"Sorunlar Türkler ile tartışılmamalı; ancak onlara isteklerin yerine getirilmesinin zorunlu olduğu söylenmelidir"*[40] diyordu. Hemen arkasından da: "Türkler için askerlik mesleği tamamen kapanmıştır" diyerek, askerlerin terhis edilmesi işlemlerini başlattı. Aynı şekilde donanmamıza da İngilizler tarafından el konuldu. Kazım Karabekir Paşa İstiklal Harbimiz adlı kitabında İngilizlerin ordunun terhisi sırasında sergiledikleri çirkin tutuma da değinmiştir: *"İngilizler, gelişigüzel nedenler yaratarak Osmanlı subaylarını tahkir etmişlerdir."* [41]

Savaş sonrasında imzalanan Mondros Mütarekesi Osmanlı İmparatorluğu için çok ağır şartlar içeriyordu. Mütarekenin uygulama tarzı ise galip devletlerin Türk Milleti'ni yok etme hedeflerinin açık bir göstergesiydi. Özellikle de 7. ve 24. maddenin hükümleri Osmanlı açısından kabulü mümkün olmayan içerikteydi. Maddelerden biri, gerekli görüldüğü hallerde stratejik noktaların işgalini mümkün kılıyor, diğeri ise bir karışıklık çıktığı anda Doğu Anadolu Bölgesi'nin işgal devletleri tarafından işgal edilebileceğini öngörüyordu. İngilizler mütarekenin hemen ardından Musul şehrini işgal ettiler, ki bu, anlaşma metnine uymayacaklarının önemli bir göstergesi idi. Çünkü anlaşma metninde Musul'un işgaline yönelik bir madde mevcut değildi ve 7. maddenin uygulanmasını gerektirecek herhangi bir sebep de yoktu. Bundan başka İngilizler anlaşma metnine aykırı olmasına rağmen İskenderun'u da işgal etmek istediler. Ayrıca Mondros Mütarekesinin 11. Maddesine göre Kars, Ardahan ve Batum Türklerde kalacağı halde İngilizler bu eyaletlerin boşaltılmasını istediler. İngilizlerin başını çektiği işgal güçleri filolarını İstanbul önlerine çekerek, toplarını Dolmabahçe ve Yıldız saraylarına çevirdiler. Ardından İngiliz işgali başladı. Meclis-i Mebusan'ı süngüyle dağıtıp, milletvekillerini sürgüne gönderdiler.

İngiliz askerleri bu işgal sırasında üstlerinden *"Türklere yüz vermemek ve ağır biçimde cezalandırılacaklarını onlara duyurmak"*, Dışişleri Bakanı Lord Balfour'dan da *"Türklerin yakınlaşma ve dostluk kurma girişimlerinden de kaçınmak"* direktiflerini almışlardı. [42]

Mondros Mütarekesi Fransız heyeti başkanı Berthelot Türkler için şöyle diyordu:

> *... Avrupa'dan çıkarılmış olmaları, ahlaki ve tarihsel bir bakış açısıyla hukukun zaferini temsil etmektedir. İstanbul'un Türkler tarafından alınması Orta Çağ'ın sonunu işaretliyordu.* ***İstanbul'u boşaltmaları*** *da yeni bir çağın başlangıcını gösterecektir.*[43]

Elbette Avrupalı devletlerin bu planı başarıya ulaşamadı. Çünkü Türk Milleti, bizzat varlığına kasteden bu düşmanlarını onurlu bir Milli Mücadele ile püskürttü ve bağımsızlığını korudu. Bu mücadele, emperyalist güçlerin on yıllardır ısrarla tekrarladıkları "Türkleri Avrupa'dan atma, yok etme" planlarını da kesin olarak suya düşürmüş oluyordu. Türk ordusunun Yunan işgaline karşı gösterdiği başarılar üzerine düzenlenen Londra Konferansı sırasında İngiliz Başbakanı Lloyd George, büyük bir çirkinlikle Türkleri ***"bir insanlık kanseri,*** *kötü yönettikleri toprakların etine işlemiş bir yara"* olarak tanımlamış, ancak gelişmeler karşısındaki endişesini şöyle ifade etmişti: ***"Bu belayı ve potansiyel dert kaynağını Avrupa'dan def etmek*** *gibi büyük bir fırsatı şu anda gerçekten de kaçırıyor olabiliriz."* [44]

Şayet Kurtuluş Savaşı kazanılmamış ve Lozan aşamasına gelinmemiş olsaydı başta İngiltere olmak üzere Batılı devletler, bu emperyalist planı hiç tereddüt etmeden uygulayacaklardı. Ali Naci Karacan bunu şöyle anlatır:

> *"Trakya Yunanistan'ın olacaktı; İstanbul beynelmilel (uluslararası) olacaktı; Batı Anadolu Yunan sömürgesi olacaktı; Doğu Anadolu Ermenistan olacaktı; Adana Fransız sömürgesi olacaktı; Antalya, İtalyan sömürgesi olacaktı; ordumuz olmayacaktı; donanmamız olmayacaktı; saray, büyük, küçük bütün devletlerin denetiminde ve Orta Anadolu'da bir iki vilayet bu sarayın çiftliği hükmünde kalacaktı. Maliyemiz, adliyemiz, nafiamız, harbiyemiz, denizciliğimiz, kara sınırlarımız, boğazlarımız, doğrudan doğruya maarifimiz ve bütün diğer müesseselerimiz Saray'ın esir hükümetleri vasıtasıyla yabancı kontrolü altında bulunacaktı.* ***Türk Milleti köle, yabancı ve Hıristiyanlar Türk Milleti'nin efendisi olacaktı.*** *Nüfuz bölgeleri coğrafi birliği, milli eğitimin kontrolü milli birliği imkansız bırakacak, yabancılara bağışlanan imtiyazlar ekonomi ve ticarette kazanç hakkını kaldırarak büyük şehirlerde ve*

sahillerde yaşayan Türkler dağıtılacak, öyle istiyorlardı ki, ölmez Türk Milleti ölecek, bu milletin devleti sona erecek, Akdeniz ve Marmara sularında bir daha türk bayrağı görünmeyecekti. İstedikleri bu idi, "Sevres Antlaşması"nın anlamı budur.

O zaman bir tek erimiz, bir tek silahımız yoktu. Tek ümit ve kuvvetimiz şu idi: Neler olduğunu hepimiz biliyoruz. Kutsal ihtilal İzmir dağlarında Yunanlılara, Antep kapılarında Adana istila kuvvetine, doğu sınırında Ermenistan kuvvetlerine karşı koydu. Ermenistan'ı, Adana istilasını, Yunanistan'ı yendik. Antalya istilası çekilip gitti. Gidenlere ne mutlu, çünkü canlarını kurtardılar. Kalanlar ise Anadolu topraklarının altında yatıyorlar. Bugün Batı Anadolu, Doğu Anadolu, Adana, Trakya, Antalya, Hatay, boğazlar ve İstanbul bizimdir; ordumuz vardır, donanmamız vardır, saray yoktur, maliyemiz, adliyemiz, nafiamız, harbiyemiz, denizciliğimiz serbesttir. Efendiyiz. Coğrafi birlik, milli birlik gerçekleşmiştir. Türkiye'de en imtiyazlı insan yine Türk'tür. Büyük küçük bizimle savaşan bütün devletler Türk Milleti'nin iradesini onaylamışlardır. İstiklal Savaşı'nın gayesi bu idi, Lozan Antlaşması'nın anlamı budur."[45]

Kısacası, İngiltere'nin başını çektiği Avrupa emperyalizmi, kendince Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkarak Türk Milleti'ni ortadan kaldırmayı hedefledi. 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinin dünya siyasetini belirleyen en önemli unsurlarından biri, bu "Osmanlı'yı paylaşıp yok etme" planıydı.

O dönemde "Şark Meselesi" olarak da bilinen bu çirkin plan, öncelikle İngiltere tarafından yürütülmüştü. İngiltere ise, önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, bu planı sadece askeri ve siyasi gücüyle değil, aynı zamanda bir "propaganda savaşı" ile yürütmüştü. Klasik sömürgeci yöntemi kullanılmıştı: Toprağı işgal edilip kendisi köleleştirilecek olan millet, "geri, ilkel, barbar, vahşi" gibi sıfatlarla karalanmıştı. Hatta Kolomb zamanından beri emperyalistler tarafından dile getirilen "yarı insan" yalanı kullanılmış ve aziz Türk Milleti için "insanlığın insan olmayan numuneleri" denmişti. Şüphesiz bu çok çirkin bir hezeyandı.

Bir başka deyişle, Sosyal Darwinizm Osmanlı İmparatorluğu'na ve Türk Milleti'ne karşı devreye sokulmuştu. Kendilerini çok "medeni ve ileri" sayan Batı'nın ırkçı emperyalistleri, Sosyal Darwinizm safsatasıyla tecavüzlerine dayanak bulmuşlar, Türk yurdu Anadolu'yu bölüşmeye kalkma cüretini göstermişlerdi. Çanakkale'de, Galiçya'da, Irak'ta, Kanal'da ya da Suriye'de Türk evlatlarına kurşun sıkanların dayandıkları "felsefi" temel, Sosyal Darwinizm'di...

Ve Sosyal Darwinizm'i özellikle Türk Milleti'ni hedef alacak şekilde formüle eden kişi de, bizzat Charles Darwin'di...

Darwin'in Türk Milletine Bakışı

Charles Darwin'i tüm dünyaya tanıtan kitabı, 1859'da yayınlanan ve teorisinin temel çatısını içeren *Türlerin Kökeni (Origin of Species)* adlı çalışmasıydı. Bir ikinci çalışması ise, "insanın evrimi" konusundaki bilim dışı iddialarını ve ırkçı teorilerini dile getirdiği 1871 tarihli *İnsanın Türeyişi (The Descent of Man)* adlı kitabıdır.

Darwin'in görüşlerini, özellikle de iç dünyasını ve yakın çevresi ile paylaştığı düşüncelerini en iyi yansıtan kaynak ise, ölümünden altı yıl sonra oğlu Francis Darwin tarafından yayınlanan *Life and Letters of Charles Darwin (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları)* adlı kitaptır. Bu kitapta Darwin'in çok sayıda mektubu vardır ve bu mektuplarda Darwin'in karanlık dünyası açıkça gözler önüne serilmektedir.

Kitapta yer alan mektuplardan bir tanesi ise, oldukça önemli siyasi mesajlar taşıdığı için büyük dikkat çekmiştir. Özellikle İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğu'na cephe aldığı, İngiliz başbakanı Gladstone'un *"Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz"*[46] gibi sözleri ısrarla tekrarladığı bir dönemde yayınlanan bu mektup kısa sürede önemli bir propaganda malzemesi haline gelmiştir. Çünkü Darwin'in bu mektuptaki çarpık fikirleri Gladstone'unkiyle aynı, hatta daha da fanatiktir.

Söz konusu mektup, Charles Darwin tarafından 3 Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazılmıştır. Darwin, mektubun girişinde doğada bir amaç ve anlam olmadığı yönündeki klasik materyalist yalanları tekrar etmektedir. Ancak sonra konuyu doğal seleksiyon kavramına çekmekte ve doğal seleksiyonun "geri ırkları" eleyerek medeniyetin gelişmesine katkıda bulunduğunu öne sürmektedir. Darwin'in büyük bir cehaletle "geri ırk" kavramına kendince örnek olarak gösterdiği millet ise Türk Milleti'dir. Darwin aynen şöyle yazmaktadır:

> *"Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa,* ***TÜRKLER*** *tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın* ***TÜRKLER*** *tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde* ***TÜRKLERE*** *karşı kesin galibiyet elde etmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, çok sayıdaki* ***AŞAĞI IRKLARIN*** *medenileşmiş yüksek ırklar tarafından* ***ELİMİNE EDİLECEĞİNİ (YOK EDİLECEĞİNİ)*** *görüyorum."*[47]

Bu satırlarda asil Türk Milleti için söylenen sözlerin birer hezeyan oldukları, fanatikçe bir nefretin ve Türklük hakkındaki derin bir cehaletin ürünü oldukları açıktır. Nitekim bir sonraki bölümde Darwin'in bu hezeyanlarının ne denli gerçek dışı olduğunu Türk Milleti'nin tarihini ele alarak inceleyeceğiz. Ancak bu noktada yapılması gereken, Darwin'in bu sözlerini detaylı olarak analiz etmek ve bu sözlerin amacını belirlemektir. Darwin'in bu hezayanını cümle cümle inceleyelim:

1) Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim...

Darwin burada klasik Sosyal Darwinist mantığı kullanmakta ve insanlığın ırklar arasındaki savaş ve mücadele ile geliştiği yalanını öne sürmektedir. Kitabın önceki bölümlerinde incelediğimiz gibi, bu, 19. yüzyıl

İngiliz emperyalizminin temel fikri dayanağını teşkil eden koyu ırkçı bir görüştür ve hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

2) ... Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce **Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde,** Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın Türkler tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor...

Darwin burada ise asil Türk Milleti'nin Osmanlı döneminde Avrupa'daki, özellikle Balkan Yarımadası'ndaki fetihlerinden söz etmektedir. Ancak kullandığı "işgal" kavramı tarihsel olarak yanlıştır ve aslında Türklere duyduğu kinin bir ifadesidir. **Çünkü Türk Milleti Balkanlar'ı "işgal" etmemiştir, fethetmiştir.** Bu ikisi arasında önemli bir fark vardır. Bir devlet bir toprağı işgal ederse, amacı orayı yağmalamak, üzerinde yaşayan halkı ise ya sürmek ya da sömürmektir. Ancak "fetih" farklı bir kavramdır. Fetih yapan devlet, ele geçirmiş olduğu toprağı ve üzerinde yaşayan halkı sahiplenir, onu kendi bünyesine katar, onları diğer vatandaşları ile eşit konuma getirir. Fethettiği ülkeyi de imar eder, güzelleştirir, kalkındırır.

Osmanlı İmparatorluğu da Balkanlar'ı fethetmiştir. Fethettiği bu topraklardaki halklara büyük saygı ve hoşgörü göstermiş, onları kendi tebaasının bir parçası saymıştır. Balkanlar'ın dört bir yanını da imar etmiş, kalkındırmış, geliştirmiştir. Bölgede çok sayıda kervansaray, hamam, köprü, cami, kütüphane, aşevi inşa edilmiştir ve bunların üstün bir kültürün ürünü oldukları bugün herkesçe kabul edilmektedir.

Kısacası "işgal" ile "fetih" çok farklı kavramlardır. Bu nedenle 1453'teki zafer, dünya literatüründe "İstanbul'un işgali" olarak değil, "İstanbul'un fethi" olarak geçmektedir. Darwin ise bu kavramları kasıtlı olarak karıştırmakta ve özellikle "işgal" kavramını kullanmaktadır. Amacı, elbette, asil Türk Milleti'ni kendi aklınca "barbar" bir toplum olarak gösterebilmektir.

3) ... Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde **Türklere karşı kesin bir galibiyet elde etmişlerdir......**

Darwin bu cümlesinde cehaletini ve mantık çarpıklığını gözler önüne sermektedir. Birincisi, Avrupalı ırkları "medeni ırklar" olarak tanımlayarak klasik ırkçı ve Sosyal Darwinist bakış açısını tekrarlamaktadır. İkincisi, Sosyal Darwinizm'in bir diğer önemli iddiasını yinelemekte ve "ırklar arası yaşam mücadelesi" yalanını kullanarak savaş ve çatışmanın milletleri geliştirdiğini, uygarlığı ilerlettiğini öne sürmektedir.

4) ... Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, **çok sayıdaki aşağı ırkların medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini (yok edileceğini) görüyorum...**

Darwin, çarpık mantığının en dikkat çekici yönünü -ve hezeyanını- bu cümlesinde sergilemektedir. Söyledikleri açıktır: Türk Milleti'nin yakında Avrupalılar tarafından yok edileceğini öne sürmektedir. Bu işi gerçekleştirmesini umduğu Avrupalıları "medenileşmiş yüksek ırklar" olarak tarif etmekte, Türk Milleti'ne de kendince "aşağı ırk" yakıştırması yapmaktadır. Ancak burada Darwin'in bu hezeyanını önemli bir mesajla birlikte dile getirdiğine dikkat etmek gerekir. Darwin, bu cümleleri, "doğal seleksiyon medeniyetin ilerleyişine katkıda bulunmaktadır" şeklinde bir giriş yaparak söylemektedir. Yani Türk Milleti'nin yok edilmesi hedefinin, sözde doğa kanunlarının bir gereği olduğunu ve medeniyetin ilerleyişine de katkıda bulunacağını iddia etmektedir!...

Darwinizm ile Türk Düşmanlığı'nın Kopmaz İlişkisi

Darwin'in ortaya koyduğu bu çarpık mantıkların İngiliz emperyalizminin Osmanlı düşmanlığı ile birebir uyum sağladığı ise çok açıktır. Darwin, İngiltere'nin Osmanlı'yı sömürgeleştirme ve Türk Milleti'ni de kendilerince tarihten silme planına sözde bilimsel bir zemin sağlamaya çalışmıştır. İngiltere'nin körüklediği Türk düşmanlığı akımına, bilimsel bir görüntü kazandırmayı hedeflemiştir.

Darwin'in Türk Milleti ile ilgili bu hezeyanlarının, İngiltere'nin Mısır'ı işgalinden bir yıl önceye rastlaması da oldukça anlamlıdır. Anlaşılan Darwin, İngiliz yönetiminin Mısır'ın işgali ile başlayacak bir "Osmanlı'yı parçalama" stratejisini kurduğu sıralarda, **"Türklerin yakında yok olacaklarını görüyorum, bu doğal seleksiyonun gereğidir"** diyerek, bu stratejiye katkıda bulunmuştur.

Darwin'in bu sözlerinin o dönemde son derece etkili olduğunu ise yeniden vurgulamak gerekir. Darwin fikirlerini kuşkusuz sadece bu mektupta değil, İngiliz devlet adamları ile olan temaslarında da ifade etmiş ve onlara Türk Milleti'nin yok edilmesi planına sağladığı sözde "bilimsel" desteği sunmuştur. Darwin'in bu mektubu 1888 yılında yayınlandığında ise, Türk Milleti'ne karşı yürütülmekte olan propaganda savaşına büyük bir destek sağlamış, Türk düşmanları Darwin'in hezeyanlarından güç bulmuşlardır.

Darwin'in Türk düşmanlığına sağladığı bu desteğin etkisi, günümüzde bile sürmektedir. Başta Almanya olmak üzere çeşitli Batılı ülkelerdeki neo-Nazi ve faşist gruplar, Türklere karşı yürüttükleri karalama kampanyasında hala Darwin'in bu hezeyanlarına atıfta bulunmaktadırlar. Internet'teki çeşitli neo-Nazi sitelerinde, Darwin'in "Ari ırkın üstünlüğü" hakkındaki sözlerinin yanında Türk Milleti hakkındaki hezeyanı da yer almaktadır. Almanya'daki Türk soydaşlarımızı acımasızca katleden, evlerini kundaklayan, işyerlerini yağmalayan "dazlak"lar, Darwin'in görüşlerinden güç bulmaya devam etmektedirler.

Bu gerçek, 19. yüzyılda Batı emperyalizmi tarafından körüklenen, o zamandan bu yana da çeşitli çevreler tarafından ısrarla ayakta tutulan "Türk düşmanlığı" akımının ardında, Darwinizm'in önemli bir yeri olduğunu göstermektedir. Elbette ki Türklere düşman olan toplum, grup ya da kişiler tarihin her döneminde var olmuştur. Ancak ilk kez Darwin bu düşmanlığa sözde bilimsel bir dayanak sağlamış, Türk Milleti'nin "geri ve ilkel" bir millet olduğu şeklindeki safsatalara sözde bilimsel bir kılıf bulmuştur.

Bu ise elbette milletini ve vatanını seven her Türk'e, Darwinizm'e karşı fikren tavır almak, bu ırkçı ideolojiyi reddetmek ve geçersizliğini de elinden geldiğince ortaya koymak görevini yükler. Aksi takdirde, eğer Darwinizm'i savunursa, kendi milletini yok etmek isteyen bir dünya görüşüne hizmet etmiş olacaktır. Darwinizm'e hala körü körüne bağlı kalan, bu safsataya akla ve bilime rağmen arka çıkan birtakım Türk bilim ve fikir adamlarına duyurulur...

Darwinizm Bataklığının Kurutulması Şarttır

Savaşlar, zulümler, katliamlar, çatışmalar tarih boyunca hep olmuştur. Ancak, geçen yüzyılda bunların sayısının ve getirdiği felaketlerin çapının bu kadar büyük olmasının nedeni, Darwinizm'in bu katliamlara, kıyımlara ve çatışmalara sözde meşru bir kılıf hazırlamasıdır. Darwinizm'in doğa hakkındaki uydurma iddiaları bu ideolojilerin söylemleri ile paralel olduğu için, katiller, diktatörler, sadist ideologlar yaptıkları uygulamalar için "doğa kanunu toplumda da işlemektedir" diyerek kendilerini haklı ve masum göstermeye çalışmışlardır.

Günümüzde de evrim teorisi yine felsefi ve ideolojik amaçlarla savunulmaktadır. 19. yüzyılın evrim teorisi ile şiddetlenen sömürgeciliği, Nazi Almanyası ya da Sovyetler Birliği tarihe karışmıştır, ama bunlara temel

oluşturan materyalist felsefe hala bir takım çevreler tarafından ısrarla savunulmakta ve bu felsefenin yıkıcı etkileri dünyanın dört bir yanında devam etmektedir. Sadece Doğu Türkistan'da yaşananlar veya ülkemizde Darwinizm'den hayat bulan komünist bölücü terör dahi bunun çarpıcı bir örneğidir.

Adli veya fiziki tedbirler ise yaranın sadece üzerini örtebilmektedir. Kesin çözüm ise yaranın ilmi ve kültürel yönden tedavisidir. Darwinizm'in kültürel ve bilimsel anlamda çöküşü, ondan güç alan felsefeleri de yok edecektir ve bu dünyadan zulmün kalkması anlamına gelmektedir.

"TÜRK MİLLETİ DİNDARLIĞI VE ÜSTÜN AHLAKI İLE DARWINİSTLERİN OYUNLARINI BOZMUŞTUR"

*... Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde **TÜRKLERE** karşı kesin galibiyet elde etmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, çok sayıdaki **AŞAĞI IRKLARIN** medenileşmiş yüksek ırklar tarafından **ELİMİNE EDİLECEĞİNİ (YOK EDİLECEĞİNİ)** görüyorum." (Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Vol. I, 1888. New York:D. Appleton and Company, s. 285-286)*

ADNAN OKTAR: *"Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar"*, bir kere medeni diyorlar kendi ırklarına, tamam bütün dünyadaki herkes medenidir. *"Yaşam mücadelesinde"* bizim böyle bir mücadelemiz yok, biz bütün insanları seviyoruz, biz savaş içinde değiliz. *"Türklere karşı kesin bir galibiyet elde etmişlerdir."* Türklere karşı kesin bir galibiyet, bir boğuşma yok ki galibiyet olsun. Türkler barışsever, sevecen bir millettir. Herkese şefkat ve sevgiyle bakar, ama eğer bedeni bir kuvvete söz geliyorsa, yani Türkler bayağı kuvvetlidir onu söyleyeyim. "*Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda*", yani I. Dünya Harbi, II. Dünya Harbi dönemlerini ve bu asrımızı kastediyor. "*Çok sayıdaki aşağı ırkların*" yani Türkler, zenciler ve Avustralya yerlileri ve zaten sayıyor sonra. " *Medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini*" yani buhar haline getireceğiz diyor, "*yok edileceğini görüyorum*." Bu kısaca, Türklerin yok edilmesi, zencilerin yok edilmesi ama özellikle Türklerin yok edilmesi birinci hedeftir...

Türkler, Türk İslam Birliği'ni kurarak medeniyet meydana getirerek, yüksek medeniyet, sevgi şefkat meydana getirerek hem bu Darwin'in iddialarını geçersiz hale getirecek hem de bu oyunu tam anlamıyla kökünden bozacak, eğer bir 10 yıl daha bekleyebilirlerse bu arkadaşlar, 10 yıl-15 yıl daha, dediğimin doğru olduğunu görecekler, inşaAllah. *(Sayın Adnan Oktar'ın 8 Aralık 2009 Tarihli Mavi Karadeniz ve Kocaeli TV Röportajından)*

Türk Milleti'nin Şerefli Tarihi

"Tarih Türkler'den çok şey öğrendi. Onların elinden çıkma öyle eserler var ki, medeniyet için birer süs teşkil etmektedir..."[48]

Avusturyalı tarihçi Hammer

Önceki bölümde evrim teorisinin kurucusu olan Charles Darwin'in asil Türk Milleti hakkındaki hezeyanını inceledik. Darwin'in milletimizi kendince "yakında yeryüzünden silinecek, geri, barbar, aşağı bir ırk" olarak tanımladığını gördük. Elbette bu gibi sözlü saldırı ve hakaretlere cevap vermek ve bu cevabı verecek bilgiye sahip olmak, her Türk'ün milli görevidir. Bu nedenle bu bölümde, asil Türk Milleti'nin şerefli tarihini ve bu tarih içinde şekillenmiş olan üstün karakterini inceleyeceğiz.

Darwin'in sözlerine cevaben ilk söylenmesi gereken, ırk ayrımının bilim, akıl ve ahlak dışı bir safsata olduğudur. İnsanlar birbirlerine ırk özelliklerine göre üstünlük sağlamazlar. Tüm insanlar aynı atadan; ilk insan olan Hz. Adem (as)'dan gelmektedirler ve hepsi de Allah'ın kullarıdırlar. Hiçbir ırk bir diğerinden üstün ya da aşağı değildir. Nitekim 20. yüzyıldaki biyolojik ve antropolojik çalışmalar, 19. yüzyılda ortaya atılmış olan ırkçı teorilerin hepsinin temelden geçersiz olduğunu ve ırkların arasında zeka, yetenek gibi ayrımlar yapılamayacağını ispatlamış durumdadır.

Dolayısıyla hiçbir insan ya da toplum, bir diğerinden biyolojik olarak üstün sayılamaz. İnsanlar arasında bir ırk ayrımı yapılamaz.

Milletleri şerefli kılan etken ise, onların tarihleridir. Tarih içinde gösterdikleri ahlak özellikleridir. Bu nedenle Darwin'in asil Türk Milleti için cehaletle ve ahlaksızlıkla telaffuz ettiği sözlere, şerefli Türk tarihini ortaya koyarak cevap vermek gerekir. Şanlı Türk tarihine baktığımızda ise, bu milletin, gerçekte dünya tarihine yön vermiş, siyasi, askeri, kültürel ve ahlaki yönden damgasını bırakmış şerefli bir millet olduğunu görürüz.

Türkler 2000 yıldan bu yana tarih sahnesinde yer almış, 16 büyük devlet kurmuş, pek çok büyük hakan ve hükümdar çıkarmış, çağlara damgasını vurmuş köklü bir millettir. Dünya tarihi boyunca kurulan sekiz dünya devletinden üçü Türklere aittir. Tarihimizden Mete, Alpertunga, Alparslan, Kılıçarslan, Timur, Fatih Sultan Mehmet, Yavuz Sultan Selim gibi dünyanın takdirini kazanmış sayısız önemli lider gelip geçmiştir. İslam'dan önce Türkistan, İslam devrinde de Yakın Doğu ve Türkiye merkez olmak üzere Çin, Hindistan, Afganistan, Horasan, Orta ve Doğu Avrupa, Balkanlar, İran, Azerbaycan, Kafkasya, Anadolu, Rumeli, Irak, Suriye, Mısır ve Kuzey Afrika Türk Milleti'nin başlıca hakimiyet sahaları olmuştur. Türkler bu ülkelerde hem son derece güçlü devletler kurmuşlar, hem de üstün bir kültür mirası bırakmışlardır. İslamiyet'i kabullerinden önce Hun ve Göktürk Kağanlıkları, İslam çağında Selçuklu ve Osmanlı Sultanlıkları, Türk Milleti'nin "dünya gücü" olduğu dönemleri temsil eder.

İslamiyet'ten Önce Türklerin Etkisi

Kendi milli adımızla kurulan ilk devlet olan Göktürkler'den önce ve sonra da çeşitli adlar altında sayısız Türk devleti varlık göstermiştir. Türkler, İslamiyet'i kabul etmeden önce Uzak Doğu'dan Balkanlar'a ve Orta Avrupa'ya kadar yayılmışlar, Çin, Hindistan, İran, Roma ve Bizans ülkelerinin sınırlarını aşmışlar, zaferler kazanmış ve bu uzak ülkelerde birtakım siyasi oluşumlar meydana getirmişlerdir. Bu çağlarda yapılan göçler, kazanılan zaferler ve kurulan devletler dünya tarihinde önemli bir rol oynamıştır.

Nitekim günümüzde, Uzak Doğu'dan Orta Avrupa'ya kadar geniş bir bölgede eski Türkler'in etkisini görmek mümkündür. Özellikle de bahsedilen bölgede yer alan birçok ülke, deniz, nehir ve kavimlerin adları bu devirlere ait izler taşır. Örneğin Uygur Türkleri tarım, sanat ve ticarette gösterdikleri başarıların dışında, memleketleri olan bugünkü Çin Türkeli'ni bayındır bir hale getirmişler, kanallar açarak, sulama işlerini düzenleyerek tarımı ilerletmişler ve bu arada birçok güzel binalar ve yollar da yapmışlardır. Eski Uygur şehir harabelerinde, Doğu Türkelinde ve özellikle Karahoça, Turfan ve Karaşar'da İngiliz, Alman, Fransız ve Rus araştırmacılar tarafından yapılan kazılar, bu bölgede çok eski ve ileri bir Türk uygarlığının yaşamış olduğunu göstermiştir. Bu kazılarda elde edilen birçok kıymetli sanat eserleri; heykeller, minyatürler, çiniler, kumaş parçaları ve duvar resimleri bugün Berlin, Moskova ve Kalküta müzelerini süslemektedir. Bu kazılardan birini yöneten Alman bilginlerinden Fon Lö Kok, Uygurlar hakkında şunları söylemiştir:

Bu yağmursuz ve kurak kıtada yüzyıllarca örtülü kalmış olan büyük binalar, heykeller, freskler, canfes (üzerinde desen bulunmayan, ince dokunmuş ipekli kumaş) ve kağıt üzerine çizilmiş resimler, kitaplar, zengin edebiyat kalıntıları, burada çok yüksek bir uygarlığın varlığına şahittirler. Gerçekten Karahoça şehrinde büyük ve hayret verici bir uygarlık vardır. İngiltere, Fransa ve Almanya'da böyle şeyler yokken, ***güzel ve büyük bir uygarlığa sahip olan Türkler hakkıyla övünebilirler.***[49]

Eski Türkler sanat alanında da ileri gitmişlerdi. 18. yüzyıldan itibaren açılmaya başlanan eski Türk mezarları içinde, altın ve gümüşten yapılmış kupalar, taşlar, vazolar, bilezik, küpe, yüzük ve maden aynalar gibi birçok süs eşyaları da vardır. Orta Asya'da bulunan madenleri işleterek birçok tarım araçları, silahlar ve süs eşyaları, kap kacak yapmışlardır. Gerçekten de tarih içinde yapılan bir yolculukta hemen her dönemde Türklerin varlığına rastlamadan ilerlemek neredeyse imkansızdır.

448-449 yıllarında Atilla'nın sarayında elçilik yapmış olan Priskos'un anlattıklarına göre, "Hunların kralı surlar ve kalelerle çevrili ahşap bir kentte oturuyordu. Sarayında yün halılar ve ahşap süsler vardı. Giysileri işlemelerle süslenmişti. Sofra takımları altın ve gümüştendi ve değerli taşlarla süslenmişti." Daha o dönemde Türklerin sahip olduğu zenginlik ve ihtişamı ifade etmesi bakımından bu anlatılanlar önemlidir. Aynı kaynaktan, hükümdarın yalnız büyük bir strateji uzmanı değil, aynı zamanda kurnaz bir diplomat olduğunu da öğreniyoruz. Priskos, "Atilla başkalarıyla ilişki kurmanın yararına inandığı için çevresinde hep çevirmen yardımcılar bulundururdu"[50] diyor. Yaşanılan dönem göz önüne alındığında, bunların ileri bir kültür ve medeniyetin ifadesi olduğu daha iyi anlaşılır.

Büyük tarihçilerimizden Prof. Yılmaz Öztuna'nın belirttiğine göre; *"Türkler çok erken zamanlarda, bilhassa askeri zaruretlerle maden işleyip, silah yapmayı, atı ve koyunu ehlileştirmeyi öğrenmişlerdir; aynı zamanda dünyanın üstün deri işçileri, süvarileri ve at donatıcısıdırlar. Gömlek, pantalon, ceket giyerler. Bunları önce Çinliler'e, Miladi 5. asırdan başlayarak da Romalılar'a öğretmişler ve* ***Avrupa giyim kuşamının bugünkü şeklinin kurucusu olmuşlardır"***.[51]

Türklerin belki madencilik, hayvancılık ve silah yapımı gibi özellikleri tarihe geçmiştir. Ancak giyim zevkleri, estetik anlayışları ve bu konularda diğer kültürlerden insanlara öncülük etmeleri çok bilinmeyen ya da kasıtlı olarak dile getirilmeyen özellikleridir. Bu tarihi gerçekler yerine "Barbar Türkler" imajını vermek, Türklere sempati beslemeyen çevrelerin kasıtlı tercihleri olmuştur. Ama buna rağmen Avrupalı tarihçi ve yazarlardan da bu konuda objektif yorumlarda bulunanlar vardır. Örneğin Elisee Reclus *Yeni Umumi Coğrafya* adlı eserinde Türkleri şöyle övmektedir:

Komşularına demiri ve diğer madenleri öğreten onlardır. Şüphe yok ki bize ehil hayvanları vermiş olanlar da yine onlardır. Bugün faydalandığımız bitkilerin birçoğu da belki Orta Asya'dan gelmektedir.[52]

Rus bilim adamı W. Bardhold da Türklerin demokrat yönlerinden bahsettikten sonra; "Türk beylerinin mevki ve asaletlerine rağmen Moğollar gibi halka hakaretle bakmadıklarını, bilakis devletin kuruluşu ve yükselişinde halka birinci derecede mevki verdiklerini" belirtmiştir. Tüm bunlar, Türklerin medeni karakterini ifade eden yorumlardır.

İslamiyet'in Kabulü ile Gelen Yükseliş

İslamiyet'in etkisiyle Türkler daha yüksek bir medeniyet ile yeni bir tarih devresine girdiler. İslamiyet'in kabulü ile birlikte Türk tarihinin ağırlık merkezi Türkistan'dan Yakın Doğu ve özellikle de Türkiye'ye kaydı. Bu arada İslam dünyasını iç buhranlardan ve dış tehlikelerden koruyarak, emin bir duruma getirdiler. Türkler İslam'ın ilim ve sanat faaliyetlerine de katıldılar. Böylece Orta Çağ Müslüman-Arap medeniyet ve kültüründe Türklerden de çok büyük isimler yer aldı.

Bir filozof olan Farabi, Lugatçi Cevheri, Şair Beşşar bunlar arasında sayılabilecek isimlerdendir, ki bundan sonra da Türkler yetiştirdikleri daha pek çok önemli şahsiyeti tarihe yazdırmışlardır. Tarihçi Yılmaz Öztuna şöyle der:

Türklerin İslam'ı kabul edip Müslüman bir kavim olarak tarih sahnesine çıkışları gibi başlangıçta o derece ehemmiyetsiz görünüp de sonradan o kadar büyük tesirler icra etmiş olan bir tezahür (etki yapmış bir olay), dünya tarihinde hemen hemen emsalsizdir.[53]

İslam'ı özümsemeleriyle birlikte Türklerin İslam'ın bayraktarlığını üstlendiklerini görürüz. Orta Asya'yı, Kafkasya'yı, Anadolu'yu, Rumeli'yi, Doğu Avrupa, Karadeniz'in kuzey sahillerini ve Kuzey Hindistan'ı Türk medeniyeti sınırlarına dahil etmişlerdir.

12. yüzyılın önde gelen isimlerinden **Fahreddin Mübarek-şah** Türklerin o dönemdeki güç ve etkilerine dair bilgiler verir. Çin'den Rum ülkelerine, kuzeyin buzlu bölgelerinden Hindistan'a kadar uzanan bütün memleketleri 'Türkistan" adı ile adlandırmakta ve yeryüzünde Türkistan'dan daha büyük bir ülkenin bulunmadığını söylemektedir.[54] Bundan başka o devrin Rubruck ve Marco Polo gibi Avrupalı gezginleri de "Tuna boylarından Çin sınırlarına kadar uzayan geniş ülkeleri "Büyük Türkia" olarak gösterirken aynı gerçeği ifade ederler ve Anadolu'ya da sadece "Turkia" derler."[55] Kastedilen yalnızca coğrafi bir hakimiyet değildir; tarihte çok derin izler bırakmış, kültürel bir hakimiyet söz konusudur.

Bu noktada karşımıza Türk hakan, hükümdar ve idarecilerinin adil ve hoşgörülü tutumları çıkar. Bu vasıfları taşımamış olsalar, belki askeri bir egemenlik mümkün olurdu, ama yönettikleri toplumlara istikrar ve huzur sağlamaları söz konusu olamazdı. Ama Türk devlet adamları için durum böyle olmamış, her zaman tebaları

tarafından sevgi ve saygıyla anılmışlardır. Örneğin Ermeni tarihçisi Urfalı Mathiu Büyük Selçuklu İmparatorluğu'nun azamet devrini yansıtan Melikşah'dan şöyle bahseder:

Melikşah'ın saltanatı Allah'ın lütfuna mazhar oldu. Hakimiyeti uzak ülkelere kadar yayıldı ve Ermenilere huzur verdi. Kalbi Hıristiyanlara karşı şefkatle dolu idi. Geçtiği ülkelerin halklarına karşı bir baba gibi davrandı. Birçok şehir ve vilayetler kendi arzuları ile onun idaresine girdi; bütün Rum ve Ermeni beldeleri onun kanunlarını tanıdı.[56]

Bu dönemde Türk edebiyatında önemli gelişmeler dikkat çeker. Kaşgarlı Mahmut, Yusuf Has Hacip, Ahmet Yesevi, Ali Şir Nevai gibi önemli şahsiyetler çıkmış ve günümüze dek gelen çok değerli eserler sunmuşlardır. Yunus Emre ve Mevlana gibi tasavvuf alimi büyük isimler de yine Türkler arasından yetişmiştir.

Türklerin medeni yükselişlerinin bir göstergesi de, her türlü ihtiyacın karşılanması için yaptırılan kervansarayların içinde, yolcuların tedavisi için gerekli doktor ve sağlık imkanlarının hazır tutulması, misafirlerin okuması için de kütüphaneler bulundurulmasıdır. Yine bu dönemde (Selçuklular'da), bir tür üniversite niteliğinde olan **medreseler** yaygındır. O dönem Avrupası'nın içinde bulunduğu sosyal şartların ilkelliği ve toplumsal gerilik de göz önüne alındığında, bunların olağanüstü kurumlar olduğu görülür. Nitekim Batılı bir tarihçi olan Jean Paul Roux o dönemdeki Selçuklu medreselerini şöyle tanımlar:

Bu daha çok İngiliz koleji tipindeki bir öğretim kurumuydu. Kurucusunun adından dolayı 'Nizamiye' adıyla anılan ilk medreseler; Bağdat, Nişapur, İsfahan, Belh, Herat ve Merv'de kuruldu. Oralardan da tüm Yakın Doğu'ya, ardından Mısır'a ve Kuzey Afrika'ya yayıldı. Medresede ders vermiş ilk kişilerden biri olan büyük filozof Gazali gibi seçkin bir usta ya da bilim adamları topluluğu için düşünülmüş olan medreseler, İslam bilimleri ya da… astronomi, tıp, kimya öğretimi yapılan merkezlerdi...[57]

XV. asır gezginlerinden Tafur'un tespiti ise Troie harabeleriyle ilgilidir: *"Türkler eski binaları mukaddes sayıp, hiçbir şeyi tahrip etmiyorlar"*[58] der. Bizanslıların ve Haçlıların girdikleri şehirlerde yaptıkları tahrip ve yıkımlar hatırlanacak olursa bu ilkelliğe karşın, Türklerin ne derece medeni hareket ettikleri daha iyi anlaşılacaktır.

Türklerin daha o dönemlerde tarihi eserlere önem vermeleri de dikkat çekici bir uygarlık alametidir. Ünlü Fransız yazar ve düşünür Voltaire "Türkler, Müslümanlar ve Ötekiler" adlı eserinde Türklerin bu özelliğine şöyle dikkat çeker:

Polenezya savaşlarında Venedik ordusunun bombaları, Türklerin esirgemiş oldukları birçok tarihi anıtları yıktı. Bunlar arasında Atina'nın meşhur Akropolis'i de hasara uğradı.[59]

Tüm bunlar, Türk Milleti'nin, Darwin'in hezeyanlarının aksine, üstün bir kültüre, asil bir ahlaka ve şerefli bir tarihe sahip olduğunun ifadeleridir. Türk Milleti'nin bu vasıflarının en açık ifadesi ise, büyük Osmanlı İmparatorluğu olmuştur.

Aşiretten İmparatorluğa Giden Yol

1299'da Kayı aşireti tarafından temelleri atılan Osmanlı Devleti çok geçmeden 3 kıtaya hakim olmuş dev bir imparatorluk haline dönüştü. Osmanlı Devleti'nin kuruluş aşamalarındaki sultanlar feraset ve basiret sahibi, kumanda yeteneği ve yönetici kişiliği çok gelişmiş hükümdarlardı. Örneğin Orhan Gazi bunlardan biridir. Bursa'nın fethi sırasında, Rumlara, şehri kolayca teslim etme sebeplerini sorduğu zaman şöyle cevap almıştı:

Sizin devletinizin günden güne yükseldiğini ve bizim devletimizi geçtiğini anladık; babanızın idaresine geçen köylülerin memnun kalıp bir daha bizi anmadıklarını gördük ve biz de bu rahatlığa heves ettik.[60]

Bir toplumun bir başka kavmin boyunduruğuna severek, isteyerek, heves ederek girmesi tarihte eşine ender rastlanabilecek bir olaydır. Bursalı Rumların bu ifadeleri ise Türklerin diğer milletlere dostane yaklaşımlarının, hoşgörülü ve insancıl yönetimlerinin açık bir göstergesidir.

Sultan I. Murat da çok üstün vasıflara sahip bir hükümdardır. Yaşadığı dönemde Edirne'yi almış, Balkanlarda ilerlemiştir ki, bu Osmanlı tarihinde çok önemli bir adımdır. Çağdaşı Bizans tarihçisi Khalkokondylas, Sultan I. Murat hakkında şöyle der:

Rumeli ve Anadolu'da 37 muharebeyi bizzat idare edip hepsini kazandı. Cesur, soğukkanlı, hesaplı, gençliğinde olduğu gibi ihtiyarlığında da çalışkan, enerjik, sert, disiplinli idi. Hiçbir tedbiri ihmal etmez, iyice planlamadan hiçbir işe girişmezdi. Kendisine itaat ve hizmet eden milletlere ve kişilere, hangi dinden olurlarsa olsunlar, iyi, yumuşak ve cömert davranırdı. Düşmanlık gösterenlere karşı amansızdı. Hiçbir düşmanı elinden kurtulamadı. Verdiği söze sonradan aleyhinde tecelli etse bile sadık kalarak, dost düşman herkesin güvenini kazandı.[61]

Fransız tarihçisi Fernard Grenard ise "Sultan Murat değerinde bir hükümdara çağdaşı olan Avrupa hükümdarları arasında tesadüf edilemez. Yalnız dahi bir asker ve strateji üstadı değil, ince bir diplomattı. Doğuştan hükümdardı. Osmanlı kavmini bir millet haline getirdi. Onlara ideal gösterdi ve verdi. Ölümünde bu milletin istikbalini 5 asır için teminat altına almış bulunuyordu" demektedir.[62]

İngiliz tarihçisi Gibbon'a göre Sultan Murat "Dünya üzerinde çağdaşı bütün hükümdar ve devlet adamlarından üstündü. Babasının bile tahayyül ettiği sınırları çok aştı. Bütün tarihin en hayret verici gelişmelerinden birini, Osmanlı lehine kazandı. Ortodokslar'a, Katolikler'in Ortodokslar'a yaptığı muameleden kat kat iyi muamelede bulundu."[63] Gerek İngiliz gerekse Fransız tarihçilerin, padişah I.Murat'ın devlet adamlığı ile ilgili yaptıkları tespitler son derece isabetlidir. Aynı zamanda bunlar önemli bir medeniyet göstergesidir.

Görüldüğü gibi Osmanlı padişahları yabancı tarihçi ve araştırmacıların dahi hayranlık ve takdirlerini kazanmayı başarmış, çok üstün ahlaklı kişilerdir. Elbette bu güzel ahlaklarının, adaletlerinin ve başarılarının temeli ise Kuran ahlakına ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetine olan bağlılıklarından kaynaklanmaktadır.

Tarihin Seyrini Değiştiren Kumandan: Fatih Sultan Mehmet

Osmanlı tarihinin en önemli şahsiyetlerinin başında ise elbette Fatih Sultan Mehmet gelir. İstanbul'u olağanüstü bir askeri deha ile fetheden ve böylelikle dünyada bir çağı değiştiren Fatih, daha sonra da Osmanlı Devleti'ni çok büyük bir ustalıkla yönetmiştir. Batılı tarihçilerin gözüyle Fatih Sultan Mehmet'e bakacak olursak, onun eşsiz dehasına ve kumandanlığına tanık oluruz. Babinger, Bizanslı Yorgios Trapezuntios'dan naklen şöyle der:

Sultan Mehmet, günümüzün en büyük hükümdarıdır. Kiros'tan, Büyük İskender'den, Sezar'dan, bir kelimeyle gelmiş geçmiş bütün hükümdarlardan büyüktür.[64]

İngiliz tarihçi Panzer'e göre "Fatih, birinci sınıf bir lisan mütehassısı, tarihçi, filozof, üstün bir yönetici, harikulade bir süvari ve silahşördür."[65] Gustave Schlumberger ise İstanbul'un fethi için şöyle der:

İstanbul'un fethi dünya tarihinin en önemli olaylarından biridir. Avrupa'nın tarihi üzerinde tesiri birinci derecede oldu. Tarihin bütün akışını değiştirdi. Orta Çağ'ı kapatıp Yeni Çağ'ı başlattı. [66]

Fatih, hükümranlığı boyunca Türk Milleti'nin hoşgörü ve adaletini de sergilemiş, bunu gören yabancı milletler ise onun yönetimi altına girmekte mahzur görmemişlerdir. İstanbul'un fethi sırasında Bizans başbakanı Büyük Düka Notaras "Bizans'ta Latin şapkası görmektense, Türk sarığı görmeyi tercih ederim" tarihi cümlesini söyleyerek bu gerçeği ifade etmiştir.[67]

Osmanlı'nın Adaleti ve Hoşgörüsü

Osmanlı İmparatorluğu'nun çok önemli bir özelliği tebası arasında kavim, din ve mezhep ayrımı yapmadan tam bir uyum sağlamış ve toplumun çeşitli kesimleri arasında sosyal adaleti temin edebilmiş olmasıdır. İsviçreli ilahiyatçı Prof. Karl Barth bu konuda şunları söylemiştir:

Hıristiyan Avrupa'nın bizzat Hıristiyan kanı döktüğü ve inançları değişik olanlara vahşice zulümler yapmaktan zevk duyduğu bir devirde Osmanlı İmparatorluğu engizisyonun bulunmadığı, yakmaların ve sihirbazlık ithamlarının mevcut olmadığı yegane memleket oldu. Hıristiyanlar tarafından her yerden kovulan, sürgün ve takip edilen Yahudilerin sığınabildiği tek memleket de barbar (!) Türkiye olmuştur.[68]

Charles Darwin isimli amatör biyologun Türklere yaptığı çirkin ithamlarla, Türklerin tarihleri ve üstün ahlakları arasındaki tezatı Prof. Barth bu sözleriyle çok iyi ifade etmiştir. Osmanlı'nın tebasına karşı olan adaleti konusunda A. Miquel ise şöyle demektedir:

Hıristiyan halklar Bizans ve Latin devletleri zamanında bulamadıkları çok iyi bir idare karşısında bulunmaktaydılar. Asla sistemli bir zulüm görmemekteydiler. Tam aksine imparatorluk, İstanbul başta olmak üzere, işkence gören İspanyol Yahudilerine bir sığınak olmuştu.[69]

Türklerin iki bin yıllık bir tarih boyunca birçok yabancı ırk, millet, din ve mezhep mensuplarını birarada ve büyük bir uzlaşma içinde idare etmeleri takdire değer bir konudur. Türkler şayet diğer etnik unsurlara karşı geniş bir hoşgörü, yüksek bir insanlık idealine sahip olmasalardı, elbette ki böyle köklü imparatorluklar kuramaz ve bu insanları asırlar boyu birarada tutamazlardı. Ancak görmekteyiz ki, Türklerin sahip oldukları vasıflar, özellikle de Kuran ahlakının onlara kazandırdığı yüksek idealler ve hasletler, son derece ileri bir kültür ve medeniyet geliştirmelerini sağlamıştır.

Fatih'ten Sonra Devam Eden Yükseliş

Türklerin İstanbul'un fethiyle zirveye çıkan başarıları Fatih'ten sonra gelen padişahlar tarafından da devam ettirilmiştir. Osmanlı orduları iki kez Viyana kapılarına dayanmış, Sırbistan, Arnavutluk, Bosna-Hersek, Eflak, Boğdan başta olmak üzere Balkanlar baştan sona fethedilmiş, Macaristan Osmanlı himayesine geçmiş, Osmanlı denizlere açılmış, Karadeniz Türk gölü haline getirilmiş, Mora yarımadası, Rodos, Girit, Sakız gibi birçok Ege adası alınmış, Kafkasya ele geçirilmiş, Bağdat, Tebriz, Yemen, Suriye, Irak, Lübnan, Mısır, Filistin, Kudüs, Fas, Tunus, Cezayir, Doğu Anadolu, Baharat Yolu, Lehistan gibi daha pek çok yer Osmanlı topraklarına katılmıştır.

Türklerin medeni karakterlerinin çok fazla ifadesi olmakla birlikte, fethettikleri yerlere götürdükleri yenilikler de bunun en güzel kanıtlarından biri olarak sayılabilir. Örneğin Türklerin Cezayir'i fetihleriyle ilgili olarak, Cezayir 1962'de özgürlüğüne kavuştuğunda, milli hareketin liderlerinden Albay Muhandu'l-Hacc şu açıklamayı yapmıştır:

*Herşeyi hatta bir **millet oluşumuzu Türklere borçluyuz**. Osmanlılar geldiği zaman bizler korsandık. Yüzlerce kabileden müteşekkildik. Osmanlılar başımıza bir paşa getirdiler. Dağınık aşiretleri biraraya topladılar. Onları bir kavim haline koydular. Bu kavim 300 yıl merkezi Türk idaresi altında kaldı. Birliğin kudretini öğrendi. Türklerin yardımıyla millet haline geldik.*[70]

Cezayirli albayın Türkler hakkında söyledikleri, Türk düşmanlarının attıkları iftiralara da bir yanıt niteliğindedir. Türklerin, gittikleri yerlere yıkım değil, tam tersine düzen götürdüklerinin ifadesidir.

Bir Fas gazetesi olan *El Alem*'de yayınlanan *"Osmanlı İmparatorluğu'nun Çöküşünden Sorumlu İngiltere'dir"* başlıklı makale de yukarıdaki savı desteklemektedir:

Osmanlılar İslam dünyasının savunulması için dört yüz yıl savaş verdiler. Türk egemenliği, ne Arap topraklarının işgali demektir ne de ele geçirilmesi... Sadece Müslüman bir devletten başka bir Müslüman devlete iktidarın devredilmesi söz konusu olmuştur. Bunun içindir ki Mısır halkı Haçlılar'a, Moğollar'a, Fransızlar'a ve İngilizlere karşı koyduğu gibi Türklere karşı koymamıştır. Mısırlılar, Türk egemenliğine bağlı kalmışlar ve devletin kendi içinde kendilerine düşen görevi almışlardır. Peki neden bu Osmanlı düşmanlığı?[71]

Samimi sarfedilmiş tüm bu sözler Türk Milleti'nin İslam dünyasındaki önemini vurgulamak için yeterlidir. Aynı zamanda Türklerin hakimiyetleri altına aldıkları bölgelerdeki toplumlar tarafından nasıl benimsendiğini göstermesi bakımından da önemlidir. Romanya'nın eski adliye bakanlarından Monsieur Dissescu da söyledikleriyle bunları doğrulamaktadır:

Kim ne derse desin biz Romenler bugünkü mevcudiyetimizi Türklerin ulvicenaplığına borçluyuz. İdareleri altına aldıkları milletlere karşı hakiki bir şevkat, mürüvvet ve müsahamakarlık ile muamele etmemiş olsaydılar, onların yerine biz herhangi bir komşu milletin tahakkümü altına girmiş bulunsaydık, şu anda bir tek Romen kalmazdı... [72]

Avrupalı tarihçi Richard Peters ise *"Türkler asırlar boyunca birçok milletlere hakim oldular fakat onları asimile etmeye asla gayret etmediler. Onlara hürriyet verdiler ve din ve kültürlerinin yaşanmasına müsaade ettiler"*[73] diyerek Türk Milleti hakkında öne sürülen hezeyanlara en güzel şekilde cevap vermiştir.

Yine zamanımızın tanınmış Macar tarihçilerinden Kaldy-Nagy "The Cash Book of the Ottoman Treasury in Buda in the Years 1558-1560" adlı makalesinde yine Türk kültür ve medeniyetine dikkat çeker:

1558-60 tarihleri arasında Osmanlı Devleti'nin Macaristan'dan topladığı 6 milyon küsür akçe vergiye mukabil, buraya 23 milyonun üzerinde masraf yaptığını böylece İstanbul'dan -sömürüldüğü önceleri bir kısım Batılı tarihçiler tarafından savunulan- Macaristan'a 17 milyon akçe mali yardım yapıldığını ortaya koymaktadır. Bundan başka Türkler Balkanlarda pek çok maddi eser bırakmışlardır. Mora'da muhtelif şehirlerde yüzlerce eser bırakmış olmalarını, yalnız Rusçuk'ta 33 cami, mescit ve tekke bırakmış olmalarını bu açıdan izah etmek mümkündür.[74]

Bunlar da açıkça göstermektedir ki Osmanlılar fethettikleri ülkeleri, 19. yüzyılın sömürgeci devletleri gibi asla sömürmemişler, bu ülkelerin halklarının haklarına saygı göstermişlerdir. Bunun nedeni padişahlarının devlet anlayışları ve tebalarına bakış açılarıdır. Çünkü Osmanlı padişahları fethettikleri yerlerde yaşayan halkın kendilerine Yüce Allah'ın bir emaneti olduğunu düşünmüşlerdir. Onları himaye etmek ve hiç kimsenin onlara zulüm yapmamasını sağlamak ise padişahın görevleri arasında sayılmıştır. Hatta öyle ki, Fatih İstanbul'u

fethettiği zaman patrikhaneye çok geniş imkanlar tanımış, böylece patrikhane ilk defa Türkler zamanında bir muhtariyete kavuşmuştur.[75]

Yabancı Gözüyle Türk İnsanı

Tarihte pek çok hükümdar, devlet adamı, siyasetçi, asker ya da tarihçi, Türk Milleti'nin vasıflarını tarif eden ve onların üstün ahlaki özelliklerini açıklayan yorumlarda bulunmuşlardır. Bunların bir kısmını şöyle sıralayabiliriz:

İsveç kralı XII. Charles'ın (Demirbaş Şarl) Türkiye'ye sığınmak zorunda kaldığındaki izlenimleri:

Şefkatin, cömertliğin, asaletin, nezaketin esiriyim. Türkler beni işte bu elmas bağa sardılar. Bu kadar şefkatli, bu kadar nazik bir milletin arasında hür bir esir olarak yaşamak, bilsen ne kadar tatlı!... [76]

18. yy'da Osmanlı topraklarında yaşayan **Comte de Bonneval** (Humbaracı Ahmet Paşa):

Çünkü Türkleri seviyorum. Onlar (sanki) cennetten bir köşe olan bu eşsiz memlekete yakışan eşsiz insanlar. Yaratılışlarında gökyüzüne mahsus bir yücelik, gönül alışlarında ise bir tevazu var. Bu büyük ruhlu milletin arasında vatanımı unutmaktan korkuyorum. Vatan aziz ve pek aziz. Lakin Türk de aziz ve çok aziz.[77]

M. Baudier ("Historie de la religion des Turcs" adlı eserinde):

Türkler, merhamet, şefkat ve insanlara yardımda bütün milletlere ve hatta Hıristiyanlara da üstündürler.[78]

XV. yüzyıl gezginlerinden **Tafur**:

Türkler konuşmalarında dost ve neşeli, yemek ve harcamalarında çok asil ve hayırseverdirler.[79]

General Charles Royan:

Türkler arasında geçirdiğim iki yıldan fazla zaman içinde edindiğim tecrübelerime dayanarak hemen belirtmeliyim ki, daha uygar olmakla şöhret yapmış milletlerin, Türklerin ahlâk ve karakterleri konusunda sahip bulundukları bilgiler ve kanaat tamamiyle hatalı ve aldatıcıdır... [80]

Fransız şairi **Lamartine**:

Türkler bir ırk ve bir millet olmak haysiyetiyle yeryüzünün en şerefli insanlarıdır. Karakterleri pek asil ve yücedir... Asaletleri alınlarında ve amellerinde yazılıdır... Bütün hareketleri asilanedir ve vecd ile yaşayan duygulu bir millettir. Onların yurdu efendiler diyarıdır, kahramanlar, şehitler ülkesidir. Bence insaniyete şeref veren böyle bir milletin düşmanı olmak insanlığın düşmanı olmaktan farksızdır. Böyle bir lekeden Allah beni korusun.[81]

General Çarneyev:

Türklerin düzinelerle milleti idare edebilmelerindeki muvaffakiyetin sırrını da anlıyorum. Onlar milletleri bir kez yeniyorlar. Fakat kazandıkları zaferi ruhlarda ve nesillerde yaşatmayı biliyorlar.[82]

Türk dostu Fransız yazar **Pierre Loti:**

Türk asillerin asilidir. Yapma olmayan, gösterişi bulunmayan bu pek yüksek asalet ona tabiatın hediyesidir.[83]

Comte de Marsigli:

Osmanlı Türklerinin milli seciyesini teşkil eden vakarın, ağırbaşlılığın tasviri kolay değildir.[84]

18. yüzyılda İsveç'in İstanbul Büyükelçisi olan ve Osmanlı müesseseleri ile teşkilâtı hakkında yazdığı yedi ciltlik eseri ile tanınan **Mouradgea d'Ohsson:**

Osmanlı Türkleri, diğer faziletleri kadar dürüstlük ve doğruluk gibi Kuran'ın en kuvvetli hükümlerine dayanan meziyetleri itibariyle de şâyanı takdirdirler. İçtimai nizâmın Osmanlılar arasında kurduğu münasebetlerin hepsine temiz yüreklilikle, iyi niyetin hâkim olduğu anlaşılmaktadır.[85]

12. yüzyılda yaşamış olan Antakya Patriği **Süryâni Mikâil** de *Vakâyinâmesinde*, eski Türk fazilet ve ahlâkı ile ilgili olarak şunları yazar:

Türklerin meziyetleri vardır. Sahtekârlık, yalan bilmezler ve doğruluktan ayrılmazlar.[86]

Osmanlı İmparatorluğu'nun liyakat, ahlak, maddi-manevi disiplin ve çalışma üzerine kurulu olduğunu belirten bir başka Avrupalı yorum ise şöyledir:

Türkiye'de şahsi meziyet ve kabiliyetten başka hiçbir şeye kıymet verilmez. Bunun yegane istisnası Osmanlı hanedanıdır. Nesep ve ırsiyet bir şey ifade etmez... Herkes liyakat, bilgi, ahlak ve seciyesine göre bir mevkiye tayin edilir. Ahlaksız, bilgisiz ve tembeller hiçbir zaman yüksek mevkilere çıkamazlar. Osmanlılar'ın muvaffakiyeti ve bütün dünyaya hakim bir ırk olmalarının hikmeti budur; Türklerin en büyük düşmanı budur.[87]

Bu ifadeler de Türklerin insani ve ahlaki yönlerinin ne derece gelişmiş olduğunu göstermesi bakımından önemlidir. Yüksek kültür ve medeniyetlerinin daha pek çok örneği vardır. Şehirlerindeki düzen, güvenlik ve huzur bunun bir örneğidir.

Tarihte Türk düşmanı olarak tanınan Fransız **Guer** bile, imparatorluk devri Türkiyesi'ndeki emniyet ve asayiş ile ilgili olarak şu yorumu yapmıştır:

İstanbul'da ve Osmanlı İmparatorluğu'nun bütün şehirlerinde görülen emniyet ve asayiş, hiçbir tereddüde imkân vermeyecek şekilde ortaya koymaktadır ki, Türkler görülmemiş bir şekilde ve son derece medenidirler ve uzun süre itham edildikleri, suçlandıkları, barbarlıkla hiçbir alâkaları yoktur.[88]

17. yüzyılda **Thevenot** da aynı noktaya işaret etmiştir:

Bir milyonluk büyük İstanbul şehrinde dört yılda dört katil vakası görülmemiştir. Ticari emtia ile dolu olan muazzam kervansaraylar bir tek adam tarafından korunuyor... Türkler çok dindar, insaniyet sever ve şefkatlidirler. Aralarında içki, kumar ve kavga yoktur.[89]

Bu iki örnek de yine Türklerin medeni ahlaklarının toplum yaşantılarına olan yansımasıdır ve yabancıların hemen dikkatlerini çekmesi açısından önemlidir.

Osmanlı tarihi yazarı Avusturyalı Baron von Hammer eserinin 19 ciltlik Fransızca tercümesinin 1835'de çıkan önsözüne şöyle girer: *"Osmanlı İmparatorluğu geniş bir imparatorluktur. Ve tarih bakımından sonsuz önem arz eder… Bir devdir ki, güçlü kolları, aynı zamanda üç kıtayı kavrar. Bütün imparatorluklar gibi bir gün düşerse Asya, Afrika ve Avrupa kıtalarında bırakacağı enkaz bu üç kıtayı kaplayacaktır… Osmanlı İmparatorluğu bugün (1835) bile gücünün doruğunda iken haiz olduğu genişlikten daha geniş ülkeleri elinde tutmaktadır."*[90]

Fransız düşünürlerinden **Rene Herpin** şöyle yazar:

Türkiye bugün (1629) dünyanın geri kalan bütün devletlerinin toplam gücü üzerinde bir kudrete haizdir.[91]

Birleşik Amerika'nın Osmanlı Devleti nezdinde son büyükelçisi olan Fransız müsteşriki (doğubilimcisi) **Sauvagat**:

İslam tarihi Osmanlılar derecesinde güçlü ve istikrarlı bir siyasi yapıya şahit olmamıştır... Bilhassa 16. ve 17. asırlar boyunca Avrupa'nın en büyük, en geniş, en istikrarlı ve en muazzam mali kaynaklara sahip devleti, Osmanlı idi. İdare cihazı Osmanlı halkının yararlarına göre düzenlenmiş muntazam bir teşkilattı. Donanması bütün Akdeniz'e egemendi. Türklerin en büyük erdemlerinden biri olan disiplin, imparatorluğun her yerinde hükümrandı. ***İstanbul dünyanın en büyük medeniyet merkezi olarak****, her ziyaret eden Avrupalı gezginin gözlerini kamaştırıyordu.*[92]

Alman müsteşriki **Babinger**:

Osmanlı İmparatorluğu gerçek bir cihan devleti (Weltreiches) idi.[93]

İngiliz tarihçisi **Downey**:

Osmanlı Devleti cihan tarihinin en şaşırtıcı, en harikulade tezahürlerinden biridir. Bütün Akdeniz uygarlığını bir imparatorlukta toplamaya teşebbüs etmiştir.[94]

İngiliz tarih filozofu **Toynbee:**

Bütün tarih boyunca ***Orta Doğu'yu egemenliğinde birleştiren tek devlet Osmanlı İmparatorluğu'dur****. (Balkanlar ve Arap ülkeleri). Bunu ne Pers ne Roma, ne Arap imparatorlukları başaramamışlardır.*[95]

Toynbee ayrıca Osmanlı Devleti'nin, Arapça konuşan bütün kavimleri aynı devletin çatısı altında topladığına da dikkat çeker. Osmanlı'nın yerine geçen sömürgeci Avrupa devletlerinin hiçbirinin, ne İngiltere, ne Fransa, ne İtalya, ne de Rusya'nın bu **ülkeleri Osmanlı derecesinde iyi yönetemediklerini**, çok kısa zamanda da yerlerini Balkan ve Arap devletlerine bıraktıklarını, halbuki bu ülkeleri, Osmanlı'dan daha iyi yönetecekleri iddiasıyla Osmanlı'nın elinden aldıklarını anlatır. Orta Doğu'ya tarih boyunca ve günümüze kadar en iyi yönetimin Osmanlı tarafından getirildiğini, Osmanlı'nın hakkıyla Roma İmparatorluğu'nun varisi bulunduğunu da sözlerine ekler.[96]

Sonuç olarak, Osmanlı İmparatorluğu'nun, bu imparatorluğu asırlar boyu üstün başarılarla yöneten Türk sultanlarının ve Türk insanının saygınlığı ortadadır. Arşivler yabancı gözlemcilerin bu yöndeki ifadeleriyle doludur. Burada verilenler ise elbette sınırlı birkaç örnekten ibarettir.

Tüm bunlar göz önüne alındığında, Türklerin insanlık tarihi boyunca diğer milletlere kıyasla gerek devletleriyle, gerekse fertleriyle son derece medeni ve ileri bir yaşam sürdükleri anlaşılır. Bu bölümde yer verilen tarihi gerçeklerden, yabancı tarihçi ve gözlemcilerin fikirlerinden de anlaşıldığı gibi Türklerin, haklarındaki çirkin ithamlarla hiçbir ilgileri yoktur. Tüm tarihi deliller ve şahitler Türklerin müstesna özelliklere sahip, ilim-irfan sahibi, medeni ve güzel ahlaklı insanlar olduklarını ortaya koymaktadır.

Sonuç

Bu bölümün başında, "insanlar arasında bir ırk ayrımı yapılamaz, milletleri değerli kılan etken ise onların tarihleri ve bu tarih içinde sergiledikleri ahlak özellikleridir" demiştik. Bölüm boyunca incelediğimiz bilgiler

ise, bu kıstaslar karşısında Türk Milleti'nin çok üstün ve şerefli bir millet olduğunu göstermektedir. Türkler, tarihe yön vermiş, büyük medeniyetler kurmuş ve üstün ahlak özellikler sergilemiş köklü ve onurlu bir millettir.

Türk düşmanlarının bunu bilmediklerini düşünemeyiz. Onlar da elbette düşman oldukları milletin vasıflarının bilincindedirler. Ama düşmanlıkları, onları Türk Milleti'ni kötülemeye itmiştir. "Barbarlık", "ilkellik", "vahşilik" gibi birtakım kavramları, bu kavramlarla aslında hiçbir şekilde ilişkilendirilemeyecek olan asil Türk Milleti'ne atfetmişler, bu şekilde Türklere duydukları nefrete kendilerince bir dayanak bulmaya çalışmışlardır.

Charles Darwin de aynı konumdadır. Darwin'in, Türklerin gerçek tarihini hiç bilmediği düşünülemez. Ancak amacı gerçeklere dayalı bir yorum yapmak değil, İngiliz emperyalizminin çıkarlarını korumak olduğu için, Türkleri kasıtlı olarak kötülemiştir. Britanya İmparatorluğu'nun Osmanlı'yı parçalayıp Türk Milleti'ni köleleştirme planına "bilimsel" destek sağlayabilmek için, "Türkler yakında yok olacak aşağı bir ırktır" gibi hezeyanlar sergilemekten ve bunu bilim adına söylediğini iddia etmek gibi bir yalanı ortaya atmaktan çekinmemiştir.

Dolayısıyla Darwin, iki bin yıllık Türk tarihinin gerçeklerinin tümüne yüz çeviren, Türkleri en olmadık bir sıfatla karalamaya çalışan ve ortaya attığı yalanla Türk Milleti'nin yok olmasını ümit eden büyük bir Türk düşmanıdır. Diğer tüm Türk düşmanlarına sözde bilimsel bir temel sağladığı için de, belki "Türklüğün en büyük düşmanı" sayılabilir.

Bu durumda milletini ve vatanını seven her Türk'ün de Darwin'i düşman olarak kabul etmesi gerekmektedir.

Türk Düşmanlığının Günümüze Yansımaları

Önceki bölümlerde Darwin'in Türk Milleti'ni hedef alan çirkin ithamlarını ve bu ithamların emperyalizmin Türk Milleti'ni hedef alan planlarına nasıl destek sağladığını gördük. Darwinizm'in bu karanlık yüzünün tarihimizde meydana getirdiği etkiyi gördükten sonra günümüze kadar gelen yansımalarına değinmekte de yarar var. Çünkü yakın tarihimizde Türklere karşı girişilen her tür düşmanca eylem ve saldırının arkasında aynı tez yatmaktadır. Darwin'in Türk Milleti'ni hedef alan bu hezeyanları Batılı kaynaklarda sözlüklere varıncaya kadar yer almış, gelişen kitle iletişim teknolojisi aracılığıyla on milyonlarca kişiye ulaştırılmış ve böylelikle dünyaya "barbar Türkler" yalanı telkin edilmek istenmiştir. Batı'da bazı kesimlerin, Sevr'den bugüne değişmeyen, aziz Türk Milleti'ni dışlamaya ve ezmeye yönelik arayışlarının arkasında bu ırkçı ve Türk düşmanı görüşler yer almaktadır. Petrus Dozy'lerden ırkçı dazlaklara varıncaya kadar tüm Türk düşmanları, fikri dayanaklarını Darwinizm'den almaktadırlar.

Günümüzde başta Almanya olmak üzere neo-Nazi ırkçılarının Türk soydaşlarımıza karşı gerçekleştirdikleri saldırıların ardında da, 19. yüzyılda atılan bu ırkçı ve Türk düşmanı sloganların büyük rolü vardır. Nazizm'in zaten Darwinist temele dayalı bir ideoloji olduğu dikkate alındığında bu nokta daha iyi anlaşılır.

Son yıllarda başta Almanya'nın Solingen, Mölln şehirlerinde ve Hollanda'nın çeşitli bölgelerinde yaşayan soydaşlarımıza karşı girişilen eylemler gibi, yakın tarihimizde dünyanın çeşitli yerlerinde Türklere yönelik uygulanan politikalar da aslında aynı kapsama girmektedir. Soğuk savaş döneminde SSCB'de Türklere yapılan sürgün, asimilasyon çalışmaları ve baskılar halen daha hafızalardan silinebilmiş değildir. Bu baskılara özellikle de Kırım, Özbek ve Kırgız Türkleri hedef olmuştur. Bulgaristan'da uygulanan vahşice yöntemler de Türk düşmanlığının bir başka tezahürüdür. Bundan başka Kıbrıs meselesinde Avrupa'da bazı çevrelerin Türklere karşı sergilediği haksız tutum ve bunun yanı sıra AB sürecinde Türkiye'ye yönelik izlenen taraflı politikanın altında da benzeri ön yargılar yatmaktadır. Tüm bunların kökeni, Avrupalı söz konusu çevrelerin "tarihi" Türk düşmanlığının yansımalarıdır.

Yakın zamanda gerçekleştirilen bu olaylardan birkaçını biraz daha detaylı olarak hatırlamakta yarar var. Alman neo-Nazileri Kasım 1992'de Türkleri hedef seçerek Mölln şehrinde katliam yapmışlardı. Ardından Mayıs 1993'de Solingen katliamında beş Türk'ün neo-Naziler tarafindan yakılması üzerine, Mölln'deki sahneler Solingen'de tekrar yaşandı. Olayın Türk düşmanlığından kaynaklanan ırkçı bir saldırı olduğu açıktı. Hatta *San Francisco Examiner* gazetesinin 1 Nisan 1997 tarihli sayısında yayımlanan haberde: *"Solingen'deki saldırı, Alman tarihinin Nazi döneminden bu yana en kanlı ırkçı saldırısıdır"* deniliyordu. Yine aynı dönemlerde (1997) Heigerseelbach'da çıkarılan bir yangında ise bir Türk birinci kattaki evinin penceresinden atlamış ve yaralanmıştı. Polis, apartmanın arkasında çizilmiş halde Gamalı Haç bulunduğunu söyledi. Bu olaylarla eş zamanlı olarak Detmold'ta meydana gelen olayda yanlarında bıçak ve beyzbol sopaları bulunan ve "Türkler Dışarı" sloganı atan alkollü askerler iki Türk'e saldırmışlardı. Benzeri saldırıların ardından da olay yerinin yakınlarında Gamalı Haç çizimlerine rastlanıyordu.

Bundan başka Hollanda'nın Lahey kentinde Türklere yönelik bir saldırı daha gerçekleşti. Söz konusu saldırıda da bir Türk kadın ve beş çocuğu öldürüldü. Ardından Türkler tarafından düzenlenen yas yürüyüşünden

sonra yürüyüşü düzenleyenlerin evlerine, üzerlerine Gamalı Haç çizilmiş imzasız tehdit mektupları geldi. Mektuplar "ölüm" tehditleri içeriyordu.

Türklere karşı uygulanan tüm bu haksız muamele ve acımasız eylemler, ırkçılığa dayalı bir Türk düşmanlığından kaynaklanmaktadır. Almanya'da bu ırkçılığın fikri tohumlarını atan kişi ise yine Charles Darwin'dir. Darwin'in teorisi, onun ateşli bir hayranı olan Ernst Haeckel tarafından Almanya'ya taşınmış, Nazi hareketi ise Haeckel'den ilham alarak yükselmiştir. Hitler ve diğer Nazi ideologları, ırkçı fikirlerini Darwinizm'e dayanarak savunmuşlardır. Günümüzdeki neo-Naziler de Darwinizm'den ve Darwin'in Türkler hakkında hezeyanlarından güç bulmaktadırlar.

Türk düşmanlığı yansımalarının görüldüğü ülke yalnızca Almanya değildir. Yunanistan'daki Batı Trakya Türkleri de çok uzun süredir ırkçı bir politikanın mağdurları konumundadır. Sosyal yaşamın hemen her alanında ikinci sınıf insan muamelesi görmektedirler. Örneğin Türk asıllıların siyaseten örgütlenmelerini, aday olmalarını, olsalar bile seçilmelerini önlemek için, onlara, hiçbir dünya ülkesinde bulunmayan zorluklar çıkarılmaktadır. Yunanistan'da zorunlu eğitim 9 yıldır ve eğitim bir üst okulda sınavsız, kesintisiz sürdürülebilir. Ancak, Türk azınlık okullarında 6. yılın sonunda sınav kazanma koşulu konulmuştur. Amaç Türk azınlığın eğitimini yarıda kesmektir. Daha bunlar gibi sayısız ırkçı uygulama söz konusudur.

Yakın tarihimiz dünyanın daha pek çok yerinde Türk soyuna mensup insanların maruz kaldığı bu tip insanlık dışı eylemlerle doludur. Örneğin 80'li yıllar ve öncesinde Bulgaristan Türklerinin uğradığı zulüm ve asimilasyon çalışmaları da bu konuya örnek verilebilir. Bulgaristan'daki soydaşlarımızın zorla isim ve soyadları değiştirilmeye çalışılmış, Türkçe konuşmaları yasaklanmıştır. Buradaki 2 milyon Türk'ün camilere ve mescitlere gitmeleri engellenmiş, ibadet hürriyetleri ellerinden alınmış, sünnet yasaklanmış, Türk okulları kapatılmış, üstelik bunlara karşı direnenler ölüme kadar varan cezalara çarptırılmışlardır. Ama tüm bunlara, bugün insan hakları savunucusu olduğunu iddia eden ve her fırsatta Türkiye'yi eleştiren Batı dünyasının önemli bir kesimi sessiz kalmıştır. İşte bu ayrımcılığın sebebi Avrupa'daki kimi çevrelere geçmişten kalan ırkçı mirastır.

Bulgaristan'da Türklere yapılan bu haksız muamele daha önce 1913 tarihinde Balkan Savaşı sırasında da yaşanmıştır. Bulgarlar girdikleri Türk şehir ve köylerinde insanlık dışı vahşetler sergilemişlerdir. Fransız yazar ve subayı Pierre Loti bu olayların hemen akabinde Edirne ve dolaylarına gitmiş, buradaki ürkütücü manzarayı bizzat kendi gözleriyle görmüş, olayları birebir müşahade etmiş ve halkla tek tek konuşma imkanı bulmuştur.[97] Pierre Loti'nin 1913'lerde İngiliz ve Fransız basınında yayınlanan "Bulgar Vahşeti ve Mezalimi" anlatan makaleleri bu konudaki gerçekleri tüm açıklığıyla ortaya koyması bakımından önemlidir.

Öte yandan Sovyet Rusya zamanında da Rusya federasyonuna bağlı Türkler asimile edilmeye çalışılmıştır. Sovyetler bu amaçla Türkleri dağınık bölgelere yerleştirmişler ve bağlantılarını tamamen kesecek formüller uygulamışlardır. Aynı şekilde, Stalin döneminde Türkiye ile sınır bölgede yaşayan Ahıska Türkleri yerlerinden koparılarak Sibirya başta olmak üzere Sovyetler Birliği'nin çeşitli yerlerine dağıtılmışlardır. Yerlerine ise Hıristiyan Gürcüler yerleştirilmiştir. Rusya'nın Kafkasya politikası Türkiye sınırında Hıristiyan Gürcü ve Ermenilerden oluşan bir gayri müslim halk oluşturarak, Türkiye'nin Türk dünyası ile irtibatını kesmek olmuştur. Ruslar Türkleri eski kültürlerinden koparmak ve aralarındaki Türk birliğini bozmak için alfabelerini değiştirmiştir. Böylece Türkiye ve Türkler arasında tüm bağlar koparılmaya çalışılmıştır.

Kıbrıs'ta da Türkler benzer olaylar yaşamışlar, insanlık dışı zulüm ve baskılara maruz kalmışlardır. Özellikle 1963-74 döneminde Rumlar Türklere karşı büyük bir vahşete girişmişler, çok sayıda Türk'ü katletmişlerdir.

Bunlardan başka günümüzde de Türklerin Avrupa Birliği üyeliği sürecinde karşı karşıya kaldıkları muamele, bu tarihi bakış açısının tam bir kalıntısı şeklindedir. Avrupa Birliği'ne üye ülkelerin bir kısmı başka hiçbir ülkeye koşmadıkları şartları Türkiye'ye koşmuşlar, sürekli zorluk çıkarmışlar, son derece adaletsiz bir tutum sergilemişlerdir. Öyle ki, Litvanya gibi bağımsızlığını yeni kazanmış, ekonomik ve siyasi durumu Türkiye'den daha parlak olmayan ülkeler ile bazı Orta Avrupa ülkelerine AB hemen kapılarını açtığı halde, Türkiye'nin konumunu sürüncemede bırakmayı tercih etmiştir. AB'ne giriş sürecimiz boyunca yaşadığımız diyaloglar ve talepler incelenecek olursa, bazı Avrupalıların bilinçaltlarında hala 19. yüzyıldan miras bir "Türk düşmanlığı"nın bulunduğu açıkça görülür.

Bu düşmanlığın en önemli fikri dayanağı ise, bu kitap boyunca incelediğimiz gibi, Darwinizm'dir. İnsanları Allah'ın yaratmadığı, maymun benzeri canlılardan evrimleştikleri yalanınıöne süren Darwin, asil Türk Milleti'ni ise kendince "yarı maymun" saymış ve Avrupalı ırkların da Türk Milleti'ni yok etmelerini istemiştir. Dünyanın farklı bölgelerindeki Türk düşmanlarının çok farklı anlayışları olabilir. Ama onları birleştiren ortak özellik, hepsinin yegane sözde "bilimsel" dayanaklarını evrim teorisinde bulmalarıdır...

Faşist Önderlerin İlham Kaynağı: Darwin

Hitler'in "Ari ırkın üstünlüğü" ile ilgili teorilerini besleyen en önemli kaynakların başında Darwin'in teorisi geliyordu. Nazi lideri, "Ari ırkın üstünlüğü"nün "doğa" tarafından var edildiğine inanıyordu. Hitler'in kendisi de bir evrimci olduğundan kitabı "Mein Kampf" (Kavgam) da özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz ediyordu. Araştırmacılara göre, kitabına bu ismi vermesi de tesadüf değildi. Kitabı 1944'de 11 milyon adet sattı ve Almanya'da evrimci fikirlerin yaygınlaşmasına önayak oldu.

Hitler'in "Kuzey Avrupa Almanları'nı insanlık tarihinden çıkarın, geriye maymun dansından başka bir şey kalmaz"[1] derken dayandığı düşünce de, insanların maymundan evrimleştiğini savunan ve dolayısıyla bazılarının hala "maymun" statüsünü koruyor olabileceği sonucunu veren Darwinist fikirlerdi.

Stephen Jay Gould, Hitler'in bir evrimci olduğuyla ilgili, çok güçlü delil teşkil eden bir makale yayınladı. Bu yazıda, "hem akademik hem de profesyonel çevreler tarafından itibar gören bir İngiliz yorumcuyu; Benjamin Kidd'i" tanıtıyordu. Gould'a göre Kidd, Almanya'da "Darwin'in doktrininin bir savaş sebebi haline geldiğine" inanıyordu. Ardından Gould, Hitler Almanyası ile ilgili sözlerine şöyle devam ediyordu: *"Politik ve askeri kitaplarda, savaş ve baskı (şiddet) doktrinini benimseyen politikaların temelinde Darwin'in teorilerinin yattığı yazar."*[2]

Almanya'da Darwinizm'in bir başka önemli etkisi, ünlü evrimci biyolog Ernst Haeckel'in üzerinde görüldü. Haeckel Almanya'da "Monist Cemiyetini" oluşturdu. Monizm, tüm gerçekliği sadece maddeye dayandıran ateist bir felsefeydi ve Heackel Almanya'nın ırkçılık, nasyonalizm ve emperyalizm konularında bir numaralı ideologu oldu.[3] Haeckel'in belirttiğine göre Almanya'da Darwin'in teorisi büyük bir sevinçle karşılandı. Bundan cesaretle Ernst Haeckel, *"Natural Creation"* adlı kitabında şöyle diyordu:

> ***"Darwinizm ya da ayıklama teorisi, tamamıyla aristokratiktir, çünkü en iyi olanın hayatta kalması fikrine dayanır. Gelişmeyle gelen iş bölümü, insanların özellikleri arasında daha büyük varyasyonların oluşmasına neden olur ki, bu da bireyler arasında daha fazla eşitsizlik, faaliyetlerinde, eğitimlerinde ve yaşam koşullarında da eşitsizlik doğurur."*[4]**

Haeckel gibi evrimcilerin geride bıraktıkları miras üzerinde 20. yüzyılda ortaya çıkan iki büyük ırkçı rejim, yani faşizm ve onun bir versiyonu olan Nasyonal Sosyalizm, Darwinist düşünceyi kendilerine temel aldılar. Yaptıkları her tür kanlı eylemi kendilerince bilimsel ve haklı bir zemine yerleştirmiş oldular. Darwinizm ırkçı liderlerin, uyguladıkları vahşetlerde hem kendilerini rahatlatmalarına hem de dışarıdan gelen tepkilere karşı kendilerini savunmalarına yarıyordu.

Nasıl Adolf Hitler, uyguladığı siyasette Sosyal Darwinizm'i kullandıysa, Benito Mussolini de İtalya'yı emperyalist temellere oturtabilmek için Darwinist kavramlardan yararlanmıştı. Benito Mussolini de bir evrimciydi ve Darwinist kavramları konuşmalarında sık sık kullanıyordu. İngiliz İmparatorluğu'nun zayıflaması ile ilgili olarak şunu iddia etmişti:

> ***"İngiltere'nin savaşa girmeyi istememesi ancak İngiliz İmparatorluğu'nun evrimsel olarak çöküşünü göstermektedir."*[5]**

Görüldüğü gibi, toplumsal yapı Mussolini'ye göre biyolojik evrim modelinin bir kopyasıydı. Böylelikle İngiltere yaşam mücadelesinde öne geçemiyor, geride kalıyordu.

II. Dünya Savaşı'nın sonunda faşizmin temsilcileri de tarihe gömüldüler. Ancak yine de Darwinizm'in ırkçı yorumu, çoğu kez nasyonalizm9 adı altında, varlığını sürdürdü. Bugün dünyada hala taraftarları olan nasyonalist fikirler, yine kaçınılmaz olarak Darwin'in kuramına dayanırlar. Belki bu ideolojiye kapılan çoğu insan bunun farkında bile olmayabilir; ancak ideolojinin önde gelenleri bunun farkındadırlar ve evrimin temelinde yer alan "yaşam mücadelesi" kavramını sürekli olarak ayakta tutmaya çalışırlar.

Çünkü eğer bir insan, yeryüzündeki farklı ırkların ya da milletlerin varlığının, onlar arasında bir yaşam mücadelesinin nedeni olduğunu düşünüyorsa, Darwinist olmak zorundadır. Kendisini böyle tanımlamıyor olabilir, ama sonuç değişmez. Çünkü Darwinizm, "yaşam mücadelesi" kavramının yegane "sözde bilimsel" temelidir. Bu gerçeğin pratik sonucu ise şudur: Nasyonalizmin yaşaması için, Darwinizm'in de yaşaması gereklidir. İşte bu ilişki nedeniyle, dünyanın dört bir yanındaki nasyonalist rejim ve akımlar, Darwinizm'i desteklerler. "Taban" bundan habersiz olsa da, lider kadrolar bu desteği el altından yürütürler.

1 Carl Cohen, *Communism, Facism and Democracy*, New York: Random House Publishing, 1967, s. 408-409

2 Paul G.Humber, "Hitler's Evolution Versus Christian Resistance", *Vital Articles on Science/Creation*, www.icr.org/pubs/imp/imp-181.htm

3 Henry Morris, *The Long War Against God: The History and Impact of the Creation, Evolution, Conflict*, 8.b. Michigan:Baker Book House, Mart 1996, s. 73

4 Anton Pannekoek, *Marksism and Darwinism*, Chıcago Charles H. Kerr Company Co-Operative, Copyright, 1912, Charles H. Kerr Company, 5. Bölüm

5 Henry Morris, *The Long War Against God: The History and Impact of the Creation, Evolution, Conflict*, 8.b. Michigan: Baker Book House, March 1996, s. 81

Komünizme Açılan Kapı Darwinizm

Önceki bölümlerde Darwinizm'in Türk düşmanlığının en önemli fikri dayanağı olduğunu, Türk Milleti'nin bekasına kasteden odakların sözde "bilimsel" desteklerini Darwinizm'den aldıklarını inceledik.

Darwinizm'in, Türk Milleti'nin bekasına yönelik olarak oluşturduğu bir başka tehdit ise, Türk Milleti'nin birliğine kasteden birtakım ideolojik akımları beslemesidir. Bunların başında komünizm gelir.

Komünizm, 1960'lardan bu yana Türkiye'de başta bir kısım gençler ve aydınlar olmak üzere geniş bir kitleyi etkilemiş bir ideolojidir. Bu ideolojiye kapılanlar, yıllarca Yüce Türk Devleti'ne karşı silaha sarılmışlar, ülkeyi kana boğan terör eylemleri gerçekleştirmişlerdir. Kendi milli kimliklerini unutmuşlar, tarihe damgasını vuran Türk kahramanlarının değil, Marx'ın, Lenin'in, Mao'nun hayranları haline gelmişler, onların posterleri ile yürümüşlerdir. Şanlı türk bayrağına değil, Komünist Rusya'nın ya da Kızıl Çin'in bayraklarına saygı duymuşlardır. İstiklal Marşı ile değil, Komünist Enternasyonal'in marşı ile coşkuya kapılmışlardır. Son 15 yıldır ise bu ideoloji bu kez bölücülüğün ideolojik temeli haline gelmiş, ülkemizin Güneydoğu'sunu hedef alan bölücü terörün dayanağı olmuştur.

Kısacası Türk Milleti'nin düşmanı olan fikri akımlar sayıldığında bunların başında komünizm gelmektedir.

Komünizmin yegane "bilimsel" dayanağı ise Darwinizm'dir.

Marksizm ve Darwinizm

Marksizm'in kurucusu Karl Marx, tarihin gelişimini ekonomiye dayandırıyordu. Onun yanılgılarına göre toplum, tarih içinde çeşitli evrelerden geçiyordu ve ekonomi, diğer herşeyin belirleyicisiydi. Marx, ayrıca toplumların bir gelişim süreci içinde birbirlerini izlediklerini düşünüyordu. Köleci toplum feodal topluma, feodal toplum kapitalist topluma dönüşmüştü, sonunda bir devrim sayesinde sosyalist toplum kurulacak ve tarihin en ileri evresine varılacaktı. Yani toplumların tarihi gelişimini kendince evrimci bir yaklaşımla açıklıyordu. Diğer bir deyişle Karl Marx, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı eseriyle karşılaşmadan önce de evrimci mantığı benimsemişti. Ancak Marx ve büyük yoldaşı Engels, bir şeyi açıklamakta zorlanıyorlardı: Canlıların nasıl var olduğu sorusunu... Bu konuyu kendilerince açıklayamadıkça, dini reddetmeleri mümkün değildi. İdeolojileri ise dini reddetme temeli üzerine oturtulmuştu. Eğer bu sözde açıklamayı getirmeyi başaramazlarsa, tüm tarihi maddeye dayandırmaları mümkün olamazdı.

Bir ateist olan ve evrendeki her türlü olayı, ekonomiyi, tarihi diyalektik bakış açısıyla açıklamaya çalışan Marx'ın imdadına çağdaşı Darwin'in evrim teorisi yetişmiştir. Evrim teorisi, hiçbir bilimsel dayanağı olmamasına rağmen güçlü olanın ayakta kalabilmesi için doğada sürekli bir mücadelenin olduğunu iddia ediyordu. İşte bu düşünce, Marx'ın sınıflararası mücadeleyi ve buna bağlı olarak tarihte meydana gelen değişimi, sözde bilimsel bir zemine oturtmasına olanak sağladı.

Bu nedenle Marx, *Türlerin Kökeni (Origin of Species'i)* isimli kitabı eline alır almaz kendi fikirlerine zemin oluşturduğunu gördü. Marx'ın Darwin'in fikirlerini ne derece benimsediği 16 Ocak 1861'de Ferdinand Lassalle'a yazdığı mektupta açıkça ortaya çıkmaktadır:

Darwin'in kitabı (Türlerin Kökeni) çok önemli ve tarihteki sınıf savaşımını doğa bilimi açısından desteklediği için bana çok uygun düşüyor... [98]

Sahip olduğu evrimci bakış açısı sebebiyle gerçekten de Darwin'in fikirleri Marx'a çok uygundu. Ayrıca ideolojisinin açmazlarını da bu teoriyle yamayabilirdi. Bu nedenle hiç vakit kaybetmeden Darwin'in teorisini programına aldı. Böylece Darwin ve Marx'ın öğretileri, biri organik dünyada, diğeri ise insan toplulukları üzerinde evrim teorisini sözde pozitif bir bilim haline getirdi.

Darwinizm tam istenilen zamanda gelmişti; teori ortaya çıkar çıkmaz sosyalistler Darwinizm'le kendi teorilerinin doğrulandığını ve tamamlandığını zannettiler. Organik dünyada bile sürekli gelişim (evrim) olduğu fikri onlara göre, Marx'ın sosyal gelişmeyle ilgili teorisinin desteklenmesi anlamına geliyordu. Marx ***"Bizim teorimiz evrimin teorisidir****; ezberlenecek ve mekanik olarak yinelenecek bir dogma değildir."*[99] derken, Darwinizm'le olan sıkı bağlarını bir kez daha vurguluyordu. Yine Engels'e yazdığı 19 Aralık 1860 tarihli mektubunda, Darwin'in kitabı için ***"Bizim görüşlerimizin tabii tarih temelini içeren kitap budur işte"*** diyordu. Engels de Darwinizm'in kendi ideolojileri için ne derece önemli olduğunu kavramış ve Marx'a şöyle yazmıştı: ***"Şu anda okumakta olduğum Darwin'in çalışması muhteşem."***[100]

Marx, ayrıca Darwin'e olan sempatisini en büyük eseri *"Das Kapital"*i Darwin'e ithaf ederek de göstermişti. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştı: **"Charles Darwin'e, ateşli bir hayranı olan Karl Marx'tan."** Darwin gibi Marx da gelişimin yasasını keşfettiğini düşünmüştü. Darwinistler'in –bilimsel tek bir bulguya dahi sahip olmadıkları halde- canlı hayatın gelişimini kademeli olarak değerlendirmeleri gibi, Marx da tarihi aşamalı olarak değerlendirmişti. Hem Marx hem de Darwin "gelişim" teziyle ortaya çıkmışlardı. Bu nedenle savundukları görüşler benzerlik gösteriyordu. Engels Darwin'i, onu Marx'la eş tutacak biçimde övüyor ve "Darwin nasıl organik doğadaki evrim yasasını keşfettiyse, Marx da insanoğlunun tarihindeki evrim yasasını keşfetti" diyor, ama ciddi bir şekilde yanılıyordu. Nitekim Darwin'in ardından özellikle 20. yüzyılın ilk yarısında ardı ardına elde edilen sayısız bilimsel bulgu, Darwin'in teorisinin hiçbir bilimsel değeri olmadığını ispatlıyordu. Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle, komünizmin kurucularının Darwinizm'i neden kararlılıkla benimsediklerini ise şöyle anlatır:

Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler... Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi yorumlama biçimi—yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi—onlara o zamana dek hakim olan teolojik düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama şansı elde etmiş oluyorlardı.[101]

Tom Bethell ise, Marx'la Darwin arasındaki bağlantının asıl sebeplerini şöyle açıklar:

Marx Darwin'in kitabına ekonomik sebepler dolayısıyla hayran kalmamıştır. Marx'ın Darwin'in kitabına hayranlığının en önemli nedeni Darwin'in evreninin tamamen materyalist olmasıdır. Bu önemli noktada ***Darwin ve Marx gerçek birer yoldaştılar.***[102]

Bu, gerçekten çok önemli bir tespittir. Çünkü Marx ile Darwin'in en önemli ortak noktaları teorilerinin dinsizlik temeli üzerine oturmasıdır. Materyalist Engels, Darwin'e bu noktada olan hayranlığını şöyle ifade etmişti: *"Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak herkesten önce Charles Darwin'in adı anılmalıdır."*[103]

Elbette bu, Engels'in büyük bir yanılgısıydı. Çünkü bilimin de sayısız bulguyla ortaya koyduğu gibi evrenin ve canlılığın kökeni Yaratılış'tır ve canlı ve cansız tüm varlıklar Yüce Allah'ın takdir ettiği kader içerisinde varlıklarını devam ettirirler. Engels bir başka eserinde Darwin'le ilgili görüşlerini şu sözlerle dile getiriyordu: *"... Darwin, bütün organik varlıkların, bitkilerin, hayvanların ve insanın kendisinin, milyonlarca yıldır olagelen bir evrim sürecinin ürünleri olduğunu kanıtlayarak metafizik doğa görüşüne en ağır darbeyi indirdi."*[104] Bu sözleri Engels'in ne kadar büyük bir yanılgı içinde olduğunu bir kez daha ispatlamaktaydı. Zira, Engels diğer tüm evrimciler gibi, bilimsel olarak hiçbir dayanağı olmayan birtakım varsayımın gerçek olduğu yalanına kanmıştı. Bundan başka *Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü* adlı eserini yayınlayarak Darwin'in teorisini hemen benimsediğini göstermişti. Engels bunlara ek olarak, doğabilimin ilerlemesindeki üç önemli destekten biri olarak Darwinizm'i gösteriyor ve şöyle diyordu:

> *"1859'da Charles Darwin, temel yapıtı Türlerin Kökeni'ni yayınlamıştır. Bu yapıt, bir yüzyıldan fazla süren evrim fikrinin gelişimini tamamlamış ve modern biyolojinin temellerini kurmuştur. Bu buluşların felsefi önemi, doğal gelişmenin diyalektik niteliğini özellikle özlü bir biçimde ortaya koymuş olmalarındadır."*[105]

Bu ifadelerinden de anlaşıldığı gibi Engels, Darwin'in evrim kuramının kendi ateist dünya görüşüne bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişti. Ancak böyle bir sevince kapılmakta biraz aceleci davranmış, yaşadığı dönemin ilkel bilim anlayışı onu önemli bir yanılgıya düşürmüştü. Nitekim 20. yüzyıla girildiğinde gelişen bilim sayesinde, Darwin'in iddialarının geçersizliği anlaşılacak, evrim teorisinin öne sürdüğü fikirlerin yalnızca bir "hayal gücünün ürünleri" olduğu ortaya çıkacaktı. *(Bkz. Evrim Aldatmacası, Harun Yahya)*

Marx ve Engels'in yanı sıra diğer komünist liderler de evrimciydiler. "Lenin, Trotsky ve Stalin, tümü ateist evrimcilerdi."[106] Rus Komünist Devrimi'nin Lenin ile birlikte iki büyük mimarından biri olan Leon Trotsky ise "Darwin'in buluşu tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumunu yapmıştı.[107] Benzer şekilde, Çin komünizminin kurucusu Mao Tse Tung da "Çin sosyalizminin temelini, Darwin'e ve evrim teorisine dayandırdığını" açıkça belirtmiştir.[108]

Neticede, komünistlerin yaptığı, biyolojik evrimi, tarihe ve topluma uygulamak oldu. Toplum içindeki değişimleri, sıçramaları, yıkımları ve devrimleri evrimin tabi bir seyri olarak değerlendirdiler. Bu nedenle de Charles Darwin, gerek komünizmin kurucuları için, gerekse onların izinden yürüyenler için çok önemli ve değerli biriydi.

Marksizm-Darwinizm bağlantısı bugün herkesçe kabul edilen, çok açık bir gerçektir. Karl Marx'ın biyografisini anlatan kitaplarda dahi bu bağlantıya yer verilmektedir. Örneğin Öncü Yayınevi tarafından yayınlanan bir biyografide bu bağlantı şöyle tarif edilir:

> *Darwinizm, Marksist felsefeyi destekleyen, gerçekliğini kanıtlayan ve geliştiren bir dizi gerçeği takdim etti. Darwinist evrimci fikirlerin yayılması, toplumda bir bütün olarak Marksist düşüncelerin emekçi halk tarafından kavranılması için elverişli zemin yarattı… Marx, Engels ve Lenin, Darwin'in düşüncelerine büyük değer verdiler ve bunların taşıdığı büyük bilimsel öneme işaret ettiler, böylelikle bu düşüncelerin yaygınlaşmasına hız kazandırdılar.*[109]

Daha önce de belirtildiği gibi, komünizmin kurucuları tarafından bu denli yüceltilen evrim teorisi, doğal olarak onların takipçileri tarafından da hararetle benimsendi. Dünyanın her neresinde olursa olsun, her türlü komünist rejim ya da hareket, Darwinizm'i sonuna dek savundu, onu kendi entelektüel çatısının temel

taşlarından biri olarak kabul etti. Komünizm ile birlikte "ırk" mücadelesi, "sınıf" mücadelesine dönüştürülmüştü.

Bu Darwinist komünist liderlerin en ünlülerinden biri ve kuşkusuz en kanlılarından birisi **Joseph Stalin**'di. Stalin, Çarlık dönemindeki çocukluk yıllarında Hıristiyan eğitimi veren bir okula gitmişti. Ve okulda geçirdiği yılların büyük bölümünde de inançlı bir Hıristiyandı. Ancak bir gün bir kitap okudu ve hayatı değişti. Kitap, *Origin of Species* (Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni* isimli kitabı) idi. Ateizmi benimsedikten sonra da kısa bir süre içinde Komünist Parti saflarına katıldı. 60 milyon insanın hayatına malolduğu tahmin edilen yönetimi boyunca da, evrim propagandasına büyük bir önem verdi. Otobiyografisinde şöyle yazıyordu:

Okullardaki öğrencilerimizin zihnini altı günde yaratılış efsanesinden temizlemek için onlara üç şeyi özellikle öğretmeliyiz: Dünyanın yaşını, jeolojik orijinini ve Darwin'in öğretilerini.[110]

Görüldüğü gibi Marksist önderler Darwinizm'e sahip çıkıyor ve savundukları komünist ideoloji için bunun ne denli önemli olduğunu fark edebiliyorlar, bu nedenle de ilk iş olarak Darwinizm'i eğitim programlarına koyduruyorlardı. Bu konuda John N.Moore ise şöyle söylemektedir:

S.S.C.B.'nin liderlerinin düşüncelerinin kökleri çok derin evrimci bir bakış açısına dayanmaktadır.[111]

Robert M. Young ise *The Darwin Debate, Marxism Today* adlı eserinde şöyle yazar:

Evrim teorisinin görüşleri, Marksizm'le tamamen uyumludur. İnsanoğlunun kökenleri ve aklın tamamen doğa güçlerine dayalı açıklaması, diğer seküleristler gibi Marksistlere de hoş görünmüştür.[112]

Tüm bunların sonucunda görmekteyiz ki, Marksizm ve Darwinizm iki bağımsız teori değildir. Aslında gerçekte her iki teorinin altında da aynı prensip yatmaktadır. İkisi bir bütünü oluşturur. Darwin'in prensipleri, insanların arasında Marx'ın prensipleri doğrultusunda yaşanır. Buna dayanarak şunu söylemek mümkündür: Her türlü sol hareketin felsefi temelinde evrim teorisinin vazgeçilmez bir yeri vardır. Ve dolayısıyla her türlü sol hareket ve her türlü sol rejim, kendisine felsefi dayanak ve meşruiyet sağlamak için, evrimi benimsemeye ve bunu topluma benimsetmeye mecburdur.

Görüldüğü gibi, insanlığa zarar veren, onları bozgunculuk ve savaşlara iten, pek çok ideolojinin ardında Darwinizm vardır. Birbirinden tümüyle farklı görünen, hatta birbirinin zıttı bilinen ideolojiler bile tek bir noktada, Darwinizm temelinde birleşmektedir. Örneğin günümüz dünyasının büyük bir bölümü Hitler ve Stalin'i zıt kutuplara mensup zanneder. Bu, bir bakıma doğrudur, ancak diğer yandan birleştikleri önemli bir çizgi vardır. Her ikisi de zulmü sanat haline getirmiş ve milyonlarca insanı katletmişlerdir. Bunu yaparken her ikisi de Darwinizm'i önemli bir araç olarak kullanmışlardır. Paul G. Humber "Hitler's Evolution Versus Christian Resistance" adlı makalesinde Stalin ve Hitler arasındaki bu ortak noktaya işaret ederek şunları söyler:

Stalin kasıtlı olarak Darwin'i seçmiştir. Hitler ise güçlü olanın hayatta kalmasını dünyaya zorla kabul ettirmeye çalışmıştır.[113]

Faşist Almanya ile Komünist Rusya arasında felsefi açıdan çok büyük bir benzerlik vardır. Her iki totaliter rejim de Darwinizm'den destek bulmuştur. Evrim teorisini eleştiren dünyaca ünlü isimlerden biri olan Dr. Henry Morris, bu konuya şöyle değinir:

Evrimciliğin en acı meyveleri arasında; Karl Marx'ın (onu izleyen Engels, Lenin, Stalin, Mao..) ve Adolf Hitler'in (Nietzsche ve Haeckel'in fikirlerine dayanıyordu) öncülüğünü yaptığı, kelimelerle anlatılamayacak kadar zalim sistemler vardır. Hem Marx hem de Hitler'in kendi atalarıyla,

arkadaşlarıyla ve varisleriyle birlikte kuramcı evrimci olmaları çok anlamlıdır. Kendi topluluklarını evrimci önermeler üzerine kurmaya çalışmışlardır. Evrimcilik -özellikle de Darwincilik şeklinde- bu iki beladan çok fazla sorumludur.[114]

Komünizm ve Terör

Anarşi ve terör Marksizm'in ve Leninizm'in değişmez bir yöntemidir. Sovyet Rusya'nın kuruluş aşamalarında Lenin'in milyonlarca insanı öldürttüğü, yakın geçmişte Mao'nun Kızıl Çin'de muhaliflerini "100 Çiçek Açsın" kampanyası ile kıyıma tabi tuttuğu, Stalin'in yaptığı katliamlarla tarihe geçtiği, Kamboçya'nın Marksist lideri Pol Pot'un 9 milyonluk ülkenin üç milyonunu katlederek Hitler'in ününü bile geride bıraktığı tarihin bilinen gerçekleridir. Amerikalı siyaset bilimci Samuel Francis, bu konuda şu yorumu yapar:

Marx ve Engels, devrimin her zaman kuvvet zoruyla olacağını savunurlar. Devrimcilerin, hakim güce karşı şiddet kullanmak zorunda oldukları konusunda ısrarlıdırlar ve her zaman terörizme verdikleri desteği açıkça belirtmişlerdir.[115]

Terörün sistemli olarak kullanılması yönünde Lenin'in son derece açık ifadeleri vardır:

Propagandacılar her grubu basit bomba formülleriyle donatmalılar. Onlara işin mahiyeti hakkında açıklamalar yapmalı ve gerisini onlara bırakmalılar. Gruplar, derhal askeri eğitimlerine, operasyonlara katılarak başlamalılar. Bazıları bir casusun öldürülme işini veya bir polis karakolu basma görevini üstlenmeli. Bir kısmı ise banka soymalı.[116]

Biz politik öldürülmelere kesinlikle karşı değiliz... Sadece geniş halk kitleleriyle doğrudan bağlantılı olan bireysel terörist hareketler değer taşırlar.[117]

Bazı kimseler bizi zalimliğimiz sebebiyle ayıpladıkları zaman, bu kişilerin en basit Marksist prensipleri dahi nasıl unutabildiklerine hayret etmekteyiz.[118]

Rusya'daki Ekim devriminin Lenin'le birlikte en önemli lideri olan Trotsky ise tüm bu anlatılanları pekiştiren bir ifadesinde şöyle demiştir:

Fakat ihtilal, ihtilalci sınıftan emrindeki bütün yöntemlerle gayesine varmasını talep eder, -eğer gerekirse silahlı bir ayaklanma ile- eğer mecbur olursa terörizmle.[119]

Karl Marx ise başka bir ifadesinde şunları söylemiştir: "Ayaklanma savaş kadar bir savaştır." Marx silahlı ayaklanmayla ilgili bütün devrimlerin derslerini 'devrimci' siyasetin bugüne dek bilinen en büyük ustası olan Danton'un şu sözleriyle özetlemiştir: "Saldır, saldır, gene saldır."[120]

Anarşizm

Terör, Marksistler kadar, aşırı solun bir başka versiyonunu temsil eden anarşistler tarafından da savunulur. Anarşizm her türlü otorite, iktidar ve öncelikle devlete karşı çıkan bir siyasi felsefedir. Birey için hiçbir zorunluluk, yükümlülük, kural kabul etmez. Dini, ahlaki, hukuki tüm yasaları reddeder. Marksizm'le aynı felsefi temele dayanan, sadece bazı yöntemlerde ayrılan bu ideoloji, tüm diğer Darwinist temelli fikirler gibi teröre sempatiyle bakmaktadır. Anarşist teorisyenlerin yazılarında terörün gerekliliğini savunan sayısız ifade vardır. Örneğin anarşizmin kurucusu olarak kabul edilen Bakunin, 1869'da yayınlanan *İhtilal Prensipleri* adlı yapıtında şöyle demiştir:

Biz tahripten başka eylem tanımıyoruz. Bununla beraber bu eylemin kendini göstereceği şekillerin zehir, bıçak, ip v.s. gibi son derece çeşitli olacağını kabul ediyoruz… Ağlama ve figan takip edecek, 'toplum' korku ve vicdan azabı içinde olacaktır. Mamafih ihtilalciler mahvolmuşların ağlamalarına karşı kayıtsızlık gösterecekler ve hiçbir tavize girmeyeceklerdir. İhtilalcilerin metodu terörist sayılabilir, fakat bu onları vazgeçirmemelidir. Onların nihai gayesi ihtilali gerçekleştirmektir. Kötüyü yok etme sebebi kutsaldır; Rus toprağı kılıç ve ateşle temizlenecektir.

Bölücü Terörün Fikri Zemini

Bu noktaya kadar, komünizmin -ve onun bir versiyonu sayılabilecek olan anarşizmin- Darwin'in evrim teorisi ile olan ilişkisini ele aldık. Ayrıca bu ideolojilerin terörü ve şiddeti nasıl benimsediğini, bunları adeta meşru bir yöntem olarak kabul ettiğini belirttik. İlginç olan bu iki özelliğin, yani Darwinist düşüncenin ve terör yanlısı tavrın, birbiriyle ilişkili olmasıdır.

Gerçekten de Darwinizm, terörü meşru bir yöntem olarak gören ve savunan sapkın ideolojilere fikri bir zemin sağlar. Çünkü Darwinizm, şiddetin, çatışmanın, kanlı mücadelelerin doğa kanunlarına uygun bir "gelişme" yöntemi olduğu yalanını savunmaktadır. Darwin, doğada kanlı bir yaşam mücadelesi olduğunu savunmuş, aynısının toplum içinde uygulanmasının da insanın evriminde ilerleme sağlayacağını öne sürmüştür. Yani bir toplumda kan dökülmesi, farklı gruplar arasında çatışmalar yaşanması, "devrimciler"le "tutucular"ın savaşmaları, Darwinizm'e göre iyi ve doğru bir şeydir.

Komünistler ve anarşistler ise, teröre olan bağlılıklarını Darwinizm'in bu felsefesi ile desteklemektedirler.

Bu konu ile ilgili çok yakınımızdan bir örnek verebiliriz: Bugün dünyanın her yerinde olduğu gibi ülkemizde de komünist örgütlerin gerek propagandalarının ve gerekse örgüt içi eğitimlerinin önemli bir parçasını Darwinist eğitim programları teşkil etmektedir. Nitekim, ülkemizin doğusunda faaliyet gösteren bölücü örgüt, kamplarda, militanlarına aylarca Darwinizm eğitimi vermektedir.

Bu eğitimde, ellişer kişilik militan gruplarına büyük panolar üzerinde, evrendeki her olayın "tez-antitez-sentez" şeklinde ve "diyalektik" olarak adlandırılan sözde formüle göre geliştiği, bunların doğanın diyalektiği, canlıların diyalektiği, tarihin diyalektiği olarak üçe ayrıldığı anlatılmaktadır. Doğanın diyalektiği olarak doğadaki herşeyin evrimleştiği, canlıların diyalektiği olarak bütün canlıların birbirlerinden türediği, insanın maymundan geldiği ve tarihin diyalektiği olarak da toplumların komünist toplum düzenine doğru geliştiği ve bu süreç sonunda Komünist Kürt Devrimi'nin gerçekleştireceği safsataları militanlara aşılanmaktadır. Bundan sonraki safhada militanlara gerilla eğitimi verilmektedir.

Söz konusu gençler aldıkları Darwinist-materyalist eğitim sonucunda, toplum için son derece tehlikeli bireyler haline gelmektedirler. Bu eğitim neticesinde, Allah'ı, dinini, devletini, milli ve manevi değerlerini reddeden, insanları, kolaylıkla öldürülebilecek, vahşice katledilebilecek birer hayvan gibi gören insanlar ortaya çıkmaktadır.

Unutulmamalıdır ki, manevi değerleri reddeden, Allah'a ve ölümden sonra bir hesap günü olduğuna inanmayan kişiler, her türlü ahlaksızlığı ve zalimliği kolaylıkla yapabilirler. İşte bu yüzden yukarıda kendi ifadelerini verdiğimiz Marksist önderler ve onların izlerini takip eden kişiler, bebekleri, çocukları, gençleri, kadınları, yaşlıları, masum insanları rahatlıkla öldürebilmektedirler. Çünkü bu insanlar, felsefelerinin temelini

dayandırdıkları Darwinist görüşler doğrultusunda, karşılarındaki insanların aslında birer hayvan olduklarını, onları herhangi bir böceği nasıl öldürüyorlarsa aynı kolaylıkla öldürebileceklerini düşünmektedirler.

Sonuç olarak, dünyadaki katliamların, hunharca işlenen cinayetlerin, insanlara uygulanan zulmün, terörün, bölücülüğün, din ve devlet düşmanlığının arkasında Darwinizm ve materyalizm eğitimi almış anarşistler bulunmaktadır. İşte bu yüzden Darwinizm'in gerçek yüzünün ortaya çıkarılması, genç beyinler bu safsatalarla yıkanmadan gerekli önlemlerin alınması, Türk Milleti'nin bekası açısından büyük önem taşıyan zaruri bir tedbirdir.

“DARWINİZM TERÖRÜ ZEMİNDE GELİŞTİREN BİR SİSTEMDİR, TERÖR GELİŞME ZEMİNİNİ DARWINİZM’İN ORTAMINDA BULUR. YANİ BİR BATAKLIKTA NASIL BİR SİVRİSİNEK ÜRERSE, DARWINİZM’İN BATAKLIĞINDA DA TERÖR ÜRÜYOR.”

(Amerikan Halk Radyosu Röportajı, İstanbul, 11 Ekim 2008)

Darwinizm’in Bilimsel Çöküşü

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 300 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı. Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu. Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: *"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."*[121]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: *"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."*[122]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[123]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[124]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[125]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California

Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[126]

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez. Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında *"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"* demek zorunda kalmıştı.[127]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[128]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.[129]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[130]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, **neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?** Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[131]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.[132]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[133]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1) Australopithecus

2) Homo habilis

3) Homo erectus

4) Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[134]

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *"Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır"* diyerek bunu kabul eder. [135]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[136]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (günümüz insanı) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. [137]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[138]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[139]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler. Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir

hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir. Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmak için çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de

olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir. Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin

gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?.. Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[140]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur.

Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya

tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını

adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir.

Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

> Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[141]

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1. Enver Ziya Karal, *Osmanlı Tarihi*, VIII. Cilt, 3.b., Ankara: Türk Tarih Kurumu Basımevi, 1988, s. 552

2. François de Fontette, *Irkçılık*, Çev. Haldun Karyol, İstanbul: İletişim Yayınları, 1991, ss. 40-41.

3. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", *New Scientist*, Vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18

4. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 1871, "Summary"; Stephen Jay Gould, "The Moral State of Tahiti—and of Darwin", *Natural History*, 10/91, s. 14

5. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, ss. 54-56

6. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, Ankara: Onur Yayınları, 7.b., Nisan 1995, ss.199-200

7. Darwin, "doğal seleksiyon" kavramını ortaya atarken, İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarkan, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Darwin ise bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir sonucu olduğunu iddia etmişti. Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog Wynee-Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engellediklerini ortaya koydu. Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlayarak kontrol ediyorlardı. (Wynne-Edwards, V. C. "Self Regulating Systems is Populations of Animals, *Science*, Vol. 147, 1965, ss. 1543-1548; Wynne-Edwards, V. C. Evolution Through Group Selection, London:1986)

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı. (Bradshaw 1965; Lee Spetner. *Not By Chance!: Shattering the Modern Theory of Evolution,* New York: The Judaica Press, Inc., 1997) Öte yandan karıncalar, balarıları gibi topluluklardaki rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinistik yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturuyordu. Tüm bu araştırmalar gösterdi ki, doğada Darwin'in varsaydığı gibi bir çatışma ve karmaşa değil, çok hassas dengelerle hesaplanmış bir "düzen" vardı.

8. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54

9. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure Of Man*, New York:W. W. Norton and Company, 1981, s. 72

10. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, D. Appleton and Co., 1896, Vol.II, s. 294

11. Hans Ulrich Wehler, *The German Empire*, s. 179

12. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London: Sphere Books, 1971, s.82

13. Stephen Jay Gould, *Ontogeny and Phylogeny,* Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1977, s. 127

14. Kenneth J.Hsü, "Is Darwinism Science?", *Eartwatch*, March 1989, ss. 15-17

15. Alaeddin Şenel, *Irk ve Irkçılık Düşüncesi*, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s. 61

16. Herbert Spencer, *The Man Versus the State*, New York:1884'den, Gosset, Race, ss. 147-148

17. *A Look Back at Eugenics*, Cilt 1, Sayı 3, Kasım 96

18. Alaeddin Şenel, *Irk ve Irkçılık Düşüncesi*, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s. 61

19. Thomas Gosset, Race: The History of an Idea in America, s. 170

20. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, London:Sphere Books, 1971, s. 82

21. Kenneth J. Hsu, "Letter to the Editor", *Geology*, April 1987, s. 377

22. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar: Türkiye ve İngiltere,* 1.b., İstanbul:Vatan Yayınları, 1985, s. 231

23. Ahmet İhsan, *Matbuat Hatıralarım*, İstanbul:A. İhsan Matbaası, 1931, s.57

24. Sir Achmed Bartlet, *Teselya Marekesinde*, İkdam Matbaası, Dersaadet, 1315, ss.12-13

25. Ragıp Üner, "Tarihte Türk-İngiliz İlişkileri", *Hayat Tarih Mecmuası*, 1 Eylül 1975, Yıl 11, Cilt 2, Sayı 9, Sıra No 129, Doğan Kardeş Matbaacılık, s.26

26. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 42

27. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 62

28. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 77

29. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye*, İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 210

30. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 285

31. Pierre Loti, *Can Çekişen Türkiye*, Çev: R.C.H.Matbaai Hayriye ve Şürekâsi, 1329 (1913), s. 108

32. Enver Ziya Karal, *Birinci Meşrutiyet ve İstibdat Devirleri 1876-1907,* VIII. Cilt, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Türk Tarih Kurumu Yayınları, ss. 122-126

33. Frederick Burnaby, *Küçük Asya Seyahatnamesi*, 1.b., Sabah Kitapları, Haziran 1998, s. 74

34. Pierre Loti, *Can Çekişen Türkiye*, Çev: R.C.H.Matbaai Hayriye ve Şürekâsi, 1329 (1913), ss. 60-61

35. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 34

36. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 33

37. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye,* İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 185

38. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye,* İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 210

39. Erol Ulubelen, *İngiliz Gizli Belgelerinde Türkiye,* İstanbul:Çağdaş Yayınları, Eylül 1982, s. 215

40. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 107

41. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, s. 117

42. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi*, Tekin Yayınları, 1996, ss. 100-101

43. Paul C.Helmreich, Sevr Entrikaları, Büyük Güçler, Maşalar, Gizli Anlaşmalar ve Türkiye'nin Taksimi, Çev. Şerif Erol, 1.b., Mart 1996, s. 147

44. Doğan Avcıoğlu, *Milli Kurtuluş Tarihi,* Tekin Yayınları, 1996, ss. 35-36

45. Ali Naci Karacan, *Lozan,* Milliyet Yayınları, Tarih Dizisi 11, 2.b., Temmuz 1971

46. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar, Türkiye ve İngiltere,* 1.b., İstanbul: Vatan Yayınları, 1985, s. 231

47. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin,* Vol. I, 1888. New York:D. Appleton and Company, s.285-286

48. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Yayın. 2068, 1998

49. Emin Oktay, *Lise 2 Tarih Kitabı*, İstanbul:Atlas Kitabevi, 1990, s. 45

50. Jean Paul Roux, *Türklerin Tarihi*, Milliyet Yayınları, 5.b., 1997, s. 40

51. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, s. 18

52. Enver Ziya Karal, *Birinci Meşrutiyet ve İstibdat Devirleri 1876-1907*, VIII. Cilt, Atatürk Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Türk Tarih Kurumu Yayınları, s. 553

53. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, s. 41

54. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 1, s. 182

55. Osman Turan, Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları, Cilt 1, s. 182

56. Osman Turan, Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları, Cilt 2, s. 138

57. Jean Paul Roux, *Türklerin Tarih*i, Milliyet Yayınları, 5.b., 1997, s.151

58. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 2, s. 7

59. Aydın Taneri, "Türk Askerliği ve Medeniyeti Hakkında Yabancıların Görüşleri", *Milli Kültür Dergisi*, Aralık 1981, s.15 (Voltaire, Türkler, Müslümanlar ve Ötekiler, ss. 39-41)

60. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 2, s. 187

61. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* "Siyasi Tarih", Ankara:T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, Cilt 1, s. 77 (Khalkokondylas, Paris tab'ı, s. 29)

62. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, s. 77 (Fransız tarihçisi Fernard Grenard, Paris 1938, s. 52)

63. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, Cilt 1, s. 77 (Oxford 1916, s. 52)

64. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* ss. 105, 106, 107

65. N. M. Panzer, *The Harem,* Londra: 1936, s. 237

66. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", Ankara: T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, 1998, s. 98

67. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, s. 106

68. *Türkler İçin Ne Diyorlar?*, Derleyen: Mutlu Altay, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Diyanet Vakfı İstanbul Araştırma Merkezi Kütüphanesi, s. 23

69. Feridun Emecen, Kemal Beydilli, Mehmet İpşirli, Mehmet Akif Aydın, İlber Ortaylı, Abdülkadir Özcan, Bahaeddin Yediyıldız, Mübahat Kütükoğlu, *Osmanlı Devleti Medeniyeti Tarihi,* İstanbul: 1994, İslam Tarih, Sanat ve Kültür Araştırma Merkezi, s. 467

70. *Hürriyet Gazetesi*, 3 Ağustos 1962

71. Süleyman Kocabaş, *Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar Türkiye ve İngiltere,* İstanbul:Vatan Yayınları, Ağustos 1985, s. 165

72. Süleyman Kocabaş, Avrupa Türkiyesi'nin Kaybı ve Balkanlarda Panislavizm, İstanbul: Ağustos, 1986, s. 32

73. Toktamış Ateş, *Osmanlı Toplumunun Siyasal Yapısı (Kuruluş Dönemi),* Say Kitap Pazarlama, s. 116 (Richard Peters, "Geshichte der Türken", s. 8)

74. Prof.Dr.Nejat Göyünç, *Osmanlı İmparatorluğu Hakkında Bazı Düşünceler,* Diyanet Vakfı, 1973, s. 29 (Acta Orientalia Hungarica, XV, 173-82) (Bulgaristan Türkleri'ne ve Rusçuk'taki Türk Eserlerine dair 1897 tarihli rapor, Eşref Eşrefoğlu, *Güneydoğu Avrupa Araştırmaları Dergisi,* Sayı 1, ss. 19-36)

75. Osman Turan, T*ürk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Turan Neşriyat ve Matbaacılık, İstanbul 1969, Cilt 2, s. 190

76. *Türkler İçin Ne Diyorlar?,* Derleyen: Mutlu Altay, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Diyanet Vakfı İstanbul Araştırma Merkezi Kütüphanesi, s. 11

77. *Türkler İçin Ne Diyorlar?,* Derleyen: Mutlu Altay, s. 12

78. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Turan Neşriyat ve Matbaacılık, İstanbul 1969, Cilt 2, s. 122

79. Osman Turan, Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları, Cilt 2, s. 6

80. Emekli Korgeneral Hüseyin Işık, *Yabancı Gözüyle Türkler ve Türk Ordusu*, Genelkurmay Askeri Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı Yayınları, Ankara:Genelkurmay Basımevi, 1995, s. 281

81. *Türkler İçin Ne Diyorlar?,* Derleyen: Mutlu Altay, Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü, Diyanet Vakfı İstanbul Araştırma Merkezi Kütüphanesi, ss. 18-19

82. *Türkler İçin Ne Diyorlar?*, Derleyen: Mutlu Altay, s. 20

83. *Türkler İçin Ne Diyorlar?*, Derleyen: Mutlu Altay, s. 21

84. Comte de Marsigli, *L'état militaire de l'Empire Ottoman*, ses progres et sa décadece. La Haye, 1732, 1. C., s. 402.

85. Mouradgea d'Ohsson, *Tableau général de l'Empire Ottoman*, Paris, 1791, 4. C., s.311

86. Michel le Syrien, *Chronique Universelle*, Fransızca'ya tercüme eden: J.B.Chabot. Paris, 1905, 3.C., s. 152. (Süryâni Mikâil Vakâyinâmesi'nin tam olmayan Türkçe tercümesi için, Türklük dergisinin Mayıs – Haziran, Ağustos – Eylül ve Aralık 1939 ile Ocak 1940 tarihli sayılarına bakılmalıdır.)

87. Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* Turan Neşriyat ve Matbaacılık, İstanbul 1969, Cilt 2, s. 125

88. Guer, *Moeurs et usages des Turcs*, Paris, 1747, 2. C, s. 1

89. Prof.Dr.Osman Turan, *Türk Dünya Nizamının Milli, İslami ve İnsani Esasları,* İstanbul:Turan Neşriyat ve Matbaacılık, 1969, Cilt 2, s. 126

90. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, Ankara 1998, s. 14 (Historie de I'Empire Ottoman, 1, Paris 1835, ss. 1-2)

91. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, s. 14 (Apologie, Cenevre, 1629, s. 6)

92. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s. 14 (Introductıon a I'Historie de I'Orient Musulman, Paris 1943, s. 164)

93. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s.14 (Mehmed der Eroberer, Münih 1953, s. 469)

94. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1,* s.14 (Soliman, New York 1929, s. 33)

95. The Ottoman State and Its Place in World History, Leiden 1974, s. 15

96. Yılmaz Öztuna, *Osmanlı Devleti Tarihi-1*, "Siyasi Tarih", T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları/2068, Ankara 1998, ss. 14-15

97. *Tercüman*, 14 Ağustos 1987

98. Karl Marx-Friedrich Engels, *Seçme Yazışmalar 1, 1844-1869*, 1.b., Sol Yayınları, Kasım 1995

99. Karl Marx-Friedrich Engels, *Seçme Yazışmalar 2, 1870 - 1895*, 1.b., Sol Yayınları, Ekim 1996, Ankara, Çev. Yurdakul Fincancı

100. ConwayZirkle, *Evolution, Marxian Bıology and the Social Scene*, University of Pennsylvanıa Press, 1959, s. 527

101. Conway Zirkle, *Evolution, Marxian Biology and the Social Scene*, Philadelphia: The University of Pennsylvania Press, 1959, ss. 85-86

102. Tom Bethell, "Burning Darwin to Save Marx", *Harper's Magazine,* December 1978, ss. 31-38, 91-92

103. Friedrich Engels, *Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm,* Sol Yayınları, 1990, s. 85

104. Marks-Engels, *Seçme Yapıtlar 3,* Sol Yayınları, s. 156

105. Friedrich Engels, *Doğanın Diyalektiği,* Sol Yayınları, 1996, s. 8

106. Henry Morris, The Long War Against God: The History and Impact of the Creation, Evolution, Conflict, 8.b., Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 85

107. Alan Woods-Ted Grant, "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Markxism and Modern Science*, London:1993

108. K. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe.*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977

109. *Karl Marx Biyografi*, Öncü Yayınevi, s. 368

110. Kent Hovind, *The False Religion of Evolution*, http://www.hsv.tis.net/….ke4vol/evolve/ndxng.html (bu kitap sadece internette yayınlanmıştır)

111. John N.Moore, *The Impact of Evolution on the Socıal Sciences*, Impact No. 52, www.icr.org/pubs/imp/imp-52.htm

112. "The Darwin Debate, Marxism Today", *Theoretical and Discussion Journal of the Communist Party,* London, Vol. 26, April 1982, ss. 20-22

113. Paul G.Humber, "Hitler's Evolution Versus Christian Resistance", *Vital Articles on Science/Creation*, www.icr.org/pubs/imp/imp-181.htm

114. Henry Morris, The Long War Against God: The History and Impact of the Creation, Evolution, Conflict, 8.b. Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 419

115. Samuel T. Francis, *Sovyet Strategy of Terror,* s. 54

116. V. İ. Lenin, *Collected Works*, Moscow, Cilt 9 s. 346

117. V. İ. Lenin, *Collected Works,* Moscow, cilt 35, s. 238

118. *Pravda Gazetesi*, 26 Ekim 1918

119. Ann Arbor, *Leon Troçki, Terörizm ve Komünizm*, University of Michigan, 1963, s. 58

120. V.I. Lenin, *Marks-Engels–Marksizm*, Ankara: Sol Yayınları, Çev: Vahap Erdoğdu, 1976, s. 428

121. Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2

122. Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196

123. "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.

124. Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7

125. Jeffrey Bada, *Earth,* Şubat 1998, s. 40

126. Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78

127. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189

128. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.

129. B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

130. Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179

131. Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280

132. Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133

133. Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

134. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower,* New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389

135. J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992

136. Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology,* 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

137. *Time*, Kasım 1996

138. S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30

139. Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

140. Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.

141. Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43

GLOBAL MASONLUK

-I- Tapinakçilar'dan Eski Misir'a

Haçlılar

Masonluğun tarihini inceleyen uzmanların çoğunun ortak görüşü, örgütün tarihinin Haçlı Seferleri'ne kadar uzandığıdır. Elbette ki masonluk resmi olarak 18. yüzyılın başlarında İngiltere'de kurulmuş ve tanımlanmıştır, ama aslında örgütün arka planı, belirttiğimiz gibi Haçlı Seferleri'ne, yani 12. yüzyıla dayanmaktadır. Bu eski hikayenin odak noktası ise, "Tapınak Şövalyeleri" (Templar Knights) veya kısaca "Tapınakçılar" (Templars) olarak bilinen bir Haçlı tarikatıdır.

Elinizdeki kitaptan 6 yıl önce yayınlanan *Yeni Masonik Düzen* adlı kitabımızda Tapınakçılar'ın hikayesini oldukça ayrıntılı biçimde incelemiştik. Bu nedenle burada bu uzun hikayeyi özetleyerek geçeceğiz. Ancak masonluğun fikri kökenini, dünyaya getirdiği fikri etkiyi daha detaylı olarak analiz edecek, "Global Masonluğun" anlamını keşfedeceğiz.

Haçlı Seferleri her ne kadar Hıristiyan inancının bir ürünü olarak anlaşılsa da, aslında temeli maddi çıkarlara dayanan savaşlardır. Avrupa'nın büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşadığı bir devirde, Doğu'nun ve özellikle de Ortadoğu'daki Müslümanların refah ve zenginliği, Avrupalıları cezbetmiştir. Bu motivasyonun, Hıristiyanlığın dini sembolleriyle süslenmesi sonucunda, dini görünümlü, fakat gerçekte dünyevi amaçlara yönelik bir "Haçlı" düşüncesi doğmuştur. Hıristiyanların daha önceki devirlerde temelde barışçı bir siyaset izlerken, ani bir dönüşle savaşçılığa eğilim göstermelerinin nedeni budur.

Haçlı Seferleri'ni başlatan kişi, Papa II. Urban'dı. 1095 yılında topladığı Clermon Konseyi ile, o zamana kadar Hıristiyan dünyasında hakim olan barışçıl doktrini değiştirdi ve "kutsal toprakların Müslümanların elinden kurtarılması amacıyla" bir kutsal savaş çağrısında bulundu. Ardından, hem profesyonel savaşçıların hem de on binlerce sıradan insanın katıldığı dev bir "Haçlı Ordusu" oluştu.

Tarihçiler Papa II. Urban'ın bu girişiminde, kendisine rakip olan bir diğer papa adayını gölgede bırakabilme isteğinin rol oynadığını düşünürler. Papa'nın çağrısına heyecanla tabi olan Avrupalı krallar, prensler, aristokratlar veya diğer insanlar da aslında temelde dünyevi niyetlerle bu savaş çağrısını kabullenmişlerdi. "Fransız şövalyeleri daha fazla toprak ummuş, İtalyan tacirleri Doğu Avrupa limanlarında ticareti büyütmeyi hayal etmiş... çok sayıdaki yoksul insan, sadece normal yaşamlarının zorluklarından kaçabilmek için sefere katılmıştı."1 Nitekim bu aç gözlü kitle, yol boyunca pek çok

Müslümanı -ve hatta Yahudiyi- sırf "altın ve mücevher bulma" hayaliyle öldürdü. Hatta Haçlılar, öldürdükleri insanların karınlarını deşerek, "ölmeden önce yuttuklarına" inandıkları altın ve değerli taşları araştırıyorlardı. Haçlıların maddi hırsı o kadar büyüktü ki, VI. Haçlı Seferi'nde Hıristiyan Konstantinapolis'i (yani İstanbul'u) dahi yağmalamaktan çekinmemişler, Ayasofya'daki Hıristiyan fresklerinin altın kaplamalarını sökmüşlerdi.

İşte kendilerine "Haçlılar" denen bu güruh, pek çok yeri yakıp-yıktıktan, pek çok Müslümanı kılıçtan geçirdikten sonra 1099 yılında Kudüs'e vardı. Yaklaşık 5 hafta süren uzun bir kuşatmanın ardından şehir düştü ve Haçlılar kente girdiler. Bir tarihçinin ifadesiyle "**Buldukları tüm Arapları ve Türkleri öldürdüler... Erkek veya kadın, hepsini katlettiler.**"2 Haçlılardan biri, Raymund of Aguiles, bu vahşeti "övünerek" şöyle anlatıyordu:

Görülmeye değer harika sahneler gerçekleşti. Adamlarımızın bazıları -ki bunlar en merhametlileriydi- düşmanların kafalarını kesiyorlardı. Diğerleri onları oklarla vurup düşürdüler, bazıları ise onları canlı canlı ateşe atarak daha uzun sürede öldürüp işkence yaptılar. **Şehrin sokakları, kesilmiş kafalar, eller ve ayaklarla doluydu.** Öyle ki, yolda bunlara takılıp düşmeden yürümek zor hale gelmişti. Ama bütün bunlar, Süleyman Tapınağı'nda yapılanların yanında hafif kalıyordu. Orada ne mi oldu? Eğer size gerçekleri söylersem, buna inanmakta zorlanabilirsiniz. En azından şunu söyleyeyim ki, Süleyman Tapınağı'nda **akan kanların yüksekliği, adamlarımızın dizlerinin boyunu aşıyordu**.3

Haçlı Ordusu Kudüs'te iki gün içinde yaklaşık 40 bin Müslümanı üstte anlatılan yöntemlerle vahşice öldürdü.4 Haçlılar, Kudüs'ü kendilerine başkent yaptılar ve sınırları Filistin'den Antakya'ya kadar uzanan bir Latin Krallığı kurdular.

Bu tarihten sonra Haçlıların Ortadoğu'da tutunabilme mücadelesi başladı. Kurdukları devleti ayakta tutabilmek için örgütlenmeleri gerekiyordu. Bu nedenle daha önce benzeri bulunmayan "askeri tarikatlar" kuruldu. Bu tarikatların üyeleri, Avrupa'dan Filistin'e göç edip, burada bir tür manastır hayatı yaşıyor, bir yandan da Müslümanlara karşı savaşmak üzere askeri eğitim görüyorlardı.

İşte bu tarikatlardan biri, diğerlerinden farklı bir yol tuttu. Ve tarihin akışına etki edecek bir değişim yaşadı. Bu tarikat, "Tapınakçılar" tarikatıydı.

Tapınakçılar

Tapınakçılar ya da tam adıyla "İsa'nın ve Süleyman Tapınağı'nın Fakir Askerleri" adlı tarikat 1119 yılında, yani Kudüs'ün Haçlılar tarafından ele geçirilmesinden yaklaşık 20 yıl sonra kuruldu. Tarikatı kuranlar, Hugues de Payens ve Godfrey de Saint-Omer adlı iki Fransız şövalyesiydi. İlk başta 9 kişiden oluşan tarikat giderek büyüdü. Kendilerine "Süleyman Tapınağı" ile ilgili bir isim verilmesinin nedeni, üs olarak seçtikleri yerin, Hz. Süleyman'ın inşa ettirdiği mabedin bulunduğuna inanılan tapınak tepesi olmasıydı. Bu yer aynı zamanda Mescid-i Aksa'nın da bulunduğu yerdi.

Tapınakçılar kendilerini "yoksul askerler" olarak tanımlamışlardı, ancak kısa sürede zenginleştiler. Avrupa'dan Filistin'e gelen Hıristiyan hacıların yolculukları tamamen bu tarikatın kontrolündeydi ve hacılardan topladıkları paralarla büyük bir servetin sahibi oldular. Dahası, ilk kez "bankacılık" benzeri bir çek-senet sistemi kurdular. Hatta BBC yorumcuları Michael Baigent ve Richard Leigh'e göre bir tür Ortaçağ kapitalizmi oluşturmuşlar ve inançlarına aykırı olduğu halde faiz işleterek "modern bankacılığa öncülük" etmişlerdi.5

Tapınakçılar Müslümanlara karşı yürütülen Haçlı saldırılarının ve katliamlarının da baş sorumlularındandı. Nitekim bu nedenle, Haçlı Orduları'nı 1187 yılındaki Hıttin Savaşı'nda yenilgiye uğratan ve ardından Kudüs'ü kurtaran büyük İslam kumandanı Selahaddin Eyyubi, Hıristiyanların büyük bölümünü bağışlamasına rağmen, Tapınakçılar'ı işledikleri katliamlara bir karşılık olmak üzere idam ettirmişti. Kudüs'ü kaybetmelerine ve pek çok kayıp vermelerine rağmen Tapınakçılar varlıklarını sürdürdüler. Filistin'deki Hıristiyan varlıklarının giderek küçülmesine rağmen, Avrupa'daki güçlerini artırarak başta Fransa olmak üzere pek çok Avrupa ülkesinde "devlet içinde devlet" oldular.

Bu siyasi güç, kuşkusuz Avrupa'daki kralları rahatsız ediyordu. Ancak sadece kralları değil, aynı zamanda din adamlarını da rahatsız eden bir başka özelliği daha vardı Tapınakçılar'ın: Tarikatın giderek Hıristiyan inancından koptuğu, Kudüs'teki varlığı sırasında garip bazı mistik öğretiler benimsediği, bu öğretiler gereğince tuhaf ayinler düzenlediği söylentileri yayılıyordu.

Sonunda 1307 yılında, Fransa Kralı Philippe le Bel ve Papa V. Clement'in ortak bir kararı ile tarikat hakkında tutuklama kararı çıktı. Tapınakçılar'ın bir kısmı kaçmayı başardıysa da çoğu yakalandı. Bunun ardından uzun bir sorgu ve yargı dönemi başladı. Ve çoğu, gerçekten "sapkın" olduklarını, Hıristiyan inancını terk ettiklerini, ayinlerinde Hz. İsa'ya hakaretler ettiklerini kabul ettiler. Sonunda, Tapınakçılar'ın "büyük üstad" adını verdikleri liderleri, en başta da en büyük üstad Jacques de Molay, 1314 yılında Kilise ve Kral'ın onayı ile idam edildiler. Çoğu hapse mahkum edildi. Tarikat dağıtıldı ve resmi olarak tarihten silindi.

Ancak tarikatın "resmi" olarak yok olması, fiilen gerçekten yok olduğu anlamına gelmiyordu. Öncelikle, 1307 yılındaki ani tutuklama sırasında Tapınakçılar'ın bir kısmı kaçıp izlerini kaybettirmeyi başarmışlardı. Çeşitli tarihsel kayıtlarla da desteklenen bir teze göre, bu kaçak Tapınakçılar'ın önemli bir bölümü, 14. yüzyıl Avrupası'nda Katolik Kilisesi'nin otoritesini tanımayan yegane Krallığa, yani İskoçya'ya sığındılar. İskoç Kralı Robert Bruce'un himayesi altında yeniden örgütlendiler. Bir süre sonra da, varlıklarını sürdürmek için iyi bir kamuflaj yöntemi buldular: Ortaçağ'da Britanya Adasındaki en önemli "sivil toplum örgütü" olan duvarcı loncalarına sızdılar ve bir süre sonra da bu loncaları tamamen ele geçirdiler.6

Duvarcı loncaları, modern çağın başlarında adlarını değiştirdiler ve "mason locaları"na dönüştüler. (Mason kelimesinin sözlük anlamı, "duvarcı ustası"dır.)

Masonluğun en eski kolu olan İskoç Riti ise, 14. yüzyılın başında İskoçya'ya sığınan Tapınakçılar'dan miras kalmıştı. Nitekim İskoç Riti'nin en üst derecelerine verilen isimler, Tapınakçı tarikatında asırlar önce şövalyelere verilen ünvanlardı. Bugün de hala öyledir.

Kısacası, Tapınakçılar yok olmamışlar ve sahip oldukları sapkın felsefe, inanç ve ritüelleri masonluk çatısı altında sürdürmüşlerdir. Bu tez, bugün mason ya da mason olmayan pek çok Batılı tarihçi tarafından da kabul görür. Tezi ispatlayan çok sayıda tarihsel kanıt vardır. *Yeni Masonik Düzen* adlı kitabımızda bu kanıtlar detaylı olarak incelenmiştir.

Masonluğun kökeninin Tapınakçılar'a dayandığı tezi, Türk masonlarının kendi üyelerine mahsus olarak yayınladıkları dergilerde de sık sık belirtilir. Masonlar, bu konuda oldukça açık sözlüdürler. Türk masonların kendi üyelerine mahsus yayınlarından biri olan *Mimar Sinan* dergisinde, Tapınakçı (Templier) tarikatı ile masonluk arasındaki ilişki şöyle açıklanmaktadır:

Kilise'nin baskısıyla, Fransa Kıralı'nın, 1312 yılında, Templier Tarikatını kapatması ve mallarını Kudüs'teki Saint Jean şövalyelerine vermesi ile **Templier'lerin etkinliği ortadan kalkmadı. Bunların büyük bir çoğunluğu o zaman çalışmakta olan Avrupa'daki mason localarına sığındılar.** Templier'lerin başkanı Mabeignac ise çevresindeki bir gurup Templier ile, İskoç duvarcısı kılığında ve Mac Benach takma adıyla İskoçya'ya sığındı. İskoç kıralı Robert Bruce onları çok iyi karşıladı ve **İskoçya'daki mason locaları üzerinde büyük bir etkinliğe sahip olmalarını sağladı**, bunun sonucunda, İskoç locaları hem mesleki hem de düşünsel açıdan büyük bir aşama kazandılar. Mac Benach sözcüğü bugün bile masonlarca saygı ile kullanılır. Templier mirasının sahibi İskoç Masonları, Fransa'ya çok yıllar sonra bu mirası iade ettiler ve bugün İskoç usulü olarak bilinen ritin temelini Fransa'da attılar.7

Yine *Mimar Sinan* dergisinde Tapınakçılar ile masonluk arasındaki ilişki konusunda pek çok bilgi verilir. "Tampliyeler ve Hürmasonlar" başlıklı bir makalede "**Tampliye tarikatı tekris törenini içeren ritüeller, günümüzdeki mason ritüellerinin benzeridir**" denmektedir.8 Yine aynı makaleye göre, "**Tampliye tarikatı üyeleri birbirlerine, aynı masonlukta olduğu gibi, kardeşim derler**."9 Yazının sonuç kısmında ise şöyle denmektedir:

… Tampliye tarikatı ve masonluk kurumu birbirlerini belirgin ölçüde etkilemişlerdir. Hatta, korporasyonların ritüelleri adeta Tampliye'lerden kopye edilmiş denilecek kadar benzerdir. Bu itibarla, masonların kendilerini büyük ölçekte Tampliye'lerle özdeşleştirdikleri ve **aslında özgün gibi görünen masonik ezoterizm (gizlilik) içinde önemli boyutlarda Tampliye mirası olduğu** belirtilebilir. Özet olarak, araştırmanın başlığında belirtildiği gibi, masonik kralî sanat ve **inisiyatik-ezoterik çizginin başlangıç noktası Tampliye'lerin, son noktası da Hürmasonların olarak kabul edilebilir**.10

Sonuçta, masonluğun kökeninin Tapınakçı tarikatına kadar uzandığı, masonların bu tarikatın felsefesini yaşattıkları açık bir gerçektir. Bunu kendileri de kabul etmektedirler.

Ama kuşkusuz önemli olan, bu felsefenin ne olduğudur. Tapınakçılar neden Hıristiyanlıktan çıkıp "sapkın" bir tarikat olmuşlardır? Onları buna iten nedir? Kudüs'te büyük bir değişim yaşamalarına sebep olan şey nedir? Edindikleri bu felsefenin, masonluk aracılığıyla, dünya üzerindeki etkisi ne olmuştur?

Tapınakçılar ve Kabala

Her ikisi de mason olan İngiliz yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında masonluğun kökeni hakkında önemli gerçekler açıklarlar. Yazarlara göre masonluğun Tapınakçılar'ın bir devamı olduğu açık bir gerçektir. Ancak bunun da ötesinde araştırdıkları konu, Tapınakçılar'ın kökeninin ne olduğudur.

Yazarların tezine göre, Tapınakçılar Kudüs'te bulundukları dönemde gerçekten de büyük bir değişim yaşamışlar, Hıristiyanlık inancı yerine başka öğretiler kabul etmişlerdir. Bunun temelinde ise, Kudüs'teki Süleyman Tapınağı'nda "keşfettikleri bir giz" yatar. Zaten Tapınakçılar'ın Kudüs'teki asıl hedefleri, Süleyman Tapınağı'nın harabelerini araştırmak olmuştur. Yazarlar, Tapınakçılar'ın "Filistin'e giden Hıristiyan hacıları korumak" şeklindeki görüntüsünün sadece bir kılıf olarak kullanıldığını, tarikatın asıl hedefinin çok daha farklı olduğunu şöyle açıklarlar:

Tapınakçılar'ın kurucularının herhangi bir zaman hacılara koruma sağladıklarına dair hiçbir kanıt yoktur, ama öte yandan Herod Tapınağı'nın (Süleyman Tapınağı'nın yeniden inşa edilmiş hali) yıkıntıları altında yoğun araştırma kazıları yaptıklarına dair son derece ikna edici kanıtlar buluyoruz.11

Bu konuda kanıtlar bulan yegane araştırmacılar *The Hiram Key* kitabının yazarları değildir. Fransız tarihçi Gaetan Delaforge şu benzer yorumu yapmaktadır:

(Tapınakçılar tarikatını kuran) Dokuz şövalyenin gerçek amacı, **Yahudiliğin ve Eski Mısır'ın gizli geleneklerinin özünü içeren kalıntılar ve yazıları bulabilmek** için bölgede araştırma yapmaktı.12

19. yüzyılın sonlarında Kudüs'te arkeolojik bir çalışma yürüten İngiliz Kraliyet araştırmacısı Charles Wilson da, Tapınakçılar'ın Kudüs Tapınağı'nın kalıntılarını araştırmak için oraya gittikleri kanısına varmıştır. Wilson, Tapınak'ın temellerinin altında bazı araştırma ve kazı izlerine rastlamış ve incelemeleri sonucunda bunların Tapınakçılar'a ait araçlar olduğunu belirlemiştir. Söz konusu araçlar halen Tapınakçılar hakkında büyük bir arşive sahip olan İskoçyalı Robert Brydon'un kolleksiyonundadır.13

The Hiram Key kitabının yazarları, Tapınakçılar'ın bu araştırmalarının sonuçsuz kalmadığını, bu tarikatın gerçekten de Kudüs'te, "dünya görüşlerini değiştiren" önemli bir şeyler bulduklarını yazmaktadırlar. Pek çok araştırmacı da aynı kanıdadır. Tapınakçılar'ın Hıristiyan bir dünyada doğmalarına, Hıristiyan kökenden gelmelerine rağmen, Hıristiyanlıktan tamamen farklı bir inanca ve felsefeye bağlanmalarına neden olan, onları sapkın ayinlere, kara büyü ritüellerine yönelten bir "kaynak" olmalıdır.

İşte bu kaynak, pek çok tarihçinin ortak görüşüyle, **Kabala**'dır.

Kabala, ansiklopedilerde veya sözlüklerde, Yahudi dininin mistik, ezoterik (batıni) bir kolu olarak tarif edilir. Bu tanıma göre, Kabala, Tevrat'ın ve diğer Yahudi dini kaynaklarının gizli manalarını araştıran bir öğretidir. Ancak konuyu biraz daha yakından incelediğimizde, karşımıza daha farklı gerçekler çıkmaktadır. Bu gerçeklerin bizi ulaştırdığı sonuç ise, Kabala'nın içine, Yahudiliğin temeli olan **Tevrat'tan da önce var olan, Tevrat'ın vahyedilmesinden sonra Yahudiliğin içinde yayılan, "pagan" yani putperest kökenli öğretilerin de dahil edildiğidir.**

Kabala hakkındaki bu ilginç gerçeği, yine ilginç bir kaynak, Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?* adlı kitabında şöyle anlatır:

Ne zaman doğmuş ve nasıl gelişmiş olduğu tam ve kesin bir şekilde bilinmeyen Kabala, özellikle Yahudi dini ile bağlantılı olmak üzere, metafizik nitelikli, kendine özgü bir ezoterik sistemi olan bir gizemci felsefenin genel adıdır. **Yahudi gizemciliği olarak benimsenmekle birlikte, içerdiği öğelerden birçoğu, aslında Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir.**14

Fransız tarihçi Gougenot des Mousseaux da, Kabala'nın içinde yer alan bazı inanışların aslında Yahudilikten daha eski olduğunu belirtmektedir.15

Yahudi tarihçi Theodore Reinach ise, Kabala'yı "**Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir**" olarak tarif eder. Salomon Reinach ise Kabala'yı "insan zihninin en kötü sapmalarından biri" olarak tanımlamaktadır.16

Kabala'nın "insan zihninin en kötü sapmalarından biri" olarak görülmesinin nedeni, içinde yer alan bazı öğretilerin kimi kimseler tarafından "büyü" ile ilgili olarak kullanılmasıdır. Kabala, binlerce yıldır hemen her türlü büyü ritüelinin temel taşlarından birini oluşturmuştur. Kabala ile uğraşan bazı hahamların büyü gücüne sahip olduğuna inanılmıştır. Yahudi olmayan pek çok insan da Kabala'nın gizeminden etkilenmiş, bu öğretiyi kullanarak büyü ile uğraşmıştır. Ortaçağ'ın sonlarında Avrupa'yı saran, özellikle simyacılar tarafından benimsenen batıni (ezoterik) çalışmaların kökeninde de Kabala'nın büyük rolü vardır.

İşte garip olan nokta da buradadır: Yahudilik, Tevrat'ın Hz. Musa'ya vahyedilmesi ile doğmuş İlahi bir dindir. Ama bu dinin içine, din ahlakına uygun olmayan büyücülüğü temel uğraşı olarak benimseyen bir öğreti dahil edilmeye çalışılmıştır. Bu durum, üstte aktardığımız yorumları doğrulamakta, yani Kabala'nın içindeki bazı ifadelerin aslında Yahudiliğe dışarıdan giren bir unsur olduğunu göstermektedir.

Peki nedir bu unsurun kaynağı?

Yahudi tarihçi Fabre d'Olivet bu soruya "Eski Mısır" cevabını verir. Fabre d'Olivet'e göre, **Kabala'nın içindeki bazı ifadelerin kökeni Eski Mısır'a uzanmaktadır.** Kabala'daki birtakım öğretiler, İsrailoğulları'nın bazı liderlerinin Eski Mısır'dan öğrendikleri, sonra da nesilden nesilden aktardıkları sözlü bir gelenektir.17

Bu nedenle, bu kitapta inceleyeceğimiz Kabala-Tapınakçılar-Masonluk zincirinin tam kökenini bulmak için, Eski Mısır'a bakmak gerekmektedir.

Eski Mısır'ın Büyücüleri

Firavunlar ülkesi Eski Mısır, dünya tarihinin bilinen en eski uygarlıklarından biridir. Aynı zamanda en baskıcı uygarlıklardan biri olarak kabul edilir. Eski Mısır'ın günümüze ulaşmış olan görkemli yapıları, yani piramitler, sfenksler veya obeliskler, yüz binlerce köle işçinin yıllar boyunca kırbaç ve açlık tehdidiyle ölesiye çalıştırılmalarıyla inşa edilmiştir. Mısır'ın mutlak hakimleri olan Firavunlar, kendilerini sözde "ilah" olarak göstermiş ve tebalarının kendilerine tapınmasını istemişlerdir. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Eski Mısır hakkında bize bilgi ulaştıran kaynakların birisi, elbette Eski Mısır'ın kendi yazıtlarıdır. 19. yüzyılda ele geçen bu yazıtlar, aynı dönemde uzun çalışmalar sonucunda Mısır alfabesinin çözülmesiyle anlaşılmış ve Mısır tarihi hakkında pek çok bilgi ortaya çıkmıştır. Ancak bu yazıtlar, Mısır'ın resmi tarihçileri tarafından yazıldığı için, temelde bu medeniyeti övmeye yönelik taraflı yorumlarla doludur. Bize bu konuda en doğru bilgiyi ulaştıran kaynak ise, elbette, Mısır hakkında detaylı bilgiler verilen Kuran-ı Kerim'dir. Kuran'da Hz. Musa kıssasında Mısır'daki sistem hakkında da önemli bilgiler verilir. Ayetlerde açıklandığı gibi, Mısır'da iki önemli güç odağı bulunmaktadır: Firavun ve onunla birlikte söz sahibi olan yönetici kadro. Bu kadro çoğu zaman Firavun üzerinde önemli bir güce sahiptir. Firavun onlara danışır ve zaman zaman onların telkinlerine göre hareket eder. Aşağıdaki ayetler, bu yönetici kadronun Firavun üzerindeki etkisine işaret etmektedir (En doğrusunu Allah bilir):

Musa dedi ki: "Ey Firavun, gerçekten, ben alemlerin Rabbinden (gönderilme) bir elçiyim."

"Benim üzerimdeki yükümlülük, Allah'a karşı ancak gerçeği söylemektir. Rabbinizden size apaçık bir belge ile geldim. Artık İsrailoğulları'nı benimle gönder."

(Firavun) Dedi ki: "Eğer gerçekten bir ayet getirmişsen ve doğru sözlülerden isen, bu durumda onu getir (bakalım)."

Böylelikle (Musa) asasını fırlatınca, anında apaçık bir ejderha oluverdi.

(Bir de) Elini sıyırdı, o da anında bakanlara bembeyaz (görünüverdi).

Firavun kavminin önde gelenleri dediler ki: "Bu gerçekten bilgin bir büyücüdür.";

"Sizi topraklarınızdan sürüp-çıkarmak istiyor. Bu durumda ne buyuruyorsunuz?"

Dediler ki: "Onu ve kardeşini şimdilik bekletiver, şehirlere de toplayıcılar yolla";

"Bütün bilgin büyücüleri sana getirsinler." (Araf Suresi, 104-112)

Dikkat edilirse, ayetlerde, Firavun'a akıl veren, onu Hz. Musa'ya karşı kışkırtan ve yöntemler gösteren bir kadrodan söz edilmektedir. Mısır tarihinin kayıtlarına baktığımızda, bu "kadro"nun iki temel unsuru olduğu görülür: Dönemin Mısır ordusu ve rahipler.

Bu iki güçten biri olan rahiplerin dönemin Mısır sosyal düzeninde nasıl bir konuma sahip oldukları önemlidir. İşte bu rahiplerin durumuna biraz daha yakından bakmak gerekir. Eski Mısır'daki rahipler, Kuran'da "büyücüler" olarak bahsedilen sınıftır. Firavun rejiminin "fikri dayanağını" oluşturmuşlardır. Kendilerinde özel bir güç ve gizli bir ilim olduğuna inanmışlar, Mısır halkını bu otorite ile etkilemiş ve Firavun yönetimine olan bağlılıklarını sağlamışlardır. Mısır kayıtlarında "Amon rahipleri" olarak bilinen bu sınıf, astronomi, matematik, geometri gibi konuların yanında, büyücülük ve kahinlik gibi batıl inanışlar üzerine yoğunlaşmıştır.

Eski Mısır'daki söz konusu rahipler sınıfı, kendi içine kapalı ve özel bir ilme sahip olan (veya olduğunu düşünen) bir tarikattır ve bu gibi örgütlenmelere "ezoterik" örgütler denir. Türk masonlarının kendilerine özgü yayınlarından biri olan *Mason* dergisinde, masonluğun kökeninin bu gibi ezoterik tarikatlar olduğu anlatılır ve özellikle Eski Mısır rahiplerinden bahsedilir:

İnsanlarda düşünce geliştikçe bilim artmış, bilim arttıkça da **ezoterik sistem içeriğinde saklamaların konuları genişlemiştir.** Bu gelişme içinde, aslında Doğu'da Çin ve Tibet'te başlayarak Hindistan kanalıyla Mezopotamya ve Mısır'a geçmiş olan **ezoterik uygulama**, oralarda binlerce yıl sürmüş ve **özellikle Mısır'da esas egemen güçler olan rahiplerin bilgilerinin temelini oluşturmuştur**.18

Peki Eski Mısır rahiplerinin ezoterik felsefesinin günümüz masonlarıyla nasıl bir ilişkisi olabilir? Binlerce yıl önce yıkılmış olan -ve Kuran'da inkara dayalı bir sistemin klasik modeli olarak anlatılan- Eski Mısır'ın günümüze yansıması var mıdır?

Bu sorunun cevabını bulmak için, Eski Mısır rahiplerinin evrenin ve yaşamın kökeni hakkındaki inançlarına bakmak gerekir.

Eski Mısır'ın Materyalist Evrim İnancı

İngiliz mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında Eski Mısır'ın masonluğun kökeninde çok önemli bir yeri olduğunu anlatırlar. Yazarlara göre Eski Mısır'dan çağdaş masonlara miras kalan en önemli düşünce ise, "**kendi kendine var olan ve rastlantılarla evrimleşen evren**" yanılgısıdır. Batıl Mısır düşüncesi söz konusu eserde şöyle anlatılmaktadır:

Eski Mısırlılar maddenin her zaman için var olduğuna inanıyorlardı; onlar için bir yaratıcının mutlak olarak hiçlikten bir şey yapmasını düşünmek mantık

dışıydı. Onların görüşüne göre, dünya, kaosun içinden düzenin doğmasıyla oluşmuştu... Bu kaotik duruma "Nun" adı veriliyordu ve aynı Sümerler'in tanımı gibi... karanlık, güneşsiz, sulu bir derinlikti, bu derinliğin kendi içinde bir gücü vardı, bu yaratıcı güç kendi kendine düzenin başlamasını emretmişti. Kaosun maddesinin içinde yer alan **bu gizli güç, kendi varlığının bilincinde değildi; o bir olasılıktı, düzensizliğin rastgeleliği ile birleşmiş bir potansiyeldi.**19

Dikkat edilirse burada anlatılan inanç, günümüzde materyalist felsefe tarafından savunulan ve "evrim teorisi", "kaos teorisi", "maddenin öz örgütlenmesi" gibi terimlerle bilim dünyasının gündeminde tutulan yanılgılarla tam bir uyum içindedir. Nitekim Knight ve Lomas da üstteki satırların ardından konuya şöyle devam etmektedirler:

Şaşırtıcıdır ki, bu yaratılış tarifi, günümüzde modern bilim tarafından kabul edilen görüşle, özellikle de karmaşık dizaynların tamamen evrimleşerek ve matematiksel olarak kendini tekrarlayarak düzensiz yapılardan çıkabileceğini savunan "kaos teorisi" ile kusursuz bir uyum içindedir.20

Knight ve Lomas, Eski Mısır'ın batıl inançlarının "modern bilim" ile uyum içinde olduğu iddiasındadırlar, ancak aslında "modern bilim" derken kast ettikleri, evrim teorisi veya kaos teorisi gibi materyalist yanılgılardır. Bu yanılgılar, hiçbir bilimsel dayanakları olmasa da, son iki yüzyıldır zorla bilime empoze edilmekte, bilim tarafından desteklenen görüşler gibi sunulmaktadır. (Bu kuramları bilim dünyasına empoze edenlerin kimler olduğunu ise ilerleyen bölümlerde inceleyeceğiz.)

Kitabın bu aşamasında önemli bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Buraya kadar ele aldığımız bilgileri özetleyelim:

1) Konuya masonluğun kökeni sayılan Tapınakçı örgütünü ele alarak başladık. İnceledik ki, Tapınakçılar, bir Hıristiyan tarikatı gibi kurulmuşlarsa da Kudüs'te buldukları birtakım gizemli öğretilerden etkilenmiş ve Hıristiyanlıktan tamamen çıkarak sapkın ayinler uygulayan din karşıtı bir örgüt haline gelmiştir.

2) Tapınakçılar'ı etkileyen öğretinin ne olduğunu sorduğumuzda ise, Kabala ile karşılaştık.

3) Kabala'yı ele aldığımızda ise, bu öğretinin her ne kadar bir Yahudi mistisizmi gibi görünse de, içinde Yahudilikten daha öncesine uzanan pagan öğretilerin izleri olduğuna, bunların Yahudiliğe sonradan girdiğine ve asıl köklerinin Eski Mısır'da bulunduğuna dair kanıtlara rastladık.

4) Firavun rejimiyle yönetilen ve tipik bir "inkarcı sistem" olan Eski Mısır'da ise, günümüz inkarcılığının temel felsefesi olan "**kendi kendine var olan ve rastlantılarla evrimleşen evren**" yanılgısıyla karşılaştık.

Kuşkusuz tüm bunlar anlamlı bir tablo oluşturmaktadır. Eski Mısır'ın büyücülerinin felsefesinin hala canlı olması ve bu canlılığı günümüze taşınmasında etkili olmuş bir zincirin (Kabala-Tapınakçılar-Masonluk zincirinin) izlerinin bulunması, bir rastlantı değildir.

Acaba gerçekten de 18. yüzyıldan bu yana dünya tarihine damgasını vuran, devrimler, felsefeler ve sistemler kuran masonluk, Eski Mısır büyücülerinden gelen bir felsefenin mi mirasçısıdır?

Bu sorunun cevabının daha açık ortaya çıkması için, buraya kadar kısaca özetlediğimiz tarihsel akışı biraz daha yakından incelemek gerekmektedir.

KABALA'NIN İÇ YÜZÜ

Exodus" kelimesi "çıkış" anlamına gelir ve aynı zamanda Tevrat'ın 2. kitabının başlığını oluşturur. Bu kitapta, İsrailoğulları'nın Hz. Musa önderliğinde Mısır'dan çıkarak Firavun zulmünden kurtulmaları anlatılır. Firavun, köle olarak çalıştırdığı İsrailoğulları'nı serbest bırakmaya yanaşmamış, ancak Allah'ın Hz. Musa'ya verdiği mucizeler ve Firavun kavmine gönderdiği felaketler karşısında zayıf düşmüş, İsrailoğulları da bu sayede toplanıp Mısır'dan bir gecede topluca göçe başlamışlardır. Ardından Firavun'un saldırısı gelmiş ve Allah Hz. Musa'ya verdiği mucizelerle İsrailoğulları'nı kurtarmıştır.

Ancak Mısır'dan çıkış vakasını bize en doğru şekliyle anlatan kaynak, Kuran-ı Kerim'dir. Çünkü Tevrat, Hz. Musa'ya vahyedilmesinden sonra pek çok tahrifata uğramıştır. Nitekim Tevrat'ın beş kitabı (Tekvin, Çıkış, Levililer, Sayılar ve Tesniye) arasında pek çok çelişki bulunması buna dair önemli bir kanıttır. Bu beş kitabın sonuncusu olan Tesniye'nin sonlarında Hz. Musa'nın ölümü ve gömülmesinin anlatılması ise, bu kitapların Hz. Musa'nın vefatından sonra ilavelere uğratıldığının açık ve tartışılmaz bir ispatıdır.

Kuran'da ise İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkışı, çok detaylı olarak ve en doğru şekliyle anlatılmaktadır. Kuran'da yer alan diğer tüm kıssalarda olduğu gibi, bu kıssada da haber verilen olayların içinde pek çok önemli hikmet ve sır açıklanmaktadır. Bu nedenle, akıl ve hikmet gözüyle bakıldığında, iman edenlerin bu kıssalardan sayısız ders çıkarmaları mümkündür.

Böğüren Buzağı Heykeli

İsrailoğulları'nın Mısır'dan çıkışı hakkında Kuran'da açıklanan önemli gerçeklerden biri, İsrailoğuları'ndan bazılarının, Hz. Musa vesilesiyle Firavun zulmünden kurtarılmış olmalarına rağmen, Allah'a ve dinine karşı isyankar davranmalarıdır. Bazı İsrailoğulları, Hz. Musa tarafından kendilerine tebliğ edilen tevhid dinini bir türlü kavrayamamış, sürekli olarak putperestliğe yönelik bir eğilim göstermişlerdir.

Kuran'da söz konusu kişilerin bu sapkın eğilimi şöyle anlatılır:

İsrailoğulları'nı denizden geçirdik. Putları önünde bel büküp eğilmekte olan bir topluluğa rastladılar. Musa'ya dediler ki: "Ey Musa, onların ilahları gibi, sen de bize bir ilah yap." O: "siz gerçekten cahillik etmekte olan bir kavimsiniz" dedi. Onların içinde bulundukları şey (din) mahvolucudur ve yapmakta oldukları şeyler de geçersizdir. (Araf Suresi, 138-139)

İsrailoğulları'ndan bir kısmının bu sapkın eğilimi Hz. Musa'nın uyarılarına rağmen devam etmiş ve Hz. Musa'nın kendilerinden ayrılıp Tur Dağı'na gitmesinin ardından iyice

açığa çıkmıştır. Samiri adlı kişi Hz. Musa'nın yokluğundan yararlanarak ortaya çıkmış, bazı İsrailoğulları'nın putperest eğilimlerini körükleyerek kavmin bir kısmını, bir buzağı heykeli yapıp ona tapınmaya ikna etmiştir:

Bunun üzerine Musa, kavmine oldukça kızgın, üzgün olarak döndü. Dedi ki: "Ey kavmim, Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmadı mı? Size (verilen) söz (ya da süre) pek uzun mu geldi? Yoksa Rabbinizden üzerinize kaçınılmaz bir gazabın inmesini mi istediniz de bana verdiğiniz sözden caydınız?"

Dediler ki: "Biz sana verdiğimiz sözden kendiliğimizden dönmedik, ancak o kavmin (Mısır halkının) süs eşyalarından birtakım yükler yüklenmiştik, onları (ateşe) attık, böylece Samiri de attı."

Böylece onlara böğüren bir buzağı heykeli döküp çıkardı, "İşte, sizin ilahınız ve Musa'nın ilahı budur; fakat (Musa) unuttu" dediler. (Taha Suresi, 86-88)

Peki acaba neden bazı İsrailoğulları'nda put yapıp ona tapınmak gibi sapkın bir eğilim vardır? Bu sapkınlığın kökeni nedir?

Daha öncesinde böyle bir putperest inanca sahip olmayan bir toplumun bir anda aniden bir put yapmak ve ona tapınmak gibi son derece saçma bir eyleme girişmeyeceği açıktır. Bunu, ancak putperestliği kendilerince doğal karşılayan, bu batıl inancı benimsemiş insanlar yapabilir.

Oysa İsrailoğulları, ataları olan Hz. İbrahim'den itibaren hep tek İlaha iman etmiş bir kavimdir. "İsrailoğulları" ifadesi, Hz. İbrahim'in torunu olan Hz. Yakub'un oğullarını ve onlardan gelen Yahudi soyunu ifade eder. İsrailoğulları, ataları Hz. İbrahim, Hz. İshak ve Hz. Yakup'tan tek Allah'a iman etmeye dayalı tevhid inancını miras almış ve korumuşlardır. Hz. Yusuf'la beraber Mısır'a girmişler, burada uzun zaman yaşamışlar, ama Mısır'ın putperest dinine rağmen tevhid inancını muhafaza etmişlerdir. Hz. Musa kendilerine geldiğinde de, İsrailoğulları'nın tek Allah'a iman eden bir kavim oldukları Kuran'daki kıssalardan anlaşılmaktadır.

Peki bu durumda İsrailoğulları'ndan bazılarının, hem de Hz. Musa tarafından kendilerine gösterilen pek çok mucizenin ardından, bir anda kolayca putperestliğe eğilim göstermelerinin nedeni ne olabilir?

Bunun tek açıklaması, İsrailoğulları her ne kadar tevhid dini üzerine yaşayan bir toplum olsa da, içlerinden bazılarının çevrelerindeki putperest kavimlerden etkilenmeleri, Allah'ın kendileri için seçtiği din yerine cahilce putperestliğe özenmeleridir.

Konuyu tarihsel kayıtların eşliğinde incelediğimizde, İsrailoğulları'nı etkileyen putperest kültürün, uzun devirler içinde yaşadıkları Eski Mısır olduğunu görürüz. Bizi bu sonuca götüren önemli bir gösterge, Hz. Musa Tur Dağı'nda iken İsrailoğulları'nın saparak tapındıkları **"böğüren buzağı heykeli"nin, aslında Mısır'daki Hathor ve Aphis adlı putların bir taklidi oluşudur.** Hıristiyan araştırmacı Richard Rives, *Too Long in the Sun* (Güneş Altında Uzun Süre) adlı kitabında şöyle yazar:

Mısır'ın boğa ve inek tanrıları, yani Hathor ve Aphis, güneşe tapınmanın sembolleriydiler. Bu putlara tapınılması, Mısır'ın güneşe tapınma konusundaki uzun tarihinin sadece bir parçasını oluşturuyordu. Sina Dağı'ndaki (İsrailoğulları'nın tapındığı) altın buzağı ise, orada kutlanan bayramın güneşe tapınmayla ilgili olduğunu gösterir..21

Mısır'ın putperest dininin bazı İsrailoğulları üzerindeki etkisi pek çok değişik aşamada ortaya çıkmıştır. Başta da belirttiğimiz gibi, bazıları putperest bir kavimle karşılaştıklarında hemen bu sapkın inanca eğilim göstermiş ve ayette haber verildiği üzere, **"Ey Musa, onların ilahları gibi, sen de bize bir ilah yap"** demişlerdir. (Araf Suresi, 138-139) İçlerinden bazılarının Hz. Musa'ya karşı söyledikleri, **"Ey Musa, biz Allah'ı apaçık görünceye kadar sana inanmayız"** (Bakara Suresi, 55) şeklindeki akılsızca söz de, Mısır'ın putperest dininde olduğu gibi "gözle görülen", yani maddi varlıklara (putlara) tapmak istediklerini göstermektedir.

İsrailoğulları'ndan bir kısmının burada özetlediğimiz Eski Mısır kaynaklı putperest eğilimi son derece önemlidir ve bize Tevrat'ın tahrifi ve Kabala'nın kökenleri konusunda önemli bir bakış açısı sunmaktadır. Bu iki konuyu yakından incelediğimizde, her ikisinin de kaynağında Eski Mısır'ın sapkın putperest ve materyalist dininin izlerini görürüz.

Eski Mısır'dan Kabala'ya

Bazı İsrailoğulları henüz Hz. Musa hayatta iken Eski Mısır'da gördükleri putların benzerlerini yapıp onlara tapınmaya başlamış, Hz. Musa'nın vefatının ardından içlerindeki cahil kimseler sapkınlıkta daha ileri gitmiştir. Kuşkusuz tüm Yahudiler için aynı şey söylenemez, ama aralarından bazıları Mısır'ın putperest kültürünü yaşatmış, dahası bu kültürün temelini oluşturan Firavun büyücülerinin batıl öğretilerini sürdürmüş, bu sapkınlıkları Yahudiliğin içine sokarak onu tahrif etmişlerdir.

Eski Mısır'dan Yahudiliğe devrolunan batıl öğreti, Kabala'ya da girmiştir. Bu da Mısır rahiplerinin sistemi gibi, ezoterik bir öğreti olarak yayılmış ve yine Mısır rahipleri gibi temelde büyü ile ilgilenmiştir. Kabala'daki bazı bölümlerin dikkat çekici bir yönü ise, Tevrat'taki yaratılış anlatımından çok sapkın bir anlatım içermesi, Eski Mısır'ın maddenin sürekliliğine dayalı materyalist yanılgısını korumasıdır. Türk masonlarından Murat Özgen Ayfer bu konuda şunları yazmaktadır:

Tevrat'ın ortaya çıkışından çok daha eski bir tarihte oluşturulmuş bulunduğunu göstermektedir. Kabala'nın en önemli bölümü, evrenin oluşturulmasına ilişkin kuramıdır. Bu kuram, teist dinlerde benimsenen yaratılış öyküsünden pek farklıdır. **Kabala'ya göre, yaratılışın başlangıcında, "daireler" ya da "yörüngeler" anlamına gelen ve SEFİROT olarak anılan, hem özdeksel (maddi) hem de tinsel (manevi) nitelikli oluşumlar doğmuştur.** Bunların toplam sayısı 32'dir; ilk onu Güneş Sistemi'ni, diğerleri ise uzaydaki öteki yıldız kümelerini temsil ederler. Kabala'nın bu özelliği, eski astrolojik inanç sistemleriyle yakın bir bağlantısının bulunduğunu ortaya koyar... Böylece Kabala,

Yahudi dininden bir haylice uzaklaşır; Doğu'nun eski gizemci inanç sistemleriyle... çok daha bağdaşır.[22]

Eski Mısır'ın materyalist, büyüye dayalı ezoterik öğretilerini devralan Yahudiler, Tevrat'ın bu konudaki yasaklamalarını tamamen göz ardı ederek, diğer putperest kavimlerin büyü ritüellerini de benimsemişler ve böylece Kabala Yahudiliğin içinde ama Tevrat'a muhalif bir mistik öğreti olarak gelişmiştir. İngiliz yazar Nesta H. Webster "Ancient Secret Tradition" (Antik Gizli Gelenek) adlı makalesinde, bu konuyu şöyle açıklar:

Büyücülük, bildiğimiz kadarıyla, Filistin'in İsrailoğulları tarafından işgal edilmesinden önce, Kenanlılar tarafından uygulanıyordu. Mısır, Hindistan ve Yunanistan da kendi kahinlerine ve büyücülerine sahipti. Musa Yasası'nda (Tevrat'ta) büyücülük aleyhinde yapılmış lanetlemelere karşı, **Yahudiler**, bu uyarıları göz ardı ederek, bu öğretiye kendilerini bulaştırdılar ve **sahip oldukları kutsal geleneği, diğer ırklardan aldıkları büyüsel düşüncelerle karıştırdılar**. Aynı zamanda Yahudi Kabalası'nın spekülatif yönü, Perslerin büyücülüğünden, neo-Platonizm'den ve yeni Pisagorculuk'tan etkilendi. Dolayısıyla, Kabala karşıtlarının, Kabala'nın saf bir Yahudi kökenden gelmediği şeklindeki itirazlarının haklı temeli vardır.23

Kuran'da bu konuya işaret eden bir ayet bulunmaktadır. Allah, İsrailoğulları'ndan bazılarının, kendi dinlerinin dışındaki kaynaklardan şeytani büyü öğretileri öğrendiklerini şöyle haber vermektedir:

Ve onlar, Süleyman'ın mülkü (nübüvveti) hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi, ancak şeytanlar inkâr etti. Onlar, insanlara sihri ve Babil'deki iki meleğe Harut'a ve Marut'a indirileni öğretiyorlardı. Oysa o ikisi: "Biz, yalnızca bir fitneyiz, sakın inkâr etme" demedikçe hiç kimseye öğretmezlerdi. Fakat onlardan erkekle karısının arasını açan şeyi öğreniyorlardı. Oysa onunla Allah'ın izni olmadıkça hiç kimseye zarar veremezlerdi. Buna rağmen kendilerine zarar verecek ve yarar sağlamayacak şeyi öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu satın alanın, ahiretten hiçbir payı olmadığını bildiler; kendi nefislerini karşılığında sattıkları şey ne kötü; bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 102)

Ayette bazı Yahudilerin, ahirette kayba uğrayacaklarını bilmelerine rağmen, büyü öğrendikleri ve uyguladıkları haber verilmektedir. Yine ayetteki ifadeyle, söz konusu Yahudiler, bu şekilde Allah'ın kendilerine indirdiği şeriattan sapmış ve putperestlerin kültürüne (büyü öğretilerine) özenerek "kendi nefislerini satmış", yani imandan vazgeçmişlerdir.

Bu ayette haber verilen gerçek, Yahudi tarihindeki önemli bir mücadelenin de ana hatlarını göstermektedir. Bu mücadele, Allah'ın Yahudilere gönderdiği peygamberler ve bu peygamberlere itaat eden mümin Yahudiler ile, Allah'ın emirlerine isyan eden,

çevrelerindeki putperest kavimlere özenerek Allah'ın şeriatı yerine onların inanç ve kültürlerine eğilim gösteren sapkın Yahudiler arasındadır.

Tevrat'a Eklenen Pagan Öğretiler

Doğru yoldan sapan Yahudilerin yanlışları, bizzat Yahudilerin kutsal kitabı olan Eski Ahit'in içinde de kimi zaman belirtilir. Eski Ahit'in bir tür tarih kitabı niteliğindeki kısımlarından biri olan Nehemya'da, Yahudilerin işledikleri suçu itiraf edip tevbe edişleri şöyle anlatılır:

Ve İsrail zürriyeti bütün ecnebilerden ayrıldılar ve durup suçlarını ve atalarının fesatlarını itiraf ettiler. Ve oldukları yerde ayağa kalktılar ve günün dörtte birinde Allahları RABBİN şeriat kitabından okudular; ve dörtte birinde suçlarını itiraf edip Allahları Rabbe secde kıldılar. Ve Yesua ve Bani, Kadmiel Sebanya, Bunni, Serebya, Bani ve Kenani, Levililer merdiveni üzerinde ayağa kalkıp yüksek sesle Allahları Rabbe feryat ettiler...

(Dediler ki): **Atalarımız... itaatsizlik ettiler ve sana karşı âsi oldular ve senin şeriatini arkalarına attılar ve onları sana döndürmek için kendilerine karşı şehadet eden senin peygamberlerini öldürdüler ve büyük küfürler ettiler**. Ve düşmanlarının eline onları verdin ve onları sıkıştırdılar; ve sıkıntıları vaktinde sana feryat ettiler ve sen göklerden işittin ve çok merhametlerine göre onlara kurtarıcılar verdin, bunlar da düşmanlarının elinden onları kurtardılar. Fakat rahat bulunca yine senin önünde kötülük ettiler, bundan dolayı düşmanlarının elinde onları bıraktın ve üzerlerinde saltanat sürdüler; fakat onlar dönüp sana feryat edince göklerden işittin; ve rahmetlerine göre çok kereler onları kurtardın, ve onları kendi şeriatine döndüresin diye onlara karşı şehadet ettin. Fakat azgınlık ettiler ve senin emirlerini dinlemediler, **fakat hükümlerine karşı suçlu oldular -o hükümler ki, insan onu yapmakla yaşar-**. Ve omuzlarını yükten kaçırıp enselerini sertleştirdiler ve dinlemediler... Fakat çok merhametlerinden ötürü onları büsbütün bitirmedin ve onları bırakmadın; çünkü sen lûtfeden ve çok acıyan Allahsın.

Ve şimdi, ey Allahımız, ahdi ve inayeti koruyan büyük, kudretli ve heybetli Allah... Sen başımıza gelen herşeyde âdilsin, çünkü hakikatle davrandın fakat biz kötülük ettik; ve **kırallarımız, reislerimiz, kâhinlerimiz ve babalarımız senin şeriatini tutmadılar ve onlara karşı şehadet ettiğin emirlerini ve şehadetlerini dinlemediler.** Ve kendi ülkelerinde, onlara verdiğin bol iyilik içinde ve önlerine koyduğun geniş ve semereli diyarda sana kulluk etmediler ve kötü işlerinden dönmediler. (Nehemya, Bap 9, 1-35)

Bu pasaj, Yahudilerin tekrar Allah'ın dinine dönmesini isteyen bir düşüncenin ifadesidir. Ancak Yahudi tarihi içinde kimi zaman diğer taraf ağırlık kazanmış, Yahudi toplumuna hakim olmuş ve sonra da Yahudiliği kısmen de olsa tahrif etmiştir. Bu nedenle, Tevrat'ın ve diğer Eski Ahit kitaplarının içinde, üstteki gibi hak dine uygun

anlatımlar bulunduğu gibi, **sapkın putperest (pagan) öğretilerden aktarıldığı anlaşılan anlatımlar** da vardır. Örneğin (Tüm bu ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.):

* Tevrat'ın ilk kitabında Allah'ın tüm evreni 6 gün içinde yoktan yarattığı anlatılır. Bu doğru bir bilgidir ve vahiy kaynaklıdır. Ama hemen ardından, Allah'ın 7. günde "dinlendiği" gibi tamamen hayal ürünü bir iddia ortaya atılır. Allah'a insani bir sıfat atfetmeye yönelik bu sapkın fikir, pagan bir zihniyetin ifadesidir.

* Tevrat'ın diğer bazı kısımlarında, Allah'a karşı saygıya uygun olmayan bir üslup vardır ve özellikle Allah'a birtakım uydurma insani zaaflar atfetme eğilimi dikkati çekmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu uydurma senaryolar, putperest kavimlerin kendi hayali tanrılarına atfettikleri insani zaaflara benzemektedir.

* Allah'a karşı uydurulan bu iftiraların birisi, İsrailoğulları'nın atası olan Hz. Yakub'un "Allah ile güreşip onu yenmesi" gibi son derece saçma bir senaryodur. İsrailoğulları'na üstün bir ırk payesi vermek için ortaya atıldığı aşikar olan bu senaryo, putperest kavimlerde yaygın olan "kabile asabiyetinin" (Kuran'daki ifadeyle "öfkeli soy koruyuculuğunun") bir ifadesidir.

* Eski Ahit'te Allah'ı sanki sadece İsrailoğulları'nın ilahı gibi göstermeye yönelik bir eğilim vardır. Oysa kuşkusuz Allah tüm alemlerin ve tüm insanların İlahı ve Rabbidir. Eski Ahit'teki bu "milli din" fikri, her kabilenin kendine has bir ilaha tapındığı pagan kültüre uymaktadır.

* Eski Ahit'in bazı kitaplarında (örneğin Yeşu'da), Yahudi olmayan kavimlere karşı çok büyük vahşet buyrukları verilir. Kadın, çocuk ve yaşlı ayrımları yapılmadan kitle katliamları emredilir. Allah'ın adaletine tamamen aykırı olan bu acımasız vahşet, hayali "savaş tanrı"larına inanan barbar pagan kavimlerin vahşet kültürünü andırmaktadır.

Tevrat'a eklenen tüm bu pagan düşüncelerin kuşkusuz bir kaynağı olmalıdır. Birtakım Yahudilerin, Tevrat dışında itibar ettikleri, benimsedikleri ve korudukları bir gelenek olmalıdır ki, oradaki sapkın fikirleri Tevrat'a dahil ederek onu değiştirmiş olsunlar. İşte bu gelenek, asıl kökenleri Eski Mısır'daki rahiplere (Firavun rejiminin büyücülerine) uzanan, bir kısım Yahudiler tarafından oradan devralınıp korunan Kabala'dır. Kabala, Eski Mısır'ın ve sonra diğer putperest kültürlerin Yahudilik içine girip barınabileceği, gelişebileceği bir gelenek haline gelmiş ve Tevrat da söz konusu Kabala merkezli sapkın Yahudi öğretisine göre tahrif edilmiştir. Kabalacılar, "Kabala'nın aslında Tevrat'ın gizli sırlarını açıklayan bir öğreti olduğunu" iddia etmişlerdir elbette, ama gerçekte Kabala'nın içinde Yahudi tarihçi Theodore Reinach'ın ifade ettiği gibi "**Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir**" vardır.24

Nitekim Eski Mısır'ın materyalist "dünya görüşü"nün açık izlerini Kabala'da bulmak mümkündür.

Kabala'nın Yaratılış Gerçeğini göz ardı eden Batıl Öğretisi

Allah, Tevrat'ın ilk halinin hak bir kitap olduğunu ve insanlara "hidayet ve nur" getirdiğini Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Gerçek şu ki, Biz Tevrat'ı, içinde bir hidayet ve nur olarak indirdik. Teslim olmuş peygamberler, Yahudilere onunla hükmederlerdi. Bilgin-yöneticiler (Rabbaniyun) ve yüksek bilginler de (Ahbar), Allah'ın kitabını korumakla görevli kılındıklarından ve onun üzerine şahidler olduklarından (onunla hükmederlerdi)... (Maide Suresi, 44)

Dolayısıyla Tevrat, Allah'ın varlığı, birliği, sıfatları, evreni yaratışı, insanın yaratılış amacı, Allah'ın insana emrettiği ahlak gibi konularda, Kuran'a mutabık bilgiler ve hükümler içerir. (Ama gerçek Tevrat bugün elimizde değildir, elimizde tahrif edilmiş bir "Muharref Tevrat" vardır.)

Gerçek Tevrat'ta ve Kuran'da ortak olan çok önemli bir nokta, Allah'ın "Yaratıcı" (Halik) sıfatıdır. Allah, ezelden beridir var olan yegane mutlak varlıktır. Allah'tan başka herşey, O'nun yokluktan yarattığı mahluklardır. Tüm evreni, içindeki gök cisimlerini, cansız maddeleri, canlıları ve insanı, Allah yaratmış ve şekillendirmiştir. Allah tektir, O'nun hiçbir ortağı yoktur.

Gerçek bu iken, "Yahudiliğin damarlarına giren ve onu tamamen ele geçiren gizli bir zehir" olan Kabala'da çok farklı bir anlatım vardır. Kabala'nın Allah ve yaratılış hakkındaki öğretisi, Gerçek Tevrat'ta ve Kuran'da bildirilen ve üstte kısaca açıkladığımız "yaratılış gerçeği"ne tamamen aykırıdır. Amerikalı araştırmacı Lance S. Owens, Kabala hakkındaki bir yazısında bu öğretinin varlığın kökeni hakkındaki senaryosunu şöyle anlatır: (Bu alıntıda yer alan tüm ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.)

Kabalistik tecrübe, kutsallık hakkında çeşitli algılamaları doğurmuştur ki, bunların çoğu genel kabul edilen görüşten hayli uzaklaşmışlardır. İsrail'in inancının en temel taşı, "Tanrımız Birdir" şeklindeki beyandır. Ama Kabala, Tanrı'nın tamamen açıklanamaz bir teklik olarak en yüksek formda var olduğunu kabul etse de (ki buna Kabala dilinde Ein Sof, yani sonsuzluk adı verilir), bu bilinemez tekliğin kaçınılmaz olarak birçok tanrısal forma dönüştüğünü iddia etmiştir: Yani çok sayıda tanrıya. Kabalistler bunlara "Sefirot" adını verirler, bu Tanrı'nın yüzleri veya kapları anlamına gelir. Tanrı'nın anlaşılamaz bir teklikten bu çokluğa geçişi, Kabalistlerin pek çok meditasyon ve spekülasyonuna neden olmuş bir sırdır. Açıkçası, bu çok yüzlü Tanrı imajı, çok tanrılı olmak suçlamalarını da beraberinde getirmiştir. Kabalistler bu suçlamaya karşı çıkmışlar, ama başarılı bir şekilde cevaplandıramamışlardır.

Kabalistik teosofide İlahi varlık sadece çoğul sayılmakla kalmaz, ama aynı zamanda Tanrı'nın ilk belirsiz yansımasında Erkek ve Dişi olarak ikili bir form aldığına inanılır. Bunlar kutsal Baba ve Anne'dir veya Kabala diliyle Hokhmah ve Binah. Kabalistler Hokhmah ve Binah arasındaki ilişkinin nasıl yeni formlar oluşturduğunu anlatmak için açıkça seksüel benzetmeler kullanmışlar..25

Kabala'nın tam anlamıyla bir "hurafe" olan bu senaryosunun ilginç bir özelliği, insanı "yaratılmış" bir varlık saymaması, adeta insana bir tür ilahlık atfetmesidir. Lance S. Owens bu Kabala hurafesini de şöyle açıklar:

Kabala'nın karmaşık Tanrı imajı... aynı zamanda antropomorfik (Allah'a insani vasıflar atfeden) bir şekildedir. Bir Kabalistik yoruma göre Tanrı, Adam Kadmon'du; yani ilk ve örnek insan. (Bu inanca göre) **İnsan, Tanrı ile kendi özünden gelen, yaratılmamış bir kıvılcım ve kompleks, organik bir form paylaşıyordu.** Adam (Adem) ile Tanrı arasındaki bu garip Kabalistik özdeşleştirme, aynı zamanda Kabalistik bir şifre ile destekleniyordu: İbranice'de Adem ve Yehova (Yod he vav he harfleri) kelimelerinin sayısal değeri aynıydı; 45. Dolayısıyla **Kabalistik yorumda Yehova Adem'e eşit sayılıyordu**; Adem Tanrıydı. Bu iddiayla birlikte, tüm insanlığın en yüksek realizasyonunda Tanrı gibi olduğu iddiası geliyordu.26

Pagan dinlerin hurafelerinden devşirilmiş olan bu sapkın inanışlar, Yahudiliğin dejenarasyonunun temelini oluşturdu. İnsanı sözde ilahlaştırmaya kalkacak kadar akıl sınırlarının dışına çıkan bazı Yahudi Kabalistler, söz konusu "insan"ın da sadece Yahudilerden ibaret olduğunu, diğer ırkların insan sayılmadığı batıl inanışlarını da senaryolarına eklediler. Bunun sonucunda, bir ve tek olan Yüce Allah'a iman ve kulluk inancının yerini sapkın putperest inanışlar ve uygulamalar almaya başladı. B ubatıl inanışlar bir zaman sonra Tevrat'ın da tahrif edilmesine ve içine hak din ahlakına uygun olmayan inanışların dahil edilmesine neden oldu.

Kabala'da yer alan sapkın öğretilerdeki bir diğer ilginç nokta, Eski Mısır'ın pagan öğretisiyle paralellik göstermesiydi. Eski Mısırlılar, daha önceki sayfalarda incelediğimiz gibi, "maddenin hep var olduğu" yanılgısına sahiptiler, bir başka deyişle maddenin yoktan yaratıldığını reddediyorlardı. Kabala'daki bazı bölümler ise aynı reddiyeyi insan için yapıyor, insanın yaratılmadığını, kendi varlığının sorumlusu olduğu yanılgısını ileri sürüyordu.

Eğer günümüzün terimleriyle konuşursak, Eski Mısır'ın öğretisinin adı **"materyalizm"**di. Kabala'nın bazı bölümlerindeki öğreti ise **"seküler (din dışı) hümanizm".**

Ne ilginçtir ki, bugün bu iki yanılgı, son iki yüzyıldır dünyanın büyük çoğunluğuna hakim olan kültürü de tarif eden kavramlardır.

Acaba tarihin derinliklerinden Eski Mısır ve birtakım Kabala öğretilerini günümüze taşıyan birileri mi olmuştur?

Tapınakçılar'dan Masonlara

Önceki sayfalarda Tapınakçılar'dan söz ederken, bu garip Haçlı örgütünün Kudüs'te bulduğu bir "giz"den etkilendiğini ve bunun sonucunda Hıristiyanlıktan çıkarak garip büyü ayinlerine giriştiğini anlatmıştık. Başta belirttiğimiz gibi, konuyu inceleyen pek çok araştırmacının ortak görüşü, bu "giz"in Kabala ile ilişkili olduğudur. Örneğin okültizm

(gizli ilimler) tarihinin ünlü uzmanlarından Fransız yazar Eliphas Lévi, *Histoire de la Magie* (Büyünün Tarihi) adlı kitabında, Tapınakçılar'ın Kabala doktrini ile "inisiye edildiklerini", yani bu doktrin ile gizli bir biçimde eğitildiklerini detaylı kanıtlar göstererek anlatır.27

Kabala'nın içinde, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, kökenleri Eski Mısır rahiplerine uzanan, batıl bazı öğretiler bulunmaktadır. Bazı Yahudiler Eski Mısır'dan devraldıkları bu öğretiyi, Ortadoğu'daki putperest kavimlerin büyü inançlarıyla da (Kuran'daki Harut ve Marut ile ilgili Bakara Suresi 102. ayetinde haber verildiği gibi) karıştırarak batıl bir gelenek şeklinde korumuşlar ve Tevrat'ı buna göre tahrif etmişlerdir. Böylece kökenleri Eski Mısır'dan gelen öğreti, Kabala üzerinden Tapınakçılar'a aktarılmıştır.

İtalyan yazar Umberto Eco, *Foucault Sarkacı* adlı romanında söz konusu gerçekleri bir roman akışı içinde aktarır. Umberto Eco, roman boyunca, canlandırdığı kahramanların ağzından Tapınakçılar'ın Kabala'dan nasıl etkilendiklerini ve Kabalacıların, eski Mısır zamanındaki firavunlara uzanan bir "giz"e sahip olduklarını anlatır. Eco'ya göre, Eski Mısırlılar'ın sahip olduğu "giz"ler, bazı Yahudi önde gelenleri tarafından öğrenilmiş ve sonra da bu Yahudiler tarafından Eski Ahit'in ilk beş kitabına (Muharref Tevrat) serpiştirilmiştir. Ancak üstü kapalı bir biçimde anlatılmış olan bu "giz" ancak Kabalacılar tarafından anlaşılabilmektedir. (Zaten daha sonra İspanya'da yazılacak ve Kabala'nın temeli haline gelecek olan Zohar, bu söz konusu beş kitabın "giz"lerini konu edinecektir) Umberto Eco, Kabalacıların Eski Mısır'dan devraldıkları bu "giz"in Süleyman Tapınağı'nın geometrik ölçülerinden de okunduğunu söyledikten sonra, Tapınakçılar'ın bu gizi, o dönemde Kudüs'te bulunan Kabalacı hahamlardan öğrendiklerini yazar: "... Gizi, **Tapınak'ın açıkça söylediği şeyi sezinleyenler, Filistin'de kalan bir avuç hahamdır yalnızca... Tapınakçılar da onlardan öğreniyorlar**."28

Tapınakçılar Eski Mısır-Kabala öğretisini benimsemekle, doğal olarak, Avrupa'da hakim olan Hıristiyanlık temelli düzenin muhalifi haline gelmişlerdir. Bu muhalefette onlarla aynı safta olan bir diğer önemli güç ise bazı Yahudilerdir. Tapınakçılar'ın Fransa Kralı ve Papa'nın ortak kararıyla 1307 yılında tutuklanmalarının ardından, bu muhalefet yer altına inmiş, ama eskisinden daha radikal ve kararlı biçimde devam etmiştir.

Daha önceden de belirttiğimiz gibi, Tapınakçılar'ın önemli bir bölümü tutuklamalardan kurtulmuşlar, kendilerine güvenli bir yer bulabilmek içinse o dönemde Avrupa'da Papa otoritesini tanımayan tek krallık olan İskoçya'ya kaçmışlardır. İskoçya'daki duvarcı loncalarına sızmışlar, zamanla bu loncaları ele geçirmişler, loncalar Tapınakçı gelenekle özdeşleşmiş ve böylece masonluğun kökeni İskoçya'da oluşmuştur. Nitekim hala günümüz masonluğunun temeli, "Eski ve Kabul Edilmiş İskoç Riti"dir.

Yeni Masonik Düzen adlı kitabımızda detaylı olarak incelediğimiz gibi, 14. yüzyılın başlarından itibaren Avrupa tarihinin çeşitli aşamalarında Tapınakçılar'ın -ve onlarla ilişki halindeki bazı Yahudilerin- izlerini görmek mümkündür. O kitapta incelediğimiz bazı konu başlıklarını, detaylarına girmeden, şöyle belirtebiliriz:

Fransa'daki Provins bölgesi, Tapınakçılar'ın önemli sığınaklarından biriydi. Tutuklamalar sırasında pek çoğu burada saklanmıştı. Bölgenin diğer bir önemli özelliği ise, aynı zamanda Avrupa'nın en belirgin Kabala merkezi olmasıydı. Provins, sözlü bir gelenek halindeki Kabala'nın kitaba döküldüğü yer oldu.

1381 yılında İngiltere'de patlak veren Köylü Ayaklanması, tarihçilerin kabulüne göre, bir tür "gizli organizasyon" tarafından körüklenmişti. Masonluk tarihini inceleyen uzmanlara göre, bu "gizli organizasyon" Tapınakçılar'dı. Ayaklanma basit bir sosyal patlamanın ötesinde, Katolik Kilisesi'ne yönelik planlı bir saldırıydı.

Bu ayaklanmadan yarım asır sonra Bohemya bölgesinde John Huss adlı bir din adamının Katolik Kilisesi'ne karşı başlattığı muhalefetin ve ardından gelen ayaklanmanın da perde arkasında Tapınakçılar vardı. Dahası Huss, Kabala ile çok yakından ilgilenmiş bir kişiydi. Doktrinlerini geliştirirken kendisinden etkilendiği en önemli isim olan Avigdor Ben Isaac Kara, Prag'daki Yahudi cemaatinin hahamlarından biri ve bir Kabalacıydı.

Bu gibi örnekler, Tapınakçılar ve Kabalacılar arasındaki oluşan ittifakın, Avrupa'da bir sosyal düzen değişikliği peşinde olduğunun işaretleriydi. Bu değişiklik, Hıristiyanlık temelinde yükselen Avrupa kültürünün değiştirilmesi, bunun yerine Kabala temelli bir kültür yerleştirilmesini öngörüyordu. Bu kültürel değişimin ardından ise, siyasi değişiklikler gelecekti. Fransız Devrimi, İtalyan Devrimi gibi...

İlerleyen bölümlerde Avrupa tarihinin bazı önemli dönüm noktalarını inceleyeceğiz. Her aşamada karşımıza çıkacak olan gerçek, Avrupa'yı dindar bir kültürden uzaklaştırmak, bunun yerine din-dışı bir ideoloji yerleştirmek ve bu amaçla halkı din ahlakından uzaklaştırmaya çalışan bir gücün varlığı olacaktır. Bu güç, Eski Mısır'dan Kabala'ya aktarılmış olan öğretiyi Avrupa'ya kabul ettirmeye çalışmıştır. Bu öğretinin temelinde ise, daha önce de belirttiğimiz gibi, iki kavram ön plana çıkar: Hümanizm ve materyalizm.

Önce hümanizmi inceleyelim.

-III-
HÜMANİZMİN PERDE ARKASI

Hümanizm" kavramı çoğu insanın aklında olumlu mesajlar çağrıştırır. "İnsan sevgisi", "barış", "kardeşlik" gibi. Ancak felsefi anlamda hümanizmin daha da önemli bir anlamı vardır: Hümanizm, "insanlık" kavramını, insanların yegane amaç ve odak noktası haline getiren bir düşüncedir. Bir başka deyişle, insanı, Yaratıcımız olan Allah'tan yüz çevirmeye, sadece kendi varlığı ve benliği ile ilgilenmeye çağırır. Hümanizmin bu anlamı, özellikle de kelimenin Batı dillerindeki kullanımında belirgindir. Hümanizmin İngilizce'deki sözlük anlamı şu şekildedir:

En iyi değerler, karakterler ve davranışların doğaüstü bir otoritede değil de, insanlarda olduğuna inanan düşünce sistemi.29

Hümanizmin en açık tarifini ise, bu felsefeye inananlar yapmıştır. Günümüzün önde gelen hümanist sözcülerinden biri olan Corliss Lamont, *The Philosophy of Humanism* (Hümanizm Felsefesi) adlı kitabında şöyle yazar:

Hümanizm, tüm gerçekliğin bizzat doğanın kendisinden ibaret olduğuna inanır, evrenin temel materyali, zihin değil madde-enerjidir... (Hümanizme göre) Doğaüstü varlıklar gerçek değildir; yani insan düzeyinde, insanlar doğaüstü ve ölümsüz ruhlara sahip değildirler ve tüm evren düzeyinde, evrenimizin doğaüstü ve sonsuz bir Yaratıcısı yoktur.30

Görüldüğü gibi, hümanizmin temeli doğrudan ateizme dayanmaktadır. Söz konusu ateist iddilar ise bilim tarafından da yalanlanan yanılgı ve aldatmacalardan ibarettir.

Geçtiğimiz yüzyılda hümanistler tarafından yayınlanan iki önemli "manifesto" yani beyanname vardır. Birinci manifesto 1933 yılında yayınlanmış, dönemin bazı isimleri tarafından imzalanmıştır. 40 yıl sonra, 1973'te yayınlanan II. Hümanist Manifesto ise, birincisini teyid etmiş, ancak aradan geçen zamanın gelişmelerine göre bazı ilaveler içermiştir. II. Hümanist Manifesto'yu imzalayan birçok düşünür, bilim adamı, yazar, medya üyesi vardır ve bu doküman American Humanist Association (Amerikan Hümanist Birliği) tarafından savunulmaktadır. Manifestoları incelediğimizde, her ikisinde de en temel hezeyanın; evrenin ve insanın yaratılmadığı, kendi başına var olduğu, insanın kendisinden başka hiçbir varlığa karşı sorumlu olmadığı, Allah inancının insanları ve toplumları geri götürdüğü gibi yanılgılar, bilinen ateist dogma ve propagandalar olduğu görülür. Örneğin I. Hümanist Manifesto'nun ilk altı maddesi şu şekildedir:

Biz aşağıdaki görüşleri ilan ediyoruz:

BİR: Dinsel hümanistler, evrenin kendi başına var olduğunu ve yaratılmadığını kabul ederler.

İKİ: Hümanizm, insanın doğanın bir parçası olduğuna ve sürekli bir işlemin (sürecin) sonucunda oluştuğuna inanır.

ÜÇ: Hayat hakkında organik görüşü kabul eden hümanistler, zihin ve beden arasındaki geleneksel dualizmi reddederler.

DÖRT: Hümanizm, insanın kültür ve medeniyetinin, antropoloji ve tarih tarafından açıkça tanımlandığı gibi, insanın doğal ortamıyla ve sosyal birikimiyle olan ilişkisinden

kaynaklanan kademeli bir gelişimin ürünü olduğunu kabul eder. Belirli bir kültür içinde doğan birey, büyük ölçüde o kültür tarafından şekillendirilir.

BEŞ: Hümanizm ileri sürer ki, evrenin modern bilim tarafından tanımlanan doğası, insan değerlerine ait herhangi bir doğaüstü ve kozmik garantiyi kabul edilemez hale getirir...

ALTI: Bizim kanaatimiz gelmiştir ki, teizm, deizm, modernizm ve çeşitli "yeni düşünce"lerin zamanı geçmiştir.31

Yukarıdaki maddeler, materyalizm, Darwinizm, ateizm ve agnostisizm gibi isimler altında ortaya çıkan ortak ve batıl bir felsefenin ifadeleridir. İlk maddede "evren sonsuzdan beri vardır" şeklindeki materyalist dogma öne sürülmektedir. İkinci madde, insanın, evrim teorisinin öne sürdüğü gibi, yani yaratılmadan var olduğu iddiasıdır. Üçüncü maddede, insan ruhunun varlığı reddedilmekte, insanın maddeden ibaret olduğu iddia edilmektedir. Dördüncü maddede "kültürel evrim" iddiası öne sürülmekte ve insanın "fıtratının" (yaratılıştan gelen özelliklerinin) varlığı reddedilmektedir. Beşinci madde, Allah'ın evren ve insan üzerindeki hakimiyetini reddetmektedir. Altıncı madde ise, "Teizm"in, yani Allah inancının terk edilmesi gerektiğini, bunun "zamanın gereği" olduğunu savunmaktadır.

Dikkat edilirse bu iddialar, hak din ahlakına düşman olan çevrelerin hemen her zaman kullandıkları basmakalıp aldatmacaların bir toplamı niteliğindedir. Bunun nedeni, hümanizmin, din düşmanlığının temel çatısını oluşturmasıdır. Çünkü hümanizm, Allah'ı inkarın tarih boyunca en büyük çıkış noktalarından biri olan **"insanın kendini başıboş ve sorumsuz sanması"** aldanışının bir ifadesidir. Allah bu konuda Kuran'da şöyle buyurur:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor?

Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi?

Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.'

Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı.

(Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)

Allah insana "kendi başına ve sorumsuz" olmadığını bildirmekte ve bunun hemen ardından ona kendi yaratılışını hatırlatmaktadır. Çünkü insan, kendisini Allah'ın yaratmış olduğunu kavradığında, "başıboş" olmadığını, Allah'a karşı sorumlu olduğunu da anlayacaktır. İşte bu nedenle hümanizm, insanın "yaratılmamış" olduğu yanılgısını, felsefesinin temel doktrini haline getirmiştir. I. Hümanist Manifesto'nun ilk iki maddesi, doğrudan bu doktrini ifade eder. Hümanistler bu iddialarında bilimin kendilerini desteklediği iddiasındadırlar.

Oysa yanılmaktadırlar. I. Hümanist Manifesto'nun yayınlanmasından bu yana, bu felsefenin hümanistlerce sözde bilimsel gibi gösterilen iki dayanağı doğrudan bilimin kendisi tarafından çürütülmüştür:

1) **Sonsuzdan beri var olan (yani yaratılmamış) evren yanılgısı, I. Hümanist Manifesto'nun yazıldığı yıllarda başlayan bir dizi astronomik ve fiziksel bulgu ile çürümüştür**. Evrenin genişlemesi, kozmik fon radyasyonu, hidrojen-helyum oranının hesaplanması gibi gelişmeler, evrenin bir başlangıcı olduğunu ve yaklaşık 15-17 milyar yıl önce "Büyük Patlama" (Big Bang) adı verilen dev bir patlama ile yoktan var edildiğini göstermiştir. Big Bang teorisi, hümanist ve materyalist felsefelerin bağlıları tarafından uzun süre kabul edilmese de, sonuçta onları da ikna edecek şekilde galip gelmiştir. Günümüzde, ortaya çıkan bilimsel kanıtlar nedeniyle, bilim dünyası "evrenin yaratılışı" anlamına gelen Big Bang'i kabul etmektedir ve bu, hümanistleri çıkmaza sokmaktadır. Düşünür Anthony Flew'un ifadesiyle, "*Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını*."32 (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrenin Yaratılışı*, 1999)

2) **I. Hümanist Manifesto'nun sözde bilimsel dayanağı konumundaki evrim teorisi de yine Manifesto'nun kaleme alınmasından sonraki on yıllar içinde bilimsel olarak büyük bir çöküş yaşamıştır.** Hayatın kökeni hakkında 1930'larda Oparin ve Haldane gibi ateist (ve kuşkusuz hümanist) evrimciler tarafından ortaya atılan senaryoların hiçbir bilimsel niteliği olmadığı, canlılığın bu senaryolarda ileri sürüldüğü gibi cansız maddeden kendi kendine doğamayacağı bugün anlaşılmış durumdadır. Fosil kayıtları, canlıların bir evrim süreci içinde oluşmadıklarını, farklı yapılarıyla yeryüzünde aniden belirdiklerini göstermektedir ve bu gerçek 70'li yıllardan bu yana bizzat evrimci paleontologlar tarafından açıkça itiraf edilmektedir. Modern biyoloji, canlıların evrim teorisinin öne sürdüğü gibi doğa kanunlarının ve rastlantıların ürünü olmadıklarını, her organizmada yaratılışı kanıtlayan örnekler bulunduğunu göstermektedir. (Bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, 2000)

I. Hümanist Manifesto'nun insanlığı geride bırakan veya çatışmaya sürükleyen etkenin dini inançlar olduğu şeklindeki çarpık iddiası da, tarihsel tecrübelerle çürümüştür. Hümanistler, dini inançlar ortadan kaldırıldığında insanlığın mutluluk ve huzur bulacağını öne sürmüşler, oysa bunun tam aksi yaşanmıştır. I. Hümanist Manifesto'nun yayınlanmasından 6 yıl sonra patlak veren II. Dünya Savaşı, tamamen din-dışı bir ideoloji olan faşizmin insanlığa getirdiği felaketlerin belgesidir. Hümanist bir ideoloji olan komünizm, önce Sovyetler Birliği'nde, ardından da Çin, Kamboçya, Vietnam, Kuzey Kore, Küba ve çeşitli Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde insanlığa eşi benzeri görülmemiş bir vahşet yaşatmış, toplam 120 milyon insanın hayatına mal olmuştur. Batı tipi hümanizmin (kapitalist sistemlerin) de kendi toplumlarına ve dünyanın diğer bölgelerine barış ve mutluluk getiremediği açıktır.

Kısacası hümanizmin hem bilimsel dayanakları çürüktür hem de vaatleri boştur. Ama bunların ortaya çıkmasına rağmen, Hümanistler felsefelerinden vazgeçmemişler, dahası bunu kitle propagandası yöntemleriyle tüm dünyaya yaymaya çalışmışlardır. Özellikle II. Dünya Savaşı sonrası dönemde, bilim, felsefe, müzik, edebiyat, resim, sinema gibi alanlarda yoğun bir hümanist propaganda dikkati çeker. Hümanist ideologların ürettikleri içi boş ama süslü mesajlar, kitlelere ısrarla empoze edilmiştir. Tüm zamanların popüler müzik gruplarından biri olarak kabul edilen Beatles'ın solisti John Lennon'ın "Imagine" (Hayal Et) adlı şarkısının sözleri, bu konuda dikkat çekici bir örnektir (Allah'ı tenzih ederiz):

Hayal et ki, hiçbir cennet yok
Eğer denersen kolaydır bu,
Altımızda bir cehennem yok,
Üzerimizde sadece gökyüzü var

Hayal et ki, tüm insanlar
Bugün için yaşıyorlar...

Hayal et ki hiçbir ülke yok
Bunu yapmak zor değil
Öldürecek ya da uğrunda ölecek bir şey yok
Ve hiçbir din de yok...

Benim bir hayalperest olduğumu söylebilirsin
Ama tek başıma değilim
Umarım bir gün sen de bize katılırsın
Ve tüm dünya tek olur.

Bu şarkı, bilimsel ve akılcı temelleri bulunmayan hümanizmin, kitlelere duygusallık yöntemiyle nasıl empoze edildiğinin ilginç bir göstergesidir. Dine ve dinin insanlara öğrettiği gerçeklere karşı hiçbir akılcı itiraz getiremeyen ve getirmesi de mümkün olmayan hümanizm, ancak bu gibi duygusal telkinlerle kendince etkili olmaya çalışmaktadır.

1933 yılında yayınlanan I. Hümanist Manifesto'nun vaatlerinin boş çıkmasının üzerine, aradan 40 yıl geçtikten sonra, hümanistler ikinci bir metin kaleme aldılar. II. Hümanist Manifesto olarak bilinen bu metnin başlangıcında, hümanist vaatlerin boşa çıkmış olmasına bir açıklama getirilmeye çalışılıyordu. Bu açıklama son derece zayıf kalmasına rağmen, yine de hümanistlerin felsefelerine bağlılıkta direndikleri, dahası kendine fazlasıyla güvenen bir üslup kullandıkları dikkat çekiyordu.

Manifesto'nun en belirgin özelliği ise, 1933 yılındaki ilk manifestonun din aleyhtarı çizgisini aynen korumasıydı: (Bu alıntıdaki ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.)

1933'te olduğu gibi, hümanistler hala, geleneksel teizmin, özellikle de duaları işiten, insanları dikkate alan ve dualarına cevap veren Tanrı inancının, kanıtsız ve zamanı geçmiş bir inanç olduğu düşüncesindedirler... Vahiy, Tanrı, ibadet veya inanç kavramlarını insan ihtiyaçlarının veya tecrübelerinin üzerine çıkaran geleneksel, dogmatik veya otoriter dinlerin, insan türüne zarar verdiğine inanıyoruz... Teist olmayanlar olarak, Tanrı'yla değil insanla, kutsallıkla değil doğayla işe başlıyoruz.33

Bu ifadeler, hümanistlerin hezeyanlarıdır ve son derece yüzeysel izahlardır. Dini anlamak için derin bir akıl ve kavrayış gerekir. Bunların başlangıç noktası ise, samimiyet ve ön yargıdan uzak olmaktır. Hümanizm ise, ilk baştan dine ve Allah'a karşı çıkan insanların, bu ön yargılarını kendilerince akılcı ve bilimsel gibi gösterebilme çabasından başka bir şey değildir. Ve bu çabaları her zaman için boşa çıkmaya mahkumdur. Hümanistlerin, Allah inancını ve İlahi dinler hakkında öne sürdükleri akıl ve mantık dışı iddialar ise, aslında yeni bir fikir değil, binlerce yıldır inkarcılar tarafından ileri sürülen yanılgıların tekrarıdır. Allah Kuran'da bu inkarcı düşünceyi şöyle bildirir:

Sizin ilahınız tek bir ilahtır. Ahirete inanmayanların kalpleri ise inkarcıdır ve onlar müstekbir (büyüklenmekte) olanlardır. Şüphesiz Allah, onların saklı tuttuklarını ve açığa vurduklarını bilir; gerçekten O, müstekbirleri sevmez. Onlara "Rabbiniz ne indirdi?" dendiğinde, "Eskilerin masalları" dediler. (Nahl Suresi, 22-24)

Ayetlerde, inkarcıların din için hep "eskilerin masalları" dedikleri ve bu inkarın gerçek nedeninin kalplerindeki büyüklenme hissi (kibir) olduğu haber verilmektedir. "Hümanizm" denilen felsefe ise, ayette tarif edilen bu inkarcı düşüncenin sadece bu çağa ait bir tanımıdır. Bir başka deyişle hümanizm, bu felsefenin bağlılarının iddia ettiği gibi "yeni" bir düşünce değil, tarihin eski dönemlerinden beri inkarcıların "dünya görüşü" olmuş olan köhne bir yanılgıdır.

Nitekim hümanizmin Avrupa tarihindeki seyrini incelediğimizde, bu konuda çok somut gerçekler ortaya çıkmaktadır.

Hümanizmin Kabalistik Kökenleri

Kabala'nın içinde yer alan bazı ifadelerin, Allah'ın İsrailoğulları'na verdiği hak dine sonradan dahil edilen ve asıl kökenleri Eski Mısır'a uzanan batıl bir öğreti olduğunu incelemiştik. Bu öğretinin temelinde ise, insanı "yaratılmamış, sonsuzdan beri var olan ilahi bir varlık" olarak gören sapkın bir anlayış yattığını görmüştük.

İşte Avrupa'ya hümanizm bu kaynaktan girdi. Hıristiyanlık inancında Allah'ın varlığına ve tüm insanların O'nun yarattığı aciz kullar olduğuna iman esastı. Ancak Tapınakçı geleneğin Avrupa'da yayılmasıyla birlikte, Kabala bazı düşünürleri cezbetmeye

başladı. Böylece 15. yüzyılda Avrupa fikir dünyasına damgasını vuran hümanizm akımı başladı.

Hümanizm ile Kabala arasındaki bu bağlantı, tarihsel olguların perde arkasını araştıran pek çok kaynakta vurgulanır. Bu kaynaklardan biri, Vatikan Papalık Kutsal Kitap Enstitüsü'nde tarih profesörü olan ünlü yazar Malachi Martin'in *The Keys of This Blood* (Bu Kanın Anahtarları) adlı kitabıdır. Prof. Martin, hümanistlerde açıkça gözlemlenen Kabala etkisini şöyle anlatıyor:

Rönesans İtalyası'nın erken dönemlerinde kendini gösteren alışılmışın dışındaki belirsizlik ve isyan atmosferinde, kurulu düzenin tüm kontrolünü etkisiz hale getirmeyi amaçlayan hümanist derneklerin faaliyetleri başladı. Bu tür amaçlara sahip olduklarından bu dernekler, en azından başlangıç için, gizlilik yoluyla korunmalıydılar. Ancak gizliliğin yanı sıra bu hümanist grupların belirgin bir özellikleri daha vardı; bu dernekler Kilise ve diğer otoriteler tarafından yapılmış olan İncil'in geleneksel yorumuna ve Kilisenin sivil ve politik alanda getirdiği felsefi ve dini zorunluluklara başkaldırıyorlardı... Bu cemiyetlerin Kutsal Kitabın orijinal mesajı ile ilgili farklı yorumları vardı. Bu anlayışlarını Kuzey Afrika'da, özellikle Mısır'da bulunan birtakım mezhep ve doğaüstü kaynaklardan alıyorlardı; bunların başında da Yahudi Kabalası geliyordu... **İtalyan hümanistleri zamanla Kabala konusunda daha da ileri giderek, Kabala'yı bir yol gösterici olarak kabul ettiler.** Gnosis (Hıristiyanlığın ilk dönemlerinde doğmuş ve yine Kabala ile bağlantılı olan metafizik gelenek) kavramını tekrar yorumladılar. Ve bu kavramı, büyük ölçüde bu dünya merkezli hale getirdiler. Yapmak istedikleri şey, Kabala yoluyla, tabiatın gizli güçlerini sosyopolitik amaçlar için kullanmaktı.34

Kısacası, o dönemde kurulan hümanist dernekleri, Avrupa'ya hakim olan Katolik kültürün yerine kökenleri Kabala'dan gelen yeni bir kültür yerleştirmek, bu amaca yönelik bir "sosyopolitik değişim" gerçekleştirmek hedefindeydiler. Bu kültürün kaynağında, Kabala'nın yanında, Eski Mısır öğretileri bulunması ise ilginçti. Prof. Martin şöyle yazıyor:

Bu hümanist cemiyetlerin üyeleri, 'Kainatın Ulu Mimarı'nı aradıklarını ve kendini ona adadıklarını söylüyorlardı. 'Kainatın Ulu Mimarı', dört kutsal İbranice harfle yani, YHWH ile tanımlanıyordu... **Hümanistler, bunun yanı sıra, piramit ve göz gibi genelde Mısır kaynaklı olan sembolleri de aldılar.**35

Hümanistlerin, günümüz masonluğunda hala kullanılan "Kainatın Ulu Mimarı" kavramını kullanmaları ise oldukça ilginçti. Bu durum, hümanistler ile masonlar arasında bir ilişki olduğuna işaret ediyordu. Nitekim Prof. Martin bu konuda şunları yazıyor:

Bu arada, Avrupa'nın diğer kuzey bölgelerinde, hümanistlerle paralel olan daha önemli bir birlik oluştu. Hiç kimsenin önemini hemen kavrayamadığı bir birlik... **1300'lerde Kabalist-hümanist cemiyetler kendilerini yeni yeni oluşturmaya başlamışken, İngiltere, İskoçya ve Fransa'da Ortaçağ duvarcı loncaları bulunmaktaydı. Bu loncalar, yavaş yavaş mason locaları haline geldiler.** Ve o dönemlerde yaşayan hiç kimse masonlarla İtalyan hümanistler arasında bir fikir birliği

olduğunu tahmin edemezdi... Masonluk, hümanistler gibi Roma Katolik Kilisesi'nden tamamen uzaklaştı. Ve yine, İtalyan hümanist mezhebinde olduğu gibi masonlar, kendilerini büyük bir gizlilik prensibi içinde koruyorlardı.

Bu iki grubun başka ortak yönleri de vardı. Spekülatif masonluğa ait yazı ve kayıtlardan **İtalyan hümanistlerindeki Kainatın Ulu Mimarı inancının masonlarca da aynen kabul edildiği anlaşılıyordu...** Bu 'Ulu Mimar', (Katolik inancından farklı olarak) maddesel evrenin bir parçası ve 'aydınlanmış' düşünce yapısının bir ürünüydü... (Hümanistlerin ve masonların kabul ettiği) bu yeni inancın, klasik Hıristiyan inancı ile uzlaşan hemen hiçbir yönü yoktu. Günah, cehennem, cennet, peygamberler, melekler, rahipler ve Papa gibi pek çok kavram inkar ediliyordu.36

Kısacası, Avrupa'da 14. yüzyılda, kökenleri Kabala'ya dayanan hümanist ve masonik bir örgütlenme doğmuştu. Ve bu örgütlenme, Allah'ı Yahudilikte, Hıristiyanlıkta ve İslam'da olduğu gibi, tüm kainatın yaratıcısı, hakimi ve tüm insanların tek Rabbi ve İlahı olarak görmüyordu. Bunun yerine, "Kainatın Ulu Mimarı" gibi farklı bir kavram kullanıyordu ve kastettikleri bu varlık, onlara göre "maddesel evrenin bir parçası"ydı. Yani, 14. yüzyıl Avrupası'nda ortaya çıkan bu gizli örgütlenme, Allah'ı üstü kapalı olarak inkar ediyor, "Kainatın Ulu Mimarı" kavramı altında, maddi evreni sözde ilah olarak kabul ediyordu. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Bu çarpık inancın daha açık bir tarifini görmek istersek, bir anda 20. yüzyıla uzanabilir ve günümüz masonlarının kendi üyelerine mahsus olarak çıkardıkları yayınlara bakabiliriz. Örneğin en kıdemli Türk masonlarından biri olan Selami Işındağ'ın, genç masonları eğitmek için yazdığı ve 1977 yılında sadece masonlara mahsus olarak yayınlanan *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında, masonların "Evrenin Ulu Mimarı" hakkındaki inancı şöyle anlatılır:

Masonluk Tanrısız değildir. Ama onun benimsediği Tanrı kavramı, dinlerdekinin aynı değildir. **Masonlukta Tanrı bir yüce prensiptir. Evrimin son aşaması, doruğudur.** Öz varlığımızı eleştirerek, kendi kendimizi tanıyarak, bilerek, bilim, akıl ve erdem yolundan yürüdükçe, onunla aramızdaki açı azalabilir. Sonra, onda insanların iyi ya da kötü nitelikleri yoktur. Kişileştirilmemiştir. **Doğanın ve insanların yöneticisi sayılamaz. Evrendeki büyük ve yüce çalışmanın, birliğin, harmoninin Mimarıdır.** Evrendeki tüm varlıkların toplamıdır. **Herşeyi kapsayan total güçtür, enerjidir.** Bütün bunlara karşın, onun bir başlangıç olduğu benimsenemez... Büyük bir gizem (sır)dır.37

Yine aynı kaynakta, masonların "Kainatın Ulu Mimarı" derken, aslında doğayı kastettikleri, yani "doğaya tapındıkları" şöyle ifade edilir:

Doğa dışında bizi yöneten, düşünü ve davranışlarımızdan sorumlu bir güç olamaz... Masonik ilke ve öğretiler, temellerinde bilim ve akıl bulunan bilimsel gerçeklerdir. Ekosizmin temel koşulu budur… **Tanrı salt evrimdir. Bunun bir ögesi de doğanın gücüdür. Böylece salt gerçek de evrenin kendisi ve onu kapsayan enerjidir…**38

Türk masonlarının üyelerine özel yayın organlarından biri olan *Mimar Sinan* dergisinde ise, aynı masonik felsefe şöyle açıklanır:

Evrenin Ulu Mimarı sonsuza doğru bir eğilim demektir. Sonsuza bir gidişi anlatır. Bize göre bir "yaklaşım"dır. Sonsuzluktaki saltlığı (absolu/tamlık), mükemmeli, aramak ve tekrar tekrar aramak demektir. Düşünen Masonla, kısacası bilinç'le, yaşanan an arasında bir mesafe oluşuyor.39

İşte masonların "biz Allah'a inanıyoruz, aramıza ateist olanları kesinlikle almayız" derken kastettikleri "inanç" budur. Masonluğun sapkın inanışlarına göre gerçekte Allah'a değil, masonik felsefe içinde sözde ilahlaştırılan "doğa", "evrim", "insanlık" gibi hümanist ve natüralist kavramlara tapılmaktadır. Nitekim masonik literatürü biraz incelediğimizde, bu örgütün aslında "örgütlü hümanizm"den başka bir şey olmadığı ve amacının tüm dünyada din-dışı, hümanist bir düzen kurmak olduğu ortaya çıkar. 14. yüzyıl Avrupası'nın hümanist derneklerinde doğan fikirler, günümüz masonları tarafından aynen korunmakta ve savunulmaktadır.

Masonik Hümanizm: İnsana Tapınma

Masonların kendi üyelerine özgü yayınları, örgütün hümanist felsefesini ve bu felsefe içinde İlahi dinlere karşı duyulan düşmanlığı detaylı olarak tarif ederler. Gerek yabancı gerekse Türk masonlarının yayınlarında bu konuda sayısız denebilecek kadar çok açıklama, yorum, alıntı ve sembolik anlatım vardır.

Hümanizm, başta da belirttiğimiz gibi, insanın kendisini yaratmış olan Allah'tan yüz çevirmesi ve bizzat kendini "evrenin en yüce varlığı" olarak görmesi yanılgısıdır. Bu aslında "insana tapınmak" anlamına gelir. 14 ve 15. yüzyıllarda ortaya çıkan Kabalacı hümanistlerden günümüz masonlarına kadar, akılsızca bu inanç devam ettirilmiştir.

14. yüzyılın Kabalacı hümanistlerin en tanınalarından biri, Pico Della Mirandola'dır. Mirandola'nın *Conclusiones* adlı çalışması, Papa VIII. Innocent tarafından "inkarcı ve sapkın düşünceler içerdiği" gerekçesiyle 1489 yılında lanetlenmiştir. Çünkü Mirandola, "dünyada hiçbir şey, insana hayran olmaktan daha üstün değildir" diye yazmıştır. Kilise, gerçekte "insana tapınma"dan başka bir şey olmayan bu sapkın düşünceyi inkar olarak değerlendirmiştir. Gerçekten bu düşünce inkardır, çünkü asıl hayran olunacak varlık, Allah'tır. İnsan ancak O'nun bir eseri, itaatkar bir kulu ve bir tecellisi olarak değer taşır. Günümüz masonları ise, Mirandola'nın üstü kapalı olarak ifade ettiği "insana tapınma" olan bu sapkın inancı çok daha açık şekilde ilan ederler. Örneğin *Selamet Mahfilinde Üç Konferans* adlı yerli bir masonik kitapçıkta şöyle yazılıdır:

"İptidai cemiyetler, acizdiler, aczleri dolayısıyla etraflarındaki kuvvetleri ve hadiseleri ilahlaştırdılar. Masonizm ise insanı ilahlaştırdı."40

Mason yazar Manly P. Hall tarafından kaleme alınan *The Lost Keys of Freemasonry* (Masonluğun Kayıp Anahtarları) adlı kitapta ise, söz konusu masonik hümanist doktrinin, kökenleri Eski Mısır'a uzanan bir öğreti olduğu şöyle açıklanır:

İnsan, Mısır'ın mistik efsanelerinde olduğu gibi, inşa halindeki bir tanrıdır, bir çömlekçi kalıbında şekillendirilmektedir. Herşeyi kaldırmaya ve korumaya yönelik **ışığı parladığında ise, üçlü bir tanrılık tacı kazanır ve Üstad Masonların safına katılmış olur.** Onlar ki, mavi ve altın renkli cübbelerinin içinde, mason locasının üçlü ışığı ile gecenin karanlığını söndürmeyi hedeflemektedirler.41

Masonların batıl inancına göre, insan bir ilahtır, ama ancak üstad mason olduğunda bu payeye erişir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Üstad mason olmanın yolu ise, Allah'a inanmaktan ve O'nun kulu olma şuurundan tamamen uzaklaşmaktan geçmektedir. Bir başka araştırmacı, J. D. Buck'ın *Mystic Masonry* (Mistik Masonluk) adlı kitabında şöyle denmektedir:

"Masonluğun kabul ettiği tek kişisel tanrı, insanlığın bütünüdür... Dolayısıyla insanlık kavramı, masonluktaki tek geçerli tanrıdır."42

Görüldüğü gibi masonluk bir tür dindir. Ama bu din, İlahi bir din değil, hümanist ve dolayısıyla batıl bir dindir; Allah'a değil, insanın bizzat kendisine tapınmayı emreden sapkınlıktır. Masonik kaynaklar bunu ısrarla vurgularlar. *Türk Mason* dergisindeki bir yazıda, **"Hep takdir ediyoruz ki, masonluğun yüksek ideali 'Humanisme' doktrini içindedir"** denir.43 Bu doktrinin bir din olduğu da yine Türk masonlarına ait bir kaynakta şöyle açıklanır:

Katı bir şekilde vaaz edilmiş dinsel dogmalardan uzak ve **fakat hakiki bir din ve böylece hayatın manası içinde kök salmış olan hümanizmamız** gençlerin farkında olmadıkları özlemlerini karşılayacaktır.44

Peki masonlar, inandıkları bu batıl dine nasıl hizmet etmektedirler? Bunu görmek için, masonların topluma verdikleri mesajların anlamını biraz daha yakından incelemek gerekir.

Hümanist Ahlak Teorisi

Günümüzde masonlar, hem Türkiye'de hem de dünyada, kendilerini topluma tanıtma ve anlatma yönünde bir çaba içindedirler. Basın toplantıları, internet siteleri, hatta gazete ilanları ve demeçler yoluyla, "aslında sadece toplumun iyiliği için çalışan" bir kurum olduklarını anlatmaktadırlar. Bazı ülkelerde masonların destekledikleri hayır kurumları dahi vardır.

Aynı söylem, masonluğun daha hafif ve serbest versiyonları olarak kabul edilen Rotary ve Lions kulüpleri gibi kuruluşlar tarafından da kullanılır. Tüm bu örgütlerde "toplumun iyiliği için çalışma" kavramına özel bir vurgu yapılmaktadır.

Kuşkusuz "toplumun iyiliği için çalışmak" kötü bir kavram değildir ve bizim de buna getirdiğimiz bir itiraz yoktur. Ancak bu kavramın altında, örtülü ama son derece

önemli bir mesaj yatmaktadır. Masonlar, "din olmadan da insanların ahlaklı olabileceği, din olmadan da ahlaklı bir dünya kurulabileceği" iddiasındadırlar ve verdikleri tüm "hayırseverlik" mesajlarının altında bu fikri topluma yayma niyeti yatmaktadır.

Bu iddianın neden son derece aldatıcı olduğunu birazdan inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, masonların bu konudaki görüşlerine bakmakta yarar vardır. Masonların internet sitesinde, söz konusu "dinsiz ahlak" kavramı şöyle izah edilir:

İnsan nedir? Nereden gelip nereye gidiyor?.. **İnsan nasıl yaşıyor? Nasıl yaşaması lâzımdır?**

Bu suallere, dinler, koymuş oldukları ahlâk prensipleri ile cevap vermeye çalışırlar. Fakat prensiplerini, Allah, cennet, cehennem, ibadet gibi, metafizik kavramlara bağlarlar. İnsanların ise, anlamadan inanmalarını gerektiren metafizik problemlere gitmeden, hayat prensiplerini bulabilmeleri lâzımdır. Masonluk bu prensipleri, hürriyet, eşitlik, kardeşlik, çalışma ve barış sevgisi, demokrasi vb. olarak, asırlardan beri beyan etmektedir. Bunlar, insanı, dinî akidelerinde tamamen serbest bırakmakta fakat, yine de bir hayat felsefesi verebilmektedir. Temellerini ise, metafizik kavramlarda değil, bu dünya üzerinde yaşayan olgun insanın kendisinde aramaktadır.45

Bu mantık içindeki masonlar, bir insanın Allah'a inandığı için, O'nun rızasını kazanmak amacıyla bir hayır işi yapmasına kesinlikle karşıdırlar. Onlara göre herşey, sadece "insanlık" için yapılmalıdır. Mason Derneği Yayınları'nca çıkarılan, masonlara özel *Üçüncü Derece Ritüelinin İncelenmesi* adlı kitapta bu zihniyeti açıkça görmek mümkündür:

Masonik ahlak, herşeyden önce insanlık sevgisine dayanır. Bir kişiden, dinsel ya da siyasal bir kuruluştan, **doğa dışı bilinmez güçlerden korkarak gelecek, yarar, ödüllenme, cennet... umarak iyi olmayı kesinlikle yadsır...** Ama bütün iyiliği aile, yurt, insan ve insanlık sevgisiyle yapanları, yalnız bu duygularla iyi olanları benimser ve yüceltir. Masonluk evriminin en önemli amaçlarından biri budur. İnsanları sevmek ve bir şey beklemeden iyi olmak, bu aşamaya erişmek çok büyük bir evrimdir.46

Bu alıntıdaki iddialar son derece aldatıcıdır. Din ahlakı olmayan bir yerde millet, yurt, aile sevgisi gibi kavramlar yaşanamaz. Yaşanıyor görünse de, aslında sahte bir sevgi ve bağlılık vardır. Din ahlakını yaşamayan insanlar Allah korkusu da olmayan insanlardır ve Allah korkusunun olmadığı bir ortamda yalnızca insanların kendi çıkar endişeleri kalır.

İnsanlar kendi çıkarlarına bir zarar geleceğini düşünürlerse sevgi, sadakat, bağlılık göstermezler. Ancak bir fayda sağlayabilecekleri insanlara sevgi ve saygı duyarlar. Çünkü kendi sapkın inançlarına göre dünyaya bir kez gelmişlerdir ve burada ne kadar fayda sağlayabilirlerse, o kadar karlı olacaklardır. Üstelik bu batıl inanışlarına göre, dünyada yaptıkları hiçbir sahtekarlık ve kötülük cezasını bulmayacaktır.

Masonik literatür bu gerçeği gizlemeye çalışan sözde ahlak vaazları ile doludur. Ama gerçekte **bu "dinsiz ahlak" tamamen göstermelik ve sahtedir.** Tarih, dinin insan ruhuna kazandırdığı gerçek terbiye ve Allah'ın yol gösterici hükümleri olmadıktan sonra, hiçbir surette gerçek bir ahlak kurulamayacağını kanıtlayan örneklerle doludur.

Bunun çok çarpıcı bir göstergesi, 1789'daki Büyük Fransız Devrimi'dir. Devrimi hazırlayan masonlar, "özgürlük, kardeşlik, eşitlik" gibi görünürde ahlaki kavramlar çağrıştıran sloganlarla ortaya çıkmışlar, ama on binlerce insanı suçsuz yere giyotine yollamışlar, ülkeyi kan gölüne çevirmişlerdir. Devrimin liderleri dahi bu vahşetten kurtulamamış, birbiri ardına giyotine gönderilmişlerdir.

19. yüzyılda yine "dinsiz ahlak" yanılgısıyla yola çıkan **komünizm**, daha da korkunç sonuçlar meydana getirmiştir. Sözde adaleti, eşitliği, sömürüsüz bir toplumu savunan ve bu amaçla da dinin yok edilmesi gerektiğini ileri süren komünizm, 20. yüzyılda Sovyetler Birliği, Doğu Bloku, Çin, Hindiçini, Afrika, Orta Amerika gibi pek çok coğrafyada insanlara büyük acılar yaşatmıştır. Komünist rejimlerin katlettiği insan sayısı 120 milyon gibi inanılması güç bir rakamı bulmaktadır.47 Dahası, komünist rejimlerde hiçbir zaman iddia edildiği gibi adalet ve eşitlik kurulmamış, devlete hakim olan komünist kadrolar ayrıcalıklı sınıf haline gelmişlerdir. (Yugoslav düşünür Milovan Djilas, *Yeni Sınıf* adlı klasikleşmiş kitabında, "nomenklatura" olarak bilinen komünist kadroların, komünizmin iddialarının tam aksi yönünde bir "imtiyazlı sınıf" oluşturduğunu çok iyi anlatır.)

Günümüzde de, topluma yönelik açıklamalarında sürekli olarak "toplum yararına çalışma", "insanlık için fedakarlık" gibi kavramlara vurgu yapan masonların iç yüzüne bakıldığında, oldukça kirli bir bilanço ortaya çıkmaktadır. **Pek çok ülkede masonluk, karanlık maddi çıkar ilişkilerinin odağı durumundadır**. 1980'lerde İtalya'yı çalkalayan **"P2 Mason Locası"** skandalı, masonluğun bu ülkede mafya ile iç içe olduğunu, loca yöneticilerinin silah kaçakçılığı, uyuşturucu ticareti, kara para aklama gibi

işler yürüttüklerini, rakiplerine veya kendilerine "ihanet" edenlere suikastler düzenlettirdiklerini ortaya çıkarmıştır. 1992'de Fransa'da gündeme gelen "Büyük Doğu Locası Skandalı"nda, 1995 yılında İngiltere'de basına yansıyan "İngiliz Temiz Elleri" operasyonunda, hep mason localarının karanlık çıkar ilişkileri deşifre olmuştur. Masonların "hümanist ahlak" kavramı, sadece sözdedir.

Böyle olması da kaçınılmazdır, çünkü başta da belirttiğimiz gibi, bir toplumda ahlak gerçekte sadece İlahi bir dinin yaşanması sayesinde kurulur. Ahlakın temelinde, insanın kibirden ve bencillikten kurtulması yatmaktadır. Bunu ise ancak Allah'a karşı olan aczini ve sorumluluğunu bilen insanlar başarır. Allah, Kuran'da müminlerin fedakarlıklarını anlattıktan sonra "... **Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah bulanlardır**" (Haşr Suresi, 9) buyurarak, bu gerçek ahlakın temelini haber vermektedir.

Kuran'ın Furkan Suresi'nde ise, ancak "Rahman'ın kulları"nın sahip oldukları ahlakın özellikleri şöyle bildirilir:

O Rahman'ın kulları, yeryüzü üzerinde alçak gönüllü olarak yürürler ve cahiller kendileriyle muhatap oldukları zaman "Selam" derler.

Onlar, Rablerine secde ederek ve kıyama durarak gecelerler...

Onlar, harcadıkları zaman, ne israf ederler, ne kısarlar; ikisi arasında orta bir yoldur.

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilaha tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler...

Ki onlar, yalan şahidlikte bulunmayanlar, boş ve yararsız sözle karşılaştıkları zaman onurlu olarak geçenlerdir.

Onlar, kendilerine Rablerinin ayetleri hatırlatıldığı zaman, onun üstünde sağır ve körler olarak kapanıp kalmayanlardır. (Furkan Suresi, 63-73)

"Allah'ın ayetleri hatırlatıldığı zaman, onun üstünde sağır ve körler olarak kapanıp kalmamak", yani Allah'a karşı saygı dolu bir korku ve sadakatle dolu olmak, bir müminin temel vasfıdır. Bu vasıf sayesinde bir insan benliğindeki bencilliklerden, tutkulardan, hırslardan, kendisini insanlara beğendirme tasasından kurtulur. Üstteki ayetlerde bazı

özellikleri sayılmış olan ahlaka da bu sayede erişir. Bu nedenledir ki, Allah'a imanın ve Allah korkusunun bulunmadığı bir toplumda, ahlak da bulunmaz. Hiçbir şeyin mutlak bir kıstası olmadığı için, insanlar "doğru" ve "yanlış" kavramlarını kendi çıkarlarına göre tanımlar ve uygularlar.

Zaten masonluğun din-dışı hümanist ahlak teorisinin gerçek amacı da, "ahlaklı bir dünya kurmak" değil, din-dışı bir dünya kurmaktır. Bir başka deyişle, masonlar, ahlaka çok önem verdikleri için değil, sadece topluma kendilerince "din gerekli değil" mesajını verebilmek için hümanist felsefeye sarılmaktadırlar. Oysa ne hümanist felsefe ne de bir başka batıl düşünce insanlara güzel ahlakı yaşatamaz. Ancak Allah'tan gereği gibi korkan insanlar gerçek anlamda güzel ahlak gösterebilirler.

Masonik Hedef: Hümanist Bir Dünya Kurmak

Buraya kadar incelediğimiz gibi, masonlar hümanist felsefeye bağlıdırlar. Bu nedenle Allah'a imanı reddetmekte, Allah yerine insana ve "insanlık" kavramına tapınmaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ancak burada önemli bir soru gündeme gelir: Masonlar acaba bu inancı sadece kendilerine mi saklamaktadırlar, yoksa bu inancı diğer insanlara da benimsetmeyi mi istemektedirler?

Masonik kaynaklara baktığımızda cevabı açıkça görebiliriz: Örgüt, hümanist felsefeyi tüm dünyaya yaymak ve bunun sonucunda İlahi dinleri (İslam, Hıristiyanlık ve hatta Yahudiliği) tamamen ortadan kaldırmak hedefindedir.

Örneğin *Mimar Sinan* dergisinde, Moiz Berker imzalı bir makalede, "masonluk, kötülük, adalet, dürüstlük düşüncelerinin kökenini **fizikötesinde aramaz**, insanların bağlı bulundukları sosyal yasalardan ve karşılıklı sosyal ilişkilerden, yaşam uğraşından doğduğuna inanır" denirken hemen ilave edilmektedir: **"Masonluk bu tezi dünyanın her yanına yaymaya çalışmaktadır"**48

Türk masonlarının en büyüklerinden Selami Işındağ ise, *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında şöyle yazar:

Masonluğa göre, **doğa dışı ilahi temellere dayanmış bir ahlaktan insanları kurtararak**, insani ahlakı, yani insaniyet aşkına dayanan, göreli (izafi) olmaktan çıkmış ahlakı kurmak gereklidir. Töresel (ahlaki) ilkelerinde; insan organizmasının eğilimlerini, gereksinmelerini, tatminlerini, toplumsal yaşamın yasalarını, düzenlerini, bilinç (vicdan), düşünme ve söz özgürlüklerini, nihayet doğanın bütün oluşumlarını göz önüne aldığı için masonluk, **bütün toplumlarda insani ahlakı kurup geliştirmeyi amaç edinmiştir.**49

Üstad mason Işındağ'ın "İlahi temellere dayanmış bir ahlaktan insanları kurtarmak" ifadesiyle kastettiği hedefin daha açık tanımı, "tüm insanları dinsizleştirmek"tir. Işındağ,

aynı kitabında bu hedefi, sözde "ileri bir uygarlığın kurulması için ilkeler" olarak şöyle açıklar:

Masonluğun olumlu ilkeleri, ileri bir uygarlığın kurulması için gerekli ve yeterli etkenlerdir. Şöyle ki:

– İnsan niteliği olmayan Tanrı (Evrenin Ulu Mimarı)nın evrim oluşunun benimsenmesi.

– Vahiy inancı, gizli anlamlar bilimi ve boş inançlarla dogmaların kabul edilmemesi.

– Rasyonel hümanizmin ve çalışmanın yüceliği.

Üstteki üç maddenin ilki, Allah'ın varlığının inkar edilmesini kastetmektedir. (Masonlar Allah'a değil "Evrenin Ulu Mimarı"na inanmaktadırlar ve üstteki alıntıda ifade edildiği gibi, bundan kasıt "evrim"dir.) İkinci madde, Allah'tan gelen vahyin ve buna dayalı tüm dini bilgilerin inkar edilmesidir. (Işındağ bunu kendince "boş inanç" olarak tanımlamaktadır.) Üçüncü madde ise, hümanizmin ve hümanist anlamda "emek" kavramının (aynı komünizmde olduğu gibi) cahilce yüceltilmesidir. Bu sapkın düşüncelerin günümüz dünyasında ne kadar yerleşik olduğunu düşünürsek, masonluğun dünya üzerindeki etkisini de anlayabiliriz.

Burada dikkat edilmesi gereken bir diğer önemli nokta, masonluğun üstlenmiş olduğu bu din karşıtı misyonu hangi araçlarla yürüttüğüdür. Masonik kaynakları incelediğimizde, dini özellikle fikri düzeyde, kitle telkini yoluyla kendilerince yıkmak istediklerini görürüz. Üstad mason Selami Işındağ'ın kitabındaki şu pasaj, bu konuda oldukça aydınlatıcıdır:

... Aşırı özgürlüksüz rejimler bile, din kuruluşunu kaldırma çabalarında başarı sağlayamamışlardır. Hatta bu siyasal yöntemlerin, dinsel boş inançlardan ve dogmalardan insanları kurtararak, toplumu aydınlığa kavuşturmak eyleminde aşırılığa, zor kullanmaya kalkmalarının bir tepkisi olarak kapatmak istedikleri ibadet yerlerinin bugün daha çok dolduğu ve yasaklandığı için dinsel inançlar ve dogmaların daha çok yandaş bulduğu saptanmıştır. Böyle bir gönül ve duygu işinde **yasaklamalar ve zor kullanmaların bir sonuç vermediğini,** bir başka konuşmamızda belirtmiştik. İnsanları karanlıktan aydınlığa götürecek tek yol, olumlu bilim, akıl ve bilgelik prensipleridir. **İnsanlar bu yoldan eğitilirse, dinlerin hümanist ve olumlu yanlarına saygı duyar, ama boş inançlarından ve dogmalarından kendilerini kurtarırlar.**50

Burada ne kastedildiğini iyi analiz etmek gerekir. Işındağ, dine karşı baskı uygulamanın dindarları daha fazla motive edeceğini ve dini güçlendireceğini ve bu nedenle, yani dini bu şekilde güçlendirmemek için, masonların dini, fikri düzeyde yok etmeleri gerektiğini anlatmaktadır. Işındağ'ın "olumlu bilim, akıl ve bilgelik prensipleri" derken kastettiği kavramlar ise, gerçekte bilim, akıl ve bilgelik değildir. Sadece, bu sözcüklerle kamufle edilmiş olan hümanist ve materyalist felsefedir, evrim teorisidir. Işındağ, bunların topluma yayılması durumunda, "dinlerin sadece hümanist yanlarına saygı duyulacağını", yani İlahi dinlerin sadece hümanist felsefeye uygun görülen

kısımlarının kalacağını anlatmaktadır. Buna karşılık İlahi dinlerin temeli olan gerçeklerin (ki Işındağ bunları kendince "boş inanç ve dogma" olarak ifade etmektedir) reddedileceğini savunmaktadır ki, bunlar insanın Allah'ın kulu olduğunu ortaya koyan temel iman esaslarıdır. Işındağ'ın ve kendisi gibi düşünen masonların büyük bir yanılgı içinde oldukları açıktır.

Kısacası masonlar, dinin özünü oluşturan iman esaslarını ortadan kaldırmak (yani Allah'ın varlığını, birliğini, herşeyi O'nun yarattığını, insanın da Allah'a karşı sorumlu olduğunu reddettirmek) hedefindedirler. Dini, kendilerince sadece bazı genel ahlaki konularda fikir veren bir "kültürel öge" haline getirmek istemektedirler. Bunu yapmanın yolu ise, masonlara göre, sözde "olumlu bilim ve akıl" kisvesi altında topluma ateizmi empoze etmektir. Nihai hedefleri ise, dini bu "kültürel öge" konumundan da çıkarmak ve tamamen dinsiz bir dünya kurmaktır. Yine Işındağ'ın bu kez *Mason* dergisinde yayınlanan "Olumlu Bilim-Aklın Engelleri ve Masonluk" adlı bir makalesinde aynı masonik ideal şöyle açıklanır:

Sonuç olarak şunları söylemek istiyorum: Hepimize düşen en büyük insancıl ve masonik görev, olumlu bilim ve akıldan ayrılmamak, bunun evrimde en iyi ve tek yol olduğunu benimseyerek bu inancımızı insanlar arasında yaymak, halkı olumlu bilimlerle yetiştirmektir.

Ernest Renan'ın şu sözleri çok önemlidir: 'Ancak halk olumlu bilim ve akıl ile eğitilirse, aydınlatılırsa, **dinlerin boş inançları kendi kendine yıkılır**'. Lessing'in şu sözleri de bu düşünüyü destekler: **"İnsanların olumlu bilim ve akıl ile aydınlatılmasıyla bir gün dine gerekseme kalmayacaktır.**51

İşte masonluğun nihai hedefi budur: Dinleri tamamen yok ederek, "insan" kavramının kutsallaştırıldığı hümanist bir dünya kurmak. Yani insanların, kendilerini yaratmış olan Allah'ı inkar edip, kendilerini "ilah" zannettikleri yeni bir "cahiliye" düzeni oluşturmak... Bu hedef, masonluğun varoluş sebebidir. *Ayna* adlı masonik dergide, bunun bir "Ülkü Mabedi" olduğu şöyle anlatılır:

Günümüz masonluğu eski masonluğun somut Mabed inşa amacını kendi deyimleriyle "Ülkü Mabedi" inşa etme şekline dönüştürmüştür. **Ülkü Mabedi inşası, masonik ilke ve erdemlerin yayılıp yerleşmesi sonucu biraraya gelen yetkin insanların yeryüzünde çoğalmasıyla olanaklıdır**.52

Masonluk bu amaç için dünyanın pek çok ülkesinde var gücüyle çalışır. Üniversitelerde, diğer eğitim kurumlarında, medyada, sanat ve fikir dünyasında etkin olan masonik örgütlenme, topluma sürekli olarak hümanist felsefeyi yaymaya, dinin temeli olan imani gerçekleri reddettirmeye çalışır. Evrim teorisi, ileride daha ayrıntılı inceleyeceğimiz gibi, masonların bir numaralı propaganda malzemesidir. Bunun yanında, Allah'tan ve dinden hiç bahsedilmeyen, sadece insan zevklerine, hırs ve isteklerine dayanan bir kültür inşa etmek için uğraşırlar. Bu, Kuran'da sözü edilen Medyen kavmi gibi **"Allah'ı arkalarında unutuvermiş"** insanların kültürüdür. (Hud Suresi, 92) Bu cahiliye kültürü içinde Allah korkusu, Allah sevgisi, Allah rızası, ibadet, ahiret gibi

kavramlara yer yoktur. Dahası bu kavramlar sanki "eski kafalı" veya "eğitimsiz" insanlara aitmiş gibi gösterilir. Filmlerde, karikatürlerde, romanlarda hep bu aldatmaca telkin edilir.

Bu büyük aldatmaca içinde masonlar her zaman lider rolü oynarlar. Ancak onlarla aynı safta olan daha pek çok farklı grup ve birey vardır. Masonlar bunları da bir anlamda "fahri mason" kabul eder ve kendileriyle müttefik sayarlar. Çünkü aynı hümanist felsefe üzerinde birleşmektedirler. Selami Işındağ bu konuda şu yorumu yapar:

(Masonluk) şu gerçeği de benimser: **Dış evrende öyle bilge insanlar vardır ki, mason olmadıkları halde, mason ideolojisini çok iyi benimsemişlerdir.** Çünkü bu ideoloji, bütün anlamıyla insan ve insanlık ideolojisidir.53

Dine karşı yürütülen bu uzun savaşın iki temel dayanağı vardır: Materyalist felsefe ve Darwin'in evrim teorisi. Sonraki bölümlerde bu iki dayanağı, kökenlerini ve masonlukla olan ilişkisini inceleyeceğiz. O zaman, 19. yüzyıldan bu yana dünyayı saran ve "akıl ve bilim" kisvesi altında insanlara empoze edilen yalanların iç yüzünü daha iyi anlayabiliriz.

-IV-
MATERYALİZMİN PERDE ARKASI

Kitabın ilk bölümünde Eski Mısır'daki Firavun rejiminden söz etmiş ve bu rejimin felsefi dayanakları hakkında önemli tespitlerde bulunmuştuk. Eski Mısır'ın çok ilginç bir özelliği, başta da belirttiğimiz gibi, materyalist olması, yani maddenin sonsuzdan beri var olduğuna, yaratılmadığına inanmasıdır. Bu konuda mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas'ın, *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında verdikleri bilgileri, önemi nedeniyle tekrar aktaralım:

Eski Mısırlılar maddenin her zaman için var olduğuna inanıyorlardı; onlar için bir yaratıcının mutlak olarak hiçlikten bir şey yapmasını düşünmek mantık dışıydı. Onların görüşüne göre, dünya, kaosun içinden düzenin doğmasıyla oluşmuştu... Bu kaotik duruma "Nun" adı veriliyordu ve aynı Sümerlerin tanımı gibi... karanlık, güneşsiz, sulu bir derinlikti, bu derinliğin kendi içinde bir gücü vardı, bu yaratıcı güç kendi kendine düzenin başlamasını emretmişti. Kaosun maddesinin içinde yer alan **bu gizli güç, kendi varlığının bilincinde değildi; o bir olasılıktı, düzensizliğin rastgeleliği ile birleşmiş bir potansiyeldi.** 54

Yazarların da belirttiği gibi, eski Mısır'ın bu akıl ve mantık dışı inancı ile günümüzdeki materyalist görüşler ve materyalist bilim teorileri arasında şaşırtıcı bir benzerlik vardır. Bunun gizli, fakat çok önemli bir nedeni ise, tüm bu akıl dışılığına rağmen, dünya üzerinde kurmak istedikleri dinsiz toplum modeli açısından uygun gördükleri Eski Mısır inançlarını benimseyen ve yaşatmayı hedefleyen çağdaş bir örgütün varlığıdır: Masonluk...

Masonlar ve Eski Mısır

Eski Mısır'ın materyalist felsefesi, bu uygarlık ortadan kalktıktan sonra yaşamaya devam etti. Bazı Yahudiler bu felsefeyi devralarak, Kabala öğretisi içinde yaşattılar. Öte yandan, bazı Yunan düşünürleri de aynı felsefeyi devraldılar ve "Hermetizm" olarak bilinen Eski Yunan öğretisi içinde yeniden yorumlayıp devam ettirdiler.

Hermetizm kavramı, Eski Mısır inancındaki hayali tanrılardan biri olan "Thoth"un Yunanca'daki karşılığı olan "Hermes" kelimesinden gelir. Bir başka deyişle Hermetizm, Eski Mısır felsefesinin Eski Yunan'daki karşılığıdır.

Bu felsefenin kökenini ve günümüz masonluğundaki yerini, üstad mason Selami Işındağ şöyle anlatır:

Eski Mısır'da Hérmetisme düşünü ve inanç sistemini oluşturan bir tarikat vardı. Masonluğun buna benzer yanları vardır. Örneğin; belirli düzeye gelmiş insanlar, gizli toplantılarda tarikatın törenlerini yaparlar, tinsel duygularını ve düşünülerini açıklarlar, daha küçük dereceli üyeleri eğitirlerdi. Pithagore, bunların arasında yetişmiş bir hermetiktir. **Yine eski Mısır'dan kökünü alan İskenderiye Okulu ve eski Yunan'dan çıkan Néoplatonisme gibi örgüt ve düşünü sistemlerinin kuruluş biçimi ve düşünü yanları, mason Ritlerine çok benzer**.55

Işındağ, masonluğun kökenindeki Eski Mısır etkisini daha da açık şekilde şöyle ifade eder: **"Franmasonluk, toplumsal ve töresel bir kuruluştur. Başlangıcı eski Mısır'a kadar uzanır**."56

Diğer pek çok mason otorite de, masonluğun kökeninin Eski Mısır ve Eski Yunan gibi pagan (putperest) kültürlerdeki gizli derneklere uzandığını belirtmektedir. Türk masonlarının büyüklerinden Celil Layıktez, *Mimar Sinan* dergisinde yayınlanan "Masonik Sır, Ketumiyet Nedir? Ne Değildir?" başlıklı makalesinde şöyle yazmaktadır:

Eski Yunan, Mısır ve Roma uygarlıklarında muayyen bir bilim, bir "gnose" veya gizli irfan çevresinde toplanan "Giz Okulları" (écoles de mystères) bulunurdu. Bu Giz Okulları'nın mensupları, ancak uzun tahkikatlardan sonra ve tekris merasimleri ile kabul edilirlerdi. Bu okulların arasında, ilkinin "Osiris" okulu olduğu sanılan cemiyette çalışmaların esaslarını, Osiris'in doğuşu, delikanlılık dönemi, karanlıklara karşı verdiği mücadeleler, nihayet ölümü ve tekrar dirilmesi temalarını oluştururdu. Bu temalar ritüelik dramalar şeklinde ruhban sınıf tarafından merasimler esnasında oynanırdı ve böylece

fiilen iştirak edilerek temsil edilen ritüel ve sembolizmanın daha etken olması sağlanırdı...

Bu olaylar, yıllar sonra masonluk ismi altında sürecek bir inisyatik kardeşlik dizisinin ilk halkalarını oluşturmuştur. Bu gibi kardeşlikler, daima aynı idealler çevresinde kurulmuşlar, baskılar altında gizlice hayatiyetlerini sürdürebilmişler, **isimlerini, şekillerini değiştire değiştire, ancak antik sembolizma ile landmarklarına sadık kalarak ve fikren birbirlerinin mirasçısı olarak çağımıza kadar gelebilmişler**; savundukları düşüncelerin yerleşmiş düzeni sarsabilme olasılığına karşı, kendi aralarında ketumiyet kurallarına uymuşlar, cehlin de gazabından kurtulabilmek için, kendi ketum mesleki kurallarını içeren Operatif Masonluğa sığınarak onu fikren tohumlamışlar ve böylece bildiğimiz modern Spekülatif Masonluğun oluşumunda etken olmuşlardır.57

Layıktez, üstteki sözlerinde, masonluğun kökenini oluşturan dernekleri överek anlatmakta, "cehle karşı" kendilerini gizlediklerini iddia etmektedir. Bu taraflı yorumlar bir kenara bırakılırsa, üstteki alıntıdan, masonluğun, Eski Mısır, Eski Yunan ve Roma gibi her üçü de pagan (putperest) olan medeniyetlerde kurulan derneklerin günümüze ulaşan bir temsilcisi olduğu ortaya çıkmaktadır. Bu üç medeniyet içinde en eskisi ve diğerlerine öncülük etmiş olanı Mısır olduğu için de, masonluğun ana kaynağının Eski Mısır olduğunu söylemek mümkündür. (Bu pagan gelenekle günümüz masonları arasındaki temel bağlantının Tapınakçılar olduğunu daha önce incelemiştik.)

Eski Mısır'ın, Allah'ın Kuran'da "inkar sistemi" olarak en detaylı şekilde anlattığı örneklerden biri olduğunu bu noktada tekrar hatırlatmak gerekir. Özellikle de Mısır'ın hakimleri olan Firavunlar ve yakın çevreleri, pek çok ayette zalimlikleri, adaletsizlikleri, azgınlık ve taşkınlıklarıyla anlatılmaktadır. Mısır halkı da, bu sistemi kabullenmiş, Firavun'u ve diğer sahte Mısır ilahlarını benimsemiş sapkın bir kavimdir.

Bu gerçeğe karşın masonlar hem kendi kökenlerinin Eski Mısır'da olduğunu belirtmekte, hem de Eski Mısır'ı övülesi bir toplum modeli olarak görmektedirler. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede, Eski Mısır'ın pagan tapınaklarının övülmesi ve buraların "Masonluk mesleğinin kaynakları" olarak nitelenmesi dikkat çekicidir:

... Egypte'liler (Mısırlılar) Heliopolis (güneş şehri) ve Menfis şehirlerini kurmuşlardır. Ve masonik efsaneye göre, bu iki şehir, ilim ve fennin, yani, masonik tabirle Nur'u Ziya'nın kaynağı olmuştur. Heliopolis'i ziyaret etmiş olan Pisagor oradaki mabetten uzun uzadıya bahseder. Bunun yetiştiği tapınak, Menfis Tapınağı, tarihî bir önem taşır. Teb şehrinde yüksek dereceli okullar bulunurdu. İşte **Pisagor, Eflatun ve ... Çiçeron Mısır'da masonluk mesleğine bu şehirlerde intisab etmişlerdir**.58

Mason kaynaklarında, sırf Eski Mısır'ın geneline değil, bu sistemin zalim yöneticileri olan Firavunlara karşı da büyük bir övgü ve yakınlık vardır. *Mimar Sinan* dergisindeki bir diğer makalede şunlar yazılıdır:

Firavun'un başlıca vazifesi, NUR'u aramaktır. Gizli Nur'u, daha canlı ve daha kuvvetli bir surette yüceltmektir.… **Biz masonlar, nasıl Süleyman Mabedi'ni inşaya çalışıyorsak, eski Mısırlılar da Ehramı, yani Nur Evini inşaya çalışırlardı.** Eski Mısır

mabetlerinde yapılan ayinler, bazı derecelere ayrılmıştı. Bu dereceler iki kısımdı. Küçük ve büyük dereceler. Küçük dereceler, bir-iki-üç diye ayrılmıştı; bundan sonra Büyük dereceler başlardı.59

Buradan anlaşılmaktadır ki, Eski Mısır'ın Firavunları ile masonların aradıkları ve "nur" dedikleri kavram aynıdır. Bir diğer ifadeyle, masonluk, Firavun düzenine hakim olan felsefenin çağdaş temsilcisidir. Bu felsefenin ne olduğunu ise Allah'ın Kuran'da Firavun ve kavmi için verdiği **"Gerçekten onlar, fasık (sapkın) olan bir kavimdir"** (Neml Suresi, 12) hükmü tarif eder. Diğer ayetlerde ise, Mısır'ın inkarcı sistemi şöyle anlatılmaktadır:

Firavun, kendi kavmi içinde bağırdı; dedi ki: "Ey kavmim, Mısır'ın mülkü ve şu altımda akmakta olan nehirler benim değil mi? Yine de görmeyecek misiniz?" (Zuhruf Suresi, 51)

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler. Gerçekten onlar, fasık olan bir kavimdi. (Zuhruf Suresi, 54)

Mason Localarındaki Eski Mısır Sembolleri

Eski Mısır ile masonlar arasındaki ilişkiyi ortaya koyan önemli gerçeklerden biri de, masonluğun sembolleridir.

Semboller masonlukta çok büyük önem taşır. Masonlar, felsefelerini, gerçek manalarını sadece kendi üyelerine açıkladıkları semboller aracılığıyla ifade ederler. 33 derecelik masonik hiyerarşi içinde kademe kademe yükselen mason, her derecede masonik sembollerin yeni anlamlarını öğrenir. Böylelikle masonik felsefenin derinliklerine aşama aşama ulaşır.

Sembolizmin bu işlevi, *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede şöyle açıklanmaktadır:

Hepimiz biliyoruz ki, **masonluk fikir ve ideallerini birtakım semboller ve hikayelerle yani birtakım allegorilerle ifade etmektedir.** Bu hikayeler hep tarihin ilk çağlarına, hatta diyebiliriz ki, Prehistorik devre ait efsanelere dayanmaktadır. Bu suretledir ki, masonluk hem ideallerinin eskiliğini belirtmiş hem de zengin bir sembol kaynağı kazanmış olmaktadır...60

Masonluğun "tarihin ilk çağlarına" uzanan sembol ve efsanelerinin içinde, Eski Mısır kavramları başta gelir. Mason localarının dört bir yanında ve masonik yayınlarda sık sık Eski Mısır sembollerine, piramit, sfenks çizimlerine, hiyeroglif yazılarına rastlamak mümkündür. *Mimar Sinan* dergisindeki bir yazıda, "masonluğun en eski kökeni" hakkında şöyle söylenmektedir:

"En eski" olarak Mısır'ı seçersek sanırım ki yanılmış olmayız. Ayrıca, **masonluğa en yakın ve benzer merasim, derece ve felsefenin Eski Mısır'da bulunuşu** da, dikkatlerimizi öncelikle oraya çekmektedir.61

Yine *Mimar Sinan*'daki "Masonluğun Sosyal Kaynakları ve Amaçları" başlıklı bir makalede şöyle yazılıdır:

Eski çağlarda Mısır'da Menphis mabedinde büyük bir titizlikle ve ihtişam ile yapılan ve çok uzun süren tekrislerin oluşunda masonik merasime benzeyen benzerlikler çoktur.62

Eski Mısır-masonluk bağlantısına dair bazı örnekleri sırasıyla inceleyelim:

Gözün Altındaki Piramit

Dünyadaki en ünlü masonik sembol, büyük olasılıkla, 1 dolarlık Amerikan banknotunun üzerinde yer alan ABD mührüdür. Mühürde yarım bir piramit ve bu piramitin tepesine oturtulmuş bir "üçgen içinde göz" sembolü yer alır. "Üçgen içinde göz" mason localarının değişmez sembolüdür ve adeta masonluğun bir numaralı işareti durumundadır. Masonluk konusunu ele alan kaynakların büyük bölümü, bu gerçeğe vurgu yaparlar.

Üçgen içindeki gözün altındaki piramit nispeten daha az dikkat çekmiştir. Oysa bu piramit de son derece anlamlıdır ve masonluğun felsefesini tanımlamak bakımından oldukça açıklayıcıdır. ABD mührü hakkında bir doktora tezi hazırlayan Amerikalı akademisyen Robert Hieronimus'un bu konuda verdiği önemli bilgiler vardır. Hieronimus'un tezi "**Amerikan Büyük Mührü'nün Arka Yüzünün Tarihsel Bir Analizi ve Hümanist Psikoloji ile İlişkisi**" başlığını taşımaktadır. Tezde, mührü benimseyen ABD kurucularının mason olduklarına, bu nedenle hümanist felsefeyi benimsediklerine vurgu yapılmakta ve mühürde de bunu yansıttıkları bildirilmektedir. Bu hümanist mesajların Eski Mısır ile olan bağlantısı ise, mührün merkezindeki piramit tarafından simgelenmektedir. Piramit, Mısır'daki **Firavun mezarlarının en büyüğü olan Keops Piramidi'nin bir tasvirinden** ibarettir.63

Altı Köşeli Yıldız'ın Masonik Anlamı

Masonluğun bir diğer ünlü sembolü, iç içe geçmiş iki üçgenden oluşan altı köşeli yıldızdır. Aynı zamanda Yahudilerin geleneksel sembolü olan bu figür, İsrail Devleti'nin bayrağında da yer almaktadır. Mührün ilk kez Hz. Süleyman tarafından kullanıldığı kabul edilir. Dolayısıyla da bir "peygamber mührü" olan altı köşeli yıldız, Rahmani bir semboldür.

Ancak bu konuda masonların farklı bir düşüncesi vardır. Onlar, altı köşeli yıldızı, bir peygamber olan Hz. Süleyman'ın sembolü olarak değil, Eski Mısır'ın putperest kültürünün sembolü olarak benimsemişlerdir. *Mimar Sinan* dergisindeki

"Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller" başlıklı bir makalede bu ilginç gerçek şöyle açıklanır:

Eşkenar üçgen, üç noktayı eşit uzaklığa dikerek bu değerlerin eş değer oluşunu işaret eder. Masonluğun da benimsediği ve Davut'un yıldızı diye bilinen iç içe geçmiş iki eşkenar üçgen yani hegzagram; bugün Yahudiliğin sembolü olarak bilinir ve İsrail'in bayrağında yer alır. **Ama aslında bu sembolün başlangıcı eski Mısır'dır**… Bu amblemi ilk olarak Tampliye Şövalyeleri yaptırdıkları kiliselerde anlamlı bir duvar süslemesi olarak kullanmaya başladılar. Çünkü Kudüs'te Hıristiyanlıkla ilgili önemli gerçekleri ilk keşfedenler onlardı. Tampliyeler alaşağı edildikten sonraki yıllarda, bu amblem bu sefer sinagoglarda kullanılmaya başlandı. **Ama masonlukta biz bu amblemi şüphesiz Eski Mısır'daki ilk evrensel anlamıyla kullanıyoruz.** Bu anlamda da iki önemli gücü birbiriyle kaynaştırıp birleştirmiş oluyoruz. Bu iki eşkenar üçgenin alt ve üst tabanlarını silerseniz karşınızda çok iyi tanıdığınız bu nadide sembolü bulursunuz.64

Aslında masonların Hz. Süleyman Tapınağı ile ilgili tüm sembollerini bu mantıkta yorumlamak gerekir. Hz. Süleyman, Kuran'da bildirildiği üzere, diğer peygamberler hakkında olduğu gibi kendisi aleyhinde de iftiralar uydurulmuş, mübarek bir peygamberdir. Allah bir ayette, "**Ve onlar, Süleyman'ın mülkü hakkında şeytanların anlattıklarına uydular. Süleyman inkâr etmedi; ancak şeytanlar inkâr etti...**" (Bakara Suresi, 102) şeklinde buyurur.

Masonlar ise, Hz. Süleyman hakkındaki söz konusu çarpık bakış açısını benimsemiş ve bu nedenle Hz. Süleyman'a kendi öğretileri içinde büyük bir yer ayırmışlardır. Amerikalı tarihçi Michael Howard *The Occult Conspiracy* adlı kitabında, Ortaçağ'dan bu yana, birtakım cahil insanlar tarafından Hz. Süleyman'ın (kendisini tenzih ederiz) sanki bir büyücüymüş gibi algılandığının görüldüğünü, birtakım pagan fikirlerin Yahudilik içindeki temsilcisi olarak kabul edildiğini anlatmaktadır.65 Howard bu bakış açısı nedeniyle masonların kendilerince Hz. Süleyman mabedini bir "pagan tapınağı" olarak algıladıklarını ve bu yüzden tapınağa önem verdiklerini belirtmektedir.66

Gerçekte Allah'a karşı son derece bağlı ve itaatli bir kul ve peygamber olan Hz. Süleyman hakkında üretilmiş olan bu sahte imaj, masonluğun gerçek kökenini göstermesi açısından önemlidir.

Çift Sütun

Mason localarının değişmez dekorlarından biri, locanın girişinde yer alan ikiz sütunlardır. Üzerlerine "Jakin" ve "Boaz" kelimeleri kazınmış olan bu sütunlar, Hz. Süleyman Tapınağı'nın girişinde yer alan iki sütunun taklidi olarak bilinir. Oysa gerçekte bu sembolde de masonların kastı, bir peygamber olan Hz. Süleyman'ı anmak değil, Hz. Süleyman hakkında üretilen iftira yoluyla, ilham aldıkları pagan inançları ifade etmektir. Bu sütunların kökeni de yine eski Mısır'dır. *Mimar Sinan* dergisindeki "Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller" başlıklı makalede bu konuda şu açıklama yapılır:

Örneğin Mısır'da Horus ve Sut göklerin ikiz mimarı ve dayanağı idiler. Hatta Tebai'deki Baccus da öyleydi. **Localarımızdaki iki sütun da eski Mısır kaynaklıdır.** Mısır'daki bu sütunların biri güneyde Thebes şehrinde diğeri kuzeyde Heliopolis'tedir. Mısır'ın baş tanrısı Ptah'a adanmış Amenta isimli tapınağın girişinde Solomon tapınağının girişinde olduğu gibi iki sütun vardı. Güneşle ilgili en eski mit'lerde de sonsuzluğun giriş kapısı önünde dikili akıl ve kuvvet isimli iki sütundan bahsedilir.67

Localardaki Mısır Dili

İngiliz mason yazarlar Christopher Knight ve Robert Lomas da *The Hiram Key* (Hiram Anahtarı) adlı kitaplarında masonluğun Eski Mısır kökenine dikkat çekerler. Bu konuda verdikleri ilginç bilgilerden biri, Üstad Mason seviyesine yükselen masonlar için yapılan törende kullanılan sözcüklerdir. Sözcükler şöyledir:

Ma'at-neb-men-aa, Ma'at-ba-68

Knight ve Lomas, bu sözcüklerin çoğu zaman anlamı düşünülmeden kullanıldığını, ancak gerçekte Eski Mısır dilinde olduklarını ve şu anlama geldiklerini açıklarlar:

Kurulu olan Duvarcı Ustalığı uludur, Duvarcı Ustalığının ruhu uludur.69

Yazarlar, Eski Mısır dilindeki "Ma'at" kelimesinin tam olarak "duvarcılık" anlamına geldiğini ve bunun en uygun tercümesinin de "masonluk" olduğunu söylemektedirler. Bunun anlamı, günümüz mason localarında, binlerce yıl önce ölmüş olan Mısır dilinin hala kullanıldığıdır.

Mozart'ın "Sihirli Flüt"ü

Masonların tarihindeki ilginç hikayelerden biri, ünlü besteci Mozart'ın "Sihirli Flüt" operasıdır. Mozart bir masondur ve bu bestesinin pek çok yerinde masonik mesajlar verdiği kabul edilmektedir. İşin ilginç yanı, bu masonik mesajların Eski Mısır'ın pagan (putperest) inançları ile yakından ilgili olmasıdır. *Mimar Sinan* dergisinde konu şöye açıklanır:

Bilindiği gibi masonik ritüellerin Antik Mısır ritüelleri ile belli bağlantıları vardır. Sihirli Flüt üzerinde çalışanlar da her ne kadar "Uzak Doğu ile ilgili bir masal" olarak konuyu ele aldılarsa da temelde Mısır ritüelleri vardı. Mısır mabedlerindeki Tanrılar ve bunların karşıtları olan Tanrıçalar Sihirli Flüt'ün de karakterlerinin oluşmasında etkili oldular.70

Obeliskler

Masonların önem verdikleri sembollerden biri de, Eski Mısır mimarisinin önemli unsurlarından biri olan "obelisk"tir. Obelisk, tepesi piramit şeklinde olan, tek parça, dikine uzun bir kuledir. Çoğu okurun tanıyacağı bir obelisk, İstanbul'un Sultanahmet

meydanında bulunan ve turistlerin büyük ilgisini çeken "dikilitaş"tır. Üzerlerinde Eski Mısır'ın hiyeroglif yazıları kazınmış olan obeliskler, asırlar boyu toprak altında gizli kaldıktan sonra 19. yüzyılda gün ışığına çıkarılmış ve daha sonra da New York, Londra ve Paris gibi Batılı kentlere taşınmışlardır. Obelisklerin en büyüğünün gönderildiği ülke ise ABD'dir ve bu işi masonlar organize etmişlerdir. Çünkü obeliskler ve üzerlerinde taşıdıkları Eski Mısır figürleri, masonlarca kendi sembolleri olarak kabul edilmektedir. *Mimar Sinan* dergisinde, New York'taki 21 metre boyundaki büyük obelisk için şu yorum yapılır:

Mimari avadanlığın sembolik kullanılışında en canlı misal 1878 yılında Mısır Hidîvi İsmail tarafından ABD'ne hediye edilen ve adına **Kleopatra iğnesi** denilen anıttır. Bu anıt bugün New-York'taki Central Park'ta bulunmaktadır. **Üzeri masonik amblemlerle doludur.** Anıt aslında Heliopolis'te **Güneş-Tanrı adına kurulmuş olan ve bir inisiasyon merkezi olan tapınağın girişine** MÖ 1500 yıllarında dikilmiş bulunmakta idi.71

İsis Efsanesi-Dul Kadın

Masonluğun sembolleri arasında yer alan önemli bir kavram da "dul kadın" tasviridir. Masonlar kendilerini "dul kadının çocukları" olarak tarif eder ve yayınlarında "dul kadın" resimlerini sık sık kullanırlar. Peki nedir bu kavramın kökeni? "Dul kadın" gerçekte kimdir?

Masonik kaynaklar incelendiğinde, dul kadın sembolünün de Eski Mısır kökenli bir efsane olduğu ortaya çıkar. Söz konusu efsane, Eski Mısır'ın en ünlü mitlerinden biri olan "Osiris-İsis" hikayesidir. Osiris, Eski Mısırlıların "bereket tanrısı" olarak kabul ettikleri hayali bir erkek tanrıdır. İsis ise Osiris'in eşidir. Efsaneye göre Osiris bir kıskançlık cinayetinin kurbanı olmuş ve İsis dul kalmıştır. İşte masonların "dul kadını", bu İsis'tir. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede konu şöyle açıklanmaktadır:

Sık sık makalelere ve konferanslara konu olan Osiris-İzis menkıbesi, Mısır mitolojisinin masonluğa en yakın olan mit'idir. İzis mabedinin rahipleri arasına katılabilmek için geçirilen imtihan, masonluktaki tekrisin ta kendisidir. Bir kere daha tekrarı gereksiz ve sıkıcı olacaktır. Orada ışık (nur) en önemli unsurlardan biridir: Şarkın karanlıklarına (zulmet) gömülmek için öğleden itibaren alçalmaya başlayan sabah güneşi, tanrı Osiris'in görevini her gün yeniden üstlenir; tıpkı öldürülen babasının yerine daha parlak şekilde geçen Horus gibi. **Nihayet evladı olduğumuz "dul kadın" Osiris'in dul eşi İzis'den başkası değildir**.72

Görüldüğü gibi, kendisini "akıl ve bilimin yolunda" gibi gösteren masonluk, aslında sayısız batıl inançla dolu bir "hurafeler öğretisi"dir.

Gönye ve Pergel

Mason sembolleri içinde en çok bilineni ise iç içe geçmiş bir gönye ve pergelden oluşan kompozisyondur. Masonlar kendilerine sorulduğunda bu sembolün bilim, geometrik düzen, akılcılık gibi kavramları simgelediğini belirtirler. Oysaki gönye-pergelin bundan daha farklı bir anlamı vardır.

Bunu, tüm zamanların en büyük mason üstadlarından biri sayılan Albert Pike'ın *Morals and Dogma* (Ahlak ve Dogma) adlı kitabından öğrenmek mümkündür. Pike, bu kitabın 839. sayfasında pergel ve gönye sembolü hakkında şöyle yazmaktadır:

"Bu, Aryanlardaki Brahman ve Maya inançlarında veya Mısır'daki Osiris ve İsis efsanesinde olduğu gibi, kutsallığın ikili bir doğası olduğu düşüncesini sembolize eder. Örneğin Güneş erkek, Ay ise dişi bir doğaya sahiptir."73

Bunun anlamı, masonların en ünlü sembolü olan gönye-pergelin, aslında yine Eski Mısır'dan veya Hıristiyanlık öncesi Aryan inançlarından kaynaklanan pagan bir hurafenin işareti oluşudur. Pike'ın alıntısında geçen Ay ve Güneş sembolleri de mason localarında yer alan önemli bir semboldür ve bunlar Ay'a ve Güneş'e tapınan antik pagan toplumların batıl inançlarının bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Masonluğun Pagan Felsefesi

Buraya kadar ele aldığımız bilgiler, masonluğun kökleri Eski Mısır'a uzanan pagan (putperest) bir öğretinin mirasçısı olduğunu, masonik kavram ve sembollerin gerçek anlamının burada gizlendiğini göstermektedir. Masonluk bu nedenle İlahi dinlere karşı ve düşmandır. Bu nedenle hümanist, materyalist ve evrimcidir. Amerikalı tarihçi Michael Howard, masonluğun ancak üst derecelerinde tam olarak açıklanan bu sırrı şöyle anlatır:

Neden Hıristiyanlar masonluğa karşı bu denli eleştirel olmuşlardır?... Bu sorunun cevabı masonluğun "sırlarında" yatmaktadır. Eğer bu sırlar toplumun geneline açıkça bildirilseydi, okültizm ve antik dinler konularında eğitimli olmayanların bunları anlaması oldukça zor olurdu. Gerçekte masonluğun sıradan üyelerinin çoğunun bile bu sırların anlamını kavradıklarını düşünmek zordur. Ancak masonluğun daha iç çemberlerinde, yüksek derecelere ulaşmış olanlar arasında, **masonluğun pagan devirlerden gelen Hıristiyanlık-öncesi antik bir geleneğin mirasçısı olduğunu** anlayanlar vardır.74

Türk masonlarının kaynakları incelediğinde de, üst düzey masonların, diğer biraderlerinden gizli tuttukları bir öğretiye sahip oldukları açıkça görülmektedir. Üstad mason Necdet Egeran'ın kaleme aldığı bir yazıda, yüksek dereceli masonların bu konudaki düşüncesi şöyle aktarılmaktadır:

Bazı masonlar bile masonluğu sadece yarı dini, yarı yardımsever, tatlı sosyal ilişkiler kurulabilen bir dostluk müessesesi olarak tanır ve ona göre hareket eder. Bazıları ise masonluğun maksadının sadece iyi insanları daha iyi yapmak olduğunu sanır. Diğer bir kısım mason, masonluğu karakter yapma yeri telakki eder. Velhasıl masonik kutsal dili okuyup yazmayı bilmeyenlerin sembollerden ve alegorilerden çıkardıkları manalar bunlar ve bunlara benzer değerdedir. **Biraz derinine inebilen masonlar için masonluk**

ve onun maksat ve gayesi bambaşkadır. Masonluk bir eriştirme bilimidir. Eriştirme, inisiyasyon, yeni bir başlangıç manasına gelir. Eski bir yaşayış tarzını bırakıp, yeni ve daha asil bir hayata giriş demektir... **Masonlukta çok elemanter ve basit bir sembolizm arkasında, varlığımızın sırlarının öğrenebileceği daha yüksek bir iç hayata girmemize yardım eden bir eriştirme silsilesi mevcut bulunmaktadır**. İşte bu iç hayatta ve ona geçiştedir ki Masonluk Aydınlığına ulaşmak mümkün oluyor. Terakki ve tekamülün vasıflarını ve şartlarını öğrenmek kabil oluyor.75

Alıntıda bazı düşük dereceli masonların, bu örgütü bir "yardımseverlik ve sosyal ilişkiler müessesesi" zannettikleri oysa masonluğun insanın "varlığının sırları" ile ilgili olduğu vurgulanmaktadır. Yani masonluğun "yardımseverlik ve sosyal ilişkiler müessesesi" görüntüsü, aslında bu örgütün felsefesini kamufle eden ve bir taraftan da sembolik olarak ifade eden bir kılıftır. Masonluk gerçekte belirli bir felsefeyi kendi üyelerine ve topluma empoze etmek için sistemli şekilde çalışan bir örgüttür.

Masonluğun pagan kültürlerden, başta da Eski Mısır'dan devraldığı bu felsefenin en temel unsuru ise, başta da belirttiğimiz gibi materyalizmdir.

Mason Kaynaklarında Materyalizm

I: Mutlak Madde Yanılgısı

Günümüzde masonlar, aynen Eski Mısır'daki Firavunlar, rahipler ve diğer sosyal sınıflar gibi, maddenin sonsuzluğuna, yaratılmadığına ve canlılığın cansız maddenin içinden rastlantılarla doğduğuna inanmaktadırlar. Materyalist felsefenin temel unsurları olan bu yanılgıları, masonik kaynaklarda detaylarıyla okumak mümkündür.

Üstad mason Selami Işındağ'ın *Masonluktan Esinlenmeler* adlı kitabında, masonluğun katıksız materyalist felsefesi şöyle açıklanmaktadır:

Bütün uzay, atmosfer, yıldızlar, doğa, cansız ve canlı dediğimiz herşey, atomlardan oluşmaktadır. İnsan da doğadaki çeşitli atomların toplamından başka bir şey değildir. Canlıların yaşamı, atomlar arası elektrik akımının bir dengesiyle sağlanmaktadır. Bu dengenin –atomlardaki elektrisitenin değil- ortadan kalkmasıyla öldüğümüz vakit, toprağa dönüşüp atomlara ayrılıyoruz. **Yani özdekten (madde) enerjiden gelmişiz, özdeğe, enerjiye dönüşüyoruz.** Atomlarımızdan bitkiler, onlardan da canlılar ve bizler yararlanıyoruz. Öyleyse herşey eşit hamurdan yapılmıştır. **Ancak evrime erişmiş en son hayvan olan bizde beyin en yetkin (mükemmel) durumda bulunduğundan, bilinç oluşmuştur.** Deneysel Ruhbilim'in verilerini göz önünde tutarsak, "duygu-zihin-buyrultu"dan oluşan üç ruhsal yaşantımızın, beyin korteks hücreleri ve hormonların dengeli fonksiyonları sonucu oluştuğu anlaşılmaktadır... **Olumlu bilim ve akıl, hiçbir şeyin yoktan var edilmediğini ve yok olmadığını benimsemiştir.** Buna göre **insanın hiçbir güce minnettar ve borçlu olmadığı sonucunu çıkarma olanağı vardır. Evren bir total enerjidir. Başlangıcı ve sonu bilinmemektedir. Herşey bu total enerjiden**

doğar. Evrime uğrar, ölür, ama tümüyle kaybolmaz. Değişir ve dönüşür. Gerçek ölüm ve kayboluş yoktur. Sürekli değişme, dönüşme ve oluşma vardır. Ama bu büyük sorunu, bu evrensel gizemi (sır) bilimsel yasalarla açıklama olanağı yoktur. Bilim dışı açıklamalar da bir imgesel (hayali) tasarıdır, dogmadır, boş inançtır. **Olumlu bilim ve akla göre, bedenden ayrı bir ruh olamaz.**76

Bu satırlarda sıralanan görüşlerin aynısını, Marx, Engels, Lenin, Politzer, Sagan, Monod gibi materyalist düşünürlerin kitaplarında da bulabilirsiniz: Bunlar, evrenin sonsuzdan beri var olduğu, maddenin tek mutlak varlık olduğu, insanın maddeden ibaret olduğu ve bir ruha sahip olmadığı, maddenin kendi içinde evrimleştiği ve yaşamın böyle ortaya çıktığı gibi, temel materyalist hurafelerdir. Hurafe terimini kullanmak yerindedir, çünkü -Işındağ'ın "bunlar olumlu akıl ve bilimin sonuçlarıdır" şeklindeki iddiasının aksine- gerçekte tüm bu görüşler 20. yüzyılın ikinci yarısındaki bilimsel bulgular tarafından çürütülmüş durumdadır. Örneğin bugün bilim çevrelerince kesin kabul görmüş olan Big Bang teorisi, evrenin bundan milyarlarca sene evvel yoktan yaratıldığını bilimsel olarak ispatlamıştır. Termodinamik Kanunu, maddenin "kendi kendini düzenleme" gibi bir vasfı olmadığını, dolayısıyla evrendeki denge ve düzenin bilinçli bir yaratılışın eseri olduğunu göstermektedir. Biyoloji, canlılardaki olağanüstü düzenleri ortaya koyarak, tüm bunları var eden bir Yaratıcı'nın yani Allah'ın varlığını ispatlamaktadır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Evrenin Yaratılışı, Materyalizmin Çöküşü, Hayatın Gerçek Kökeni, Evrim Aldatmacası*)

Işındağ satırlarının devamında, masonların gerçekte materyalist (ve dolayısıyla ateist) olduklarını, "Evrenin Ulu Mimarı" kavramını ise gerçekte maddi bir evrimi kastederek kullandıklarını şöyle açıklar:

Kısaca, hem de pek kısaca, bazı masonik ilkelere, düşünüş ve benimseyişlere de değinmek istiyorum: Masonluğa göre yaşam (hayat) tek hücreden başlar, değişme, dönüşme ve evrim (tekamül) ile insana kadar gelir. Başlangıcın kendiliği (mahiyet), nedenleri, amacı ve koşulları bilinemez. **Yaşam, özdek-enerjiden çıkmıştır ve ona dönecektir. Evrenin Ulu Mimarı; ancak yüce bir prensip, iyilikler ve güzelliklerin sonsuz ufku, evrimin doruğu, en yüksek aşaması, insanlık ülküsü olarak** düşünülüp benimsenirse, kişileştirilmezse, dogmatizmden kurtulma olanağı vardır.77

Görüldüğü gibi, masonluk felsefesinde **"maddeden gelip maddeye gitmek"** en temel inançlardan biridir. Konunun önemli bir yönü ise, masonların bu felsefeyi sadece kendilerine has bir inanç olarak görmemeleri, tüm topluma bu fikirleri yaymak istemeleridir. Işındağ, üstteki satırlarının ardından şöyle yazar:

Bu ilke ve öğretilerle yetkinleşen mason; **insanları eğitmeyi... olumlu bilim ve akıl ilkelerini öğreterek onları kalkındırmayı** bir görev olarak almıştır. Masonluk böylece insanlara halka dönüktür. **Halka rağmen, halk için çalışır**.78

Bu ifadeler masonluğun topluma yönelik iki özelliğini göstermektedir:

1) Masonluk, inandığı materyalist felsefeyi (yani bir Eski Mısır hurafesini) topluma "olumlu bilim ve akıl" kisvesi altında empoze etme çabasındadır.

2) Bunu, "halka rağmen" yapmaya niyetlidir, yani bir toplum Allah'a inansa, materyalist felsefeyi kabul etmek istemese bile, masonluk bu konuda ısrarlı davranacak, halkın rızasına rağmen onun dünya görüşünü değiştirmek için çaba harcayacaktır.

Burada mutlaka dikkat edilmesi gereken önemli bir husus, masonluğun kullandığı terminolojinin aldatıcılığıdır. Masonik yayınlarda, özellikle de masonların topluma yönelik açıklamalarında, kendi felsefelerini olabildiğince masum, akılcı ve hoşgörülü gibi göstermeyi amaçlayan bir üslup kullanılmaktadır. Üstteki alıntıda kullanılan "olumlu bilim ve akıl ilkelerini öğreterek insanları kalkındırmak" kavramı buna bir örnektir. Gerçekte masonluğun felsefesinin "olumlu akıl ve bilimle" bir ilgisi yoktur; bilime rağmen savunulan köhne bir hurafedir. Masonluğun "insanları kalkındırmak" gibi bir amacı da yoktur; bundan kasıt kendi felsefelerini insanlığa empoze etmektir. Bunu "halka rağmen" yapmaya kararlı olduklarını açıklamaları ise, "hoşgörülü" değil, totaliter bir dünya görüşüne sahip olduklarını göstermektedir.

II: Ruhun ve Ahiretin İnkarı

Masonlar materyalizm inancının bir gereği olarak insan ruhunun varlığını kabul etmezler ve ahiretin varlığını da kesin olarak reddederler. Buna rağmen, masonik kaynaklarda kimi zaman ölenler için "ebediyete intikal etmekten" söz edilir veya buna benzer manevi kavramlar kullanılır. Çelişkili gibi görünen bu durum aslında çelişkili değildir, çünkü masonların ruhun ölümsüzlüğüne dair tüm izahları sembolik anlamdadır. *Mimar Sinan* dergisindeki "Masonlukta Ölüm Sonrası" başlıklı bir makalede bu durum şöyle anlatılır:

Masonlar Üstad Hiram efsanesinde ölümden sonra dirilişi sembolik manada kabul ederler. Bu diriliş, hakikatın daima ölüme ve karanlığa üstün geleceğini belirler. **Masonluk, bedenden ayrı bir ruhun mevcudiyeti ile uğraşmaz. Ölümden sonra diriliş, masonlukta insanlığa manevi ve maddi birtakım eserler verebilmektir.** İnsanı ebedileştirecek olan bunlardır. Pek uzun gibi görünen, aslında kısa olan insan yaşamında, adları ölümsüzleşme konusunda belirginleşenler, yaşamları süresince bu başarıya erişmiş olanlardır. Adlarını ölümsüzleştirmiş olanların tüm çabalarını, gerek çağdaşlarını, gerek kendilerinden sonra gelecek kuşakları mutlu etmeye, onlara daha insancıl bir dünya sağlamaya sarf ettiklerini görüyoruz. Bunların güttükleri amaç, yaşayan insanların yaşamlarında etkin olan insancıl duyguları yükseltmektir... Asırlar boyunca ölümsüzlüğü aramış insanoğlu buna, yaptığı işler, hizmetler, fikirler sayesinde kavuşacak ve yaşantısına bir anlam verebilecektir. Bu sayede, Tolstoy'un belirttiği gibi, "Cennet burada, yeryüzünde kurulmuş olacak ve insanlar mümkün olan en yüksek iyiye kavuşacaklar."79

Üstad Mason Işındağ ise aynı konuda şunları yazmaktadır:

HERŞEYİN TÖZÜ (cevheri): Bunu enerji, özdek (madde) olarak benimseyen masonluk, herşeyin aşama aşama değişikliğe uğrayarak yine özdeğe döneceğini söyler ki, bilimsel anlamda ölümü tanımlamış olur. Bu durumda mistisizmin; ruh ve beden olarak

ikiye ayırdığı güçlerden bedenin ölmesine karşın (rağmen) **ruhun ölmediği, ruhlar evrenine göçtüğü, orada yaşamını sürdürdüğü ve ileride Tanrı buyruğuyla bir başka bedene geçtiği biçimindeki inancı, masonluğun benimsediği değişme-dönüşüm düşünüsüyle bağdaşamaz.** Masonluk bu benimseyişini şöyle bir tümceyle desteklemektedir: **"Ölümünüzden sonra sizden kalacak ve ölmeyecek olan şey, olgunluklarınızın anısı ve yapıtlarınızdır."** Masonluğun bu benimseyişi, bir filozofik düşünüş biçimidir ki, olumlu bilim ve akıl ilkelerine dayanır. Ruhun ölümsüzlüğü ve ölümden sonra dirilmesi şeklindeki dinsel inancın bu bilim-akıl prensipleriyle uzlaşması olanaksızdır. Öyleyse Masonluk bu konuda düşünü ve benimseyiş ilkelerini, pozitivist ve rasyonalist felsefe sistemlerinden almıştır. Böylece bu filozofik sorunda dinlerden ayrı bir düşünü, benimseyiş ve açıklamaya bağlanmıştır.80

Ölümden sonra dirilişi reddetmek, ölümsüzlüğü ise "geride bırakılan maddi eserlerde" aramak... Bu düşünce masonlar tarafından "çağdaş bilimin gereği" gibi gösterilse de, gerçekte tarihin eski çağlarından bu yana inkarcılar tarafından inanılan bir hurafedir. Kuran'da inkarcıların "ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları" edindikleri haber verilir. Geçmiş peygamberlerden biri olan Hz. Hud, inkarcı Ad kavmini bu cahilce düşünceye karşı şöyle uyarmıştır:

Hani onlara kardeşleri Hud: "Sakınmaz mısınız?" demişti.
"Gerçek şu ki, ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim."
"Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin."
"Buna karşılık ben sizden bir ücret istemiyorum; ücretim yalnızca alemlerin Rabbine aittir."
"Siz, her yüksekçe yere bir anıt inşa edip oyalanıp eğleniyor musunuz?"
"Ölümsüz kılınmak umuduyla sanat yapıları mı ediniyorsunuz?"
"Tutup yakaladığınız zaman da zorbalar gibi mi yakalıyorsunuz?"
"Artık Allah'tan korkup-sakının ve bana itaat edin." (Şuara Suresi, 124-131)

İnkarcıların burada yanıldığı nokta, sanat yapıları inşa etmek değildir. Müslümanlar da sanata önem verir, sanat yapıları inşa eder ve bu yolla dünyayı güzelleştirmek için gayret ederler. Aradaki fark, niyettir. Bir Müslüman, Allah'ın insana verdiği güzellik ve estetik kavramlarını sergilemek, ifade etmek için sanatla ilgilenir. İnkarcılar ise, sanatı "ölümsüzlük yolu" zannederek yanılmaktadırlar.

Ruhun İnkarının Bilimsel Çelişkisi

Masonların ruhun varlığını inkar etmeleri, insan bilincini sadece maddeden (beyinden) ibaret saymaları da, iddia ettikleri gibi "bilimin gereği" değildir. Aksine, günümüzde bilimsel bulgular, insan bilincinin maddeye indirgenemediğini, yani bilincin beynin fonksiyonları ile açıklanamadığını göstermektedir.

Bu konudaki literatüre bakıldığında, bilim adamlarının, materyalizmin zorlamasıyla ortaya çıkan "bilinci beyne indirgeme" çabası sonucunda hiçbir sonuca ulaşamadıkları ve çoğunun bundan vazgeçtiği görülür. Günümüzde pek çok araştırmacı, insan bilincinin beyindeki nöronların, onları oluşturan molekül ve atomların ötesinde, açıklanamayan bir kaynaktan geldiği kanısındadır.

Bunlardan biri olan Wilder Penfield, yıllarca süren çalışmalardan sonra ruhun varlığının inkar edilemeyecek bir gerçek olduğu sonucuna varmıştır:

… Aklı sadece beyin fonksiyonu olarak yıllarca açıklamaya çalıştıktan sonra, bir kişinin, varlığımızın iki önemli unsurdan meydana geldiğini savunan hipotezi benimsemesinin daha mantıklı olduğu sonucuna vardım... Aklı, beynin içindeki sinirsel işlemler bazında açıklamanın oldukça imkansız olacağı kesin gözüktüğü... için, **varlığımızın iki önemli unsur (madde ve ruh) açısından açıklanması gerektiği savını seçmek zorunda kalıyorum.**81

Bilim adamlarını bu sonuca ulaştıran gerçek, bilincin hiçbir zaman için maddi faktörlerle açıklanamamasıdır. İnsan beyni 5 duyumuzun toplandığı ve işlemden geçirildiği muhteşem bir bilgisayar gibidir. Ama bu bilgisayarın bir "benlik" duygusuna sahip olması, kendisine ulaşan duyuları kavraması, hissetmesi, bunlar üzerine düşünmesi mümkün değildir. Ünlü İngiliz fizikçi Roger Penrose, *The Emperor's New Mind* (İmparatorun Yeni Bilinci) adlı kitabında bu konuda şunları söyler:

Belirli bir kimseye onun **insan kimliğini veren nedir?** Bir dereceye kadar **vücudunu meydana getiren atomlar mıdır?** İnsan kimliği atomları meydana getiren elektron, proton ve diğer partiküllerin özgün seçimine mi bağlıdır? Bunun böyle olmadığını gösteren en azından iki neden vardır. Birincisi, yaşayan herkesin bedenini meydana getiren materyalde aralıksız bir değişim vardır. Bu, her ne kadar doğumdan sonra yeni beyin hücreleri meydana gelmese de, bir kimsenin özellikle beyin hücreleri için de geçerlidir. Doğumdan beri her bir hücrenin ve vücudumuzu meydana getiren maddenin hemen tamamı defalarca değiştirilmiştir. İkinci neden kuantum fiziğinden gelir... Eğer bir kimsenin beynindeki bir elektron bir tuğladaki diğer bir elektronla değiştirilse idi, sistemin durumu bir önceki ile tamamen aynı olurdu, adeta ayırt edilemezdi. Aynı şey protonlar ve diğer bütün parçacıklar için de geçerlidir. **Eğer bir kimsenin bedenindeki tüm madde bu evin tuğlalarındaki uygun parçacıklar ile değiştirilse idi, tam anlamı ile hiçbir şey fark etmezdi."**82

Penrose bir insanın bütün atomlarını tuğlanın atomları ile değiştirsek bile insanı bilinçli yapan özelliklerin tamamen aynı kalacağını açıkça ifade etmektedir. Ya da tam tersini düşünebiliriz. Eğer beynin atomlarının parçacıklarını tuğlanınkilerle değiştirsek, bu da tuğlayı elbette bilinçli yapmaz.

Kısacası insanı insan yapan özelliklerin maddenin bir özelliği olmadığı, onun dışında bir varlık olduğu çok açıktır. Penrose kitabının sonuç kısmında şu yorumu yapar:

Bilinç bana göre, öylesine önemli bir olgu ki, karmaşık hesaplamayla 'rastlantı' sonucu ortaya çıkan bir kavram olduğuna inanamam. Bilinç, evrenin varoluşu gerçeğini, onun sayesinde anladığımız bir olgudur.83

Peki bu durum karşısında materyalizm neyi savunmaktadır? Materyalistler, insanın sadece maddeden ibaret olduğunu, cansız, bilinçsiz atomların tesadüflerle yanyana gelip, insan gibi aklı, duyguları, düşünceleri, hatıraları, duyuları olan bir varlığı meydana getirdiğini nasıl ileri sürmektedirler? Bunu, kendilerince, nasıl mümkün görmektedirler?

Bu sorular tüm materyalistleri ilgilendiren sorulardır. Ancak masonik kaynaklar bu konuda herhangi bir materyalist kaynaktan daha ilginç fikirler içerir. Bu kaynaklara bakıldığında, materyalist felsefenin ardındaki "maddeye tapınma" hurafesi açıkça ortaya çıkmaktadır.

Masonik Materyalizm: Maddenin İlahlaştırılması

Materyalist felsefenin ne olduğunu iyi anlamak gerekir: Bu felsefeyi savunanlar, evrendeki büyük düzen ve dengenin, dünya üzerindeki milyonlarca farklı canlı türünün ve biz insanların, sadece ve sadece maddeyi oluşturan atomların etkileşimleri ile ortaya çıktığına inanmaktadırlar. Bir başka deyişle, cansız ve şuursuz atomların "yaratıcı" olduğunu sanmaktadırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.)

Bu fikir her ne kadar modern gibi gösterilse de, gerçekte tarihin eski çağlarından bu yana var olan sapkın bir inancın tekrarıdır: Putperestlik. Putlara tapanlar, tapındıkları heykellerin, totemlerin bir ruhu ve kudreti olduğuna inanmış, yani cansız, bilinçsiz maddeye, bilinç ve büyük bir kudret atfetmişlerdir. Bu kuşkusuz son derece saçma bir inançtır. Allah putperestlerin bu saçma inancına Kuran'da dikkat çeker. Peygamber kıssalarında, putperest kavimlerin inancının saçmalığı özellikle vurgulanır. Örneğin ayette Hz. İbrahim'in babasına **"Babacığım, işitmeyen, görmeyen ve seni herhangi bir şeyden bağımsızlaştırmayan şeylere niye tapıyorsun?"** (Meryem Suresi, 42) diye sorduğu bildirilmektedir. İşitmeyen, görmeyen, yani bir güce sahip olmayan cansız maddeye ilahlık atfetmenin çok akılsızca bir düşünce olduğu açıktır.

Materyalistler ise çağımızın putperestleridir. Onlar taştan, tahtadan heykellere, totemlere değil, ama bunları ve tüm diğer cisimleri oluşturan "madde" mefhumuna inanmakta, bu maddenin sonsuz bir güç, akıl ve bilgi sahibi olabileceğini düşünmektediler. İşte masonik kaynaklar, bu konuda ilginç bilgiler içerirler. Çünkü masonlar, materyalizmin özündeki bu putperest inancı açıkça "itiraf" etmektedirler. *Mimar Sinan* dergisindeki bir makalede şunlar yazılıdır:

Bir özdeği oluşturmak için, atomlar kendi kendilerine, bir düzen içinde örgütlenirler. **Atomların örgütlenmesini sağlayan güç, her atomun sahip olduğu tindir (ruhtur).** Her tin bir bilinç olduğuna göre, her yaratık bir bilinçtir ve her yaratık zekidir. Üstelik her yaratık aynı derecede zekidir. Bir insan, bir hayvan, bir bakteri, bir molekül aynı derecede zekidir.84

Dikkat edilirse, burada açıkça her atomun ayrı bir akıl ve bilince sahip olduğu iddia edilmektedir. Bunu iddia eden mason yazar, her varlığın da sahip olduğu atomlardan dolayı bir bilince sahip olduğunu ileri sürmekte, insan ruhunun varlığını reddettiği için de, insanı hayvanlar veya cansız moleküller gibi bir "atom yığını" saymaktadır.

Oysa gerçek şudur: Cansız maddenin (yani atomların) bir ruhu, bilinci, aklı yoktur. Bu, bütün gözlem ve deneylerimizin bize gösterdiği bir gerçektir. Bilinç ancak canlılarda vardır ki, bu da Allah'ın canlılara vermiş olduğu "can" mefhumunun bir sonucudur. İnsan ise canlılardaki en üstün bilince sahiptir, çünkü Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşımaktadır.

Bir diğer ifadeyle, bilinç, masonların inandığı gibi cansız maddede değil, ancak ruh sahibi varlıklarda bulunur. Masonlar ise, Allah'ın varlığını kabul etmemek için, atomlara "ruh" atfedecek kadar saçma bir inanca başvurmaktadırlar.

Masonların savunucusu oldukları bu materyalist inanç, aslında **"animizm"** olarak bilinen ve doğadaki her maddenin (taşların, dağların, rüzgarın, suyun vs.) ayrı birer ruhu ve bilinci olduğunu varsayan pagan bir inanışın yeniden ifadesidir. Bu inanış Yunan düşünürü Aristo tarafından materyalizmle (maddenin yaratılmadığı ve tek mutlak varlık olduğu inancıyla) birleştirilmiş ve bugün dahi materyalizmin özünde yer alan "doğadaki cansız varlıklara bilinç atfetme" şeklindeki "çağdaş paganizm (putperestlik)" gelişmiştir.

Masonik yayınlar bu konuda çok ilginç izahlarla doludur. *Mimar Sinan* dergisindeki "Gerçeğin Yolu" başlıklı bir makalede şöyle denir:

Animist bir varsayımla atomda ruhun varlığını kabul edersek, hiyerarşik bir gelişimle, atom ruhcuklarını yöneten molekül, molekül ruhcuklarını yöneten hücre, hücrelerinkini yöneten organ ve hepsinin üzerinde tüm bedenin yönetici ana ruhu, bütün bu ruhcukların ilahı değil mi?85

Bu batıl ve ilkel inanış, masonları, evrendeki denge ve düzenin cansız madde tarafından sağlandığı düşüncesine götürür. Yine *Mimar Sinan* dergisinde, dünyanın jeolojik gelişimi hakkındaki bir makalede şöyle yazılıdır:

Bu yüzey bozulması öylesine ince hesaplarla gerçekleşmiştir ki, **canlı yaşamın bugünkü durumunu kazanması magmanın bu görünmez zekası sayesinde mümkün olmuştur diyebiliriz.** Yoksa, sular çukurlarda toplanamaz, yeryüzünü küresel bir su tabakası tamamen kaplardı.86

Mimar Sinan dergisindeki bir başka makalede ise, ilk canlı hücrenin ve ondan türeyen diğer hücrelerin bilinçli oldukları, plan yapıp bunu uyguladıkları iddia edilmektedir:

Dünyada hayat başlangıcı tek hücrenin meydana gelmesiyle olmuştur. Bu tek hücre derhal harekete geçerek, hayati itilişin altında, adeta isyankar bir davranışla, ikiye bölünür ve bu vetire namütenahi bir parçalanma teselsülü ile devam eder. Ancak, bu ayrılmış hücreler serserice seyretmenin gayesiz olduğunu idrak eder, sanki bu serseri seyrinden korkuyor ve hayatı koruma insiyakının kuvveti ve itilişi altında, bu birbirlerinden ayrılmış hücreler aralarında planlı teşriki mesai yaparak, birleşerek, hayatı

idame ettirebilecek uzuvların yapısı için fedakarlıkla, tam demokratik bir şekilde, ahenkle çalışır.87

Oysa bir canlı hücresinde, üstteki alıntıda iddia edilen planlamayı yapacak bir bilinç yoktur. Buna inanmak, batıl bir inançtan başka bir şey değildir. Yine de masonlar, üstteki alıntılarda görüldüğü gibi, Allah'ın varlığını ve yaratma sıfatını kabul etmemek için atomlara, moleküllere ve nihayet hücrelere akıl, plan, fedakarlık ve hatta "demokratik ahenk" gibi komik sıfatlar atfedebilmektedirler. Bir yağlıboya tablonun nasıl ortaya çıktığını anlatırken, "boyalar planlı bir teşriki mesai yaparak, tam demokratik bir şekilde, ahenkle çalışmış ve bu resim ortaya çıkmış" demek nasıl bir saçmalıksa, masonların hayatın kökenine getirdiği iddia da o kadar saçmalıktır.

Masonların ve diğer materyalistlerin söz konusu batıl inancının günlük yaşamda sıkça karşılaştığımız bir ifadesi, **"Doğa Ana"** kavramıdır. Evrim teorisini savunan belgesel filmlerde, kitaplarda, dergilerde, hatta reklamlarda dahi karşımıza çıkan "Doğa Ana" ifadesi, doğayı oluşturan cansız maddelerin (azot, oksijen, hidrojen, karbon gibi elementlerin, bunları içeren toprağın, suyun, atmosferin vs.) bilinçli bir güce sahip olduğu ve insanlar dahil tüm canlıları "yarattığı" şeklindeki bir batıl inancı ifade etmek için kullanılmaktadır. Hiçbir gözlemsel ve deneysel veriye ya da herhangi bir akılcı analize dayanmayan bu hurafe, sadece telkin yoluyla insanlara kabul ettirilmek istenir. Amaç, insanların gerçek Yaratıcıları olan Allah'ı unutmaları, bunun yerine "doğa"nın yaratıcı sayıldığı pagan bir kültür içinde yaşamalarıdır.

Masonluk ise, bu kültürü oluşturmak, güçlendirmek ve yaymak için büyük bir çaba içindedir ve kendisiyle aynı safta gördüğü tüm toplumsal güçleri desteklemektedir. *Mimar Sinan* dergisinde yayınlanan "Bilimsel Açıdan Dayanışma Kavramı ve Evrimi Üzerine Düşünceler" başlıklı bir makalede, "doğa ananın düzenlediği esrarlı uyum"dan söz edilmekte, bu düşüncenin masonluğun hümanist felsefesinin temeli olduğu vurgulanmakta ve bu felsefeyi savunan tüm hareketlerin masonluk tarafından destekleneceği haber verilmektedir:

Canlılar dünyasının yaşamında madde alışverişi bakımından yeryüzünde ve içimizde yaşayan yararlı mikropların, bütün bitkilerle hayvanların ve insanların **"doğa ananın" düzenlediği esrarlı bir uyumla sürekli olarak ortaklaşa organik bir dayanışma içinde olduklarını düşünerek** masonluğun, huzur-barış-güven ve mutluluk amacında ve kısacası **hümanizma** ve insanların evrensel birliği yolunda atılan psiko-sosyal her türlü dayanışma hareketini, kendi ülküsünün gerçekleştirmesini sağlayacak araç ve aksiyon olarak karşılayacağını ve selamlayacağını bir kez daha teyit etmek isterim.88

Masonluğun "kendi ülküsünü gerçekleştirmek için" desteklediği "araç ve aksiyon"ların en önemlisi ise, materyalizmin ve hümanizmin çağımızdaki sözde bilimsel dayanağı olan evrim teorisidir.

Bir sonraki bölümde Darwin'in yaşamından günümüzdeki evrim propagandasına kadar evrim teorisinin iç yüzünü inceleyecek ve tüm zamanların bu en büyük bilimsel yanılgısının masonlukla olan gizli ilişkisini ortaya çıkaracağız.

-V-
EVRİM TEORİSİNİN PERDE ARKASI

Tarihler 1832 yılını gösteriyordu. H.M.S. Beagle gemisi, Atlas Okyanusu'nun derin sularında hızla ilerliyordu. Gemi sıradan bir yük ya da yolcu gemisi görünümündeydi, ama çıktığı yolculuk yıllar sürecek uzun bir keşif gezisi niteliğindeydi. İngiltere'den yola çıktıktan sonra tüm okyanusu kat edecek ve Güney Amerika sahillerine varacaktı.

O zamanlar hemen hiç kimse için çok büyük bir anlam ifade etmeyen Beagle gemisinin 5 yıllık uzun yolculuğu başlıyordu.

Gemiyi daha sonra çok ünlü yapacak olan şey ise, içindeki bir yolcuydu. Charles Robert Darwin adında 22 yaşındaki bir doğa araştırmacısıydı bu. Aslında öğrenimini biyoloji değil din üzerine yapmış, Cambridge Üniversitesi'nde teoloji okumuştu.

Genç adam, uzun bir din eğitimi görmüş, ama öte yandan içinde yaşadığı yüzyıldaki materyalist düşüncelerden de çokça etkilenmişti. Nitekim Beagle yolculuğuna çıkmadan bir yıl önce de, Hıristiyan inancının bazı temellerinden kesin olarak vazgeçmişti.

Genç Darwin bu yanılgılar içinde çıktığı yolculuk boyunca, karşılaştığı tüm bulguları materyalist bir gözle yorumladı; incelediği canlılara yaratılış dışında bir açıklama getirmeye çalıştı. İlerleyen yıllarında bu temelsiz fikri daha da geliştirdi, detaylandırdı ve bir teori olarak ortaya koyup yayınladı. 1859 yılındaki *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla ileri sürdüğü bu teori, 19. yüzyıl fikir dünyasına çok olumsuz bir etkide bulunacak, ateizmin yüzyıllardır aramakta olduğu sözde "bilimsel" dayanağı oluşturacaktı.

Peki acaba evrim teorisi Darwin'in özgün bir buluşu muydu? Dünya tarihinin en büyük aldatmacalarından birine yol açan teoriyi, kendi başına mı geliştirmişti?

Gerçekte Darwin, daha önceden temel argümanları oluşturulmuş, fikri alt yapısı kurulmuş batıl bir düşünceyi bazı rötuşlarla yeniden öne sürmekten başka bir şey yapmamıştı.

Eski Yunan'dan Yeniçağ Avrupası'na Evrim Hurafesi

Darwin'in evrim teorisinin özü sözde, cansız maddenin kendi kendine, doğa şartları içinde ilk canlıyı ortaya çıkardığı ve sonra da bu ilk canlıdan, yine doğal şartlar ve rastlantılar sonucunda diğer tüm canlı türlerinin türediği iddiasıdır. Diğer bir deyişle, evrim teorisi, doğanın kendi içine kapalı bir sistem olduğunu, hiçbir yaratılış olmadan, kendi kendine düzenlendiğini ve canlılık oluşturduğunu iddia eder. Bu batıl düşünceye, yani bir Yaratıcı olmadan doğanın kendi kendine organize olduğu düşüncesine "natüralizm" adı verilir.

Natüralizm, bir kütüphanenin, hiçbir yazar olmadan "kendi kendine" ortaya çıktığını iddia etmek kadar saçma bir düşüncedir. Ama tarihin eski çağlarından bu yana, felsefi ve ideolojik tercihler nedeniyle, birtakım düşünürler tarafından savunulmuş ve bazı kültürler tarafından benimsenmiştir.

Natüralizmin doğduğu ve kabul gördüğü toplumlar ise pagan toplumlardır. Eski Mısır ve Eski Yunan gibi. Ancak Hıristiyanlığın dünyaya yayılmasıyla birlikte, bu pagan felsefe büyük ölçüde terk edilmiş ve tüm evreni ve doğayı Allah'ın yaratmış olduğu gerçeği Batı düşüncesine hakim olmuştur. Aynı şekilde İslam'ın Doğu'ya yayılması ile birlikte, Zerdüştlük, putperestlik, Şamanizm gibi pagan inançlarla birlikte natüralist fikirler de ortadan kalkmış, yaratılış gerçeği kabul görmüştür.

Ancak natüralist felsefe yer altında da olsa yaşamaya devam etmiş, özellikle gizli dernekler yoluyla yaşatılmış ve uygun zemin bulunduğunda da yeniden ortaya çıkmıştır. Hıristiyan dünyasında natüralizmi yaşatanlar, başta da belirtmiş olduğumuz gibi, masonlar ve onların öncüleri olan benzeri gizli derneklerdir. Türk masonlarının üyelerine mahsus yayınlarından biri olan *Mason* dergisinde bu konuda şu ilginç bilgiler verilmektedir:

Tanrıların dışında, doğa olay ve olgularına ilişkin araştırmalarında yeni yeni buluşlara erişen kişiler, bulgularını kendilerine saklamak zorunda kaldılar. Araştırmaların gizli yapılması, hatta benzer araştırmalarda bulunanların birbirleriyle ilişkilerinin bile gizli tutulması zorunluluğu doğdu. Bu gizlilik, ele alınan konuların işlenmesi sırasında türlü işaretlerin ve simgelerin kullanılmasını gerektirdi.89

Burada "yeni buluşlar" sözüyle kastedilen kavram, natüralizme uygun, yani alıntıda belirtildiği gibi, Allah'ın varlığını kabul etmeden yürütülen bir "bilim anlayışı"dır. Bu çarpık bilim anlayışı, dindar toplumlarda "gizlice" geliştirilmiş, bu amaçla işaret ve simgeler kullanılmasına ihtiyaç duyulmuş ve böylece masonluğun kökenleri oluşmuştur.

Masonluğun kökenini oluşturan söz konusu gizli derneklerin biri, Tapınakçılar ile masonlar arasında bir tür "geçiş aşaması" olarak kabul edilen Gül-Haç (Rose-Croix) derneğidir. 15. yüzyılda adı duyulmaya başlayan bu dernek, Avrupa'da özellikle simya konusunda bir furyanın doğmasına neden olmuş, derneğin üyelerinin bu konuda "gizli bilgilere" sahip olduğu efsanesi yayılmıştır. Ancak Gül-Haçlar'dan günümüze kalan en önemli miras, natüralist felsefe ve onun ayrılmaz bir parçası olan "evrim" fikridir. *Mason* dergisinde, masonluğun Tapınakçılar ve Gül-Haçlar'a uzanan kökeni anlatılmakta ve ardından Gül-Haçlar'ın evrimci felsefesi şöyle vurgulanmaktadır:

Spekülatif Masonluk, ya da modern çağdaş masonluk örgütlenmesini Operatif Masonluk dediğimiz yüzyılların inşaatçı birlikleri üzerine kurmuştur. Fakat bu kuruluşta asıl spekülatif öğeleri getirenler, tarih öncesi çağların ezoterik ekollerinin sistem ve bilgilerini izleyen bazı örgütlerin üyeleridir. Bu örgütler arasında en önemli olanları Tampliye (Templiers) ve Rozkrua (Rose-croix) tarikatlarıdır...

Rozkrua Tarikatı'nın nerede ve nasıl kurulmuş olduğu kesinlikle bilinmemektedir. Bu tarikatın izlerine Avrupa'da ilk kez 15. yüzyıl ortalarında rastlanmaktadır. Fakat tarikatın çok daha eski bir kuruluş olduğu da bellidir. Tampliye Tarikatı'ndan farklı olarak **Rozkrua Tarikatı'nın temel uğraşı alanı bilimseldir.** Üyeleri geniş çapta alşimi (simya) ile uğraşmışlardır... **Tarikat üyelerinin en önemli özelliği, her oluşumda bir evrim süreci olduğunu benimsemiş olmaları, bu nedenle de felsefelerinin temelinde**

natüralizme yer vermiş bulunmalarıdır. Bu nedenle de Rozkrua Tarikatı **Tabiyyun (natüralistler)** adıyla anılmıştır.90

Evrim fikrinin geliştirildiği bir diğer masonik örgütlenme ise, Batı'da değil Doğu'da kurulmuş olan bir başka masonik teşkilattır. Üstad Mason Selami Işındağ, "Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler" başlıklı makalesinde bu konuda aşağıdaki bilgileri verir:

İslam dünyasında adeta masonluğun karşılığı olan İhvanussafa derneği vardı. Abbasiler zamanında Basra'da kurulan bu gizli dernek, 52 büyük fasikülden oluşan bir ansiklopedi yayınlamıştı. Bunların 17'si Doğa Bilimlerini içerir. **Bu fasiküllerde Darwinizm'e çok benzeyen bilimsel açıklamalar vardır. Bunlar İspanya'ya kadar yayılmış ve Batı'da düşünü çevresini etkilemiştir**.91

İslam dünyasında gelişmesine rağmen İslam'ın temel esaslarından uzaklaşan bu dernek, Eski Yunan felsefesinden etkilenmiş ve bu felsefeyi üstü kapalı bir sembolizm ile ifade etmiştir. Selami Işındağ, üstteki açıklamasına şöyle devam etmektedir:

İsmailiyye mezhebinden kaynağını alan bu gizli derneğin başlıca amacı, dinsel dogmaların benzetmeler ve simgesel (remzî, sembolik) açıklamalarla ussal (aklî) yola getirilmesi idi. **Bu derneğin felsefesi, Pithagore ve Eflatun'dan etkilenmiştir.** Bu gizli derneğe girebilmek için, insan önce mistik öğütlerle heyecanlandırılır, sonra **dinsel boş inançlar ve dogmalardan kurtarılırdı.** Daha sonra da filozofik ve simgesel yöntemlere alıştırılırdı. Artık çıraklık aşamasını geçen böyle bir üye, bazen neo-Platonik görüşlerden geçirildikten sonra, kimya, astroloji ve sayılara anlam verme bilimi olan aritmolojiye başlayabilirdi. Ama bütün bu bilgiler gizli tutulur ve ancak öğrenmeye layık olduğu anlaşılanlara verilirdi. İşte masonluk kaynağını bütün bu kuruluşlardan almıştır. Bunlardaki bazı simgesel ögelerin (unsurların) anlamı, bilim ve akla aykırı düşmediği için, bugün bile ritüellerimizde yer yer kalmıştır.92

Bu alıntıda yer alan "dinsel boş inançlar ve dogmalardan kurtarma" ifadesinden kasıt, dini inançların reddettirilmesidir. Mason Işındağ, dini kendince böyle tanımlamaktadır. Oysa daha önceki bölümlerde de değindiğimiz gibi, "boş inanç ve dogma" asıl olarak masonluğun kendi felsefesine uyan tanımlardır. Masonların (veya diğer herhangi bir materyalist mahfilin) din aleyhinde kullandıkları bu gibi sözlerin, hiçbir delile dayanmayan, sadece propaganda ve telkin amaçlı kavramlar olduğuna dikkat etmek gerekir. Dine karşı fikri bir itiraz getiremedikleri için, bu gibi telkin yöntemlerine, insanlarda psikolojik etki uyandırmasını umdukları kelimelere sığınmaktadırlar.

Üstteki alıntıda verilen bilgiler ise, bizlere masonluğun İslam dünyasındaki paraleli olan İhvanussafa derneğinin aynen günümüz masonları gibi çalıştığını göstermektedir. Yöntem, hak dine karşı pagan bir felsefeyi savunmak, bunu sembolizm yoluyla ifade etmek ve örgüte katılan üyelere bu gizli felsefeyi yavaş yavaş aşılamaktır.

İslam tarihinde, İslam'dan bu şekilde uzaklaşarak Eski Yunan'ın materyalist ve evrimci hurafelerine aldanan çeşitli düşünürler olmuştur. Büyük İslam alimi İmam Gazali'nin eserlerinde şiddetle yerdiği ve çürüttüğü bu fikir ekolünün masonik karakterde olması ise, kuşkusuz tarihe önemli bir ışık tutmaktadır. Gazali, *el-Münkız mine'd-dalal*

adlı eserinde İhvanussafa'yı da doğrudan eleştirmiş, Eski Yunan düşüncesinden etkilenen sapkın bir felsefe savunduğunu açıklamıştır. *Fedaih-ul-Batıniyye* adlı eserinde ise, İhvanussafa'nın da dahil olduğu İsmailiye mezhebinin öğretilerinin çarpıklığını ortaya koymuştur.

"Aydınlanma" ve Evrim Hurafesinin Yer Üstüne Çıkışı

Gül-Haçlar veya İhvanussafa gibi masonik örgütler tarafından benimsenen ve gizli bir şekilde, çoğu kez sembolizm yoluyla ifade edilen materyalist ve evrimci düşünceler, Avrupa'da Katolik Kilisesi'nin sosyal gücünün zayıflaması ile birlikte daha açık ifade edilir hale geldi. Böylece Hıristiyanlığın fikri ve sosyal egemenliği nedeniyle yaklaşık 1000 yıl boyunca yer altına inmiş olan bu pagan öğretiler, 17 ve 18. yüzyılda Avrupalı düşünürler arasında yeniden revaç buldu.

Materyalist ve evrimci fikirlerin Avrupa toplumlarında yaygın bir kabul görüp toplum yapısını dinden uzaklaştıracak şekilde etkileyişi, "Aydınlanma" dönemi olarak bilinir. Kuşkusuz bu terimi seçenler, (yani bu fikri değişime "aydınlanmak" gibi olumlu bir tanım getirenler) bu fikri sapmanın öncüleridir. Daha önceki dönemi "karanlık dönem" olarak tanımlamışlar, bunun sorumluluğunun din olduğunu öne sürmüşler ve Avrupa'nın sekülerleşmesiyle, yani dinden uzaklaşmasıyla birlikte "aydınlandığını" iddia etmişlerdir. Bu, taraflı, çarpık ve sahte tablo, günümüzde hala din karşıtlarının en temel propaganda malzemelerinden birini oluşturur.

Gerçekte ise 'Aydınlanma' Batı'ya hiç de olumlu şeyler getirmemiştir. Aydınlanma'nın en önemli ayağı Fransa'da yaşanmıştır ve bu süreçten sonra gelen Fransız Devrimi, ülkeyi bir kan gölüne çevirmiştir. Bugün aydınlanmacı literatürde Fransız Devrimi övülerek anlatılır, oysa devrim Fransa'ya çok şey kaybettirmiş, 20. yüzyıla kadar sürecek olan sosyal çatışmaları başlatmıştır. Ünlü İngiliz düşünür Edmund Burke'ün Fransız Devrimi ve Aydınlanma dönemi hakkındaki analizleri bu konuda oldukça yol göstericidir. Burke, 1790'da yayınladığı *Reflections on the French Revolution (Fransız Devrimi Hakkında Düşünceler)* adlı ünlü eserinde, gerek Aydınlanma fikrini gerekse onun meyvesi olan Fransız Devrimi'ni eleştirmekte, bu hareketlerin toplumu birarada tutan din, ahlak, aile yapısı gibi temel değerleri parçaladığını, teröre ve anarşiye zemin hazırladığını vurgulamakta, Aydınlanma'yı "insan aklının parçalayıcı bir hareketi" olarak nitelemektedir.93

Bu parçalayıcı hareketin liderleri ise masonlardır. Fransız Devrimi'ni hazırlayan Voltaire, Diderot, Montesquieu gibi din aleyhtarı düşünürlerin hepsi masondur. Masonlar, Fransız Devrimi'nin öncülüğünü yapan Jakobenler ile de hep iç içe olmuşlardır. Öyle ki, kimi tarihçiler dönemin Fransası'nda Jakobenizmi ve masonluğu birbirinden ayırmanın güç olduğu kanısındadırlar. (Bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, 1996)

Fransız Devrimi sırasında dine karşı çok ciddi bir düşmanlık sergilenmiştir. Pek çok din adamı giyotine gönderilmiş, kiliseler tahrip edilmiş, dahası Hıristiyanlığı tamamen

kaldırıp yerine "Akıl Dini" denen ve pagan sembolleri ile ifade edilen sapkın bir din oluşturulmak istenmiştir. Devrime liderlik edenler de bu çılgınlığın kurbanı olmuş, her biri pek çok insanı gönderdikleri giyotine en son kendi başlarını vermiştir. Bugün pek çok Fransız "devrim yapmakla iyi mi yaptık" sorusunu tartışmaktadır.

Fransız Devrimi'nin din aleyhtarı dalgası kısa sürede tüm Avrupa'ya yayılmış ve bunun sonucunda da 19. yüzyıl, din düşmanlığının en küstah ve saldırgan dönemi olmuştur.

İşte bu süreç, asırlardır yer altında yürütülen, sadece semboller yoluyla ifade edilen materyalist ve evrimci düşüncenin de yer üstüne çıkmasına olanak tanımıştır. Diderot, Baron d'Holbach gibi materyalistler dine karşı açıkça karşı çıkmaya kalkışırken, Eski Yunan'ın "evrim" efsanesi de bilim dünyasında ortaya çıkmıştır.

Erasmus Darwin

Evrim teorisinin kurucuları sayılırken genellikle Fransız biyolog Jean Baptist Lamarck ve İngiliz biyolog Charles Darwin'in ismi anılır. Klasik hikayeye göre, ilk evrim teorisini Lamarck ortaya atmış, ancak bunu "kazanılmış özelliklerin aktarılması" kavramına dayandırarak yanılmış, daha sonra ise Darwin doğal seleksiyona dayalı ikinci bir evrim teorisi ortaya atmıştır.

Ama burada, evrim teorisinin kökeni konusunda çok önemli bir rol üstlenmiş olan bir başka teorisyen atlanmaktadır: Erasmus Darwin, Charles Darwin'in dedesi.

Erasmus Darwin, Lamarck ile aynı dönemde, 18. yüzyılda yaşayan bir İngilizdi. Fizikçi, psikolog ve şair sıfatlarını üzerinde taşıyan Darwin, oldukça "sözü dinlenir" bir insan olarak bilinirdi. Hatta bibliyografyasını yazan Desmon King-Hele onu, "18. yüzyılın en büyük İngilizi" olarak tanımlamaktan çekinmemişti.94 Ancak Erasmus Darwin'in oldukça karanlık bir özel hayatı vardı.95

Erasmus Darwin'in en önemli özelliği ise, İngiltere'nin en önde gelen birkaç "natüralist"inden biri olmasıydı. Natüralizm, başta da belirttiğimiz gibi, Allah'ın canlıları yarattığını kabul etmeyen bir felsefi görüştü. Gerçekte materyalizmden pek bir farkı olmayan bu görüş, Erasmus Darwin'in evrim teorisinin de çıkış noktasıydı.

Erasmus Darwin, tüm canlıların rastlantılar ve doğa kanunları sonucunda ortak bir atadan türedikleri şeklindeki evrim teorisinin ana çatısını 1780'li ve 1790'lı yıllarda geliştirdi. Kurduğu sekiz dönümlük botanik bahçede yaptığı araştırmalarla, bu fikre kanıt olarak gösterebilecek bulgular aramıştı. Teorisini *Temple of Nature* (Doğa Tapınağı) ve *Zoonomia* adlı kitaplarında açıkladı. Öte yandan 1784 yılında da, bu fikirlerin yayılmasına öncülük edecek bir dernek kurdu: Philosophical Society, yani "Felsefe Derneği".

Yıllar sonra Charles Darwin evrim teorisini ortaya atarken, bu iş için dedesinden hem fikri hem de örgütsel bir miras devralacaktı: Charles Darwin'in teorisi, dedesi

Erasmus Darwin'in kurduğu çatı üzerinde yükseliyordu ve Philosophical Society, Darwin kuramının en büyük ve ateşli destekçilerinden biri oldu.96

Kısacası Erasmus Darwin, bugün "evrim teorisi" olarak bildiğimiz ve 150 yıldır tüm dünyada propagandası yapılan kuramın asıl öncüsüydü.

Peki evrim fikrini Erasmus Darwin nereden almıştı? Onun bu konuyla ilgisi nereden geliyordu?

Bu sorunun cevabına baktığımızda karşımıza kaçınılmaz olarak Erasmus Darwin'in masonik kimliği çıkar. Erasmus Darwin bir masondu, hem de sıradan bir mason değil, örgütün en üst düzey "üstad"larından biriydi.

İskoçya'nın Edinburgh kentindeki ünlü Canongate Kilwining locasının üstadı oydu.97 Dahası, o sıralarda Fransa'daki devrimi organize eden Jakoben masonlarla ve din düşmanlığını bir numaralı görev haline getiren masonik İllüminati örgütüyle de yakın bağlantısı vardı.98 Yani Erasmus Darwin, Avrupa'daki din aleyhtarı masonik organizasyonun önemli isimlerinden biriydi.

Erasmus, oğlu Robert'ı da (Charles Darwin'in babasını) kendisi gibi yetiştirmiş ve mason localarına üye yapmıştı.99 Bu nedenle Charles Darwin, hem dede hem de baba tarafından masonik bir miras devralacaktı.

Erasmus Darwin, teorisinin oğlu Robert tarafından geliştirilip yayılacağı ümidindeydi. Ancak bu işi üstlenen kişi torunu Charles oldu. Erasmus Darwin'in "Doğa Tapınağı", biraz gecikmeyle de olsa, sonunda Charles Darwin tarafından hayata geçirildi. Çünkü Darwin'in teorisi, "bilimsel" bir görünüm taşımasına rağmen, gerçekte doğayı yaratıcı olarak kabul eden natüralist dogmanın bir ifadesiydi.

Masonlar ve Natüralist Felsefe

Darwinizm'in, Charles Darwin'in özgün bir buluşu olmadığı gerçeğine dikkat etmek gerekir. Her ne kadar Darwin kitabında sürekli olarak "benim teorim" demişse de, gerçekte çok daha eskilere uzanan natüralist felsefeyi, döneminin gözlemlerini kullanarak yeniden yorumlamaktan başka bir şey yapmamıştır. Zaten dedesi, az önce belirttiğimiz gibi, Darwin'in teorisinin ana hatlarını ondan 60 yıl kadar önce çizmiştir.

Darwin'in tek özgün buluşu gibi gösterilen doğal seleksiyon kavramı ise, gerçekte ondan daha önce çeşitli bilim adamları tarafından vurgulanmış bir olgudur. Ancak Darwin'den önceki bilim adamları doğal seleksiyonu yaratılışa aykırı bir argüman olarak kullanmamışlar, aksine bu olguyu Yaratıcının türleri kalıtsal bir bozukluktan korumak için meydana getirdiği bir sistem olarak görmüşlerdir. Darwin, aynı materyalist Karl Marx'ın idealist Hegel'in "diyalektik" kavramını alıp, kendi felsefesine göre çarpıtıp sahiplenmesi gibi, doğal seleksiyon kavramını da yaratılışçı bilim adamlarından almış ve natüralizme göre çarpıtarak kullanmıştır.

Dolayısıyla Darwinizm'in ortaya çıkışında Darwin'in kişisel rolünü fazla büyütmemek gerekir. Darwin'in kullandığı felsefe ve kavramlar, kendisinden daha önce

natüralist düşünürler tarafından inşa edilmiştir. Eğer Darwin evrim teorisini ortaya atmasaydı, aynı işi bir başkası yapacaktı. Nitekim Darwin'in teorisinin çok benzeri aynı dönemdeki bir başka İngiliz doğa bilimci olan Alfred Russel Wallace tarafından da geliştirilmiş, hatta Darwin bu nedenle *Türlerin Kökeni*'nin basılmasında acele etmiştir.

Sonuçta Darwin, Avrupa'da Allah'a ve dine olan inancı kendilerince yok etmek, bunun yerine materyalist ve natüralist felsefeyi, hümanist bir yaşam modelini yerleştirmek için yürütülen uzun bir mücadelenin bir aşamasında ortaya çıkmış bir kişidir. Bu mücadeleyi yürüten en etkin güç ise, şu veya bu düşünür değil, pek çok düşünürü, ideoloğu, siyasi lideri bünyesinde barındıran masonluk örgütüdür.

Bu gerçek, dönemin Hıristiyanları tarafından da teşhis ve ifade edilmiştir. Katolik dünyasının lideri Papa XIII. Leo'nun 1884 tarihli ünlü *Humanum Genus* adlı fermanında masonluk ve faaliyetleri hakkında çok önemli tespitler vardır. Papa şöyle yazmıştır:

"**Zamanımızda Masonluk** isimli, çok yaygın ve kuvvetli bir örgüte sahip bir derneğin desteği ve yardımıyla, karanlık kuvvetlere tapanlar olağanüstü bir gayret içinde birleşmiş durumdalar. Bunlar artık niyetlerini gizleme ihtiyacı duymadan **Tanrı'nın Yüksek Varlığı ile mücadele etmektedirler...**

Masonların istekleri ve bütün çabaları aynı amaca yönelmektedir: Hıristiyanlığın gereği olan her türlü sosyal ve dini disiplini tamamen yıkmak ve yerine **prensiplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kuralları oturtmak.**"100

Papa XIII. Leo'nun yukarıdaki sözleriyle ifade ettiği gerçek, dinin getirdiği ahlak kurallarının tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır. Masonluğun, Darwinizm aracılığı ile yapmaya çalıştığı, hiçbir İlahi kanun tanımayan, Allah korkusundan uzak, her türlü suçu işleyebilecek, ahlaki yönden dejenere olmuş toplumlar meydana getirmektir. Yukarıdaki ifadede "prensiplerini natüralizmden alan ve kendi fikirlerine göre şekillenmiş yeni kurallar" derken kastedilen de tam olarak böyle bir toplum modelidir.

Masonlar, amaçlarına hizmet edeceğini düşünerek Darwinizm'in kitlelere yayılması konusunda da büyük bir rol oynadılar. Darwin teorisini yayınlar yayınlamaz, etrafında bir grup gönüllü propagandacı oluştu. Bunların en önde geleni ise, o zamanlar kendisine "Darwin'in çoban köpeği" sıfatı bile yakıştırılan Thomas Huxley'di. "Darwinizm'in yayılmasındaki tartışılmaz en önemli faktör" sayılan Huxley101, 1860 yılında Oxford Piskoposu Samuel Wilberforce ile giriştiği "Oxford Tartışması"yla tüm dünyanın dikkatini evrim konusuna çekmişti.

Huxley'in kendisini evrimi yaymaya bu denli adaması, onun "örgütsel bağlantı"ları ile birarada düşünüldüğünde ortaya ilginç bir tablo çıkıyordu: Huxley, İngiltere'nin en önemli bilim kurumlarından biri olan Royal Society'nin bir üyesiydi ve bu kurumun neredeyse tüm diğer üyeleri gibi kıdemli bir masondu.102 Royal Society'nin diğer üyeleri de, hem kitabını yayınlamadan önce hem de yayınladıktan sonra Darwin'e büyük destek ve katkılarda bulundular.103 Bu masonik kurum, Darwin'i ve Darwinizm'i o denli

sahiplendi ki, bir süre sonra, aynı Nobel ödülleri gibi, her yıl başarılı bulduğu bilim adamlarına "Darwin madalyası" hediye etmeye başladı.

Kısacası Darwin tek başına değildi. Teorisini ortaya attığı andan itibaren "örgütlü" bir şekilde desteklendi. Bu örgütlü destek, çekirdeğini masonların oluşturduğu sosyal sınıf ve gruplardan geliyordu. Marksist düşünür Anton Pannekoek *Marxism And Darwinism* (Marksizm ve Darwinizm) adlı kitabında, bu önemli gerçekten söz eder ve burjuvazinin, yani Avrupalı zengin kapitalist sınıfın Darwinizm'i destekleyişini şöyle anlatır:

Marksizm'in önemini ve pozisyonunu sadece proleter sınıf mücadelesindeki rolüne borçlu olduğu herkesçe bilinir... Darwinizm'in de Marksizm'le aynı tecrübeleri yaşadığını görmek zor değildir. Darwinizm, bilim dünyası tarafından objektif bir yaklaşımla tartışılarak ve test edilerek kabul edilmiş soyut bir teori değildir. Hayır, **Darwinizm ilk adımı atar atmaz, hevesli destekçileri ve tutkulu düşmanları olmuştur**. **Darwin'in ismi, teorisinden az bir şey anlayan insanlar tarafından yüceltilmiştir...** Darwinizm de, sınıf mücadelesinde bir rol oynamıştır ve bu rol sayesinde hızla yayılmış, tutkulu taraftarlar ve çetin düşmanlar kazanmıştır.

Darwinizm, kilise haklarına ve aristokrasiye karşı çıkan burjuvazi için bir araç olmuştur... Burjuvazinin amacı, önlerine çıkan eski hakim yönetici güçleri ortadan kaldırmaktır... Din sayesinde rahipler büyük kitleleri kontrol altında tutmuş ve böylece burjuvazinin isteklerine karşı koyabilmiştir.... Doğa bilimi inanca karşı bir silah haline getirilmiş, bilim ve yeni keşfedilen doğal yasalar öne sürülmüş ve burjuvazi bu silahlarla birlikte savaşmıştır...

Darwinizm tam istenen zamanda gelmiştir; Darwin'in insanın aşağı hayvanlardan türemiş olduğunu öne süren teorisi, Hıristiyan inancının bütün temelini yok etmiştir. İşte bu nedenledir ki, **Darwinizm ortaya çıktığı anda, burjuvazi onu büyük bir hırsla sahiplenmiştir..**. Bu şartlar altında, bilimsel tartışmalar bile, sınıf savaşının fanatizmi ve tutkusu ile yürütülmüştür. Darwin hakkında yazılmış yazılar, bilimsel yazarların isimlerini taşımalarına rağmen, sosyal polemiklerin karakterini sergilemektedir.104

Anton Pannekoek, Marksist "sınıf analizi" terimleriyle düşündüğü için, Darwinizm'i yayarak dine karşı örgütlü bir mücadele yürüten gücü "burjuvazi" olarak tanımlamaktadır. Ancak konuyu biraz daha tarihsel veriler ışığında incelediğimizde, söz konusu burjuvazinin içinde, din aleyhtarı savaşı organize eden -ve bunun için Darwinizm'i kullanan- bir örgütlenme olduğunu görürüz: Masonluk.

Bu gerçek, gerek tarihsel verilerle ortadadır, gerekse masonların kendi kaynaklarında açıkça ifade edilmektedir. Bu kaynaklardan biri, Üstad mason Selami Işındağ'ın *Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası, 1962 Yılı Bülteni* adlı kitabında yayınlanan "Bilginin Gelişmesinde Engeller ve Masonluk" adlı makalesidir. Işındağ, makalesinin başında, dinin insanlar tarafından ortaya atılmış bir efsane olduğunu iddia etmekte ve tüm İlahi dinlerin akıl ve bilime aykırı olduğu şeklindeki klasik masonik

hikayeyi tekrarlamaktadır. Daha sonra da, bilimsellik görüntüsü altında dine karşı verilen savaşın gerçek organizatörünü şöyle açıklamaktadır:

Bilginin gelişmesindeki şu mücadeleye dikkat edilirse, **her safhasında masonluğun savaştığı kabul edilebilir**. Bunun sebebi şudur: Masonluk, her devirde daima akıl, ilim ve olgunluğu, yani hikmeti kendine rehber edinmiştir. Kurulduğu tarihten beri, batıl ve hurafe ile savaşmıştır.105

Oysa gerçekte "batıl ve hurafe", masonların iddia ettiği gibi din değil, kendilerinin inanmakta olduğu materyalist, natüralist ve evrimci dogmalardır. Bunun en açık kanıtı da, Eski Mısır, Eski Yunan gibi pagan medeniyetlerin boş inançlarının birer tekrarı olan bu köhne düşüncelerin çağımızın bilimsel bulguları tarafından reddedilmesidir.

Sadece yaşamın kökeni konusundaki bilimsel gerçekleri ve masonik inançları karşılaştırmak, bu konuda fikir edinmek için yeterlidir.

Masonların "Hayatın Kökeni" Senaryoları

Evrim teorisi başta da belirttiğimiz gibi, canlılığın yaratılmadığı, rastlantılar ve doğa kanunları ile kendiliğinden doğduğu ve geliştiği iddiasına dayanır. Bu teoriyi bilimsel yönden test etmek için, iddia ettiği bu sürecin her aşamasına bakmak ve gerçekten geçmişte böyle bir evrim süreci yaşanıp yaşanmadığını, bunun mümkün olup olmadığını incelemek gerekir.

Bu sürecin ilk basamağı ise, cansız maddenin içinden kendi kendine canlı bir organizmanın doğması senaryosudur.

Bu senaryoyu incelemeden önce, biyolojide Pasteur'den bu yana geçerli olan bir kuralı hatırlatmak gerekir: "Hayat hayattan gelir." Yani canlı bir organizma, yine ancak canlı bir organizmadan doğar. Örneğin, memeli hayvanlar, anneleri tarafından doğurularak dünyaya getirilir. Diğer pek çok hayvan sınıfı, anneleri tarafından bırakılan yumurtalardan doğarlar. Bitkiler tohumlar yoluyla ürer. Tek hücreli canlılar, örneğin bakteriler ise, bölünerek çoğalırlar.

Bundan farklı bir durum hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Dünya tarihi boyunca hiç kimse cansız maddelerin biraraya gelip canlı bir varlık meydana getirdiğini görmemiştir. Eski Mısır'da, Eski Yunan'da veya Ortaçağ'da bunu gözlemlediklerini zanneden pek çok insan olmuştur elbette; Mısırlılar kurbağaların Nil Nehrinin çamurundan çıkıp fırladığını zannetmiş, Aristo gibi eski Yunan felsefecileri bu inancı korumuş, Ortaçağ'da ise farelerin tahıl ambarlarındaki buğdayların içinden peydah olduğu sanılmıştır. Oysa bütün bunların birer cehalet ifadesi oldukları ortaya çıkmış ve sonunda Pasteur, 1960'lardaki ünlü deneyleri ile, en basit canlılar sayılan bakterilerin dahi, ataları olmaksızın ortaya çıkmadıklarını, yani cansız maddenin hayat oluşturmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.

Ama evrim teorisinin bu imkansıza ihtiyacı vardır. Çünkü canlılığın hiçbir yaratıcı müdahale olmaksızın doğduğu ve geliştiği iddiasındadır ve bu senaryonun ilk aşaması, ilk canlının tesadüfen oluşmasını gerektirir.

Darwin, hakkında fazla bir şey bilmediği bu "hayatın kökeni" konusunu, "hayatın küçük, sıcak bir gölde doğmuş olması gerekir" diye bir cümlelik bir izahla geçiştirmeye çalışmışsa da, onu izleyen evrimciler, bu konunun vehameti karşısında daha kapsamlı çabalara girişmişlerdir. Ancak 20. yüzyıl boyunca hayatın kökenine evrimci bir açıklama getirebilmek için yürütülen çabalar, bu konudaki evrimci çıkmazı daha çok genişletmekten başka bir sonuç vermemiştir. Evrimciler, cansız maddenin hayat oluşturabileceğine dair en ufak bir deneysel ve gözlemsel kanıt göstermek bir yana, bu konuda teorik bir açıklama bile getirememektedirler. Çünkü en basit canlı olarak kabul ettikleri tek hücreli bir canlının yapısı dahi son derece komplekstir: Hücrenin tamamı bir yana, en temel parçaları olan proteinlerin, DNA'nın veya RNA'nın bile rastlantılarla oluşması matematiksel olarak imkansızdır.

Tesadüfün imkansız olması, bir düzenin varlığını kanıtlamakta, yani yaratılışı ispat etmektedir. Nobel Ödüllü İngiliz matematikçi ve astronom Fred Hoyle, bu konuda şu yorumu yapar:

Aslında, **yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır** ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.106

Hoyle'un söz ettiği psikolojik neden, evrimcilerin kendilerini Allah'ın varlığını kabul etmeye götürecek her sonucu peşinen reddetmeleri, kendilerini bunun için şartlandırmalarıdır.

Evrim teorisiyle ilgili bilimsel eserlerimizde, buna dair, evrimcilerden pek çok itiraf aktarmış ve sırf Allah'ın varlığını kabul etmemek için akıl dışı senaryoları körü körüne savunduklarını incelemiştik. Burada ise dikkatimizi mason localarına çevirecek ve onların bu konudaki görüşüne bakacağız. Acaba, "yaşamın akıl sahibi bir Yaratıcı tarafından meydana getirildiği o kadar açık" iken, masonlar bu konuda ne düşünmektedirler?

Üstad mason Selami Işındağ, yine masonlara özgü yayınlanmış olan *Evrim Yolu* adlı kitabında bu konuda şu açıklamayı yapar:

Ahlak okulumuzun en önemli niteliği, bilim ve akıl ilkelerinden ayrılmamak, Theisme'in bilinmezlerine, gizli anlamlarına ve dogmalarına girmemektir. **BUNA DAYANARAK DİYORUZ Kİ,** yaşamın ilk oluşması, bugün bilemediğimiz, bulamadığımız koşullarla, kristallerde başladı. Evrim yasasıyla canlılar doğdu ve yavaş yavaş yeryüzüne dağıldı. Evrim sonucu olarak bugünkü insan oluştu. Bilinci ve aklı ile hayvanlığın üstüne yükseldi.107

Üstteki alıntıda ifade edilen sebep-sonuç ilişkisine dikkat etmek gerekir: Işındağ masonluğun en önemli özelliğinin "Teizmi", yani Allah inancını kabul etmemek olduğunu vurgulamaktadır. Ve hemen ardından, "buna dayanarak", yaşamın cansız maddenin

içinden kendiliğinden doğduğunu, sonra bir evrim yaşandığını ve bunun insana kadar gittiğini iddia etmektedir.

Dikkat edilirse, Işındağ'ın evrim teorisine getirdiği dayanak herhangi bir bilimsel bulgu değildir. (Zaten böyle bir bulgu olmadığını, "bugün bilemediğimiz, bulamadığımız koşullar" sözüyle üstü kapalı kabul etmektedir.) Işındağ'ın evrim teorisine getirdiği dayanak, "masonluğun Teizmi kabul edemez oluşu"dur.

Yani masonlar evrimcidirler, çünkü Allah'ın varlığını kabul edemezler. Evrimci olmalarının tek nedeni budur.

33. dereceden Türk masonlarının düzenlediği "Türkiye Yüksek Şurası"nın kayıtlarında ise, bu kez evrim senaryosu yine anlatılmakta, ardından masonların "yaratılış izahını reddettikleri" şöyle belirtilmektedir:

Çok eski bir devirde, inorganik bir şekil içinde, organik hayat ortaya çıktı; selül (hücre) organizmalarını meydana getirmek için selüller gruplaştı; bu selül organizmaları, çok selüllü kompleksler halinde geliştiler. Sonra, akıllı düşünce fışkırdı ve insan doğdu; ama nereden? Kendi kendimize bunu sormaktayız. Acaba, Allah'ın, şekilsiz çamur üzerine üflemesi ile mi? **Biz, anormal bir yaratılış şeklini, bizzat insanın dışında kalan bir yaratılış izahını reddediyoruz.** Hayat ve hayatın ağacı var olduğuna göre, biz, filogenetik çizgiyi takip ederek, "atlama" hareketi olan bu büyük fiili izah eden halkanın varlığını hissetmeli, anlamalı ve müşahede etmeliyiz; bir gelişme safhası olduğunu, belli bir anda, oradan, hayatın bir satıhtan başka bir satha geçişini gerçekleştiren büyük fiilin fışkırdığını kabul etmeliyiz.108

Bu alıntıda da masonik bağnazlığı görmek mümkündür. Yazar, "biz, insanın dışında kalan bir yaratılış izahını reddediyoruz" derken, hümanist felsefenin temel dogması olan "insan, var olan en yüce varlıktır" safsatasını tekrarlamakta ve bunun dışında kalan bir izahı peşinen reddettiklerini ilan etmektedir. "Anormal bir yaratılış şekli" derken, kendince canlılığı Allah'ın yaratmasını kastetmekte ve bunu peşinen reddetmektedir. (Oysa asıl "anormal" olan, yani gözlemlerimize, deneylerimize, akıl ve mantığımıza aykırı olan düşünce, cansız maddenin kendi kendine canlanıp insan haline geldiğini savunan masonların inancıdır.) Dikkat edilirse, bu masonik izahlarda bilimsel delillerden bir bahis yoktur. Masonlar "Evrime dair bilimsel kanıtlar var, onun için yaratılışı reddediyoruz" dememektedirler. Sadece felsefi bir bağnazlık ve bu bağnazlık uğruna körü körüne kabul edilen bir evrim inancı vardır.

Bu inanç masonik yayınlarda ısrarla vurgulanır. Üstad mason Selami Işındağ **"Doğa dışında bizi yöneten, düşünü ve davranışlarımızdan sorumlu bir gücün bulunamayacağını"** iddia etmekte, sonra da hemen **"yaşamın tek hücreden başlayıp değişmeler ve evrim ile bugünkü çeşitlenme aşamasına vardığını"** ileri sürmektedir.109 Ardından da evrim teorisinin masonlar için ne anlam ifade ettiğini şu iddiayla özetlemektedir:

İnsan, evrim bakımından, hayvandan ayrı değildir. İnsanın oluşması ve evrimi için, hayvanların tabi oldukları güçlerden ayrı, özel güçler yoktur.110

Bu iddia, masonların evrim teorisine neden önem verdiklerini açıkça göstermektedir. Onların amacı, insanın yaratılmadığını savunmak, böylece sahip oldukları hümanist ve materyalist felsefeyi tutarlı gibi gösterebilmektir. İnsanın yaratılmadığını savunmanın tek yöntemi ise evrim teorisidir. İşte bu nedenle masonluk, her ne surette olursa olsun evrim teorisine inanır, bunu savunur ve topluma yaymaya çalışır.

Bu ise bizlere, dindarları sürekli olarak "dogmatik" olmakla suçlayan masonların aslında kendilerinin dogmatik olduğunu göstermektedir.

Masonik Dogmatizm ve Gelenekçilik

Dogmatizm, doğruluğuna dair herhangi bir kanıt bulunmayan bir görüşü, psikolojik nedenlerle ısrarla ve körü körüne savunmak anlamına gelir. Dogmatik bir insan, bir kanıt olmadan inandığı bu görüşü hiçbir şekilde sorgulamaz ve tartmaz. Kayıtsız şartsız kabullenir ve savunmaya devam eder.

Masonlar veya diğer din aleyhtarı gruplar, "dogmatizm" kavramını hep dindarları kastederek kullanagelmişlerdir. Bu suçlamaya günümüzde de sık sık rastlayabiliriz. Örneğin evrim teorisiyle ilgili bir tartışmada, evrimci olan taraf bu teoriyi kabullenmeyenleri büyük ihtimalle "dogmatizm"le suçlayacak, bilimin dogmalarla ilgisi bulunmadığını anlatıp kendisini bilimsel ilan edecektir.

Oysa bu tablo çok sahtedir. Çünkü Allah'ın varlığına ve mevcut varlıkların O'nun yaratmasıyla var olduğuna inanmak bilimsel kanıtlarla da ispatlanmış olan bir gerçektir: Doğada büyük bir denge ve düzen vardır ve bunun bir amaca göre bilinçli bir şekilde kurulmuş olduğu açıktır.

Nitekim Kuran'da insanlar Allah'ın varlığına imana çağrılırken, söz konusu denge, düzen ve kusursuzluk üzerinde düşünmeye davet edilirler. Pek çok ayette, Allah'ın göklerdeki ve yerdeki delilleri üzerinde düşünmek emredilmektedir. Ayetlerde dikkat çekilen bu deliller; evrendeki denge ve düzen, dünyanın insan yaşamına uyumu, bitki ve hayvanların tasarımı, insan bedeninin mucizevi özellikleri ve insanın ruhsal özellikleri gibi konulardır ki, çağdaş bilim tüm bu alanlarda Allah'ın varlığını gösteren açık kanıtlar ortaya koymuş durumdadır. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya; *Allah Akılla Bilinir, Evrenin Yaratılışı, Mucizeler Zinciri, Hayatın Gerçek Kökeni, Düşünen İnsanlar İçin, Doğadaki Tasarım*.)

Asıl dogmatizm ise tüm bunları göz ardı ederek Allah'ı inkar eden, evrenin ve canlıların rastlantılarla oluştuğunu savunmaya devam eden inkarcılara aittir. Masonlar tam bu tavrı göstermektedirler. Allah'ın varlığının delillerini görmelerine rağmen, hümanist ve materyalist felsefe uğruna bunları reddetmekte, görmezden gelmektedirler.

Allah Kuran'da bu zihniyete sahip insanlardan şöyle söz etmektedir:

Görmüyor musunuz ki, şüphesiz Allah, göklerde ve yerde olanları emrinize amade kılmış, açık ve gizli sizin üzerinizdeki nimetlerini genişletip-tamamlamıştır. İnsanlardan öyleleri vardır ki, hiçbir ilme dayanmadan, bir yol gösterici ve aydınlatıcı bir kitap olmadan Allah hakkında mücadele edip durur. Onlara; "Allah'ın indirdiklerine uyun" denildiğinde, derler ki; "Hayır, biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye uyarız." Şayet şeytan, onları çılgınca yanan ateşin azabına çağırmışsa da mı (buna uyacaklar)? (Lokman Suresi, 20-21)

Ayette inkarcıların Allah'ın delillerini görmelerine rağmen, "Allah hakkında mücadele ettikleri", yani O'nun dinine karşı savaş açtıkları belirtilmektedir. Bunun nedeni ise, bu inkarcıların "atalarını üzerinde buldukları şeye uymaları", yani **körü körüne bir gelenekçilik** içinde olmalarıdır.

Bu "gelenekçilik" kavramının, kitabın başından bu yana incelediğimiz mason tarihini ve felsefesini çok iyi tanımladığını fark ettiniz mi?

Evet, gelenekçilik, masonluğu çok iyi tanımlayan bir kelimedir; çünkü masonluk, kökenleri binlerce yıl öncesindeki pagan toplumlara uzanan bir "gelenekler örgütü"nden başka bir şey değildir. Eski Mısır'ın, Firavunların, Firavun'un büyücülerinin, Eski Yunan'ın materyalist düşünürlerinin, Hermetiklerin, Kabalacıların, Tapınakçılar'ın, Gül-Haçlar'ın ve kendilerinden önceki masonların geleneklerini körü körüne izlemektedirler.

Masonların bu gelenekçiliğini iyi teşhis etmek gerekir. Günümüzün mason localarında, hala binlerce yıl öncesinin efsaneleri, sembolleri, sözcükleri kullanılmaktadır. Masonlar, hemen hepsi yüksek eğitim görmüş, toplumun üst kesimlerinden gelen kimseler olmalarına rağmen, ellerine yaldızlı kılıçlar, kuru kafalar alıp, Eski Mısır dilinde sözcükler mırıldanarak, Eski Mısır tapınaklarının sütunları önünde, simli önlükler, beyaz eldivenler ve kimi zaman daha da garip kostümler içinde, ciddi ciddi yeminler etmekte, merasimler düzenlemektedirler. Masonluğun ne olduğunu hiç bilmeyen bir insan locaya sokulsa, muhtemelen traji-komik bir filmin setinde olduğunu düşünecek, tekris töreni sırasında gözleri bağlanan, boyunlarına ip geçirilen, bir ayağı çıplak halde yürüyen bir masonu gördüğünde ise belki gülmeden edemeyecektir. Ama kendi içlerine kapalı bir dünyada yaşayan masonlar bu garip gelenekleri çok normal karşılamakta, locaların mistik atmosferi içinde psikolojik bir tatmin bulmakta, sonra da oturup birbirlerine "atomların ruhu var, ondan biraraya gelip canlıları oluşturdular", "mağmanın görünmez zekası sayesinde dünya denge buldu", "Doğa Ana bizleri ne güzel yarattı" gibi hurafeler anlatmakta ve bunlara inanmaktadırlar. Sırf gelenekleri korumak adına sergilenen tüm bu komedi, açıkçası, o kadar akıl dışıdır ki, böyle bir fikir sisteminin yaşanılıyor ve savunuluyor olması hayret vericidir.

Masonların geleneklerine olan körü körüne bağlılıkları, büyük önem verdikleri "landmark" kavramında açıkça ortaya çıkar. İngilizce bir kelime olan "landmark", tarihsel bir önem veya anlam taşıyan bir kavramı sembolize eden yapıt anlamına gelir. Mason dilinde ise "landmark"lar, örgütün kurulduğu dönemden beri değişmeden gelen

kurallardır. Peki neden bunlar hiç değişmemektedir? Masonların bu konudaki cevapları ilginçtir. *Mimar Sinan* dergisinde 1992 yılında yayınlanan bir makalede şunlar yazılıdır:
Masonluğun Landmarkları çok eskilerden gelen yasalardır; bunlar **çağdan çağa, nesilden nesile geçmiştir; hiç kimse bunların ne zaman ortaya çıktıklarını bilmez, kimsenin bunları değiştirmeye veya ortadan kaldırmaya hakkı yoktur.** Bunlar Cemiyetin yazılı ya da yazılı olmayan yasalarıdır. Yazılı olmayan Landmarklar, başka hiçbir yerde öğrenilemeyecek Loca ritüelleri ve öğretileridir. Yazılı Landmarklar ise altı tanedir ve ilk defa 1723'te yayınlanmış İngiliz Anayasasında "Hürmasonun Mükellefiyetleri" başlığı altında bulunabilir.111
Üstteki sözleri akıl süzgecinden geçirerek bir düşünelim: Ortada masonluk adlı bir örgüt vardır. Bu örgütün üyeleri, kimin koyduğu belli olmayan birtakım kurallara asırlardır uymaktadırlar. Dahası, bu kuralları kimsenin değiştiremeyeceği konusunda da çok kararlıdırlar. İçlerinden bir tanesi de çıkıp "neden bunlara uyuyoruz" diye sormamaktadır!... Üstelik bu kurallara uymak uğruna bilimin bulgularını da kolayca göz ardı edebilmektedirler. Böyle bir topluluğun "akıl ve bilim" yolunda olduğuna inanabilir misiniz?
Üstteki makalenin bir başka yerinde, bir masonun landmarklar konusundaki "sorgulamadan itaat etme" yaklaşımı kendi sözleriyle şöyle aktarılıyor:
Bana göre Landmark masonluğun o kadar eskiden beri mevcut bir parçası gibidir ki, ne locadaki ne de hürmason olarak davranışımla ilgili olarak onun **nereden geldiğini hiç merak etmedim;** neden böyle hissetmem gerektiğini tahlil etmeden duramıyorum, ama hürmasonluğun yapısını, bana göre, değiştirmeden ortadan kaldırılamayacağını da hissediyorum… **Herhangi bir özel çaba göstermeden onunla yaşıyorum**.112
Nereden geldiğini merak bile etmedikleri kurallara inanan ve bunlarla "birlikte yaşayan" insanlarla dolu bir derneği, "akılcı" sayabilir misiniz?...
Kuşkusuz masonluğun "akılcılık ve bilimsellik" iddiası tamamen boştur. Diğer materyalistler gibi onlar da bilim ve akıl kavramlarını sürekli kullanmalarına rağmen, gerçekte hiçbir akılcı ve bilimsel dayanağı bulunmayan bir felsefeyi ısrarla savunmakta, bilimin ortaya koyduğu gerçeklere ise yüz çevirmektedirler. Bu konuda masonları en çok yanılgıya düşüren, adeta büyüleyen unsur ise, geleneklerine olan körü körüne bağlılıklarıdır.
Bu durum masonluğun, insanları Allah'a iman etmekten uzaklaştıran, onları boş kurallar, hurafeler, efsaneler ile oyalayıp, batıl inanışların peşine düşüren bir aldanış öğretisi olduğunu göstermektedir. Kuran'da, Allah'ı bırakıp da Güneş'e secde eden pagan Sebe kavmi ile ilgili olan **"Şeytan onlara yaptıklarını süslemiştir, böylece onları yoldan alıkoymuştur; bundan dolayı onlar hidayet bulmuyorlar"** (Neml Suresi, 24) ayeti masonluk için de geçerlidir. Masonlar, yaldızlı sembollerle, mistik öğelerle süslenen köhne bir öğreti uğruna, Allah'ın dinini reddetmektedirler.
Dahası, reddetmekle kalmamakta, din ahlakına karşı savaşmaktadırlar. Hem de oldukça uzun bir süredir.

-VI-
MASONLARIN
DİNE KARŞI SAVAŞI

Masonluk varlığını ilk kez 1717'de İngiltere'de resmi olarak ilan etti. Bu tarihten sonra, önce İngiltere'de, ardından başta Fransa olmak üzere kıta Avrupası'nda yayılan masonluk, her ülkede din karşıtlarının toplanma yeri oldu. Kendilerini "hür düşünürler" olarak ilan eden -bununla, İlahi dinleri tanımadıklarını ifade eden- pek çok Avrupalı mason localarında buluştu. *Mimar Sinan* dergisindeki "Masonluğun İlk Devirleri" başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, **"Masonluk, kiliselerin dışında hakikati arayanların biraraya geldiği, toplandığı yer, melce oluyordu."**113

Dahası "hakikati dinin dışında arayan" bu zümre, dine karşı da büyük bir husumet duyuyordu. Bu nedenle örgüt, kısa sürede Kilisenin, özellikle de Katolik Kilisesi'nin rahatsızlık duyduğu bir güç merkezi haline geldi. Bu masonluk-Kilise çatışması giderek büyüyerek 18. ve 19. yüzyıl Avrupası'na damgasını vuracaktı. 19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa dışındaki coğrafyalara da yayılmaya başlayan masonluk, gittiği her ülkede din karşıtı felsefelerin ve hareketlerin çıkış noktası haline gelecekti.

Mimar Sinan dergisindeki "Politika ve Masonluk" başlıklı bir makalede, masonluğun bu din karşıtı savaşı şöyle açıklanmaktadır:

Franmasonluk siyasal bir parti olmamakla beraber, siyasal ve sosyal olayların akımına uygun olarak uluslararası birleşik ve sosyal bir kuruluş halinde örgütlenmesi 18. yüzyılın başlarına rastlar. Mezheplerin özgürlük kurallarını uygulamaya çalıştığı sırada, onlara yardım için, din adamları kurallarının (ruhban heyetlerinin) nüfuz ve iktidarlarına karşı savaş açmak durumuna giren **farmasonluğun yıkmak istediği şey, Kilisenin hükümetler ve halk üzerindeki tahakkümü idi.** Bundan dolayı 1738 ve 1751 yıllarında Papa tarafından dinsiz olarak ilan edilmiştir... Farmasonluk, mezhepler özgürlüğü ilkelerini amaç edinen ülkelerde yalnız ismen gizli ve esrarlı toplantıları olan bir dernek halinde kalmış ve bu gibi memleketlerde hem müsamaha ve hem de teşvik görerek, vakit ve hali uygun orta sınıf halk ile yüksek memurlardan taraftarlar bulmuş ve mason olan devlet erkanını kendi örgütlerinin başkanlık makamına geçirmiştir. Katolik mezhebinin herkes için mecburi olduğu güney memleketlerinde ise, **gizli, yasak ve kanuni tekib ve izlenmeye maruz devrimci bir dernek niteliğini muhafaza etmiştir.** Bu memleketlerde orta sınıftan hür düşünceli gençler ve hükümetlerinin yönetiminden memnun olmayan

subaylar mason localarına girmeye ve böylece, **İspanya, Portekiz ve İtalya'da ve özellikle Vatikan Kilise Hükümetinin tahakkümü altındaki rejimler aleyhine devrimci tertipler alınmaya başlanmıştır.**114

Kuşkusuz burada mason yazar kendi örgütünün lehinde bir üslup kullanmakta, masonluğun "kilise tahakkümü"ne karşı savaştığını ileri sürmektedir. Ancak konuyu yakından incelediğimizde, pek çok ülkede "tahakküm" kavramının asıl olarak masonlar tarafından kurulan veya desteklenen rejimlere uygun düştüğünü görürüz. Öte yandan, masonluğun "tahakküme karşı savaşma" iddiasının da göstermelik olduğu sonucuna varırız. Kilise, -Hıristiyanlığın çarpıtılmış olması sebebi ile- gerçekten de skolastik fikirler ve baskıcı uygulamalar sergilemesine rağmen, masonluğun kilise düşmanlığı bu sosyal meseleden değil, İlahi dinlere karşı duyduğu nefretten kaynaklanmıştır.

Masonluğun yapısına, rit ve ayinlerine bir göz atmak, bu konuda fikir vermek için yeterlidir.

Bir Mason Locası Örneği: "Cehennem Ateşi Kulübü"

Masonların 18. yüzyılda nasıl bir örgütlenme içinde olduklarını, nelerle uğraştıklarını anlamak için yapılması gerekenlerden biri, o dönemde ortaya çıkan çeşitli masonik gizli dernekleri incelemektir. Bu derneklerden birisi, 18. yüzyılın ortalarında İngiltere'de aktif olan "Cehennem Ateşi Kulübü"dür. (Hell Fire Club) Bu kulübün masonik yapısını ve sahip olduğu din aleyhtarı, pagan kimliği, mason yazar Daniel Willens "The Hell-Fire Club: Sex, Politics, and Religion in Eighteenth-Century in England" adlı makalesinde açıklamaktadır. Masonlar tarafından açılan *"thefreemason.com"* isimli internet sitesinde yayınlanan makaleden bazı ilginç pasajlar şöyledir:

İngiltere'de Kral III. George'un hükümdarlığı döneminde, mehtaplı gecelerde, pek güçlü hükümet üyelerinin, önde gelen aydınların ve etkili sanatçıların hep birlikte Thames nehrinin üzerinde bir tekne içinde West Wycombe civarında bulunan bir manastır yıkıntısına doğru yol aldıkları görülebilirdi. Orada, keşiş kıyafetlerine bürünen bu saygıdeğer kişiler, kutsallığını yitirmiş bu manastırın çanlarının çalmasıyla birlikte, her türlü ahlaksızlığa kendilerini kaptırırlardı. Gece, kendini sefahate adamış sözde soylu bir kadın ile kutlanan bir Kara Ayin ile doruk noktasına ulaşır, şeytani tapınmalarını tamamlayan ele başları Britanya İmparatorluğu'nun gidişatı ile ilgili komplolar kurmak için cümbüşe ara verirlerdi.

Halk arasında "Cehennem Kulübü" olarak tanınmış olmalarına karşın, bu günah tarikatı, kendilerini, bir Gotik özenti ile **"Medmenham'lı St. Francis Keşişleri" diye adlandırırlardı**. Bu dedikodu dolu dönemde, topluluğun şeytani etkinlikleri hakkında epey söylenti yayılmıştı, hatta 1765 yılında Charles Johnstone adlı bir yazar Medmenham Keşişleri'nin gizlerini açıkladığı "Chrystal" isimli bir roman yayınlamıştı.

Medmenham Keşişleri'nin en önemli öncüsü, Wharton Dükü Philip (1698-1731) tarafından 1719 yılında Londra'da kurulan Cehennem Kulübü'dür. **Wharton, liberal partiden ileri gelen bir politikacı ve bir masondu. Aynı zamanda ateist olan Wharton, satanist şenliklere alenen önderlik ederek, dini alaya almaya çabalardı. Wharton, 1722 yılında Londra Büyük Locası'nın Büyük Üstadı seçildi**...

1739 Yılında Dashwood, Abbe Nicolini'yi görmek için gittiği Floransa'da, Divan Kulübüne katılacak olan Lady Mary Wortley Montagu ile karşılaştı. Bu dönemde İtalya'da masonların işleri pek yolunda gitmiyordu. Papa XII. Clement, engizisyonu mason localarının aleyhine döndüren yeni bir kararname yayınlamıştı. Ancak, 1740 yılının başlangıcında Papa öldü. Yeni Papa'yı seçecek olan kardinaller kurulu toplantısı yapılırken, Dashwood Roma'ya gitti. Masonların en büyük düşmanı Kardinal Ottiboni kimliğine girdi ve halkın önünde maskaralıklar ve sövgülerle dolu sahte bir ayin düzenleyerek Ottiboni ile alay etti....

Keşişlerin gerçek eylemlerini öğrenebilmek için gerekli belli başlı bilgiler herhalde toplantı salonunda bulunmalıydı. Ancak salonun hem döşenişi, hem de kullanılış tarzı bu güne kadar esrarını korudu. Sansasyon yaratmaktan hoşlanan yazarlara göre, bu salon tam bir satanist tapınaktı. **Oysa, mason toplantıları için kullanıldığını varsaymak çok daha akla uygun görünüyor**. Medmenham Keşişleri'nin önde gelen üyelerinden biri olan ve ancak kulüpten ayrıldıktan sonra masonluğa giren John Wilkes , eski dostlarına kara çalan bir makalesinde şunları anlatmıştı: "Kutsal günlerde keşişlerin bir araya gelerek en gizli ayinleri yaptıkları ve şatafatlı törenlerle kutsal adakları BONA DEA adına sundukları, bu Eleusis Gizemleri toplantılarına hiçbir günahkâr göz bile bakmaya cesaret edemezdi." Dashwood'un politik düşmanlarından biri olan ve kulübe kesin bir tavırla karşı çıkan Sir Robert Walpole'un oğlu Horace, manastır hakkında şu alaylı sözleri söylemişti: **"Öğretileri ne olursa olsun, uygulamaları tam olarak pagandı: Bu yeni kilisenin şenliklerinde hiç gizlemeden Bacchus ve Venüs'e kurbanlar sunarlar, şarap fıçıları ile tanrıça heykelleri gırla giderdi."**...

Eğer o dönemlerde mevcut idiyse bile, Medmenham Keşişleri'nin üye listesi bugün elde değil. Ancak, pek büyük bir olasılıkla kulübe üye olan kişiler arasında, Dashwood'un kardeşi John Dashwood-King, Sandwich Earl'ü John Montagu, John Wilkes, George Bubb Dodington, Baron Melcombe, Paul Whitehead ve daha birçok meslek sahibi kişiler ve yerel toprak sahiplerinin bulunduğu biliniyor... **Kamunun gözünde skandal sayılacak kadar önemli kişiler bunlar.**

Dashwood'un bugüne dek yarattığı etkinin tam merkezinde din sorunu vardır... Cinsel büyüler, manastırda bulunan Kabala kitabı, her fırsatta ortaya çıkan Harpokrat'ın resmi, Dashwood'un masonlarla olan ilintisi ve Medmenham Manastırı'nda bulunan Theleme sloganı gibi unsurlar, Cehennem Ateşi Kulübünün erken bir "Crowley'cilik" olduğunu düşündürmektedir. Çok daha ciddi bir yaklaşım ise, Dashwood'un mason bağıntılarının üzerinde durarak, **manastırın toplantı salonunun bir mason mabedi olduğunu, büyük olasılıkla isabetli olarak, ileri sürebilir**. 115

Bu uzun alıntıyı aktarmamızın nedeni, 18. yüzyılda ortaya çıkan masonik örgütlenmenin nasıl bir atmosferde geliştiğine, kişileri nasıl etkilediğine dair iyi bir fikir vermesidir. Masonluk, gizemli, merak uyandırıcı, cezbedici bir örgüt olarak ortaya çıkmış, üye olan kişilerde, toplumun genel inançlarına aykırı davranmanın getirdiği bir tür psikolojik tatmin meydana getirmiştir. Masonik ayinlerin temel özelliği ise, az önceki alıntıda da vurgulandığı gibi, İlahi dinlerin sembol ve kavramları yerine pagan sembol ve kavramları yüceltmesidir. Böylece, sadece sembolizm yoluyla dahi, masonluğa giren kişiler Hıristiyanlığı terk ederek paganlaşmışlardır.

Ancak masonluk sadece garip ayinler düzenlemekle kalmamış, Avrupa'yı İlahi dinlerden uzaklaştırıp pagan bir kültüre sürüklemek için siyasi bir strateji de izlemiştir. Bu bölümde Avrupa tarihinin bazı önemli kilometre taşlarına ülke ülke bakacak ve bu aşamalarda masonluğun dine karşı yürüttüğü söz konusu savaşın izlerini araştıracağız. İlk bakmamız gereken ülke, Fransa'dır.

Fransa'da Din Karşıtı Mücadele

Fransız Devrimi'nde masonların oynadığı büyük rolü daha önceki çalışmalarımızda incelemiştik. Aydınlanma filozoflarının çok büyük bir bölümü, özellikle de din aleyhtarı görüşleri en keskin olanlar, masondular. Fransız Devrimi'ni hazırlayan ve ona öncülük eden Jakobenler de yine locaların üyeleriydiler.116

Devrimin içinde masonların oynadığı rol, **Comte Cagliostro** adlı bir "ajan-provokatör" tarafından henüz o yıllarda itiraf edilmişti. Cagliostro 1789'da Engizisyon tarafından tutuklanmış ve sorgu sırasında önemli itiraflarda bulunmuştu. Anlattıklarının başında, masonların tüm Avrupa'da zincirleme bir devrim yapma planları geliyordu. Masonların asıl amacının ise, Papalığı yok etmek olduğunu ya da Papalığın ele geçirilmesinin hedeflendiğini açıklamıştı. Cagliostro'nun itirafları arasında, uluslararası Yahudi bankerlerin tüm bu devrimci faaliyetleri finansal yönden desteklediği, Fransız Devrimi'nde de yine Yahudi kaynaklı paraların önemli rol oynadığı da yer alıyordu.117

Nitekim Fransız Devrimi, tam anlamıyla bir "din karşıtı devrim" oldu. Devrimciler aristokrasinin yanında din adamlarına karşı da büyük bir tasviyeye giriştiler. Çok sayıda din adamı öldürüldü, dini kurumlar ortadan kaldırıldı, ibadethaneler tahrip edildi. Hatta Jakobenler, Hıristiyanlığı tamamen ortadan kaldırmak ve yerine "akıl dini" adını verdikleri pagan bir inanç yerleştirmek için uğraşmışlardı. Ancak bir zaman sonra devrim onların da kontrolünden çıktı ve Fransa tam bir kaosa sürüklendi.

Masonluğun bu ülkedeki misyonu devrimle birlikte bitmedi. Devrimin ardından doğan karmaşa, sonunda Napoleon'un iktidarı ele geçirmesiyle istikrara kavuştu. Ancak bu dönem de uzun sürmedi, Napoleon'un tüm Avrupa'ya hükmetme hırsı, iktidarının

sonunu getirdi. Bundan sonra da Fransa'da istikrar ve monarşi yanlıları ile devrimciler arasındaki çatışma sürdü. 1830'da ve 1848'de ve 1871'de üç ayrı devrim daha yaşandı. 1848'de "İkinci Cumhuriyet", 1871'de ise "Üçüncü Cumhuriyet" kuruldu.

Bu çalkantılı dönemin içinde masonlar her zaman son derece aktif oldular. En büyük hedefleri ise, kiliseyi ve dini inançları zayıflatmak, dini değer ve kuralların toplum üzerindeki etkisini yok etmek, dini eğitimi ortadan kaldırmaktı. Masonluk, **"antiklerikelizm"** (kilise düşmanlığı) olarak bilinen sosyal ve siyasi hareketin karargahı gibi işlev gördü.

The Catholic Encyclopedia, "Grand Orient" olarak bilinen Fransız masonluğunun bu din karşıtı misyonu hakkında önemli bilgiler vermektedir:

Grand Orient'in resmi bülten ve el kitabında bulunan Fransız masonluğunun resmi dökümanları, **Fransız Parlamentosu'na geçmiş Kilise karşıtı tüm kanunların Mason localarına önceden geçirildiğini ve Grand Orient'in yönetimi altında uygulandığını ispatlamaktadır.** Ki burada açıkça ifade edilen amaç, Fransa'daki herşeyi kontrol altına almaktır. 1903 Kongresi'nde resmi konuşmacı olan vekil Massé, 1898 Kongresi'ndeki konuşmasını şöyle anlatıyor:

"Masonluğun en önemli görevi politik ve laik mücadelelere her gün daha fazla müdahale etmektir... **Kilise karşıtı mücadeledeki başarı büyük ölçüde masonluk sayesindedir.** Masonluğun ruhu, programları, yöntemleri galip gelmiştir. **Eğer (Kilise karşıtı) blok kurulduysa, bu masonluk ve localarda öğretilen disiplinin sonucudur...** Eğer işimizi bitirmek istiyorsak, ki henüz bitmemiştir, tetikte olmalıyız ve karşılıklı güvene sahip olmalıyız. Bu iş, yani kiliseye karşı mücadele, biliyorsunuz ki halen sürmektedir. Cumhuriyet, kendisini dini kurumlardan kurtarmalı ve bunun için onları güçlü bir darbeyle süpürmelidir. Yarım yaptırımlar her yerde tehlikelidir, karşımızdakiler tek bir darbeyle ezilmelidir.118

The Catholic Encyclopedia, Fransız masonluğunun dine karşı verdiği savaşı anlatmayı şöyle sürdürmektedir:

Gerçekte 1877'den itibaren Fransa'da uygulamaya konan; eğitimin dinden soyutlanması, özel Hıristiyan okullarına ve hayır derneklerine karşı yaptırımlar, dini kurumların kapatılması, Kilisenin mallarına el konması gibi "kilise karşıtı" tüm Masonik reformlar, sadece Fransa'da değil, **tüm dünyada insan toplumlarının anti-Hıristiyan ve din dışı bir şekilde yeniden organize edilmesi hedefine yöneliktir.** Dolayısıyla Fransız masonluğu, Masonluğun tümünün öncüsü olarak, evrensel bir Masonik Cumhuriyetin kurulacağı bir çağın başlangıcını kutlamak eğilimindedir. Grand Orient'in Büyük Üstadı Senator Delpech, 20 Eylül 1902'deki konuşmasında şöyle demektedir:

"Celileli'nin zaferi 20 yüzyıl sürdü, ama şimdi ölüm zamanı geldi... Masonik Birliğin kurulduğu günden, Celileli efsanesinin üzerine kurulmuş olan Roma Kilisesi'nin erimesi de zaten başlamıştı."119

Söz konusu masonun "Celileli" derken kast ettiği kişi Hz. İsa'dır. Çünkü Hz. İsa, İncil'e göre Filistin'in Celile (Galile) kentinde doğmuştur ve yine İncil'de Hz. İsa'ya

"Celileli İsa" diye seslenildiği bildirilir. Dolayısıyla masonların Kilise nefreti, Hz. İsa'ya ve onun şahsında tüm İlahi dinlere duydukları nefretin bir ifadesidir. 19. yüzyılda inşa ettikleri materyalist, Darwinist ve hümanist kültürle, kendilerince, İlahi dinleri öldürdüklerini ve Hıristiyanlık öncesinde olduğu gibi Avrupa'yı tekrar pagan yaptıklarını düşünmüşlerdir.

Bu sözlerin söylendiği 1902 yılında, Fransa'da çıkarılan bir seri kanun, din karşıtlığını ileri boyutlara götürmüştür. Tam 3000 dini okul kapatılmış, okullarda herhangi bir dini eğitim verilmesi yasaklanmıştır. Pek çok din adamı hapsedilmiş, bazıları ülkeden sürgün edilmiş, dindarlar adeta ikinci sınıf insan uygulaması görmeye başlamıştır. Bu nedenle 1904 yılında Vatikan, Fransa ile olan tüm diplomatik ilişkilerini kesmiş, ama Fransa'nın tavrında bir değişiklik olmamıştır. Ta ki Fransa I. Dünya Savaşı'na girip, Alman orduları karşısında yüz binlerce insanını kaybedip, gururu kırılıp, "maneviyat"ın önemini anlayana dek.

Fransız Devrimi'nden başlayarak 20. yüzyıla kadar süren din karşıtı savaş, *The Catholic Encyclopedia*'nın belirttiği gibi, "önceden mason localarında geçmiş olan kanunların meclise onaylatılması" ile yürümüş, yani temelde Fransız masonluğunun (Grand Orient'in) bir operasyonu olarak devam etmiştir. Bu gerçek, mason kaynaklarından açıkça anlaşılmaktadır. Örneğin Türk masonlarının bir yayınında "Gambetta Birader'in 8 Temmuz 1875 günü Clémente Amitié Locası'nda Yaptığı Konuşmadan" şu alıntı yapılmaktadır:

İrtica hortlağı Fransa'yı tehdit ederken, din doktrinleri ve geri fikirler, modern cemiyetin prensiplerine ve kanunlarına karşı hücuma geçerken, Fran-masonluk gibi çalışkan, ileri görüşlü, hür ve kardeşlik umdelerine bağlı bir teşkilatın sinesinde, Kilisenin hudutsuz iddiaları, gülünç izamları ve adi tecavüzleri ile mücadele etme kuvvet ve tesellisini buluyoruz... Uyanık olmalıyız ve mücadeleye dayanmalıyız. Beşeriyetin nizam ve tekamül idealini teessüs ettirmek gayesiyle, aşılamayacak siperimizi temin edecek dayanışmayı kuralım.120

Dikkat edilirse masonik edebiyat sürekli olarak kendi fikirlerini "ilericilik" olarak göstermekte, dindarları ise "gericilikle" itham etmektedir. Oysa burada yapılan bir kelime oyunudur. Alıntıda "irtica hortlağı" olarak söz edilen kavram, zaten gerçek dindarların da karşı olduğu bir olgudur. Ama masonlar bu ifade ile gerçek ve hak dini hedef almakta, insanları dinden uzaklaştırmaya çalışmaktadırlar. Ayrıca belirtmek gerekir ki, asıl olarak masonluğun savunduğu materyalist-hümanist felsefe, Eski Mısır, Eski Yunan gibi pagan medeniyetlerden miras kalmış oldukça batıl ve "geri" bir düşüncedir.

Dolayısıyla masonların "ilericilik-gericilik" söyleminin hiçbir gerçekçi temeli yoktur. Gerçekte böyle bir temel de olamaz, çünkü masonlar ile dindarlar arasındaki mücadele, her ikisi de tarihin en eski devirlerden bu yana var olan iki fikrin arasındaki mücadelenin bir tekrarından başka bir şey değildir. Bu iki fikirden birincisi, insanın Allah'ın dilemesiyle yaratılmış ve O'na ibadet etmekle sorumlu bir varlık olduğunu beyan eden dindir, ki doğru olan da budur. Diğeri ise, insanın yaratılmadığını, başıboş olduğunu

ve hayatının da bir amacı bulunmadığını öne süren inkarcı düşüncedir. Bu gerçek anlaşıldığında, gericilik-ilericilik gibi yüzeysel kavramların pek bir mana taşımadığı da görülür.

Masonların "ilerleme" kavramını kullanarak gerçekte dini yok etmek istedikleri, *The Catholic Encyclopedia* tarafından şöyle açıklanıyor:

Aşağıdakiler (masonluk tarafından kullanılan) en önemli yöntemler olarak sayılabilir:

Açık bir baskı politikasıyla veya Devlet ve Kilise arasındaki ayrım adı altındaki daha ikiyüzlü sistemi kullanarak, Kilisenin ve **dinin tüm sosyal etkisini yok etmek...** Kiliseyi, tüm gerçek dini, yani **insanüstü bir kaynaktan gelen dini ortadan kaldırıp, bunun yerine "insanlık" gibi soyut kültler yerleştirmek...** Aynı şekilde "dinler arasında ayırım yapmamak" sloganı altında, tüm özel ve kamusal hayatı, en başta da toplumsal yönlendirim ve eğitimi sekülerleştirmek.

Grand Orient (Fransız Büyük Locası) tarafından kast edildiği manasıyla, söz konusu "dinler arasında ayırım yapmamak" kavramı, **anti-Katolik, anti-Hıristiyan, ateist, pozitivist veya agnostiktir.**

(Grand Orient'e göre) çocukların düşünce özgürlüğü ve vicdanı tamamen ve sistematik olarak okulda şekillendirilmeli ve mümkün olduğunca Kilisenin ve din adamlarının hatta kendi ailelerinin bile etkisinden çıkarılmalı, bunun için gerekirse fiziksel ve manevi yaptırımlar kullanılmalıdır. **Grand Orient grubu, bunu, nihai hedefi olan evrensel sosyal cumhuriyetin kurulması...** için asla vazgeçilemez ve yanılmaz bir yol olarak görmektedir.121

Görüldüğü gibi masonluk, "sosyal yaşamın özgürleşmesi" adı altında, toplumun tamamen dinsizleştirilmesine yönelik bir program yürütmüştür ve hala da yürütmektedir. Bunun, her vatandaşın dini inancına saygı duyan, bu inancın özgürce yaşanması için fırsatlar sağlayan demokratik laiklik modeli ile karıştırılmaması gerekir. Söz konusu demokrat laiklik modeli, dindar olan veya olmayan her bireyin veya grubun özgürlüğünü güvence altına almaktadır. Oysa masonluğun amaçladığı "sekülarizasyon", toplumun ve bireylerin zihninden dinin tamamen çıkarılmasını ve bu amaçla dindarlara baskı yapılmasını hedefleyen bir kitlesel beyin yıkama programıdır.

Masonluk içinde bulunduğu her ülkede, o ülkenin kültürüne ve şartlarına uygun biçimde bu programı yürütmeye çalışmıştır.

Bu ülkelerden biri, Almanya'dır.

Almanya'da Din Karşıtı Kampanya: "Kulturkampf"

Bundan 150 yıl önce Avrupa'da Almanya diye bir ülke yoktu. Bugünkü Almanya'nın topraklarında pek çok prenslik hüküm sürüyordu. Bunların en büyüğü ise, bugünkü Almanya'nın doğu kısmını ve Polonya'nın büyük bölümünü kaplayan Prusya idi. Prusya 1860'larda diğer Alman devletçiklerini kendine katmaya başladı ve 1871'de

Birleşik Alman İmparatorluğu'nu kurdu. Bu yeni devletin hakimi ise Prusya Başbakanı ve Almanya Şansölyesi Otto von Bismarck'tı.

Bismarck özellikle dış politika yönünde başarılı bir devlet adamıydı. Ama iç politikada aynı başarıyı gösteremeyecekti. Bunun nedenlerinde biri, "Ulusal Liberaller" olarak bilinen ve aynı Fransa'daki "antiklerikler" gibi din aleyhtarı bir politikayı savunan "aydınlar" zümresiydi. Ulusal Liberaller Almanya'nın birliğinin sağlamlaşması için, halkın diğer tüm aidiyet duygularından kurtarılması gerektiğini düşünüyorlar, buna en büyük engel olarak da nüfusun üçte birini oluşturan Katoliklerin Papa'ya olan bağlılığını gösteriyorlardı. Ulusal Liberaller'in teşvikiyle Bismarck, ülkesindeki Katoliklere karşı bir kampanya başlattı. "Kulturkampf", yani "kültürsavaşı" olarak anılan bu kampanya, **"Almanların zihinlerini kontrol etme mücadelesi"** olarak da tarif ediliyordu.122

Kulturkampf sırasında Almanya'nın özellikle güneyinde yaşayan Katolikler önemli baskılarla karşılaştılar.

1872 yılında çıkarılan bir yasa ile ülkedeki tüm Cizvit rahipleri bir gecede sürüldü ve sahip oldukları kurumlara el kondu. 1873 yılında çıkarılan "Mayıs yasaları" ile, devlet hizmetinde çalışan tüm rahipler işten atıldı, evlilik ve eğitim konularında Kilisenin herhangi bir uygulamada bulunması yasaklandı ve Kiliselerdeki vaazlara sınırlandırmalar getirildi. Bazı başpiskoposlar tutuklandı, tam 1300 kilise rahipsiz kaldı.

Ama tüm bu uygulamalar ülkedeki Katoliklerin yönetime daha fazla tepki duymasına neden olunca, Kulturkampf da yumuşatıldı. Bismarck, kendisini bu kampanyaya sürükleyen "Ulusal Liberaller"in telkinlerini göz ardı ederek Kulturkampf'ı aşama aşama geri çekti ve sonunda da tamamen lağvetti. Tüm bu kampanyanın sonucu, Almanya'daki dindar Katoliklere baskı yapılması ve ülkenin toplumsal huzurunun bozulmasından başka bir şey olmadı. Bugün çoğu tarihçinin kabul ettiği gibi, Kulturkampf, Almanya'nın toplumsal huzurunu parçalayan bir "fiyasko"ydu. Dahası Kulturkampf dalgası, Almanya'dan sonra Avusturya, İsviçre, Belçika, Hollanda gibi ülkelere de sıçradı ve bu ülkelerde de büyük bir toplumsal gerilime neden oldu.

İşin ilginç yanı, Bismarck'ı bu politikaya sürükleyen "aydınlar" zümresinin masonik kimliğiydi. *The Catholic Encyclopedia*, bu konuda şunları yazıyor:

Masonlar kuşkusuz Prusya'nın Almanya'nın lider devleti haline gelmesini sağlayan hareketin ilerlemesini sağladılar, Prusya'yı "dini tutuculuğa", "bağnazlığa" ve "Papa baskısına" karşı "modern evrimin temsilcisi ve koruyucusu" olarak kabul ediyorlardı. Aynı zamanda **Kulturkampf'ı da onlar başlattılar.** Bu çatışmanın en önde gelen ajitatörü, ünlü bir hukuki danışman ve mason olan Büyük Üstad Bluntschli idi. Bluntschli aynı zamanda İsviçre'deki Kulturkampf'ı da kışkırttı... Alman masonları, ulusun tüm yaşamında Masonik prensiplere uygun ve büyük bir etki elde etmek için yorulmak bilmeyen çabalar ortaya koydular, ve böylece daimi ve sessiz bir "Kulturkampf"ı ayakta tuttular. Kullandıkları temel araçlar, halk kütüphaneleri, konferanslar, benzer dernek ve kurumlar üzerindeki etkileri, gerektiğinde yeni kurumların oluşturulması olarak sayılabilir; bu yollarda masonik ruh tüm ulusa yayılmıştır.123

Yani Kulturkampf Bismarck tarafından resmen durdurulmasına rağmen masonlar tarafından fiilen sürdürülmüş, bu amaçla topluma yönelik din karşıtı bir propaganda daimi olarak devam ettirilmiştir. Alman toplumunu dinden uzaklaştırmak için yürütülen bu savaşın en acı meyveleri ise 1920'lerde ortaya çıkmıştır: Alman milletini Hıristiyanlık öncesi pagan kültürüne döndürmeyi hedefleyen Naziler giderek güçlenmiş ve 1933 yılında iktidarı ele geçirmişlerdir. Naziler'in en önemli icraatlarından biri ise, dini otoritelere karşı ikinci bir "Kulturkampf" başlatmak olmuştur. Amerikalı yorumcu Elbridge Colby, "Nazilerin Katolik Kilisesi'ne karşı yeni bir Kulturkampf başlatarak rahipleri hapsettiklerini veya görevden aldıklarını ve 1870'lerdeki ilk Kulturkampf'dan daha da ileri giderek Protestan kiliselerine de baskı yaptıklarını" belirtmektedir.124

Kısacası Alman masonlarının başlattığı "toplumu dinden uzaklaştırma" hareketi, tarihin en kanlı diktatörlüklerinden biri olan Nazi İmparatorluğu'nun yolunu açmış, dünya bu yüzden 55 milyon insanın hayatına mal olan II. Dünya Savaşı'na sürüklenmiştir.

İtalya'da Din Karşıtı Mücadele

Masonluğun din karşıtı faaliyetinin belirgin olduğu bir diğer ülke ise İtalya idi.

İtalya toprakları üzerinde, 1870 yılına dek, çok sayıda küçük devlet vardı. Feodalizm döneminin kalıntıları sayılabilecek olan bu küçük devletlerin en önemlilerinden biri ise, merkezi Roma'da bulunan ve Orta İtalya'nın büyük bölümünü kontrol eden Papa Devleti idi. Fransız masonluğunun bir uzantısı olarak kurulan ve 19. yüzyılın başından itibaren İtalya'da etkin olan masonlar ise, Papa Devleti'ni yıkmak ve İtalya'nın genelinde Kilise otoritesini yok etmek için uğraştılar. *The Roman Catholic Church and the Craft* (Roma Katolik Kilisesi ve Masonluk) adlı kitabın yazarı, üstad mason Alec Mellor'a göre, "**19. yüzyılın ortasından sonra İtalyan siyasetinin bir numaralı faaliyeti olan Papa'yla mücadele, doğrudan localar tarafından yönetildi**".

Masonluk, İtalya'daki din karşıtı mücadelesine kendi kontrolü altında kurulan bir başka gizli dernek aracılığıyla başladı. Derneğin adı "**Karbonari**"ydi.

İlk kez 19. yüzyıl başında Napoli'de faaliyeti duyulan bu derneğin ismi "kömür işçileri"nden geliyordu. Masonların "duvar işçiliği" kavramını kullanmaları ve sembollerle ifade etmeleri gibi, Karbonari derneği de kömür işçiliği kavramını benimsemişti. Ama derneğin bundan daha farklı amaçları vardı kuşkusuz. Dernek üyeleri, önce İtalya'da ardından da Fransa'da siyasi bir program yürütmeyi, Kilise etkisini yok etmeyi, yeni bir yönetim kurmayı ve tüm toplumsal kurumları sekülerleştirmeyi hedefliyordu.

Masonluğun Karbonari ile bağlantısı ise aşikardı. Masonlar Karbonari derneklerine otomatik olarak üye oluyor, hem de derneğe girdikleri anda "üstad" derecesi kazanıyorlardı. (Oysa diğer Karbonari üyelerinin bu dereceye gelmesi uzun bir süreçten sonra mümkün oluyordu.) Nitekim Consalvi ve Pacca adlı iki kardinal, 15 Ağustos

1814'de yayınladıkları Kilise bildirisiyle, Masonluk ve Karbonari'yi birlikte hedef alıp, sosyo-politik karışıklık ve din düşmanlığı organize etmekle suçladı.

Karbonari üyelerinin düzenledikleri siyasi cinayetler ve silahlı ayaklanmalar ise bu suçlamayı haklı çıkaracak nitelikteydi. 25 Haziran 1817'de Macerate bölgesinde çıkan silahlı ayaklanma, Karbonari tarafından örgütlenmişti. Ama Papa Devleti'nin güvenlik güçleri tarafından bastırıldı. Karbonari, 1820'de İspanya'da ve Napoli'de, 1821'de ise Piyemonte'deki Kilise ve düzen karşıtı devrimci ayaklanmaların da organizatörüydü.

Karbonari'nin masonlar tarafından kurulmuş ve masonluk paralelinde faaliyet göstermiş devrimci bir örgüt olduğu, ansiklopedik kaynaklar tarafından dahi kabul edilen bir gerçektir. Örgüt, Fransa'da 1830'daki Temmuz Devrimi'nden sonra zayıflamış ve giderek kaybolmuştur. İtalya'da ise Guiseppe Mazzini adlı bir devrimcinin kurduğu "**Genç İtalya**" örgütü ile birleşmiştir.

Mazzini, uzun yıllar boyu Papa Devleti'ne ve Kiliseye karşı yürüttüğü mücadele ile sonunda İtalyan Birliği'ni kuracak olan yüksek dereceli bir masondur. Ateist olduğu bilinmektedir. Kendisine destek olan diğer iki ünlü masonla, yani Guiseppe Garibaldi ve Count di Cavour'la birlikte, 1870 yılında İtalyan Birliği'ni kurmuş ve Papa Devleti'ni bugünkü Vatikan'ın sınırlarına sıkıştırmıştır. O tarihten sonra da İtalya, Mussolini'nin 1920'lerdeki faşist diktasına zemin hazırlayacak bir "dinden uzaklaşma" sürecine girmiştir.

Kısacası Mazzini, Garibaldi ve Cavour'un, Avrupa'daki din karşıtı mücadelede önemli bir görev üstlenen üç önemli lider olduğunu söyleyebiliriz. Mazzini, sadece siyasi bir lider olarak değil, aynı zamanda bir ideolog olarak da din karşıtı savaşta rol oynamıştır. Ortaya attığı "her ulusa bir devlet" sloganı, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorluğu gibi çok uluslu imparatorlukların yıkılmasına sebebiyet verecek olan azınlık isyanlarının ateşleyicisi olmuştur. Mazzini'nin bu sloganı, insanları "din kardeşliği" düşüncesinden uzaklaştırarak, soy nedeniyle birbirleriyle çatışmaya iten, "**öfkeli soy koruyuculuğu**"na (Fetih Suresi, 26) sürükleyen bir çağrıdır.

Bu çağrının sahiplerinin birer mason, hem de çok üst düzey birer mason olması kuşkusuz anlamlı bir tablodur. *10.000 Famous Freemasons* (10.000 Ünlü Mason) adlı loca yayınında bildirildiğine göre, Mazzini uzun yıllar süren masonik yükselişinin ardından, 1867'de İtalyan Grand Orient Büyük Üstadı seçilmiştir. 1949'da Roma'ya dikilen Mazzini heykelinin açılışında yer alan 3.000 mason da bu büyük üstadlarını minnetle anmıştır. Mazzini'nin sağ kolu olan Garibaldi ise, 33. dereceye 1863'te İtalya Süprem Konseyi'nde ulaşmış, 1864'de ise İtalya Büyük Üstadı seçilmiş bir masondur. Amerika'da da bu büyük üstadın anısına, New York "vadi"sine 542. numarayla bağlı "Garibaldi" adlı bir loca bulunmaktadır.

Rusya'daki Masonik Devrim Girişimleri

Sadece İtalya'daki değil, diğer pek çok Avrupa ülkesindeki din karşıtı devrimci hareketlerde de masonluğun izini bulmak mümkündür. *The Catholic Encyclopedia,* **"Fransa, İtalya, İspanya, Portekiz, Orta ve Güney Amerika'daki devrimci hareketlerde masonik gruplar çok aktif rol oynamıştır. Rusya'da da masonluk ülkeyi kaplayan politik bir komploya dönmüştür"** diye yazmaktadır.125

Özellikle Rusya'daki masonik komplonun gelişimi ilginçtir.

Masonluğun bu ülkeye girişi 18. yüzyılın ikinci yarısında olmuştu. Örgüt özellikle entelektüeller arasında yayıldı. Dıştan yalnızca kültürel bir kulüp gibi görünmesine karşın, localarda Avrupa kaynaklı din ve yönetim aleyhtarı düşünceler gelişiyordu. Bunu ilk fark edenler ise Ortodoks Kilisesi'ni yöneten rahiplerdi. Rahipler, masonların Çar Rejimini yıkmak için komplo düzenlediklerine dair aldıkları istihbaratı, Kilise ile arası oldukça iyi olan Çar Alexander'a ilettiler. Çar bunun üzerine 1822 yılında bir kanun yayınlayarak ülkedeki tüm mason localarının kapatıldığını ve örgütün de yasadışı sayıldığını ilan etti. Ancak masonlar yok olmadılar, yalnızca yeraltına indiler.

Çar Alexander, locaları yasakladıktan üç yıl sonra yakalandığı hastalık nedeniyle öldü. Yerine genç Çar Nicholas geçti. Ancak Nicholas'ın tahta çıkması bir dizi çekişme ve entrika sonucunda gerçekleşmiş ve ülkede de ciddi bir kaos ortamı doğmuştu. Bu ortamı değerlendirmek isteyen ve rejimi yıkmayı hedefleyen "birileri", yeni Çar'a karşı bir darbe planı yaptılar. Ordu içinde çok sayıda yandaşları vardı. Buna güvenerek 14 Aralık 1825 sabahı başkent St. Petersburg'da devrimci askerler ve onları destekleyen bazı siviller Çar'ın sarayına doğru yürüyüşe geçtiler. Devrimciler ile Çar'a bağlı birlikler arasında silahlı çatışma çıktı ve devrimciler yenildi. Bu grup, devrim yapmaya kalktıkları tarihten dolayı "Aralıkçılar" olarak adlandırıldı. Aralıkçılar'ın liderleri tutuklandı ve 5 tanesi asılarak idam edildi.

"Aralıkçılar", masonlardan başkası değildi... Subaylar, entelektüeller ve yazarlardan oluşan bu grubun üyelerinin hepsi, üç yıl önce Çar Alexander tarafından yasaklanmış olan locaların üyeleriydi. Bu devrimci masonlar arasında ünlü yazar Kont Pushkin de yer alıyordu.126

Aralıkçılar'ın girişimi başarısızlıkla sonuçlandı ama masonluk, Çar'ı devirme hedefinden vazgeçmedi. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın ilk çeyreğinde Rusya'da örgütlenen Çarlık aleyhtarı grupların içinde masonluk her zaman büyük rol oynadı. 1917'de gerçekleştirilen Şubat Devrimi'nin lideri olan Alexander Kerensky ve neredeyse tüm yakın destekçileri masondu.127 Kurduğu hükümetin çoğunu da masonlar oluşturmaktaydı.128 Kısa süreli Kerensky Hükümetinin tarihe yaptığı tek "katkı" ise, ülkeyi Lenin'in öncülüğündeki Bolşeviklere teslim etmekten başka bir şey olmadı.

20. Yüzyıl Masonluğu: Sessiz ve Derinden

Dikkat edilirse buraya kadar incelediğimiz Fransa, Almanya, İtalya, Rusya gibi ülkelerdeki masonik faaliyetler, masonluğun amacının bir "düzen değişikliği" olduğunu açıkça göstermektedir. Masonluk, dini kurumların, dini inançların ortadan kaldırıldığı bir "yeni düzen" kurmayı hedeflemiş, bu amaçla da bu ülkelerdeki monarşileri yıkmaya çalışmıştır. Pek çok Avrupa ülkesinde masonluk, din karşıtlarının buluşma yeri olmuş, bu buluşma yeri çok kez darbe, ayaklanma, suikast gibi kararların alındığı merkezlere dönüşmüştür. 1789'daki Büyük Fransız Devrimi'nden 20. yüzyıla kadar uzanan süreç içinde irili ufaklı pek çok devrim, darbe girişimi, ayaklanma, siyasi komplo veya din karşıtı siyasetin ardında masonluğun etkisi vardır.

İngiliz tarihçi Michael Howard'a göre, mason locaları 19. yüzyılın ikinci yarısında çabalarını Avrupa'da kalan iki önemli imparatorluğu, Avusturya-Macaristan ve Rus İmparatorluklarını yıkmak için yoğunlaştırmışlar ve bu amaçlarına I. Dünya Savaşı ile ulaşabilmişlerdir.

Bir diğer deyişle, masonluk "mevcut düzeni yıkmak" hedefine 20. yüzyılın başlarında büyük ölçüde ulaşmıştır.

Dolayısıyla da 20. yüzyıl, artık masonluk için bir "düzen yıkma" yüzyılı olmamıştır. Önünde engel kalmadığını düşünen masonluk, siyasi komplolarla, devrim hazırlıklarıyla, ayaklanma kışkırtmalarıyla uğraşmaktan ziyade, artık kendi felsefesini toplumlara yayma yolunu seçmiştir. Masonluğun, materyalizm, hümanizm ve evrimcilik kavramlarıyla özetlenebilecek felsefesi, bilim, sanat, medya, edebiyat, müzik ve her türlü popüler kültür aracıyla kitlelere yayılmıştır. Masonluk bu propaganda sonucunda, ani bir devrimle değil, uzun vadede İlahi dinleri ortadan kaldırarak tüm insanlığı kendi felsefesi içinde aşama aşama birleştirmek istemektedir.

Amerikalı bir mason, masonluğun bu yöntemini şöyle özetler: **"Masonluk çalışmasını sessiz bir şekilde yürütür. Fakat bu çalışma, okyanusa doğru sessiz bir şekilde vuran derin bir nehrin işleyişi gibidir."**129

ABD'nin Georgia eyaletinin "Büyük Üstad" dereceli masonların biri olan J. W. Taylor ise, aynı konuda şu ilginç yorumu yapmaktadır:

Eski kavramların terk edilmesi ve yerine yenilerinin yerleştirilmesi, her zaman dünyanın ilk olarak dikkatini çeken algılanabilir sebeplerden kaynaklanmaz, daha çok **insanların zihninde uzun yıllardır işlev gören prensiplerin bir toplamıdır.** Ancak son anda uygun şartlar oluşur ve elverişli bir çevre meydana gelir, o zaman gizli olan gerçek hayata aktarılır... böylece her insanı büyük bir ortak hedefe doğru teşvik eder ve büyük hedeflere varmak için tüm ulusları sanki hepsi birer insan gibi hareket ettirir. İşte masonluk kurumunun, dünyadaki insanoğlu üzerindeki etkisi bu prensip üzerinde gerçekleşmektedir. Sessiz ve gizli olarak çalışır, ama çok yönlü ilişkileri sayesinde toplumun her detayına ve boşluğuna sızar; **masonluğun eserlerini görenler bu eserlere karşı hayrete düşerler, ama kaynağının ne olduğunu bilip söyleyemezler**.130

Chicago Büyük Locası'nın yayınladığı *Voice* dergisine göre ise, **"Masonluk sessiz bir şekilde, fakat kesinlikle ve sürekli olarak insan toplumunun harcını inşa**

etmektedir".131 Söz konusu "harç inşası", masonik felsefenin temelleri olan materyalizm, hümanizm ve Darwinizm'in topluma empoze edilmesiyle gerçekleşmektedir.

Masonluğun bu sessiz ve derinden işleyen stratejisinin en büyük özelliği, bu stratejide görev alan masonların, bunu masonluk adına yaptıklarını hemen hiçbir zaman açıklamamalarıdır. Farklı kimliklerle, farklı sıfatlarla, farklı makamlarda görev yapar, ama masonluk aracılığıyla benimsedikleri ortak bir felsefeyi topluma empoze ederler. Türk localarının büyük üstadlarından Halil Mülküs, yıllar önce kendisiyle yapılan bir röportajda, bu gerçeği şöyle açıklamıştır:

Masonluk, masonluk olarak ortaya çıkıp hiçbir şey yapmaz. Masonluk bireyleri yönlendirir, burada yetişen bireyler, zikir talimi üretimine katılan Masonlar dış alemde bulundukları yerlerde, çeşitli seviyelerdeki mesleklerdedirler. Bunlar üniversitelerdedirler, rektördürler, bunlar profesördürler, bunlar devlet adamıdırlar, bakandırlar, doktordurlar, hastane başhekimidirler, avukattırlar, vs. Bulundukları yerlerde bu masonluğun talim ettiği fikirleri yaygın bir biçimde topluma aktarma gayreti içinde olurlar.132

Oysa masonluğun büyük bir ısrarla "talim ettiği ve topluma aktarma gayreti içinde olduğu" bu fikirler, önceki bölümlerde incelediğimiz gibi birer aldatmacadan başka bir şey değildir. Masonluk, Eski Mısır, Eski Yunan gibi çeşitli pagan kültürlerin hurafelerinden kaynak bulan felsefesini, "akıl ve bilim" ambalajı ile süsleyip "talim ettiği ve topluma aktarma gayreti içinde olduğu" sürece, hem kendisini hem de insanlığı aldatmaktadır.

Globalleşme çağında "Global Masonluk"un işlevi budur.

Bu aldanışın sonuçları ise çok acıdır. Masonluğun 18. ve 19. yüzyıl boyunca sürdürdüğü "kitleleri dinsizleştirme" programı, ırkçılık, faşizm, komünizm gibi kan dökücü ideolojilerin doğmasına neden olmuştur. Sosyal Darwinizm'in yayılması, insanları "çatışmak için yaşayan hayvanlara" dönüştürmüş, bunun kanlı sonuçları 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda ortaya çıkmıştır. I. Dünya Savaşı, Darwinist telkinler sonucunda savaşı ve kan dökmeyi "biyolojik bir gereklilik" olarak gören Avrupa liderlerinin eseridir. Bu savaşta 10 milyon insan bir hiç uğruna ölüme gönderilmiştir. Ardından gelen II. Dünya Savaşı, yine masonluğun attığı dinsizlik tohumlarının ürünleri olan faşizm ve komünizm gibi totaliter ideolojilerin eseridir ve tam 55 milyon insanı yok etmiştir. 20. yüzyıl boyunca dünyanın dört bir yanına acı veren savaş, çatışma, zulüm, adaletsizlik, sömürü, açlık, ahlaki dejenerasyon gibi belalar, temelde dinsiz felsefe ve ideolojilerin ürünüdür. (Ayrıntılı bilgi bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in İnsanlığa Getirdiği Belalar*, 2000)

Kısacası masonluğun felsefesi çok acı meyveler vermiştir. Başka türlü olması da düşünülemez, çünkü bu İlahi bir kuraldır. Tarihte, Allah'ın dinini reddederek atalarının dinini, geleneksel hurafelerini tercih eden tüm pagan kavimler, kendilerini helaka

sürüklemişlerdir. Bu paganların çağdaş temsilcisi olan masonluk ise, kendisiyle birlikte tüm dünyayı helaka doğru sürüklemektedir.

Ve işte bu nedenle, insanlığı bu felaketten korumak, Bediüzzaman'ın ifadesiyle "maddiyun ve tabiyyun taununun" (maddecilik ve tabiatçılık hastalığının) telkinlerini kırmak ve bu yolla kitlelerin imanını kurtarmak gerekmektedir.

SONSÖZ

Masonluk son iki yüzyıldır insanların en çok merak ettiği konulardan biri olmuştur. Örgütün kendi içine kapalı, ketum ve mistik atmosferi doğal olarak ilgi çekmiştir. Bu ilgiyle birlikte masonluğa karşı bir antipati de doğmuş, masonlar kendilerini "zararsız bir hayır kurumu" olarak göstermeye çalışırken, bir yandan da örgüt hakkında birtakım gerçek dışı senaryolar içeren fanatik bir "mason aleyhtarlığı" gelişmiştir.

Oysa masonluk gerçeği karşısında yapılması gereken şey, gözü kapalı bir "mason aleyhtarlığı" sergilemek değil, bu örgütün inandığı ve insanlığa empoze ettiği çarpık felsefeyi deşifre etmek ve çürütmektir.

Büyük İslam alimi Bediüzzaman Said Nursi, bu felsefenin deşifre edilmesi ve çürütülmesi görevinin ana hatlarını, tek bir paragrafla şöyle açıklamaktadır:

Materyalist, maddeci felsefesinden çıkan nemrudca bir fikir akımı, ahir zamanda materyalist felsefe aracılığı ile yayılarak kuvvet bulur, Uluhiyeti inkar edecek bir dereceye gelir... 133

Yani ahir zamanda ortaya çıkan materyalist bir fikir akımı Allah'ı inkar etme derecesine gelecektir. Buna karşılık ise, bunun ne kadar büyük ve akılsızca bir aldatmaca olduğu olduğu, Allah'ın Kuran'da bildirdiği iman delillerini gözler önüne sererek anlatılmalıdır.

İşte masonluğa karşı yapılması gereken fikri mücadelenin yolu ve yöntemi budur. Önemli olan, masonluğun felsefesini çürütmek ve yenmektir. Sessiz ve derinden yürütülen bir kitle propagandası ile insanları imandan ve din ahlakından uzaklaştıran, onları materyalist, hümanist ve Darwinist hurafelere sürükleyen örgütün fikri etkisinin yıkılması son derece önemlidir. Fikren yenilen bir felsefenin etkin olamayacağı açıktır. Bunu yaparken de insanlara Allah'ın varlığını, birliğini ve dinin hakikatini en güzel ve en etkili yöntemlerle anlatmak, bilimsel gerçekler ışığında onlara doğru yolu göstermek gerekmektedir.

Aslında bu fikri çalışma, tek başına "masonluğa karşı mücadele" de sayılmaz; çünkü bizzat masonları da kurtarmayı hedeflemektedir. Çünkü onlar da aldatılmış durumdadırlar. Kuran'da inkarcı Ad ve Semud kavmi için bildirilen "**Yaptıklarını şeytan süsleyip-çekici kıldı, böylece onları yoldan alıkoydu. Oysa onlar görebilen**

kimselerdi" (Ankebut Suresi, 38) ayeti, masonların durumuna da işaret etmektedir. Amaç, masonlar da dahil olmak üzere tüm insanlara doğruyu göstermek, onları yanılgılardan kurtarmak olmalıdır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, masonların son iki yüzyıldır kendi felsefelerinin sözde destekçisi olarak gösterdikleri bilim, onların aleyhine dönmüş durumdadır. Materyalist dünya görüşünün dayanağı konumundaki evrim teorisi, özellikle 1970'li yıllardan bu yana büyük bir çöküş içindedir. Fosil kayıtları teorinin iddialarını açıkça yalanlamakta, canlılığın detaylarını inceleyen biyokimya tesadüflerle açıklanamayan muhteşem yaratılış örnekleri ortaya koymakta, genetik karşılaştırmalar birbirinin atası gibi sunulan canlı türlerinin gerçekte farklı türler olduğunu göstermektedir. Bilim evrim teorisinin geçeesizliğini ispatlamıştır ve bu gerçeğin artık evrimciler tarafından gizlenebilir bir yanı da kalmamıştır. Yapılması gereken şey, bilimin ortaya koyduğu gerçekleri de kullanarak, materyalist/hümanist felsefenin geçersizliğini kitlelere anlatmaktır.

Masonluk, yanlış bir fikri uzun bir zaman boyunca ve etkili propaganda yöntemleriyle kitlelere kabul ettirebilmiştir. Doğruyu anlatmak ve kabul ettirmek ise çok daha kolaydır.

Müslümanlar bu görevi üstlendiklerinde, Allah'ın izniyle, **"Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir"** hükmü tecelli edecektir. (Enbiya Suresi, 18)

Ve o zaman, 21. yüzyıl, masonların umdukları gibi "Global Masonluğun" değil, İslam ahlakının yüzyılı olacaktır.

EK BÖLÜM
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok mucizevi bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini artık yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar. Bugün bilimsel gelişmeler, evreni ve tüm canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Evrim teorisinin çöküşünü ve yaratılışın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık

belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." 134

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** 135

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. 136

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. 137

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? 138

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10950'de 1'dir. Ancak matematikte 1050'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılır. Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, Scientific American dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. 139

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve Türlerin Kökeni adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. 140

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. 141

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rasgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. 142

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin

"evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara **"ara-geçiş formu"** adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, Türlerin Kökeni'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. 143

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. 144

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci Biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. 145

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni",** Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. 146

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en

önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. 147

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. 148

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. 149

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. 150

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. 151

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10-950 olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar**. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. 152

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendi deyimleriyle "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği göreceklerdir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak

toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)

… Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah bir başka ayetinde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip

kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa'ya, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayetler şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la - Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetteki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. 153

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının sırrını

öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

NOTLAR

1 *World Book Encyclopedia*, "Crusades", Contributor: Donald E. Queller, Ph.D., Prof. of History, Univ. of Illinois, Urbana-Champaign, World Book Inc., 1998

2 *Geste Francorum, or the Deeds of the Franks and the Other Pilgrims to Jerusalem*, trans. Rosalind Hill, London, 1962, s. 91

3 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Pinceton & London, 1921, s. 261

4 August C. Krey, *The First Crusade: The Accounts of Eye-Witnesses and Participants*, Pinceton & London, 1921, s. 262

5 Michael Baigent, Richard Leigh, *The Temple and the Lodge*, London, Corgi Books, 1990, s. 78-81.

6 Masonluk hakkındaki bu tez için bkz. John J. Robinson, *Born in Blood: The Lost Secrets of Freemasonry*, New York, M. Evans & Company, 1989

7 Ender Arkun, Masonların Düşünce Evrimine Katkısına Kısa Bir Bakış, *Mimar Sinan*, 1990, Sayı 77, s. 68

8 Teoman Bıyıkoğlu, Tampliyeler ve Hürmasonlar, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 11

9 Teoman Bıyıkoğlu, Tampliyeler ve Hürmasonlar, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 9

10 Teoman Bıyıkoğlu, Tampliyeler ve Hürmasonlar, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 19

11 Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, 1997, s. 37

12 G. Delafore, The Templar Tradition in the Age of Aquarius; Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 37

13 C. Wilson, The Excavation of Jerusalem, Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 38

14 Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?*, İstanbul, 1992, s. 298-299

15 Gougenot des Mousseaux in *Le Juif, Judaïsme et la Judaïsation des Peuples Chrétiens*, ss. 499 ,2. Baskı, 1886

16 Gougenot des Mousseaux in *Le Juif, Judaïsme et la Judaïsation des Peuples Chrétiens*, s.21, quoting Theodore Reinach, *Histoire des Israélites*, s. 221, ve Salomon Reinach, *Orpheus*, s. 299.

17 Fabre d'Olivet, *La Langue Hébraïque*, 1815, s. 28

18 *Mason Dergisi* , sayı: 48-49, s. 67

19 Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, London, 1997, s. 131
20 Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, London, 1997, s. 131
21 Richard Rives, *Too Long in the Sun*, Partakers Pub., 1996, s. 130-31
22 Murat Özgen Ayfer, *Masonluk Nedir ve Nasıldır?*, İstanbul, 1992, s. 298-299
23 Nesta Webster, *Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements*, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924
24 Nesta Webster, *Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements*, Boswell Publishing Co., Ltd., London, 1924; Theodore Reinach, *Histoire des Israélites*, s. 221, Salomon Reinach, *Orpheus*, s. 299
25 Lance S. Owens, *Joseph Smith and Kabbalah: The Occult Connection,Dialogue: A Journal of Mormon Thought*, Vol. 27, No. 3, Fall 1994, s. 117-194
26 Lance S. Owens, *Joseph Smith and lah: The Occult Connection,Dialogue: A Journal of Mormon Thought*, Vol. 27, No. 3, Fall 1994, s. 117-194
27 Eliphas Lévi, *Histoire de la Magie*, p. 273; Nesta Webster, *Ancient Secret Tradition, Secret Societies And Subversive Movements*, Boswell Publishing Co. Ltd., London, 1924
28 Umberto Eco, *Foucault Sarkacı*, Çev. Şadan Karadeniz, 2.b., İstanbul: Can Yayınları, s. 428
29 Encarta® World English Dictionary © 1999 Microsoft Corporatio,. Developed for Microsoft by Bloomsbury Publishing Plc.
30 Lamont, The Philosophy of Humanism 1977, s. 116
31 http://www.humanist.net/documents/manifesto1.html
32 Henry Margenau, Roy Abraham Vargesse, *Cosmos, Bios, Theos. La Salle IL*, Open Court Publishing, 1992, s. 241
33 http://www.humanist.net/documents/manifesto2.html
34 Malachi Martin, *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West*, New York, Simon & Schuster, 1990, s. 519-520
35 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 520
36 Malachi Martin, *The Keys of This Blood*, s. 520
37 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş V, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 73
38 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VI, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 79

39 *Mimar Sinan,* 1989, Sayı 72, s. 45
40 *Selamet Mahfilinde Üç Konferans*, s. 51
41 Manly P. Hall, *The Lost Keys of Freemasonry*, Philosophical Research Society; 1996, s. 54-55
42 J. D. Buck, *Mystic Masonry*, Kessinger Publishing Company, Eylül 1990, s. 216
43 "Masonluk İddia Edildiği Gibi Gizli Bir Teşekkül müdür?", Mim Kemal Öke, *Türk Mason Dergisi*, Sayı 15, Temmuz 1954
44 Franz Simecek, *Türkiye Fikir ve Kültür Derneği E. ve K. S. R. Sonuncu ve 33. Derecesi Türkiye Yüksek Şurası, 24. Konferans*, İstanbul, 1973, s. 46
45 http://www.mason.org.tr/uzerine.html
46 Dr. Selami Işındağ, *Üçüncü Derece Ritüelinin İncelenmesi*, Mason Derneği Yayınları:4, İstanbul, 1978, s. 15
47 Harun Yahya, *Komünizm Pusuda*,Vural Yayıncılık, İstanbul, Nisan 2001, s. 25
48 Moiz Berker, Gerçek Masonluk, *Mimar Sinan*, 1990, Sayı 77, s. 23
49 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş IV, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 62
50 Dr. Selami Işındağ, Masonlukta Dinlere Benzemeyen Yanlar, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 145-146
51 Dr. Selami Işındağ, "Olumlu Bilim-Aklın Engelleri ve Masonluk", *Mason Dergisi*, yıl 24, sayı 25-26 (Aralık 76-Mart 77)
52 İbrahim Baytekin, *Ayna*, Ocak 1999, No: 19, s. 4
53 Dr. Selami Işındağ, Masonluk Üstüne, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 32
54 Christopher Knight, Robert Lomas, *The Hiram Key*, Arrow Books, London, 1997, s. 131
55 Dr. Selami Işındağ, Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 274-275
56 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VII Masonlukta Yorumlama Vardır Ama Putlaştırma Yoktur, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 120
57 Celil Layıktez, Masonik Sır, Ketumiyet Nedir? Ne Değildir?, *Mimar Sinan*, 1992, Sayı 84, s. 27-29
58 Dr. Cahit Bergil, Masonluğun Lejander Devri, *Mimar Sinan*, 1992, Sayı 84, s. 75
59 Oktay Gök, Eski Mısırda Tekris, *Mimar Sinan*, 1995, Sayı 95, s. 62-63

60 Dr. Cahit Bergil, Masonluğun Lejander Devri, *Mimar Sinan*, 1992, Sayı 84, s. 74

61 Reşit Ata, Çile: Tefekkür Hücresi, *Mimar Sinan*, 1984, Sayı 53, s. 61

62 Rasim Adasal, Masonluğun Sosyal Kaynakları ve Amaçları, *Mimar Sinan*, Aralık 1968, Sayı 8, s. 26

63 Robert Hieronimus, *America's Secret Destiny: Spiritual Vision and the Founding of a Nation*, Vermont, Destiny Books, 1989, s. 84

64 Koparal Çerman, Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 34

65 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London, Rider, 1989, s. 8

66 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London, Rider, 1989, s. 9

67 Koparal Çerman, Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 38

68 Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 188

69 Christopher Knight ve Robert Lomas, *The Hiram Key*, s. 188

70 Orhan Tanrıkulu, Kadının Mason Toplumundaki Yeri, *Mimar Sinan*, 1987, Sayı 63, s. 46

71 Koparal Çerman, Ritüellerimizdeki Allegori ve Semboller, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 106, s. 39

72 Reşit Ata, Bir Fantezi: Mitoloji'den Masonluğa, *Mimar Sinan*, 1980, Sayı 38, s. 59

73 Albert Pike, *Morals and Dogma*, Kessinger Publishing Company, Ekim 1992, s. 839

74 Michael Howard, *The Occult Conspiracy: The Secret History of Mystics, Templars, Masons and Occult Societies*, 1.b., London, Rider, 1989, s. 2-3

75 Önceki Büyük Üstad Enver Necdet Egeran, *Gerçek Yüzüyle Masonluk*, Başnur Matbaası, Ankara, 1972, s. 8-9

76 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 189

77 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 190

78 Dr. Selami Işındağ, Panteizm-Kamutanrıcılık Felsefesi, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 189-190

79 Hasan Erman, Masonlukta Ölüm Sonrası, *Mimar Sinan*, 1977, Sayı 24, s. 57
80 Dr. Selami Işındağ, Masonluğun Kendine Özgü Bir Felsefesi Var Mıdır, Yok Mudur?, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 97
81 Wilder Penfield, Aklın Esrarı: İnsan Beyni ve Bilinç Üzerine Kritik Bir İnceleme/ *The Mystery of the Mind: A Critical Study of Consciousness and the Human Brain,* Princeton, New Jersey, Princeton University Press, 1975, s. 123
82 Roger Penrose, *The Emperor's New Mind*, Penguin Books, 1989, s. 24-25
83 Roger Penrose, *The Emperor's New Mind*, Penguin Books, 1989, s.580
84 Onur Ayangil, Yeni Gnose, *Mimar Sinan*, 1977, Sayı 25, s. 20
85 Enis Ecer, Gerçeğin Yolu, *Mimar Sinan*, 1979, Sayı 30, s. 29
86 Faruk Erengül, Evrende Zeka, *Mimar Sinan*, 1982, Sayı 46, s. 27
87 Albert Arditti, Hürriyet-Disiplin-Dinamizm-Statizm, *Mimar Sinan*, 1974, Sayı 15, s. 23
88 Naki Cevad Akkerman, Bilimsel Açıdan Dayanşma Kavramı ve Evrimi Üzerine Düşünceler II, *Mimar Sinan*, 1976, Sayı 20, s. 49
89 *Mason Dergisi*, sayı 48-49, s. 67
90 *Mason Dergisi*, sayı 48-49, s. 67
91 Dr. Selami Işındağ, Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 274-275
92 Dr. Selami Işındağ, Kuruluşundan Bugüne Masonluk ve Bizler, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 274-275
93 Pocock, in; Edmund Burke, *Reflections on the Revolution in France*, ed. J. G. A. Pocock, Indianapolis: Hackett Publishing Company, 1987, pp. 33-38
94 Desmond King-Hele, *Doctor of Revolution: The Life and Times of Erasmus Darwin*, Faber & Faber, London, 1977, s. 361
95 Henry Morris, *The Long War Against God*,
s. 178
96 William R. Denslow, *10,000 Famous Freemasons*, vol. I. Macoy Publishing & Macoy Supply Co., Inc. Ricmond, Virginia, 1957,
s. 285
97 William R. Denslow, *10,000 Famous Freemasons*, vol. I. Macoy Publishing & Macoy Supply Co., Inc. Ricmond, Virginia, 1957,
s. 285
98 Henry Morris, *The Long War Against God*, s. 198. 1776 yılında Almanya, Bavyera'da kurulan "İllüminati" (İllümineler) adlı örgüt, bir tür

mason locasıydı. Locanın Yahudi asıllı kurucusu Adam Weishaupt, örgütün amaçlarını şu şekilde sıralamıştı: 1- Bütün monarşilerin ve düzenli hükümetlerin feshedilmesi, 2- Şahsi mülkiyet ve verasetin feshedilmesi, 3- Aile hayatı ve evlilik kurumunun feshedilmesi ve çocuklar için komünal bir eğitim sisteminin kurulması, 4- Bütün dinlerin feshedilmesi. (bkz. Eustace Mullins, *The World Order: Our Secret Rulers*, s. 5; Lewis Spence, *The Encyclopedia of the Occult*, s. 223)

99 Henry Morris, *The Long War Against God*, Master Books, April 2000, s. 198

100 C. L. "Mason Aleyhtarlığı", *Mimar Sinan*, yıl 4, sayı 13, 1973, s. 87-88

101 Henry Morris, *The Long War Against God*, s. 60

102 Huxley'in masonluğu için bkz. (Albert G. Mackey. "Charles Darwin and Freemasonry". An Encyclopedia of Freemasonry New York: The Masonic History Company, 1921, Vol. III.) Royal Society ya da uzun adıyla The Royal Society of London for The Improvement of Natural Knowledge (Doğasal Bilginin Geliştirilmesi İçin Londra Kraliyet Derneği) 1662 yılında kuruldu. Kurumun bütün üyeleri istisnasız masonlardan oluşuyordu bkz. John J. Robinson, *Born in Blood*, s. 285

103 Royal Society'nin Darwinizm'e verdiği destek hakkında bkz. Henry Morris, *The Long War Against God*, s. 156-57

104 Anton Pannekoek, *Marxsizm And Darwinism*, Translated by Nathan Weiser. Transcribed for the Internet by Jon Muller, Chicago, Charles H. Kerr & Company Co-operative Copyright, 1912 by Charles H. Kerr & Company (http://www.marxists.org/archive/pannekoe/index.htm)

105 Dr. Selami Işındağ, "Bilginin Gelişmesinde Engeller ve Masonluk", *Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası, 1962 Yılı Bülteni*, İstanbul, 1962. s. 44

106 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, s. 130.

107 Dr. Selami Işındağ, *Evrim Yolu*, İstanbul 1979, s. 141

108 P. M. Giovanni, *Türkiye Fikir ve Kültür Derneği E. ve K. S. R. Sonuncu ve 33. Derecesi Türkiye Yüksek Şurası, 24. Konferans*, İstanbul, 1973, s. 107

109 Dr. Selami Işındağ, Sezerman Kardeş VI, *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 78

110 Dr. Selami Işındağ, "Masonluk Öğretileri", *Masonluktan Esinlenmeler*, İstanbul 1977, s. 137

111 Tanju Koray, *Mimar Sinan*, 1992, No: 85, s. 46

112 Tanju Koray, *Mimar Sinan*, 1992, No: 85, s. 49
113 Neşet Sirman, Masonluğun İlk Devirleri, *Mimar Sinan*, 1997, Sayı 104, s. 41
114 Naki Cevad Akkerman, Politika ve Masonluk, *Mimar Sinan*, Eylül 1968, Sayı 7, s. 66-67
115 http://www.thefreemason.com/mri/docs /general/the_hell_fire_club.htm, (metnin Türkçe tercümesi, http://www.fortunecity.com/meltingpot/sanjacinto/708/hell. html adresindeki Türkçe siteden alınmıştır.)
116 Aydınlanma ve Fransız Devrimi ile masonluk arasındaki bağlantılar için bkz. Harun Yahya, *Yeni Masonik Düzen*, s. 203-215
117 Michael Howard, *The Occult Conspiracy*, s. 69.
118 Compterendu Gr. Or., 1903, Nourrisson, "Les Jacobins", 266-271; *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
119 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
120 "Nur Safa Tekyeliban, "Taassuba Karşı Mücadele: Gambetta Birader'in 8 Temmuz 1875 günü Clémente Amitié Locası'nda Yaptığı Konuşmadan", *Doğuş Kolu Yıllığı: Ankara Doğuş Mahfili Çalışmaları, 1962*, Kardeş Matbaası, Ankara, 1963, s. 19
121 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
122 Louis L. Synder and Ida Mae Brown, *Bismarck and German Unification*, New York, 1966, 90-91
123 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
124 Elbridge Colby, "*In Hitler's Shadow: The Myth of Nazism's Conservative Roots", In Bad Faith?*: Politics and Religion at Harvard, 13 Ekim 1999
125 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
126 Michael Howard, *The Occult Conspiracy*, s. 105
127 Stephen Knight, *The Brotherhood: The Explosive Expose of the Secret World of the Freemasons,* HarperCollins, 1985, sf.33
128 Daniel Ligou, *Dictionnaire de la Franc-Maçonnerie*, sf.1064
129 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/

130 *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
131 *Voice*, Chr. 1889, II, 257 sq.; *The Catholic Encyclopedia*, "Masonry (Freemasonry)", New Advent, http://www.newadvent.org/cathen/
132 "Masonluk Gücünü Yitiriyor mu?", *Nokta*, 13 Ekim 1985, sayı 40, s. 30
133 Bediüzzaman Said Nursi, *Mektubat*, s.56
134 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2
135 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
136 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
137 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7
138 Jeffrey Bada, *Earth*, Şubat 1998, s. 40
139 Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth, Scientific American*, c. 271, Ekim 1994, s. 78
140 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
141 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184
142 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
143 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
144 Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133
145 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
146 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 75-94; Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389
147 J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992
148 Alan Walker, Science, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D.

Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272

149 *Time*, Kasım 1996

150 S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30

151 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19

152 Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak 1997, s. 28

153 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43

DARWINIZMIN INSANLIGA GETIRDIGI BELALAR

1. Bölüm

Darwinizm'in Kisa Tarihi

Darwinizm'in dünyaya getirdiği acılara ve belalara geçmeden önce kısaca tarihine bakalım. Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, sağlam bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir.

Mezopotamya'da putperest dinlerin hakimiyetinin bulunduğu bir dönemde, canlılığın ve evrenin kökeni hakkında birçok batıl inanç ve efsane yaygındı; bunlardan biri de "evrim" inancıydı. Sümerler'den kalan Enuma-İliş adlı yazıtta anlatıldığına göre, ilk başta bir su karmaşası vardı ve bu su karmaşasının içerisinden birdenbire Lahau ve Lahamu adlı tanrılar ortaya çıkmıştı. Bu batıl inanışa göre, ibadet edilen bu putlar ilk önce kendi kendilerini var etmişler, daha sonra da evrimleşerek diğer maddeleri ve canlıları oluşturmuşlardı. Yani Sümer efsanelerine göre canlılık, cansız su kaosundan birdenbire oluşmuş ve evrimleşerek gelişmişti.

Görüldüğü gibi bu inanış, evrim teorisinin, "canlıların cansız maddelerden oluştuğu ve evrimleştiği" iddiasıyla çok büyük bir uyum göstermektedir. Buradan da anlıyoruz ki, evrim fikri Darwin'e değil, ilk olarak Sümer putperestlerine aittir.

Evrim efsanesi, daha sonra bir başka putperest medeniyet olan Eski Yunan'da hayat sahası buldu. Eski Yunan'ın materyalist filozofları, maddeyi yegane varlık sayıyorlardı. Sümerler'den miras kalan evrim efsanesine ise, canlıların nasıl oluştuğunu açıklamak niyetiyle başvurdular. Böylece materyalist felsefe ve evrim efsanesi, Eski Yunan'da birleşti. Oradan da Roma kültürüne taşındı.

Putperest kültürlere ait birer efsane olan bu iki kavram,gündemine 18. yüzyılda yeniden girdi. Eski Yunan kaynaklarını inceleyen bazı Avrupalı düşünürler, materyalizmi benimsediler. Bu düşünürlerin ortak yönü, din aleyhtarı olmalarıydı.

Bu atmosfer içinde evrim teorisini ilk kez detaylı olarak ele alan kişi, Fransız biyolog Jean Baptiste Lamarck oldu. Lamarck, geçersizliği sonradan anlaşılacak olan teorisinde, tüm canlıların yaşamları boyunca ufak değişimlerle birbirlerinden evrimleştiklerini öne sürmüştü. Lamarck'ın iddiasını biraz daha farklı bir biçimde tekrarlayan kişi ise, Charles Darwin'di.

Darwin, teorisini 1859'da İngiltere'de yayınladığı *Türlerin Kökeni* adlı kitabında ortaya koydu. Kitabında, eski Sümer'den beri gelen evrim efsanesini detaylandırmıştı. Tüm canlı türlerinin, suyun içinden tesadüfen doğan ortak bir atadan geldiklerini ve yine tesadüfen gerçekleşen küçük değişimlerle birbirlerinden farklılaştıklarını iddia ediyordu.

Darwin'in bu iddiası dönemin bilim adamları arasında yaygın bir kabul görmedi. Özellikle fosil bilimciler, Darwin'in iddiasının bir hayal ürününden başka bir şey olmadığının farkındaydı. Ancak buna rağmen Darwin'in teorisi farklı çevreler içinde giderek daha fazla destek buldu. Çünkü Darwin bu teoriyle birlikte, 19. yüzyılın hakim güçlerine bulunmaz bir temel sağlamış oluyordu.

Darwinizm'in Kabul Görmesinin Nedeni İdeolojiktir

Darwin'in, *Türlerin Kökeni* isimli kitabını yayınladığı ve evrim teorisini ortaya attığı dönemde bilim son derece geriydi. Örneğin, bugün son derece kompleks bir sisteme sahip olduğu bilinen hücre, o dönemde kullanılan ilkel mikroskoplarda sadece bir leke olarak görülüyordu. Dolayısıyla Darwin, canlılığın cansız maddelerden tesadüfler sonucunda oluştuğunu iddia etmekte bir sakınca görmemişti.

Aynı şekilde o dönemde fosil kayıtları son derece yetersiz olduğu için geçmişte canlıların küçük değişimlerle birbirlerinden türediğini iddia edebilmişti. Oysa bugün kesin olarak anlaşılmıştır ki fosil kayıtları, -biraz önce de belirttiğimiz gibi- Darwin'in canlıların birbirlerinden türeyerek meydana geldikleri iddiasını destekleyecek tek bir delil dahi sunmamaktadır. Yakın bir zamana kadar evrimciler, karşılarına çıkan bu çıkmazı "ileride bir gün bulunur" temennileriyle geçiştirmeye çalıştılar. Ancak günümüzde, artık bu açıklamanın da ardına sığınamaz duruma geldiler. (Detaylı bilgi için bakınız. Evrim Aldatmacası bölümü)

Ne var ki, Darwinistler'in evrim teorisine bağlılıklarında bir değişiklik olmadı. Darwinizm taraftarları, Darwinizm'e olan sadakatlerini 150 yıldır birbirlerine miras gibi aktararak günümüze kadar geldiler.

Peki Darwinizm'in, bilimsel olarak geçersizliği açıkça ortada olmasına rağmen, ortaya atıldığı günden bu yana birtakım çevrelerce benimsenmesinin ve yoğun olarak propagandasının yapılmasının nedeni nedir?

Darwin'in teorisinin en belirgin özelliği, bir Yaratıcı'nın varlığını inkar etmesidir. Evrim teorisine göre, canlılık cansız maddelerden, tesadüfler sonucunda, kendi kendine oluşmuştur. Darwinizm'in bu iddiası, başta materyalist felsefe olmak üzere tüm ateist felsefelere sahte bir bilimsel destek sağlamaktadır. Çünkü 19. yüzyıla kadar bilim adamlarının büyük bir çoğunluğu, bilimi Allah'ın yarattıklarını öğrenmenin ve keşfetmenin bir yöntemi olarak görüyordu. Bu gerçeğe olan inancın yaygın olması nedeniyle, materyalist ve ateist felsefeler gelişmek için kendilerine uygun bir ortam bulamıyorlardı. Ancak evrim teorisinin, Yaratıcı'nın varlığını inkar ederek, ateist ve materyalist inanca göstermelik bilimsel bir destek oluşturması, onlar için bulunmaz bir fırsat oldu. Bu nedenle, Darwinizm'i hemen benimsediler ve her biri bu teoriyi kendi ideolojisine uyguladı.

Darwinizm'in Allah'ın varlığını inkar etmesinin yanında, 19. yüzyılın materyalist ideolojilerine destek çıkan bir iddiası daha vardı: "Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar."

Darwinizm'in dünyaya acılar ve belalar getiren ideolojilerle işbirliği işte bu noktada açıkça karşımıza çıkmaktadır.

Sosyal Darwinizm: "Orman Kanunlarının İnsan Davranışlarına Uyarlanması Bilimi"

Evrim teorisinin en önemli iddialarından biri, canlıların gelişimini doğada var olan "yaşam mücadelesi"ne dayandırmasıydı. Darwin'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güçsüzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. Türlerin Kökeni kitabına koyduğu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: *Türlerin Kökeni* kitabına koyduğu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla"*.

Darwin'in bu konudaki ilham kaynağı ise, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme)* adlı kitabıydı. Bu kitap insan ırkını oldukça karanlık bir geleceğin beklediğine işaret ediyordu. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Her yirmi beş yılda sayıları iki katına çıkıyordu. Ancak besin kaynakları hiçbir şekilde bu hızla çoğalmıyordu. Bu durumda insan nesli sürekli olarak bir açlık tehlikesi ile karşı karşıyaydı. Nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler ise savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

Darwin, doğadaki yaşam mücadelesi fikrini Malthus'tan aldığını kendi ifadesiyle şöyle açıklar:

> Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.[2]

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entelektüelleri Malthus'un fikirlerini destekliyordu. "Nazilerin Bilimsel Arka Planı" isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

> 19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını arttırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: "Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs...[3]

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı.

Darwin, Malthus'tan etkilenerek bu görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Darwin'in bu iddiası, tüm bitkileri, hayvanları ve insanları içine alıyordu. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu özellikle vurguluyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kıstasları hedef almış oluyordu.

Bu nedenle Darwin'in teorisi, duyulur hale geldiği andan itibaren önce İngiltere'deki sonra da tüm Batı'daki kurulu düzenin desteğini arkasında buldu. Kurdukları siyasi ve sosyal düzeni "bilimsel" yönden meşru hale getiren bir teoriyle karşılaşan emperyalistler, kapitalistler ve tüm diğer materyalistler, bu teoriyi sahiplenmekte gecikmediler. Evrim teorisi kısa zamanda, sosyolojiden tarihe, psikolojiden siyasete kadar insan toplumlarını ilgilendiren her alanda tek kriter haline getirildi. Her alanda temel fikir "yaşam mücadelesi" ve "güçlü olan kazanır" sloganıydı ve siyasi partiler, uluslar, yönetimler, ticari şirketler, fertler artık bu sloganlar ışığında yaşamaya başladılar. Topluma hakim olan ideolojiler Darwinizm'i benimsediği için, eğitimden sanata, siyasetten

tarihe kadar her alanda üstü kapalı Darwinizm propagandası yapılmaya başlandı. Her konu Darwinizm'le ilişkilendirilmeye ve Darwinist bakış açısı ile açıklanmaya çalışıldı. Bunun sonucunda insanlar Darwinizm'i bilmese bile, Darwinizm'in öngördüğü hayatı yaşayan toplum modelleri oluşmaya başladı.

Darwin'in kendisi de, evrime dayalı görüşlerinin ahlaki anlayışlara ve sosyal bilimlere uygulanmasını onaylıyordu. 1869'da H. Thiel'e yazdığı bir mektupta Darwin şöyle diyordu:

> **Türlerin değişimiyle ilgili bakış açıma benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın.** Önceleri, kendi görüşlerimin bu kadar farklı ve önemli konulara uyarlanabileceği bana pek gerçekleşebilir gibi gelmemişti.[4]

Doğadaki çatışmanın insanın da doğasında olduğunun kabul edilmesiyle, ırkçılık, faşizm, komünizm, emperyalizm adına yapılan çatışmalar, güçlü milletlerin zayıf gördükleri milletleri ezerek yok etmeye çalışmaları artık bilimsellik kisvesine bürünmüş oluyordu. Barbarca katliamlar yapanlar, insanlara hayvan gibi davrananlar, milletleri birbirlerine düşürenler, ırklarından dolayı insanları hakir görenler, haksız rekabetle küçük işletmeleri kapattıranlar, fakirlere yardım eli uzatmayanlar artık kınanmayacak veya engellenemeyecekti. Çünkü onlar bunu "bilimsel" bir doğa kanununa uyarak yapıyorlardı.

Bu yeni bilimsel açıklamanın adı ise **"Sosyal Darwinizm"** olarak belirlendi.

Günümüzdeki evrimci bilim adamlarının en tanınmışlarından biri olan Amerikalı paleontolog Stephen Jay Gould, bu gerçeği aşağıdaki sözleriyle kabul eder:

> 1859 yılında Türlerin Kökeni'nin yayımlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıf mücadelesi ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yürütülmeye başlandı.[5]

Burada dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta bulunmaktadır: İnsanlık tarihinin her döneminde savaşlar, barbarlık, acımasızlık, ırkçılık, çatışmalar yaşanmıştır. Ancak insanlara her zaman için bu fiilerin yanlış olduğunu öğreten ve onları barışa, adalete ve huzura davet eden İlahi bir din olmuştur. İnsanlar bu İlahi dinin varlığını bildikleri için, şiddet uyguladıklarında, en azından bunun yanlış olduğunu kavrayabilecekleri bir kıstasa sahiptirler. Ancak 19. yüzyıldan itibaren Darwinizm, her türlü çıkar mücadelesini ve adaletsizliği bilim kisvesi altında meşru göstermiş, tüm bunların insanın doğasında olduğunu, insanın atalarından kalan vahşi ve saldırgan dürtüler taşıdığını, hayvanlar arasında nasıl en güçlü ve en saldırgan olan hayatta kalmayı başarıyorsa, aynı kanunların insanlar için de geçerli olduğunu söylemiştir. Bu düşüncenin benimsenmesiyle, savaşlar, acılar ve katliamlar dünyanın çok büyük bir bölümünü etkisi altına almıştır. Darwinizm, dünyaya acı, kan ve baskı getiren tüm hareketleri desteklemiş, teşvik etmiş, makul ve meşru göstermiş ve bu uygulamaların tümüne hak vermiştir. Bu sözde bilimsel destek neticesinde tüm bu tehlikeli ideolojiler katlanarak güçlenmişler ve 20. yüzyıla "acılar çağı" damgasını vurmuşlardır.

Tarih profesörü Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner* isimli kitabında günümüzde dünyanın ahlaki çöküntüsünün bilimsel, sosyolojik ve kültürel sebeplerinin değerlendirmesini yapmaktadır. Barzun'un kitabında yer alan şu yorumlar, Darwinizm'in dünya üzerindeki etkisi açısından dikkat çekicidir:

> …1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabeti isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı… Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (Sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.[6]

19. yüzyılda Darwin canlılığın yaratılmadığı, tesadüfen oluştuğu ve insanın hayvanlarla ortak bir atadan tesadüfler sonucunda meydana gelmiş olan en gelişmiş organizma olduğu iddiasını ortaya attığında, belki çoğu kimse bu iddianın sonuçlarını tahmin edememişti. Ancak 20. yüzyılda bu iddianın sonucu çok acı tecrübelerle yaşandı. İnsanları gelişmiş bir hayvan gibi görenler, zayıf olanların üzerine basarak yükselmekten, hasta ve zayıf olanları bir şekilde yok etmekten, farklı ve aşağı gördükleri ırkları ortadan kaldırmak için katliamlar yapmaktan hiç çekinmediler. Çünkü bilim maskesi takmış teorileri, onlara bunun "doğanın bir kanunu" olduğunu söylüyordu.

İşte Darwinizm'in dünyaya getirdiği belalar bu şekilde başladı ve hızlanarak tüm dünyaya yayıldı. Oysa 19. yüzyılda materyalizmin ve ateizmin, Darwin'den aldıkları destekle güçlenmesine kadar, insanların büyük bir çoğunluğu tüm canlıları Allah'ın yarattığına ve insanın diğer canlılardan farklı olarak Allah'ın yarattığı bir ruha sahip olduğuna inanıyorlardı. Hangi ırktan, hangi milletten olurlarsa olsunlar, insanlar Allah'ın yarattığı birer kul olarak görülüyordu. Darwinizm'in getirdiği ve güçlendirdiği dinsizlik ise, rekabetçi ve acımasız bir dünya görüşünün, ahlaka önem vermeyen, kendisini ve insanları gelişmiş hayvanlar olarak gören kitlelerin oluşmasına neden oldu. Allah'a karşı sorumlu olduklarını reddeden insanlar, her türlü bencilliğin meşru görüldüğü bir kültür meydana getirdiler. Bu kültürün içinden pek çok "izm" doğdu ve bunlar insanlığa gerçek anlamda birer "bela" oldu.

İlerleyen sayfalarda, Darwinizm'in meşruiyet kazandırdığı söz konusu ideolojileri, bu ideolojilerin Darwinizm ile olan yakın ilgilerini ve bu birlikteliğin dünyada nelere malolduğunu inceleyeceğiz.

2. BÖLÜM
DARWİN'İN IRKÇILIĞI VE SÖMÜRGECİLİK

Darwin'in yakın arkadaşı olan Prof. Adam Sedgwick, evrim teorisinin gelecekte sebep olabileceği tehlikeleri görebilen kişilerden biriydi. *Türlerin Kökeni*'ni okuduğunda, **"Bu kitap toplum tarafından genel bir kabul gördüğü takdirde dünyada daha önce hiç görülmemiş şekilde insan ırklarında bir soykırım yaşanacaktır"** demişti.[7] Gerçekten de zaman, Sedgwick'in endişelenmekte haklı olduğunu gösterdi. 20. yüzyıl, insanların sırf ırkları veya etnik kökenleri nedeniyle soykırımlara uğratıldığı kara bir çağ olarak tarihe geçti.

Elbette etnik ayrımcılık ve buna dayalı olarak yapılan soykırımlar, Darwin'den çok önce de insanlık tarihinde vardı. **Ancak Darwinizm bu ayrımcılığa sahte bir bilimsel saygınlık ve sahte bir haklılık kazandırdı.**

"Kayırılmış Irkların Korunması…"

Günümüzdeki Darwinistlerin çoğu, aslında Darwin'in ırkçı olmadığını, ancak ırkçıların kendi görüşlerini desteklemek amacıyla Darwin'in fikirlerini taraflı olarak yorumladıklarını iddia ederler. Türlerin Kökeni kitabının alt başlığında yer alan "*Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla*" ifadesinin ise sadece hayvanlar için kullanıldığını iddia ederler. Ancak bu iddiaların sahiplerinin göz ardı ettikleri şey, Darwin'in *İnsanın Türeyişi* isimli kitabında, insan ırkları için söyledikleridir.

Darwin'in bu kitapta ortaya koyduğu görüşlere göre, insan ırkları evrimin farklı basamaklarını temsil ediyordu ve bazı insan ırkları, diğer insanlara göre daha çok evrimleşmiş ve ilerlemişlerdi. Bazıları ise, neredeyse hala maymunlarla aynı düzeydeydi.

Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. "Kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

> Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki **zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan** babun türü maymunlar kalacaktır.[8]

Darwin, yine *İnsanın Türeyişi* isimli kitabının başka bir bölümünde aşağı ırkların yok olmaları gerektiğini ve gelişmiş insanların onları yaşatmak ve korumak için çalışmalarının gereksiz olduğunu iddia etmiş ve bu durumu damızlık hayvan yetiştiricileri ile karşılaştırmıştı:

> **Yabanıl insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir;** ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakımevleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız;

tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir… Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.[9]

Görüldüğü gibi Darwin *İnsanın Türeyişi* isimli kitabında, Avustralya yerlilerini ve zencileri gorillerle aynı seviyede görmüş ve bu ırkların yok olacaklarını ileri sürmüştü. Diğer "aşağı" gördüğü ırkların ise çoğalmalarının engellenmesi ve böylece bu ırkların yok edilmeleri gerektiğini savunmuştu. İşte günümüzde halen kalıntılarına rastladığımız ırkçı ve ayrımcı uygulamalar, Darwin tarafından bu şekilde onaylanmış ve meşrulaştırılmıştır.

Darwin'in bu ırkçı fikirlerine göre "medeni insana" düşen görev ise, ileride detaylarını göreceğimiz gibi, bu evrimsel süreci biraz daha hızlandırmaktı. Bu durumda zaten yok olacak olan geri kalmış ırkların şimdiden yok edilmelerinin "bilimsel" açıdan hiçbir sakıncası kalmamıştı!

Darwin'in ırkçı yönü, birçok yazısında ve tespitlerinde de etkisini göstermiştir. Örneğin, 1871'de çıktığı uzun gezide gördüğü Tierre del Fuegolu yerlileri tanımlarken de ırkçı ön yargılarını açıkça ortaya koymuştur. Yerlileri, "çırılçıplak, boyalara batmış, yabanıl hayvanlar gibi ne yakalayabilirse yiyen, yönetimsiz, kendi kabileleri dışındakilere karşı acımasız, düşmanlarına işkenceden zevk alan, kanlı kurbanlar sunan, çocuklarını öldüren, karılarına köle gibi davranan, ağır batıl inançlarla dolu" canlılar olarak tasvir etmişti. Oysa aynı bölgeyi, ondan on yıl önce gezen W. P. Snow isimli araştırmacı, aynı yerlileri "güzel, güçlü, çocuklarına düşkün, bazı özgün el sanatlarına sahip, bazı eşyalarda özel mülkiyeti tanıyan, en yaşlı birkaç kadının otoritesini kabul etmiş" insanlar olarak anlatmıştı.[10]

Bu örneklerden de anlaşıldığı gibi Darwin tam bir ırkçıydı. Nitekim *What Darwin Really Said* (Darwin Gerçekte Ne Söyledi) kitabının yazarı Benjamin Farrington'ın ifadesiyle de, Darwin *İnsanın Türeyişi* kitabında "**insan ırkları arası eşitsizliğin apaçıklığı"** hakkında birçok yorum yapmıştır.[11]

Ayrıca Darwin'in teorisinin Allah'ın varlığını inkar ediyor olması, insanın Allah'ın yarattığı bir varlık olduğu ve her insanın birbirbiriyle eşit olarak yaratıldığı gerçeğinin de göz ardı edilmesine neden oldu. Bu da ırkçılığın yükselişini ve dünyada kabul görmesini hızlandıran etkenlerden biriydi. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, yaratılışın reddedilmesinin ırkçılığın yükselişi ile doğrudan bağlantılı olduğunu şöyle açıklar:

19. yüzyıl Avrupası'nda gelişen yeni antropoloji, insanın kökeni hakkındaki iki zıt düşünce ekolünün savaş alanı haline geldi. Bunların daha eski ve köklü olanı, "tek kökenlilik"ti. Bu görüş, tüm insanoğlunun renk ve özellik farkı olmadan, doğrudan Adem'in soyundan geldiği ve Allah'ın tek bir fiili ile yaratıldığı inancına dayanıyordu. Ancak bu dönemde "çok kökenlilik" olarak bilinen ve **dini inanca karşı koyuştan doğan rakip bir teori (evrim teorisi) gelişti.** Çok kökenlilik, farklı insan ırklarının farklı kökenleri olduğunu savunuyordu.[12]

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi ise Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması' düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. **Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler.**[13]

Darwin'den sonra gelen Darwinistler ise, onun ırkçı görüşlerini ispatlama çabası içine girdiler. Bu uğurda birçok bilimsel çarpıtma ve sahtekarlık yapmaktan ise çekinmediler. Çünkü bunu ispatladıkları takdirde, kendi üstünlüklerini ve diğer ırkları ezme, sömürme ve hatta gerektiğinde yok etme "haklarını" bilimsel olarak ispatlamış olacaklarını düşünüyorlardı.

Stephen Jay Gould da *The Mismeasure of Man* (İnsanın Yanlış Ölçümü) isimli kitabının 3. bölümünde, bazı antropologların, beyaz ırkın üstünlüğünü kanıtlamak için verileri çarpıttıklarını belirtmektedir. Gould'un belirttiğine göre, en çok başvurdukları yöntem, buldukları kafatası fosillerinin beyin hacimleri konusunda çarpıtmalar yapmalarıdır. Gould kitabında birçok antropoloğun, doğru bir ölçü olmamasına rağmen, beyin hacmini zeka ile ilintili gösterdiklerini ve buna bağlı olarak, özellikle Kafkasyalılar'ın beyin hacimlerini abarttıklarını ve zencilerle Kızılderililerin kafataslarını olduklarından daha küçük gösterdiklerini anlatmaktadır.[14]

Gould, *Ever Since Darwin* (Darwin'den Bu Yana) isimli kitabında ise, Darwinistler'in, bazı ırkları aşağı bir tür olarak göstermek için giriştikleri sapkın iddiaları şöyle açıklar:

> Haeckel (Alman Darwinist) ve çalışma arkadaşları da, Kuzey Avrupalı beyazların ırksal üstünlüğünü göstermek için rekapitülasyon teorisini (yinelemeli oluşum teorisi) kullandı. İnsan anatomisi ve davranışına ilişkin bulguları tarayarak, beyinlerden göbek deliklerine kadar bulabildikleri herşeyi kullandılar. Herbert Spencer şöyle yazdı: 'İlkellerin zihinsel özellikleri(…) uygarların çocuklarında görülen özelliklerdir.' Carl Vogt 1864'te aynı şeyi daha güçlü bir şekilde ifade etti: 'Büyümüş zenci, zihinsel yetiler yönünden çocuğun doğasını paylaşır. (…) Bazı kabileler kendilerine özgü organizasyonlara sahip devletler kurmuşlardır. Ama geri kalanlara bakarak, bu ırkın geçmişte ya da günümüzde, insanlığın ilerleyişine hizmet etmiş ya da korunmaya değecek hiçbir şey yapmadığını çekinmeden söyleyebiliriz.' Fransız tıbbi anatomi bilgini Etienne Serres gayet ciddi bir şekilde, siyah erkeklerin ilkel olduğunu çünkü göbek deliklerinin seviyesinin düşük olduğunu ileri sürmüştü.[15]

Darwin'in çağdaşı evrimci Havelock Ellis de 1894'de *"Birçok Afrikalı ırkta çocuklar, Avrupalı çocuklara göre belki biraz daha az zekidir. Ama Afrikalı büyüdükçe aptallaşır ve bütün toplumsal yaşamı dar görüşlü bir rutine dönüşür; oysa Avrupalı, canlılığını korur."*[16] diyerek, üstün ve aşağı ırk ayrımını sözde "bilimsel" bir açıklamayla desteklemişti.

Fransız Darwinist antropolog Vacher de Lapouge ise, *Race et Milieu Social: Essais d'Anthroposociologie (Irk ve Sosyal Çevre: Antropo-sosyoloji Üzerine Denemeler)* (Paris 1909) adlı yapıtında beyaz olmayan sınıfların, uygar yaşama uyum sağlayamamış vahşilerin çocukları ya da kanı bozulmuş sınıfların soysuz temsilcileri oldukları görüşünü ortaya attı. Paris'in aşağı ve yukarı sınıflarının mezarlıklarındaki kafataslarını ölçerek sonuçlar çıkardı. Bu sonuçlara göre; insanlar kafataslarına göre zengin, kendilerine güvenli, özgürlük eğilimli iken, diğer kısmı tutucu, azla yetinen, iyi uşak niteliği taşıyan kimseler oluyorlardı; sınıflar toplumsal ayıklanmanın ürünleriydi; toplumun yüksek sınıfları yüksek ırklarla çakışıyordu; zenginlik derecesi ile kafatası endeksi orantılı gidiyordu. Lapogue en sonunda bir kehanette bulundu: "Benim görüşüm odur ki, önümüzdeki yıllarda insanlar birbirlerini kafatasları yuvarlak ya da sivridir diye boğazlayacaklar" dedi ve bu kehaneti kitabın ilerleyen sayfalarında detaylarıyla göreceğimiz gibi doğru çıktı ve 20. yüzyıl ırkçılık nedeniyle yapılan katliamlara tanık oldu!…

Yalnız antropologlar değil, entomolojistler (böcek bilimcileri) dahi Darwinizm'in körüklediği ırkçılık kervanına sapkın iddialarla katıldılar. Örneğin, 1861 yılında, bir İngiliz entomolojisti dünyanın çeşitli yerlerinde

yaşayan insanların bedenlerinden bit toplatıp bunları inceledikten sonra renklerinin ve büyüklüklerinin farklı oldukları, bir ırkın bitinin bir başka ırkın bedeninde yaşayamayacağı gibi bugünün bilim düzeyinden bakıldığında tek kelimeyle safsata olan bir sonuca ulaşmıştı.[17] Bilim adamı sıfatlı kişiler bile böyle açıklamalar yaptıktan sonra, bazı dogmatik ırkçıların "zencilerin bitleri dahi zenci" gibi akıl ve mantık dışı, hiçbir anlamı olmayan sloganlar kullanmaları pek yadırganmadı.

Özetle, Darwin'in teorisinin ırkçı yönü 19. yüzyılın ikinci yarısında kendine çok elverişli bir zemin buldu. Çünkü o dönemde Avrupalı "beyaz adam", tam da böyle bir teorinin kendi suçlarını meşrulaştırmasını bekliyordu.

İngiliz Sömürgeciliği ve Darwinizm

Darwin'in ırkçı görüşlerinden en çok çıkar sağlayan ülke, Darwin'in kendi vatanı İngiltere oldu. Darwin, teorisini ortaya attığı yıllarda, İngiltere dünyanın bir numaralı sömürge imparatorluğunu kurmuş durumdaydı. Hindistan'dan Latin Amerika'ya kadar uzanan dev bir coğrafyanın tüm doğal kaynakları, İngiliz İmparatorluğu tarafından sömürülüyordu. "Beyaz adam", kendi çıkarı için dünyayı yağmalıyordu.

Ama elbette başta İngiltere olmak üzere sömürgeci ülkelerin hiçbiri "yağmacı" olarak görülmek ve tarihe öyle yazılmak istemiyorlardı. Bu nedenle yaptıkları işi haklı gibi gösterecek bir açıklama arıyorlardı. Bu açıklama, sömürülen insanları "ilkel insanlar", hatta "hayvanımsı canlılar" gibi gösterebilmekti. Böylece katledilenler veya insanlık dışı muameleye maruz bırakılanlar, insan değil, yarı insan yarı hayvan canlılar olarak görülebilecek ve onlara karşı yapılanlar bir suç teşkil etmeyecekti.

Aslında bu arayış yeni değildi; dünya üzerinde sömürgeciliğin ilk yayılış dönemi olan 15 ve 16. yüzyıllara kadar dayanıyordu. Bazı ırkların yarı hayvan özelliği gösterdiğiyle ilgili iddialar, ilk olarak Christopher Columbus'un Amerika yolculuklarında ortaya atılmıştı. Bu iddialara göre, Amerikalı yerliler gerçek birer insan değil, gelişmiş bir hayvan türüydü. Bu nedenle de İspanyol sömürgecilerin hizmetine koşulabilirlerdi.

Her ne kadar Amerika'nın keşfi hakkında çevrilen filmlerde Columbus'un yerlilere karşı çok insancıl ve sıcak bir yaklaşımı olduğu imajı verilse de, gerçekte Columbus yerlileri insan olarak görmüyordu.[18]

Christopher Columbus, büyük bir katliamı ilk başlatan kişi oldu. Keşfettiği yerlerde İspanyol kolonileri oluşturan Columbus yerlileri köleleştirdi ve ilk olarak köle ticaretini başlattı. Columbus'un yerlilere uyguladığı baskı ve sömürü politikasını, onu izleyen İspanyol "fatihleri" devam ettirdiler; yapılan katliamlar çok ileri boyutlara ulaştı. Örneğin, Columbus ilk geldiğinde nüfusu 200 bin olan bir adada 20 yıl geçmeden sadece 50 bin, 1540 yılında ise sadece bin kişi kalmıştı. İspanyol fatihlerinin en ünlüsü Fernando Cortés ise 1519 Şubat'ında Meksika'ya ayak bastığında toplam Kızılderili nüfusu 25 milyonken, 1605 yılında 1 milyona inmişti. Hispaniola adasında 1492'de 7-8 milyon olan nüfus 1496'da 4 milyon, 1570 yılında ise sadece 125 kişiye düştü. Tarihçilerin verdikleri rakamlara göre, Columbus'un kıtaya ayak basmasından sonraki bir yüzyıldan daha az bir süre içinde 95 milyon yerli sömürgeciler tarafından katledildi. Columbus, Amerika'yı keşfettiğinde kıtada 30 milyon Kızılderili yaşıyordu. O zamandan bugüne gerçekleşen katliamlar neticesinde ise 2 milyon nüfuslu kayıp bir ırk haline geldiler.

Bu katliamların bu kadar acımasız boyutlara ulaşmasının nedeni, Kızılderililerin insan olarak görülmemeleri, hayvan olarak kabul edilmeleriydi.

Ancak sömürgecilerin bu iddiaları fazla taraftar toplamadı. Çünkü o dönemde Avrupa'da, tüm insanları Allah'ın eşit olarak yarattığı ve hepsinin tek bir atadan, Hz. Adem'den geldikleri gerçeği yaygın bir kabul görüyordu. Hatta Katolik Kilisesi, bu yağmacı istilacılara karşı kesin bir tavır koymuştu. Bunun en bilinen örneklerinden biri Chiapas psikoposu Bartolome de Las Casas'ın, Columbus ile birlikte Yeni Dünya'ya ayak basan kolonicilerin "yerliler bir tür hayvandır" iddiasına karşılık, yerlilerin "gerçek birer insan" olduklarını söyleyerek verdiği yanıttır. 1537 yılında ise Papa III. Paul yayınladığı bir fermanda yerlilere yapılan vahşi muameleyi lanetlemiş, Kızılderililerin iman etme yeteneğine sahip gerçek insanlar olduklarını açıklamıştır.[19]

Oysa 19. yüzyıla gelindiğinde durum değişti. Materyalist felsefenin yayılmasıyla ve toplumların dinden uzaklaşmasıyla birlikte, insanları Allah'ın yarattığı gerçeği de göz ardı edilmeye başlandı. Bu, önceki sayfalarda da değinildiği gibi aynı zamanda ırkçılığın da yükselişi idi.

Darwinist-materyalist felsefenin 19. yüzyılda yükselmesiyle, ırkçılık da güçlenmişti ve bu da Avrupa'nın emperyalist düzenine büyük bir destek sağlamış oluyordu.

Oxford, Stanford, Harvard gibi üniversitelerde yıllarca tarih profesörlüğü yapmış olan James Joll, halen üniversitelerde ders kitabı olarak okutulan "Europe Since 1870" (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, Darwinizm ile emperyalizm ve ırkçılık arasındaki ideolojik ilişkiyi şöyle anlatır:

> Emperyalizm kavramına ilham veren fikirlerin en önemlisi, "Sosyal Darwinizm" başlığı altında sınıflandırılabilecek olanlardır. Bu fikirler; devletler arasındaki ilişkiyi daimi bir mücadele olarak kabul eder. Bu mücadelede bazı ırklar diğerlerine göre "üstün" sayılmış ve bir evrimsel süreç içinde güçlülerin kendilerini sürekli ortaya koymaları gerektiği kabul edilmiştir.
>
> İngiliz doğabilimci Charles Darwin, 1859'da yayınlanan Türlerin Kökeni onu 1871'de takip eden İnsanın Türeyişi adlı kitaplarıyla büyük bir tartışma başlatmış ve Avrupa düşüncesinin farklı dallarını aynı anda etkilemiştir… Darwin'in fikirleri, ve onun İngiliz felsefeci Herbert Spencer gibi bazı çağdaşlarının düşünceleri, çok hızlı bir biçimde bilim dışındaki alanlara da uygulanmıştır… Darwinizm'in toplumsal gelişmeye en çok uygulanabilir olan yönü ise, dünyada doğal kaynakların besleyemeyeceği bir nufüs fazlası bulunduğu ve bunun her zaman güçlülerin veya "uygunların" galip çıkacağı daimi bir yaşam mücadelesi gerektiği yönündeki inançtır. Bazı sosyal bilimciler için, bu noktadan hareketle, en "uygun" kavramına ahlaki bir mana katmak ve dolayısıyla yaşam mücadelesinde üstün gelen türlerin veya ırkların ahlaken üstün olduklarını savunmak çok kolay olmuştur.
>
> Dolayısıyla doğal seleksiyon doktrini, kolaylıkla Fransız yazar Arthur Gobineau tarafından geliştirilen bir başka fikir ekolüyle de birleşmiştir. Gobineau, 1853 yılında İnsan "Irklarının Eşitsizliği Üzerine Bir Makale" adlı çalışmayı yayınlayan kişidir. Gobineau gelişmedeki en önemli etkenin ırk olduğunu savunmuş ve diğerlerine üstünlük sağlayan ırkların, kendi ırksal saflıklarını en iyi koruyabilenler olduğunu ileri sürmüştür. Gobineau'ya göre, tarihteki bu yaşam mücadelesinde en üstün gelen ırk, Aryan ırkı olmuştur…
>
> Bu fikirleri bir aşama daha ileri götüren kişi ise, İngiliz yazar Houston Stewart Chamberlain'dir… Hitler yazara (Chamberlain'e) o kadar hayranlık beslemiştir ki, onu 1927 yılında ölüm döşeğinde ziyarete gelmiştir.[20]

Görüldüğü gibi Darwin'den ırkçı düşünürlere, emperyalistlere ve oradan da Hitler'e kadar uzanan bir ideolojik zincir vardır. Darwinizm, hem 19. yüzyılda dünyayı kana bulayan emperyalizmin hem de 20. yüzyılda aynı işi gerçekleştiren Nazizm'in ideolojik temelidir.

Kraliçe Victoria'nın adıyla anılan Viktorya Dönemi İngilteresi, aradığı sözde bilimsel zemini Darwinizm'de bulmuştu.

İngiltere sömürgecilikten büyük bir kazanç sağlıyordu ve sömürgelerinde yaşayan insanları kendi menfaatleri için belalara uğratmaktan çekinmiyordu. İngiliz emperyalizminin bu kirli siyasetinin örneklerinden biri Çin'e karşı açılan "Afyon Savaşları" oldu. İngiltere, Hindistan'da yetiştirdiği afyonu 19. yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren Çin'e kaçak olarak sokmaya başladı. Dış ticaretindeki açığı kapatmak için yaptığı bu afyon kaçakçılığına giderek hız verdi. Uyuşturucunun ülkeye sızması ise bir yandan Çin devletinin kendi toprakları üzerindeki otoritesini derinden sarsmıştı. Toplumdaki yozlaşma kısa sürede ciddi boyutlara ulaştı. Çin hükümetinin uzun süre tereddüt ettikten sonra çıkarmak zorunda kaldığı afyon yasağı, ilk Afyon Savaşı'na (1838-1842) yol açtı. Bu savaş ülkeyi kesin olarak yıkıma sürükledi. Çin, yabancı güçlerle her karşı karşıya gelişinde ordusunun yetersizliği yüzünden boyun eğmek ve onların giderek artan isteklerini kabul etmek zorunda kaldı. Batılılar 1842 yılından itibaren yavaş yavaş Çin toprakları içinde gerçek nüfuz bölgeleri edindiler; Çinlilerin elinden büyük liman mahallelerini (imtiyazlar) aldılar, tarlaları kiraladılar ve ülkenin kendilerine en çok yarar sağlayacak şekilde dışarı açılmasını şart koştular. Tüm bunların sonucunda ülkede yaşanan sefalet, hükümetin zaafiyeti ve Çin topraklarının yavaş yavaş elden gidiyor olması birçok ayaklanmaya yol açtı.

Çin'de yaşananlar, İngiltere'nin politikasının sonuçlarından sadece biriydi. 19. yüzyıl boyunca Güney Afrika, Hindistan, Avustralya gibi coğrafyalarda İngiliz emperyalizminin sömürüsü en acı boyutlarıyla yaşandı.

İngiltere'nin bu sömürü düzenini meşrulaştırmak, haklı gibi göstermek işi ise, bazı İngiliz sosyal bilimcilerine ve bilim adamlarına düşmüştü. İşte Charles Darwin, bunların en önemlisi ve etkilisi oldu. Evrim sürecinde "ileri ırklar" olduğunu öne süren, bunların "beyaz ırk" olduğunu iddia eden ve beyazların diğerlerini sömürmesini "doğa kanunu" olarak gösteren Darwindir.

Darwin'in sömürgeci ırkçılığa kazandırdığı bu meşruiyet nedeniyle, İsviçre Federal Teknoloji Enstitüsü Yerbilimleri Bölüm Başkanı ünlü Çin kökenli bilim adamı Kenneth J. Hsu, Darwin'i "Victoria Dönemi İngilteresi için ideal bir bilim adamı, Çin'e zorla afyon satabilmek için bu ülkeyi işgal eden, bunu da serbest ticaret ve **'en güçlülerin hayatta kalması' kuralına dayandıran ülkenin bilimsel dayanağı"** şeklinde tarif eder.[21]

Darwin'in Türk Düşmanlığı

İngiliz sömürgeciliğinin 19. yüzyılın sonlarında kendisine seçtiği en önemli hedef, Osmanlı İmparatorluğu'ydu.

Osmanlı Devleti, o dönemde Yemen'den Bosna-Hersek'e kadar uzanan dev bir coğrafyanın hakimiydi. Ancak asırlardır barış, huzur ve istikrar içinde yönettiği bu coğrafyayı kontrol etmekte zorlanıyordu. Hıristiyan azınlıklar bağımsızlık amacıyla ayaklanıyor, Rusya gibi büyük askeri güçler de Osmanlı'yı tehdit ediyordu.

Osmanlı'yı tehdit eden güçler arasına, yüzyılın son çeyreğinde İngiltere ve Fransa da katıldı. Özellikle İngiltere, Osmanlı'nın güney eyaletlerine göz dikti. 1878'de imzalanan Berlin Anlaşması, Avrupa'nın sömürgeci

güçlerinin Osmanlı'yı paylaşma kararlarının bir ifadesiydi. Beş yıl sonra, 1882'de, İngiltere bir Osmanlı toprağı olan Mısır'ı işgal etti. İngiliz sömürgeciliği, daha sonra da Osmanlı'nın Ortadoğu'daki eyaletlerini ele geçirme planlarına girişti.

İngiltere bu emperyalist politikalarını her zaman olduğu gibi ırkçılığa dayandırıyordu. İngiliz hükümeti kasıtlı olarak Osmanlı'yı ve özellikle Osmanlı'nın asli unsuru olan Türk milletini sözde "geri" bir millet olarak göstermeye çalışıyordu.

İngiliz Başbakanı William Ewart Gladstone, açıkça "Türkler insanlığın insan olmayan numuneleridir. Medeniyetimizin bekası için onları Asya steplerine geri sürmeli veya Anadolu'da yok etmeliyiz" diyordu.[22]

Bu ve benzeri sözler, İngiliz hükümeti tarafından on yıllar boyunca Osmanlı'ya yönelik bir propaganda malzemesi olarak kullanıldı. İngiltere, Türk Milletini, Avrupalı ileri ırklara boyun eğmesi gereken sözde geri bir ırk olarak göstermeye çalıştı.

Bu propagandanın sözde bilimsel dayanağı ise Charles Darwin'di!...

Darwin'in Türk Milleti hakkındaki yorumları, 1888 yılında yayınlanan *The Life and Letters of Charles Darwin* (Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları) adlı kitapta yer alıyordu. Darwin, doğal seleksiyon sonucunda sözde "geri ırklar"ın elenerek medeniyetin gelişmesine katkıda bulunduğunu öne sürüyor ve sonra da Türk Milleti hakkında aynen şunları söylüyordu:

> Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, **Türkler** tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın **Türkler** tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor.
>
> Avrupa ırkları olarak bilinen **medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir.** Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından elimine edileceğini (yok edileceğini) görüyorum.[23]

Darwin'in bu hezeyanı, İngiltere'nin Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkma politikasına destek vermek için yazılmış bir propaganda malzemesiydi. Nitekim bu propaganda malzemesi etkili oldu. Darwin'in "Türk Milleti yakında yok olacaktır; bu evrimin kanunudur" anlamına gelen sözü, İngilizlerin Türk düşmanı propaganda kampanyalarına sözde bilimsel bir destek verdi.

İngiltere'nin Darwin'in kehanetini gerçekleştirme hevesi, asıl olarak I. Dünya Savaşı'nda hayata geçti. 1914'de başlayan bu büyük savaş, bir yanda Almanya ve Avusturya-Macaristan, diğer yanda ise İngiltere-Fransa-Rusya ittifaklarının arasındaki çıkar çatışmalarından doğmuştu. Ancak savaşın içindeki en önemli hesaplardan biri, Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkma ve paylaşma hedefiydi.

İngiltere, iki ayrı yönden Osmanlı İmparatorluğu'na saldırdı. Birinci yön, Osmanlı'nın Ortadoğu'daki topraklarını ele geçirmek amacıyla açılan Kanal, Filistin ve Irak cepheleriydi. İkinci yön ise, I. Dünya Savaşı'nın en kanlı muharebelerinden birinin yaşandığı Çanakkale cephesi oldu. Çanakkale'deki Türk ordusu, İngilizlerin başını çektiği düşman kuvvetlerine direnmek için 250 bin şehit vererek kahramanca çarpıştı. İngilizler ise, sözde "aşağı ırk" olarak gördükleri Türklere karşı savaşmak üzere, kendi askerlerinden çok, Hintli askerleri ya da Avustralya, Yeni Zelanda gibi sömürgelerinden devşirdikleri Anzak birliklerini göndermişlerdi.

Darwin'in Türk düşmanlığının yankıları, I. Dünya Savaşı'nın ardından da devam etti. Bugün Avrupa'daki soydaşlarımıza karşı haince saldırılar düzenleyen Avrupalı neo-Nazi grupları, hala Darwin'in Türk Milleti hakkındaki hezeyanlarından ilham alıyorlar. Bu Türk düşmanı ırkçı grupların internet sayfalarında, Darwin'in Türkler hakkındaki sözleri yer alıyor. (Bkz. Hitler ve Darwin'in Kanlı İttifakı bölümü)

Amerika'da Irkçılık ve Sosyal Darwinizm

Sosyal Darwinizm sadece İngiltere'deki değil, dünyanın diğer ülkelerindeki emperyalistlere ve ırkçılara dayanak sağlıyordu. Bu nedenle tüm dünyada hızla yayıldı. Teoriyi benimseyenlerin başında, ABD Başkanı Theodore Roosevelt geliyordu. Roosevelt, Kızılderililere karşı "tehcir" (bir yerden zorla göç ettirmek, sürmek) adı altında uygulanan etnik temizlik programının en önde gelen uygulayıcı ve savunucusuydu. The *Winning of The West (Batının Zaferi)* adlı kitabında katliamın ideolojisini kurarak, Kızılderilileri ortadan kaldıracak ırksal bir savaşın kaçınılmaz olduğunu anlatmıştı. En büyük dayanağı ise kendisine yerlileri ilkel bir tür olarak tanımlama imkanını veren Darwinizm'di.[24]

Roosevelt'in öngördüğü gibi Kızılderililerle yapılan anlaşmaların hiçbirine sadık kalınmadı ve buna da "ilkel ırk" safsatası ile sahte bir meşruiyet sağlandı. Kongre, Kızılderililerle yapılan tüm anlaşmaları 1871 yılında bir kenara atmış ve onları içinde ölümü bekleyecekleri ölü topraklara sürmeye karar vermişti. Karşı taraf insan olarak algılanmadıktan sonra onlarla yapılan anlaşmaların nasıl bir değeri olabilirdi?…

Roosevelt ayrıca İngilizce konuşan insanların (Anglo Saxonların) tüm insan ırklarının en ilerisi olduklarını öne sürmüş ve Anglo Saxonlar ile diğer ırklar arasında kaçınılmaz bir savaş olacağını öngörmüştü.[25]

Anglo Saxon ırkçılığının önde gelen savunucularından Amerikalı evrimci Protestan Rahip Josiah Strong da aynı mantıkları kullanıyordu. Bir keresinde şöyle yazmıştı:

> Dünya nüfusunun ırkların son mücadelesini zorunlu kılacağı zaman yaklaşıyor. Birleşik Devletler de doğal olarak, kendi kurumlarını insanlığın geri kalan bölümüne empoze edecek güce sahip olmalıdır. Kimse kuşku duyamaz ki, **ırklar arasında bu çatışma, en güçlülerin ayakta kalması ile sonuçlanacaktır.**[26]

Sosyal Darwinizm'i kullanarak kendilerine meşruiyet sağlamaya çalışan ırkçıların arasında zenci düşmanları başta geliyordu. İnsan ırklarını derecelere ayıran ve en üstününü beyaz ırk olarak tanımlarken, en ilkelini de siyah olarak gösteren bu ırkçı teoriler evrim kuramına dört elle sarıldılar.[27]

Evrimci ırkçı teorisyenlerin başında gelen Henry Fairfield Osborn, "İnsan Irklarının Evrimi" başlıklı bir makalesinde "ortalama bir zencinin zeka yaşı, Homo Sapiens (günümüz insanı) türüne ait on bir yaşındaki bir çoçuğun zekasına ancak ulaşabilir" diye yazıyordu.[28]

Bu mantığa göre zenciler insan bile sayılmıyorlardı. Evrimci ırkçı düşüncenin en bilinen savunucularından bir diğeri olan Carletoun Coon ise 1962'de yayınladığı *Origins of Races* (Irkların Kökeni) adlı kitabında, siyah ırkla beyaz ırkın henüz Homo erectus döneminde birbirinden ayrılmış iki ayrı tür olduğunu öne sürüyordu. Coon'a göre beyazlar bu ayrışmadan sonra evrimsel olarak öne geçmişlerdi. İşte ABD'de zencilere karşı ayrımcılığı savunanlar, uzun süre bu sözde bilimsel açıklamayı kullandılar.

Kendilerini destekleyen bilimsel bir teorinin varlığı, Amerika'da ırkçılığı hızla tırmandırdı. Irk ayrımına karşı olmasıyla tanınan W. E. Dubois, 20. yüzyıl Amerikan ırkçılığını şöyle tanımlar:

20. yüzyılın başlıca sorunu renk ayrımı sorunudur. Yeryüzünün en büyük demokrasisi olmayı isteyen ve bazı açılardan da bunu başarmış olan bir ülkede ırkçılık sorununun bu derece yaygın biçimde ortaya çıkmış olması onun paradokslarının en önemsizi değildir. Köleliğin kaldırılması siyah ve beyaz halk arasında kardeşliğin kurulmasına yetmemiş, kısa süre içinde tesis edilen resmi ayrımcılık günümüzde hala çıkış yolları aranan hukuki ve fiili bir durum haline dönüşmüştür.[29]

"Jim Crow Yasaları" adıyla tanınan ilk ırk ayrımcı yasaların ortaya çıkması da bu döneme rastlar. (Jim Crow, aşağılamak amacıyla beyazlar tarafından siyahlara takılan isimlerden biriydi). Zencilere, kesinlikle insan gibi davranılmıyor, her yerde aşağılanarak hor görülüyorlardı; üstelik bu ırkçı tavır birkaç kişinin tavrı değil, Amerikan devletinin yasalar ile bizzat belirlediği bir tavırdı. Demiryolları ve tramvaylarda ırk ayrımını benimseyen ilk yasa 1875'de Tenessee'de kabul edildikten hemen sonra, tüm Güney eyaletlerinde birden demiryollarında ırk ayrımı uygulamasına gidildi. Her yere "Sadece Beyazlar İçin" ve "Siyahlar" tabelaları asıldı. Aslında bunların hepsi mevcut durumun resmiyet kazanması anlamına geliyordu. Farklı ırklardan olanlar arasında evlilik yasaklandı. Yasalara göre ayrım hastanelerde, cezaevlerinde, mezarlıklarda zorunluydu. Uygulamada ise bu, otelleri, tiyatroları, kütüphaneleri ve hatta asansör ve kiliseleri de kapsıyordu. Ayrımın en ağır biçimde hissedildiği alan ise okullardı. Çünkü bu, siyahların aleyhine en ağır sonuçları veren uygulamaydı ve onların kültürel gelişiminin önündeki en büyük engeldi.

Irk ayrımı uygulamalarına yaygın bir şiddet dalgası eşlik etti. Linç edilen siyahların sayısında hızlı bir artış oldu. 1890-1901 yılları arasında 1300'ü aşkın siyah linç edildi. Bu uygulamaların sonucunda birçok eyalette siyahların ayaklanmaları başladı.

Bu sürece ırkçı düşünce ve teoriler eşlik etti. Amerikan biyolojik ırkçılığı da kısa bir süre sonra kendini R. B. Bean'in kafatası ölçümü yoluyla vardığı sonuçlarla ifade edecek ve yeni kıta halkını denetim dışı bir göç dalgasından koruma bahanesi altında, özel türde bir Amerikan ırkçılığı ortaya çıkacaktı. *The Passing of the Great Race* (Üstün Irkın Sona Ermesi) kitabının yazarı (1916) Madison Grant; "iki ırkın karışmasının aşağı türden ilkel bir ırkın ortaya çıkmasına yol açacağını" yazdı ve ırklar arası evliliklerin yasaklanmasını istedi.[30]

Irkçılık, Amerika'da olduğu gibi tüm dünyada da Darwin'den önce vardı. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi, 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra Darwinizm, ırkçı görüş ve uygulamalara göstermelik bir destek sağladı. Örneğin, bu bölümde de yer verildiği gibi ırkçılar görüşlerini ifade ederlerken Darwinizm'in iddialarını slogan gibi kullandılar. Darwin'den önce acımasızlık olarak görülen fikirler, Darwin'den sonra doğa kanunu olarak kabul edilmeye başlandı.

Darwinist Irkçıların İnsanlık Dışı Uygulamaları Aborijin Soykırımı

Avustralya'nın yerli halkı "Aborijinler" olarak bilinir. Kıtada binlerce yıldır yaşamakta olan bu insanlar, Avrupalı göçmenlerin ülkede yayılmasıyla birlikte tarihin en büyük soykırımlarından birine maruz kaldılar. Bu soykırımın ideolojik temeli ise, Darwinizm'di. Darwinist ideologların Aborijinler hakkındaki görüşleri, bu insanların maruz kaldıkları vahşetin teorisini oluşturdu.

Londra basılan *Antropological Review*'den evrimci antropolog Max Muller, 1870'de insan ırkını yedi kategoriye ayırmıştı; Aborijinler en altta yer alıyordu ve Avrupalı beyazların soyu olan Aryan ırkı en üst sırada idi. Ünlü bir sosyal Darwinist olan H. K. Rusden ise Aborijinler hakkında 1876 yılında şöyle bir açıklamada bulundu:

En uygunların yaşaması, kuvvetin haklı olduğu anlamına gelir. Bu nedenle aşağı ırk olan Avustralyalıları ve Maori ırkını yok ederken acımasız ve değişmeyen doğal seleksiyon kanunlarını yerine getiririz… ve mirasını soğuk kanlılıkla kabul ederiz.[31]

Tazmanya Royal Society'nin başkanı olan James Barnard ise 1890'da; "yok etme işlemi evrim ve en uygunların yaşama kanununun bir aksiyonudur" dedi ve "bu nedenle Avustralyalı Aborijinleri öldürme konusunda suçlamayı hak eden herhangi bir sebep yoktur" diye devam etti.[32]

Darwin'in beslediği bu ırkçı, acımasız ve vahşi görüşler sonucunda, Aborijinleri yok etmeye yönelik korkunç bir katliam başlatıldı. Aborijinler öldürüldükten sonra, kafatasları istasyon benzeri yerlerin kapılarına asıldı. Aborijin ailelerine zehirli ekmek verilerek öldürüldüler. Avustralya'nın birçok yerindeki Aborijin yerleşim birimleri 50 yıl içinde vahşi bir biçimde ortadan kalktı.[33]

Aborijinlere yönelik uygulamalar, katliamlarla da bitmedi. Bu ırka mensup pek çok insan, denek hayvanı muamelesi gördü. Washington D.C.'deki Smithsonian Enstitüsü çeşitli ırklardan 15.000 kişinin kalıntılarını elinde tutuyordu. Hayvandan insana geçişte "kayıp halka"yı oluşturup oluşturmadıklarını gözlemlemek amacıyla ise 10.000 Avustralya Aborijin yerlisi gemiyle British Museum'a götürüldü.

Müzeler sadece kemiklere ilgi duymakla kalmamış, aynı zamanda Aborijinlere ait beyinleri saklayarak yüksek fiyata satmışlardı. Ayrıca örnek (numune) olarak kullanılmak amacıyla Avustralya Aborijinlerinin öldürüldüklerine dair kanıtlar da vardır. Aşağıda verilen bilgiler, bu acımasızlığın göstergeleridir:

* "1866'da Bowen, Queensland'ın Belediye Başkanı olan Korah Wills, bilimsel bir numune edinmek amacıyla, 1865 yılında yerli kabile üyesini nasıl parçalayarak öldürdüğünü açık bir şekilde, çizimlerle anlatmıştı.

* Sidney'deki Avustralya Müzesi'nin müdürü Edward Ramsey (1874-1894), Aborijinler'i "Avustralya hayvanları" olarak adlandırdığı bir müze kitapçığı yayınladı. Kitapçıkta aynı zamanda henüz öldürülmüş örneklerin cesetlerinin nasıl çalınacağı ve kurşun yaralarının nasıl tıkanacağı konusunda da talimatlar yer alıyordu.

* Alman evrimci Amalie Dietrich (takma adı Kara Ölüm Meleği'dir) Avustralya'ya gelmiş ve Aborijinleri öldürüp derilerinin içini doldurarak saklamak için izin istemişti. Kısa süre içinde de amacına ulaşmıştı.

* Yeni bir Güney Galler misyoneri, Aborijin erkekleri, kadınları ve çocuklarından oluşan bir grubun atlı polis tarafından katledilişine tanık olarak dehşete düşmüştü. Ardından da 45 kafatası kaynatılmış ve aralarından en iyi 10 kafatası denizaşırı ülkelere gönderildi.[34]

Aborijinlere uygulanan soykırım 20. yüzyılda da devam etti. Bu soykırımın yöntemleri arasında, Aborijin çocuklarının ailelerinden zorla koparılması da vardı. *Philadelphia Daily News* gazetesinin 28 Nisan 1997 tarihli sayısında, Alan Thornhill tarafından hazırlanan haberde, Aborijinlere karşı kullanılan bu yöntem şu şekilde anlatılmıştı:

ABORIGINE FAMILIES RECEUNT SEIZURES

(Aborijin Aileleri Kaçırılmaların Hesabını Soruyor)

Associated Press-Avustralya'nın terk edilmiş Kuzeybatı çöllerinde yaşayan Aborijinler, çocuklarının devletin sağlık yetkilileri tarafından alınmaması için, açık renk derili olanları kömür ile boyuyorlardı.

> Kaçırılan çocuklardan biri yıllar sonra şöyle diyordu: "Yetkililer buldukları anda sizi alıp götürüyorlardı, halkımız bizi saklıyor, kömürle derilerimizi boyuyorlardı."
>
> Çocukken kaçırılmış bir işçi; "Moola Bulla'ya götürüldüğümde sadece 5 ya da 6 yaşındaydım."
>
> Onun hikayesi, "çalınan nesil" ile ilgili soruşturma başlatan Avustralya İnsan Hakları ve Eşit Fırsatlar Komisyonu tarafından dinlenen binlerce ifadeden yalnızca birisiydi. 1910 yılından 1970'lere kadar Aborijin ailelerden 100.000 kadar çocuk kaçırılmıştı... Açık tenli Aborijin çocuklar ailelerinden kaçırılarak, evlatlık olarak beyaz ailelere veriliyordu. Kara derili olanlar öksüzler yurduna yerleştiriliyordu.

Görüldüğü gibi yapılan insanlık dışı muameleler, katliamlar, acımasızlıklar, vahşet ve soykırım, hep Darwinizm'in "doğal seleksiyon", "yaşam mücadelesi", "güçlü olanın elenmesi" tezleriyle meşrulaştırılıyordu.

Aborijin yerlilerinin yaşadıkları tüm bu korkunç olaylar ise, Darwinizm'in dünyaya getirdiği belaların yalnızca küçük bir bölümünü oluşturuyordu.

Ota Benga

Darwin *İnsanın Türeyişi* adlı kitabıyla, insanın maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiğini iddia ettikten sonra, bu senaryoyu destekleyecek fosil arayışı başladı. Ancak bazı evrimciler "yarı maymun-yarı insan" canlıların sadece fosil kayıtlarında değil, dünyanın farklı bölgelerinde canlı olarak da bulunabileceğine inanıyorlardı. 20. yüzyılın başlarında bu "canlı ara geçiş formu" arayışları bazı vahşetlere neden oldu. Bu vahşetlerden biri, Ota Benga adlı pigmenin hikayesiydi.

Ota Benga, 1904 yılında Samuel Verner adlı evrimci bir araştırmacı tarafından Kongo'da yakalanmıştı. Adı, kendi dilinde "dost" anlamına gelen yerli, evli ve iki çocuk babasıydı. Ama bir hayvan gibi zincirlendi, kafese kondu ve ABD'ye götürüldü. Buradaki evrimci bilim adamları, St. Louis Dünya Fuarı'nda onu çeşitli maymun türleriyle birlikte kafese koyarak "insana en yakın ara geçiş formu" olarak teşhir ettiler. İki yıl sonra ise New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüler ve birkaç şempanze, Dinah adı verilen bir goril ve Dohung adı verilen bir orangutan ile birlikte "insanın eski ataları" adı altında sergilediler. Hayvanat bahçesinin evrimci müdürü Dr. William T. Hornaday, bu nadide "ara geçiş formu"na sahip olmanın kendisine verdiği gurur hakkında uzun konuşmalar yapmış, ziyaretçiler de kafese konan Ota Benga'ya sıradan bir hayvan gibi davranmışlardı. *New York Times* gazetesinin o dönemde yayınlanan bir nüshasında ziyaretçilerin tavrı şöyle aktarılıyordu:

> ... parkta 40.000 ziyaretçi vardı. Bu kalabalıktaki hemen hemen her erkek, her kadın ve her çocuk parktaki Afrikalı vahşi adamı görmek için maymun kafesini ziyaret ediyordu. Uluyarak, alay ederek, bağırıp çağırarak pigmeyi rahatsız ediyorlardı...[35]

New York Journal gazetesinin, 17 Eylül 1906 tarihli nüshasında ise, bu uygulamanın evrimi kanıtlamak için yapıldığı, ancak büyük bir haksızlık ve zulüm olduğu şöyle vurgulanıyordu:

> … Bu insanlar düşüncesizce ve akılsızca bir maymun kafesinin içerisinde Afrika'dan getirilen küçük bir insan cücesini sergilemişlerdi.

Onların düşüncesi muhtemelen evrimdeki bazı derin dersleri insanlara öğretmekti. Aslında başarılan tek sonuç, bu ülkenin beyazlarından, en azından sempati ve nezaketi hak eden Afrika ırkının vahşet gösterilerine maruz kalması, ardından da hor görülmesidir.

Aynı güç tarafından yaratılan, hepimizi aynı yere yerleştiren, aynı hisleri ve aynı ruhu lütfeden Allah'a karşı fiziksel eksikliği olan bir insanı maymunlarla bir kafese kapatmak ve bunu alay konusu edinmek çok ayıp ve iğrençtir...[36]

New York Times gazetesi de, evrimi kanıtlama amacıyla Ota Benga'nın hayvanat bahçesinde sergilendiği konusuna yer verdi. Hayvanat bahçesinin, Darwinist müdürünün yaptığı savunma ise son derece vicdansızcaydı:

Geçen hafta New York hayvanat bahçesinde, aynı kafeste bir Afrikalı pigmeyle bir orangutanın sergilenmesi çok fazla eleştirinin ortaya çıkmasına neden oldu. Bazı kişiler **zenciler ve maymunlar arasındaki yakın bir akrabalığı göstermek için bunun müdür Hornaday tarafından gerçekleştirilen bir teşebbüs olduğunu deklare ettiler.** Dr. Hornaday bunu inkar etti. "Eğer bu küçük adam bir kafesin içerisindeyse orası en konforlu yer olduğu içindir ve biz de onunla ilgili başka ne yapacağımızı bilmediğimizdendir. Ota Benga hiçbir manada bir tutuklu değildir, fakat hiç kimse yanında birileri olmadan şehirde dolaşmasına izin vermenin akıllıca olduğunu söyleyemez…[37]

Ota Benga'nın hayvanat bahçesinde gorillerle birlikte, bir hayvan gibi sergilenmesi birçok çevrede rahatsızlık oluşturdu. Bazı kuruluşlar, Ota Benga'nın bir insan olduğunu, bu şekilde davranılmasının büyük bir acımasızlık olduğunu belirterek, bu uygulamanın durdurulması için yetkililere başvurdular. Bu başvurulardan biri New York Globe gazetesinin 12 Eylül 1906 tarihli nüshasında şöyle yer almaktaydı:

Globe'un editörüne;

Güneyde yıllarca yaşamış biriyim ve sonuçta zencilere karşı fazla müsamahakar biri değilim. Fakat onun insan olduğuna inanıyorum. Bu büyük şehrin yetkililerinin Bronx parkında şahit olunan böyle bir görüntüye- zenci bir erkeğin bir maymun kafesinin içerisinde sergilenmesine- izin vermelerinin bir ayıp olduğuna inanıyorum...

Bu pigme meselesi bir araştırma ve incelemeyi gerektirmektedir... A. E. R. New York, 12 Eylül

Ota Benga'nın normal bir insan muamelesi görmesi için yapılan başvurulardan bir diğeri ise şöyleydi:

İnsan ve Maymun Gösterisi Papazlar Tarafından Kınandı

Dr. Macarthur Serginin Onur Kırıcı Olduğunu Düşünüyor

Dr. MacArthur: "Bu gösteriden sorumlu olan kişi, Afrikalıyı olduğu kadar kendisini de alçak bir duruma düşürüyor. Bu küçük adamı bir hayvan yerine koymaktansa, Allah'ın ona verdiği yeteneklerin gelişimi için onu bir okula yerleştirmesi gerekirdi..."

Dr. Gilbert serginin büyük bir ayıp olduğunu düşünüyordu, kendisinin ve diğer papazların Ota Benga'yı maymun kafesinden kurtarıp başka bir yere yerleştirmek konusunda Dr. MacArthur'la işbirliği yapmasına karar vermişti...[38]

Tüm bu insanlık dışı muamelenin sonucu ise Ota Benga'nın intihar etmesi oldu. Ancak burada problem bir insanın hayatını kaybetmesinden çok daha büyüktü. Bu olay, Darwinist ırkçılığın uygulayabileceği acımasızlığın ve vahşetin çok açık bir örneğiydi.

Üstünlük Soya Değil, Ahlaka Göredir

Darwin'in, insanları gelişmiş bir hayvan türü olarak göstermesi ve bazı insan ırklarını ise, henüz gelişimini tamamlayamamış, hayvana daha yakın türler olarak tanıtması, insanlık tarihi için son derece tehlikeli ve tahrip edici olmuştur. Darwin'in bu iddiasını kendilerine rehber edinenler, geçtiğimiz yüzyıl boyunca farklı ırkları hiç acımadan sömürmüşler, onları çok zor koşullarda yaşatmışlar, hatta soykırıma uğratmışlardır.

Nitekim *Brave New World* (Cesur Yeni Dünya) kitabının yazarı Bryan Appleyard, ırkçılığın temelinde yatan bu zalim anlayışı ve sonuçlarını şöyle açıklar:

> Ne sebeple olursa olsun, ister batıl inançla isterse bilimsel olarak bir kere sizin aşağı bir yaratık olduğunuza karar verilirse, size yapacakları vahşetin bir sınırı olmaz. Ve bu vahşi uygulamalarını haklı görürler, çünkü bir insanın aşağı olduğuna inanıldığında onun kötü ve tehlikeli olduğu ve üstün olanlara bir tehdit oluşturduğu kabul edilir. Hatta bazıları daha da ileri giderek, aşağı olanların bütün insan ırkının sağlığını tehlikeye soktuğunu iddia ederler. O zaman aşağı ırktan olanları kısırlaştırmayı, evliliklerini sınırlamayı veya cinayeti savunabilirler...[39]

Oysa yaratılış olarak her insan birbirinin aynısıdır. Her insanı Allah yaratmıştır. Kuran'da insanların yaratılışı şöyle bildirilir:

> **Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)**

Yukarıdaki ayetlerde bildirildiği gibi insanlar, Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhu taşımaktadır. Her insan –hiçbir ırk ayrımı olmaksızın- düşünür; hisseder; sevinç, acı, heyecan duyar; sevgiyi, şefkati, merhameti bilir ve yine her insan zalimliği, aşağılanmayı, sıkıntıyı da tanır. Bu nedenle tarih boyunca, farklı ırklardan insanları yarı gelişmiş hayvanlar zannederek, onlara kötü muamelelerde bulunanlar, tek bir kişiyi dahi bu gerekçe ile incitenler, ezenler, sömürenler ve aynı zamanda bu uygulamaları yapanları ürettikleri sahte delil ve teorilerle destekleyenler, cehalet içinde büyük bir suç işlemişlerdir.

Günümüzde de hemen her kıtada medeniyet olarak çok fazla gelişmemiş insan toplulukları mevcuttur. Bu insanlar tüm insani özellikleri taşımakta, fakat teknik ve kültürel açıdan bugün dünyaya genel olarak hakim olan kriterlere sahip olamamaktadırlar. Birçok topluluk yaşadığı iklim ve doğa koşulları nedeniyle, dünya toplumlarının genelinden tecrit olarak yaşamış ve çok daha farklı kültürler geliştirmiştir. Ancak her birinde insanlığa ait tüm özellikler, gelenekler, alışkanlıklar mevcuttur. Art niyet taşıyanlar, ırkçılıkta çıkar görenler, Darwin'in teorisine dört elle sarılmışlar ve diğer insanlardan hiçbir farkı olmayan bu insanları aşağı bir ırkın mensupları ve hatta birer hayvan olarak kabul etmişlerdir. Bu görüşün sonucu olarak geri kalmış kişi ve toplulukları yeterince evrimleşemedikleri gerekçesiyle günümüzde bile ezen ve hor gören insanlar ortaya çıkmıştır.

Oysa, Allah ırkçılığı kesin olarak yasaklar. Allah her insanı farklı renklerde ve farklı diller ile yaratmıştır. Bu, Allah'ın yaratışındaki sanat ve çeşitliliğin bir göstergesidir:

> **Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin ayrı olması, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, alimler için gerçekten ayetler vardır. (Rum Suresi, 22)**

Allah Katındaki tek üstünlük ise insanın takvası, yani nefsini her türlü günah ve isyandan, bozulma ve sapmalardan koruması, bundan kaynaklanan üstün ahlakıdır. Takva dışında hiçbir insanın hiçbir insan üzerinde, herhangi bir özelliğinden dolayı üstünlüğü olamaz. Allah bunu bir ayetinde şöyle bildirir:

> **Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)**

3. BÖLÜM
DARWİN VE FAŞİZMİN KORKUNÇ İTTİFAKI

Darwin ve Hitler'in Kanlı İttifakı

Nazizm, I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Almanya'nın karmaşası içinde doğdu. Nazi Partisi'nin lideri, hırslı ve saldırgan bir kişiliğe sahip olan Adolf Hitler'di. Hitler'in dünya görüşünün temelini ise ırkçılık oluşturuyordu. Hitler Alman milletinin asli unsurunu oluşturan Ari ırkın, diğer tüm ırklardan üstün olduğuna ve onları yönetmesi gerektiğine inanmıştı. Ari ırkın yakında bin yıllık bir dünya imparatorluğu kuracağını hayal ediyordu.

Hitler'in bu ırkçı teorilerine bulduğu bilimsel dayanak ise, Darwin'in evrim teorisiydi.

Hitler'in en önemli fikri dayanağı, ırkçı Alman tarihçi Heinrich von Treitschke idi. Treitschke, Darwin'in evrim teorisinden şiddetle etkilenmiş ve ırkçı görüşlerini de Darwinizm'e dayandırmıştı. **"Uluslar ancak Darwin'in yaşam kavgasına benzer şiddetli bir rekabetle gelişebilirler"** diyordu ve bunun da sürekli ve kaçınılmaz savaş demek olacağını belirtiyordu. Ona göre "**kılıç ile fetih, uygarlığın barbarlığa, aklın bilgisizliğe üstünlük sağlamasının bir yolu"** idi. "Sarı uluslar sanat yeteneklerinden ve siyasal özgürlük anlayışından yoksundurlar. **Siyah ırkların yazgısı beyazlara hizmet etmek ve sonsuza dek beyazların tiksintilerine hedef olmaktır…**" diye düşünüyordu.[40]

Hitler de teorilerini geliştirirken, Treitschke gibi, Darwinizm'den, özellikle Darwin'in "yaşam mücadelesi" fikrinden ilham aldı. Ünlü kitabı *Kavgam*'ın adını, bu yaşam mücadelesi fikrinden esinlenerek belirlemişti. Hitler de aynı Darwin gibi, Avrupalı olmayan ırkları maymunlarla aynı statüye koyuyor ve şöyle diyordu: "Kuzey Avrupa Almanlarını insanlık tarihinden çıkarın, geriye maymun dansından başka bir şey kalmaz".[41]

Hitler, 1933 yılında, Nürnberg toplantısında "yüksek ırkın aşağı ırkları idare ettiğini, bunun tabiatta görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı gerçek olduğunu" ileri sürdü.[42]

Ari ırkının üstünlüğünü savunan Hitler, bu ırkın üstünlüğünün doğa tarafından verildiğine inanıyordu. Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü eski başkanı Prof. Henry M. Morris Hitler'in *Kavgam* adlı kitabındaki ifadelerine bir çalışmasında şöyle yer vermiştir:

> **Nordik ırk, biyolojik kalıtım tarafından asaletle kutsanmıştır…** Tarih, doğa tarafından kurulan ırksal hiyerarşiye uygun yeni bir bin-yıllık imparatorluk kuracaktır.[43]

İnsanların gelişmiş hayvanlar olduğuna inanan Hitler, insan ırkını geliştirme saplantısıyla sözde evrim sürecini kontrol etmesi veidareyi kendi elinde tutması gerektiğine inanıyordu. Nitekim Nazi hareketinin nihai hedefi de buydu. Bu hedefe ulaşmak için ilk adım, aşağı ırkları, üstün ırk olduğuna inandıkları Aryan ırkından ayırmak, izole etmekti.

İşte Naziler bu noktada, Darwinizm'i uygulamaya geçirdiler ve kendilerine yine Darwinizm'den kaynaklanan "öjeni teorisi"ni örnek aldılar.

Öjeni Teorisi Darwin'in Fikirlerine Dayanır

20. yüzyılın ilk yarısında çok sayıda taraftar toplayan öjeni teorisi, sakat ve hasta insanların ayıklanması ve sağlıklı bireylerin çoğaltılması yoluyla bir insan ırkının "ıslah edilmesi" anlamına geliyordu. Bu sapkın teoriye göre, nasıl sağlıklı hayvanlar birbirleriyle çiftleştirilerek iyi hayvan cinsleri oluşturuluyorsa, bir insan ırkı da ıslah edilebilirdi.

Öjeni kuramını ortaya atan kişiler, tahmin edilebileceği gibi Darwinistler'di. İngiltere'deki öjeni akımının başını, Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton ve oğlu Leonard Darwin çekiyordu.

Öjeni fikrinin, Darwinizm'in doğal bir sonucu olduğu çok açıktı. Nitekim öjeni kavramını savunan yayınlarda bu gerçek özellikle vurgulanıyor, "Öjeni, insanın kendi evrimini kendisinin yönlendirmesidir" deniyordu.

Washington Üniversitesi'nden tıp doktoru ve tarih profesörü Kenneth M. Ludmerer'in belirttiğine göre öjeni fikri Platon'un "Devlet" adlı ünlü eseri kadar eskiydi. Ancak Ludmerer, 19. yüzyılda bu fikre olan ilginin artmasının nedeninin Darwinizm olduğunu belirtir:

> ...günümüze ait öjenik düşünce yalnızca 19 yy'da uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin oluşmasının bir kaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.[44]

Öjeniyi Almanya'da ilk benimseyen ve yayan kişi ise, tanınmış evrimci biyolog Ernst Haeckel oldu. Haeckel, Darwin'in yakın bir dostu ve destekçisiydi. Evrim teorisini desteklemek için, farklı canlıların embriyolarının birbirine benzediğini öne süren "rekapitülasyon" adlı iddiayı ortaya atmıştı. Haeckel'in bu iddiayı ortaya atarken çizim sahtekarlıkları yaptığı ise daha sonra anlaşıldı.

Haeckel, bir yandan bu tip bilim sahtekarlıkları yaparken, öte yandan da öjeni propagandası yürütüyordu. Yeni doğan sakat bebeklerin zaman geçirilmeden öldürülmesini, böylece toplumun evriminin hızlandırılmasını önermişti. Daha da ileri gitmiş ve cüzzamlıların, kanserlilerin ve akıl hastalarının da acısız bir biçimde öldürülmeleri gerektiğini, yoksa bu kişilerin topluma yük olacaklarını ve evrimi yavaşlatacaklarını savunmuştu.

George Stein, Haeckel'in evrim teorisine olan körü körüne bağlılığını şöyle özetlemiştir:

> Haeckel Darwin'in doğru olduğunu iddia ediyordu... İnsan türü sorgulanmayacak bir şekilde hayvanlar aleminden evrimleşmişti. İnsanların sosyal ve politik varlığı Darwin'in gösterdiği gibi evrim kanunları, doğal seleksiyon ve biyoloji ile idare ediliyordu. Bunun tersini savunmak batıl inançtı.[45]

Haeckel 1919 yılında öldü. Ama fikirleri Naziler'e miras kaldı. Hitler iktidara geldikten kısa bir süre sonra, resmi bir öjeni politikası başlattı. Ünlü kimya profesörü A. E. Wilder-Smith, *Man's Origin, Man's Destiny* (İnsanın Kökeni, İnsanın Kaderi) adlı kitabında Hitler'in kendi ağzından bu yeni politikasını anlattığı sözlerine şöyle yer vermektedir:

> Devlet için, zihin ve beden eğitiminin önemli bir yeri vardır, ancak insan seçimi de en az bunun kadar önemlidir. Devletin, genetik olarak hastalıklı veya alenen hasta olan bireylerin üreme için uygun olmadıklarını deklare etme sorumluluğu vardır... Ve bu sorumluluğu **hiçbir anlayış göstermeden ve başkalarının da anlamalarını beklemeden acımasızca uygulamalıdır...** 600 yıllık bir zaman dilimi boyunca **vücudu sakat olan veya fiziksel olarak hasta olan kimselerin üremesini durdurmak... insan sağlığında bugün elde edilemeyen bir gelişim sağlayacaktır.** Eğer ırkın en sağlıklı olan üyeleri

planlı bir şekilde ürerlerse sonuçta bugün hala taşıdığımız hem ruhsal hem de bedensel açıdan bozuk tohumların olmadığı.... bir ırk oluşacaktır.[46]

Hitler'in bu politikasının gereği olarak, Alman toplumu içindeki akıl hastaları, sakatlar, doğuştan körler ve kalıtsal hastalıklara sahip olanlar, özel "sterilizasyon merkezleri"nde toplandılar. Bu kişilere, Alman ırkının saflığını ve evrimsel ilerleyişini bozan parazitler olarak bakılıyordu. Nitekim bir süre sonra toplumdan soyutlanan bu insanlar, **Hitler'den gelen gizli bir talimata dayanılarak öldürülmeye başlandı.**

Genetik olarak aşağı kabul edilenler "yararsız" ve milletin gelişimine engel olarak nitelendirilince bu cinayetler makul gösterildi. Aşağı ırk olarak görülen gruplara yavaş yavaş çeşitli ırklar ve milletler dahil edilmeye başlandı. Daha sonra sağlıksız yaşlı insanlar, saralılar, ciddi akıl kusurlarına sahip olanlar, sağırlar ve dilsizler, hatta bellirli ölümcül hastalıklara sahip olan kişiler de dahil edildiler. 1936 Berlin Olimpiyat oyunlarında Amerikalı zenci atlet Jesse Owen dört altın madalya kazandıktan sonra Hitler, ödül alan tüm yarışmacıları kutladığı halde, Jesse Owen'ı kutlamayı reddederek stadı terketti. Bazı evrimciler kadınların erkeklerden daha aşağı olduğunu savundular. California'da önde gelen bir nöroloji profesörü olan Dr. Robert Wartenberg, kadınlar eğer erkekler tarafından korunmazlarsa yaşayamayacaklarını söyleyerek kadınların aşağı olduğunu kanıtlamaya çalıştı. Kadınların, bu koruma nedeniyle daha yavaş elimine olduklarını ileri sürdü. Bu fikirler doğrultusunda Nazi Almanyası'nda kadınların bazı mesleklere girmeleri açıkça yasaklandı.[47]

Almanya'da ırkçı bilim adamları Darwinizm'in ve öjeni fikrinin gelişmesinden itibaren, "istenmeyen üyelerin öldürülmesi" gerektiğini açıkça savunmaya başlamışlardı. Bu bilim adamlarından Adolf Jost 1895'de yayımladığı *Das Recht auf den Tod (*Ölme Hakkı) isimli kitabında istenmeyen insanları tıbbi olarak öldürmeye çağırıyordu. Jost, **"sosyal organizmanın sağlığı için devletin bireyleri öldürme sorumluluğunu alması gerektiğini"** iddia ediyordu. Adolf Jost, yaklaşık 30 yıl sonra siyaset sahnesinde boy gösterecek olan Adolf Hitler'in akıl hocasıydı. Hitler de "Devlet yalnızca sağlıklı çocukların olmasını sağlamalı. Görülür şekilde hasta olanların ve salgın hastalık taşıyanların uygun olmadığı ilan edilmeli" diyordu.[48]

1933 yılında çıkartılan bir yasa ile 350 bin akıl hastası, 30 bin çingene ve yüzlerce zenci çocuk, hadım etme, x ışınları, enjeksiyon, genital bölgeye elektrik verilmesi gibi yöntemlerle kısırlaştırıldılar. Bir Nazi subayı, "Nasyonal sosyalizm uygulamalı biyolojiden başka bir şey değildir." diyordu.[49]

Hitler masum insanlara yönelik bu cinayetlerle ve acımasız uygulamalarla Alman ırkının sözde evrimini hızlandırmaya çalışırken, bir yandan da öjeninin bir diğer şartını yerine getiriyordu. Alman ırkını temsil ettiği kabul edilen sarışın mavi gözlü genç erkek ve kadınlar, ilişki kurup çocuk yapmaya teşvik ediliyorlardı. 1935 yılında bu amaçla özel üreme çiftlikleri kuruldu. Irk kriterlerine uygun genç kızların yerleştirildiği bu çiftlikler, sürekli olarak SS birlikleri tarafından ziyaret ediliyordu. Çiftliklerde doğan gayrimeşru çocuklar, kurulması hedeflenen bin yıllık Alman krallığının askerleri olarak yetiştirilecekti.

Naziler'in Ari Irk Saplantısı

Naziler, Ari ırkın üstünlüğünü sözde ispatlamak için, yine Darwinist kavramları kullanıyorlardı. Darwin, insanların evrim geçirdikçe daha büyük kafataslarına sahip olduklarını öne sürmüştü. Bu fikre şiddetle bağlanan Naziler, Alman ırkının üstün olduğunu gösterebilmek için kafatası ölçümlerine giriştiler. Nazi Almanyası'nın dört bir yanında, Alman kafataslarının, diğer ırkların kafataslarından büyük olduğunu gösteren karşılaştırmalar

yapılıyordu. Dişler, gözler, saç gibi diğer özellikler de yine evrimci kıstaslarla değerlendiriliyordu. Alman ırkının ölçülerine aykırı bulunan bireyler, öjeni prensipleri doğrultusunda imha edilecekti.

Tüm bu çılgınlık, Darwinist prensipleri topluma uygulamak adına yapılıyordu. *Nazi Doktorları* adlı kitabın yazarı olan Amerikalı tarihçi Michael Garaudin bu gerçeği şöyle açıklar:

> Nazi ideolojisi, toplumsal Darwinizm ve yirminci yüzyılın başlarında gelişen ırk arındırılması kavramları arasında kusursuz bir uyum vardı.[50]

Amerikalı araştırmacı George Stein ise, American Scientist dergisine yazdığı bir makalede bu konuyu şöyle açıklamaktadır:

> Nazizm gerçekte, **Darwinist devrimin bilimsel gerçeklerine tamamen uygun olan biyolojik bir politikayı**, tüm bir topluma uygulamak için yapılmış ilk geniş çaplı ve bilinçli girişimdir.[51]

Tanınmış bir evrimci olan Sir Arthur Keith ise, Hitler'i şöyle yorumlar:

> **Alman Führer'i bir evrimciydi.** Almanya'nın tecrübesini, evrim teorisine uygun hale getirmek için bilinçli olarak çalıştı.[52]

Darwin: Before and After (Darwin: Öncesi ve Sonrası) kitabının yazarı Robert Clarck ise, Hitler için: "Muhtemelen çocukluk döneminden itibaren evrim öğretisiyle büyülenmişti... Üstün bir ırkın her zaman aşağı ırkı fethedeceğini söylerdi." demiştir.[53] Nazi Almanyası'nın siyasi felsefesi de, Hitler'in bu inançları doğrultusunda şekillenmişti.

J. Tenenbaum, Almanya'nın siyasi felsefesinin evrimsel gelişmenin önemi üzerine inşa eldildiğini şöyle belirtir:

> ... mücadele, seçme ve en uygunların yaşaması ile ilgili bütün fikirler ve gözlemler Darwin tarafından geliştirildi... Ama 19. yüzyılın Alman sosyal felsefesinde bol meyveler verdi... Böylece Almanya'nın üstün gücü ile dünyayı yönetme hakkı olduğuna dair Alman doktrini gelişti. Bu doktrine göre Almanya ve zayıf milletler arasındaki ilişki, çekiç ve örs arasındaki ilişkiye benziyordu.[54]

Adolf Hitler, "ideolojik evrim savaşı"nda Nazi liderleri arasında yalnız değildi. Gestapo'nun başı Heinrich Himmler, "Doğa kanunu olacağına varmalı ve en uygun olanlar yaşamalıdır" sözleriyle evrim teorisine olan inancını dile getirmişti. Aslında tüm Nazi liderleri, o karanlık yıllardaki birçok Alman bilim adamı ve sanayici gibi, hem evrime hem de Alman ırkçılığına körü körüne inanıyordu.[55]

Hitler'in Din Düşmanlığı

Hitler'in evrim teorisine büyük önem vermesinin bir diğer nedeni ise, bu teoriyi dini inançlara karşı bir silah olarak görmesiydi. Hitler, İlahi dinlere karşı büyük bir nefret besliyordu. İlahi dinlerin emrettiği şefkat, merhamet, tevazu gibi ahlaki erdemler, Naziler'in oluşturmak istedikleri acımasız ve savaşçı Ari ırk modeline büyük bir engel teşkil ediyordu. Bu nedenle Naziler, iktidara geldikleri 1933 yılından itibaren, Alman toplumunu eski putperest inançlarına geri çevirmeye çalıştılar. Eski putperest kültürlere ait bir sembol olan gamalı haç, bu dönüşümün bir simgesiydi. Almanya'nın dört bir yanında düzenlenen Nazi törenleri, antik putperest ayinlerin bir tekrarıydı. Putperest kültürlerin bir mirası olan evrim düşüncesi, işte bu nedenle Nazizm ideolojisine çok büyük bir uyum sağladı. Hitler Hıristiyanlıkla ilgili düşüncelerini açıkça şöyle dile getirmiştir:

> Din yok edilmesi gereken organize bir yalandır. Devlet mutlak yönetici olarak kalmalıdır. Gençken, dini dinamitle yok etmenin gerekli olduğuna inanıyordum. Ancak şu anda daha kurnazca yöntemler kullanılması gerektiğini düşünüyorum... En sonunda dine inanan birkaç yaşlı insan kalacak... Genç ve sağlıklılar bizim tarafımızda… İnsanlarımız din olmadan yaşamayı başarmışlardı. Altı SS bölümünden hiçbirinin dinle bir bağı yok.[56]

Daniel Gasman *The Scientific Origins of National Socialism* (Nazizmin Bilimsel Kökenleri) adlı kitabında Hitler'in din düşmanlığının nedenlerini şöyle açıklıyordu:

> Hitler biyolojik evrim düşüncesinin geleneksel dine karşı kullanılacak en güçlü silah olduğuna inanıyor ve evrim teorisini benimsemediği için Hıristiyanlığı suçluyordu… Ona göre evrim, günümüze ait bilim ve kültürün en önemli sembolüydü.[57]

Aslında 20. yüzyıla sayısız bela getiren asıl neden, Hitler ve Naziler gibi dinsizlerin acımasız karakterleriydi. Allah'ın varlığını inkar eden ve insanların evrimleşerek gelişmiş hayvanlar olduklarına inanan bu insanlar, kendilerini başıboş, kimseye hesap verme sorumluluğu olmayan varlıklar olarak görüyorlardı. Allah'tan ve ahiretten korkmadıkları için ahlaksızlıkta ve zalimlikte sınır tanımamış, milyonlarca insanın canına bu nedenle acımasızca kıymışlardı. Dinsizliğin hüküm sürdüğü bir toplumda ne tür sıkıntı, zorluk ve acılar olacağı aslında Hitler örneğinde açıkça görülmektedir. Yalnız Hitler değil, ileride göreceğimiz gibi, 20. yüzyılı kana boğan Stalin, Mao, Pol Pot, Franco, Mussolini ve diğerlerinin tamamı dinsizlikleri ile tanınıyordu. Bu elbette ki dinsizliğin kabusunu ortaya çıkaran ibret alınması gereken bir tablodur.

Oysa Allah'tan korkan, Kuran ahlakını yaşayan insanlar, bir topluma daima barış, huzur, güvenlik, bereket, mutluluk ve aydınlık günler getirir. Allah'ın dinine bağlı olan insanlar yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaz, aksine her zaman şefkati, merhameti, dostluğu, fedakarlığı, yardımlaşmayı teşvik ederler.

Darwinist-Faşist Mussolini'nin Getirdiği Belalar:

Nasıl Hitler, Darwinizm'i kullanarak politikasını belirlediyse, çağdaşı ve müttefiki Benito Mussolini de İtalya'yı emperyalist ve faşist temeller üzerine oturtmak için aynı Darwinist kavramlardan ve iddialardan faydalandı.

Şiddetin tarihte itici güç olduğuna ve savaşın devrim getireceğine inanan Mussolini tam bir Darwinistti. İmparatorluğunun zayıflamasını, "evrimin en önemli itici gücü olan savaştan kaçmaya çalışmasına" bağlıyordu.[58]

Fransız hükümetinden aldığı mali destekle kurduğu *Il Popolo d'Italia* adlı gazetenin başına "Demire sahip olan ekmeğe de sahip olur" ibaresini koymuştu. Yani insanların karınlarını doyurabilmeleri için, savaş gücüne ihtiyaçları olduğunu bu şekilde halkına duyuruyordu. Mussolini, faşizmin ve faşist partisinin sembolü olarak da "balta"yı seçmişti. Çünkü balta savaşı, şiddeti, ölüm ve katliamı simgeliyordu.

Mussolini'nin her faşistte olan saldırgan ve şiddet yanlısı tutumu, onun hakkında hazırlanan bir kitapta şöyle tarif edilir:

> Mussolini'nin değişmez inançlarından biri zorbalıktır ve… şiddete başvurmak sahip olduğu esas içgüdüdür.[59]

Diğer Darwinist-Faşistler gibi Mussolini'nin de savaşçı, saldırgan, baskıcı politikaları birçok insanın katledilmesine, evsiz, ailesiz kalmasına ve ülkenin harap olmasına neden oldu. "Kara Gömlekliler" adını verdiği her türlü şiddet ve zorbalık eylemlerini gerçekleştiren yarı askeri birlikler oluşturdu. Kara Gömlekliler vasıtasıyla sadece kendi ülkesinde değil, diğer ülkelerde de şiddet ve baskı uyguladı. 1935 yılında Etiyopya'yı işgal ederek 1941 yılına kadar 15 bin insanı katlettirdi. Etiyopya işgalini, Darwinizm'in ırkçı görüşleriyle destekleyerek makul göstermekten de geri kalmadı. Mussolini'ye göre Etiyopyalılar siyah ırktan oldukları için aşağıydılar ve İtalyanlar gibi üstün bir ırk tarafından yönetilmek onlar için bir şeref olmalıydı.

Diğer yandan 3 Ekim 1911 yılında, İtalya'nın Libya'yı işgal etmesiyle başlayan ve Müslümanlara karşı yapılan zulmü devam ettirdi, hatta Müslümanlara yönelik saldırıları daha da artırdı. İşgal ancak Mussolini'nin ölümü ile 10 şubat 1947 yılında yapılan bir anlaşma ile sona erdi. Bu süre içinde 1,5 milyon Müslüman şehit edildi, yüzbinlercesi de yaralandı.

Acımasızlığı ve zalimliği ile tarihe geçen Mussolini, bir sözünde savunduğu ve uyguladığı faşizmi şöyle tarif etmişti:

> Faşizm özgürlük değil, zalimin hakimiyetidir. Milletin güvencesi değil, özel çıkarların savunmasıdır. Bunu herkes bilir.[60]

Hitler ve Mussolini örneklerinde görüldüğü gibi, güçlülerin ve zalimlerin haklı ve üstün olduğu, kaba kuvvetin, şiddetin, saldırının ve savaşın gelişmenin ve başarının tek yolu olarak görüldüğü faşizm, Darwin'in "Güçlü olan yaşar, zayıflar ölür, yaşamak için kıyasıya mücadele gerekir" iddialarının bir uygulamasıydı, ve milyonlarca insana eziyet edilmesine neden oldu.

Faşist Franco ve İspanya'da Yaşattığı Zulüm

20. yüzyılı kan gölüne çeviren faşist zalimlerden biri de Franco idi. Darwinist- faşistler Hitler ve Mussolini'nin desteği ile İspanya'da "Falanj" hareketini örgütleyen Franco, İspanya halkına büyük bir zulüm ve acı getirdi. Halkını bir iç savaşa sürükleyen Franco, ülkede kardeşi kardeşe, babayı oğula düşürdü. İspanya İç Savaşı sırasında Madrid'te günde ortalama 250 kişi, Barcelona'da 150, Seville'de 80 kişi öldürülüyordu. İdamlardan bazıları ise kafalarına çivi çakılarak gerçekleştirildi. Ülkenin her yanında acımasız katliamlar yapıldı. Örneğin Madrid'in kuzeyindeki küçük bir dağ köyünde, 31 köylü Franco'ya oy vermedikleri için tutuklanmışlar, bunlardan 13'ü ise bir kamyonla köyün dışına çıkarılarak yol kenarında öldürülmüşlerdi. Seville yakınlarında 11.000 nüfuslu bir kasabaya giren faşistler burada da 300'den fazla insanı öldürmüşlerdi. Bu şekilde devam eden şiddet olayları sonucunda, iç savaşta yaklaşık olarak 800 bin kişi, idamlarla ise 200 bin kişi Franco'nun talimatlarıyla öldürüldü. Milyonlarca insan ise yaralandı veya sakatlandı.

Franco, Hitler'e Yeni Silahlarını Denemesi İçin Bir Kasaba Dolusu İnsan Hediye Etti!

Faşist Franco'nun iç savaş sırasında en büyük destekçileri Hitler ve Mussolini idi. Franco, müttefiklerinin yardımlarını da karşılıksız bırakmamış ve insanlık tarihinin en zalim ve en acımasız anlaşmalarından birini yapmıştı: Nazilere yeni silahlarını denemeleri için Guernica gibi kasabaları hediye etmişti!

5 Mayıs 1937 sabahı, küçük Guernica kasabasının halkı, Nazi teknolojisinin yeni harikalarıyla, dev bombardıman uçakları ve tonlarca bombanın getirdiği ölümle uyandı. Küçük kasaba, Nazi uçaklarının deneyine Franco tarafından terkedildi.[61]

Bu olay, insanları denek hayvanı gibi gören bu sapkın anlayışın ürünlerinden sadece biridir. Binlerce insanı, sadece silahlarının gücünü denemek için ölüme terkeden, binlercesinin sakatlanmasına, yaralanmasına, şiddetli acılar çekmelerine sebep olan bu anlayış günümüzde de farklı şekillerde devam etmektedir. İnsanların bir hayvan türü olduğunu ve savaşın ilerlemenin en etkin yöntemi olduğu iddia eden Darwinist felsefe ayakta tutulduğu sürece bu ve benzeri zulümler de devam edecektir.

Darwinizm'in I. ve II. Dünya Savaşları'nın Hazırlanmasındaki Rolü

Ünlü İngiliz tarih profesörü James Joll, "*Europe Since 187*" (1870'den Bu Yana Avrupa) isimli kaynak kitabında, I. Dünya Savaşı'nı hazırlayan faktörlerden birinin, o dönemdeki Avrupalı yöneticilerin Darwinistik düşüncelere olan inancını olduğunu anlatır:

> Darwinistik fikirlerin 19. yüzyıl sonlarında emperyalizm ideolojisine ne kadar büyük bir etkide bulunduğunu görmüştük. Aynı zamanda, yaşam mücadelesi ve güçlülerin hayatta kalması doktrinlerinin, I. Dünya Savaşı öncesindeki yıllarda Avrupalı liderler tarafından gerçekten ne kadar tutulduğunu anlamak da çok önemlidir. Örneğin, Avusturya-Macaristan'ın Başkomutanı General Franz Baron Conrad von Hoetzendorff, savaştan sonraki anılarında şöyle yazmıştır:
>
> İnsan sevgisini ön plana çıkaran dinler, ahlaki öğretiler ve (bu gibi) felsefi doktrinler, bazen gerçekten insanoğlunun yaşam mücadelesini zayıflatabilirler. Ama hiçbir zaman bu mücadeleyi dünyanın itici gücü olmaktan çıkaramayacaklardır… Dünya savaşının büyük felaketi, bu büyük prensiple tam bir uyum içinde gerçekleşmiştir. İnsanların ve devletlerin hayatlarının ana gücüyle oluşan bu savaş, aynen boşalması gereken bir yıldırım yükü gibi, doğanın bir kuralıdır.
>
> Bu gibi bir ideolojik altyapıya sahip olan Conrad'ın neden Avusturya-Macaristan'ı bir savaş başlatmaya sürüklediğini anlamak zor değildir.
>
> Bu gibi düşünceler dönemin sadece askeri şahsiyetleriyle sınırlı kalmamış ve örneğin (sosyolog) Max Weber uluslararası yaşam mücadelesi kavramıyla çok ilgilenmiştir. Yine Kurt Riezler, yani Alman şansölyesi Theobald von Bethman-Hollweg'in kişisel danışmanı ve sır dostu, 1914 yılında şöyle yazmıştır:
>
> Mutlak ve ezeli düşmanlık, insanlar arasındaki ilişkilerin doğasında vardır. Her yerde gördüğümüz daimi nefret… insan tabiatının bozulmasından kaynaklanmamaktadır, aksine doğanın ve yaşamın kaynağının özünde zaten bu vardır. [62]

I. Dünya Savaşı generallerinden Friedrich von Bernardi ise, savaş ve doğadaki savaşım kanunları arasındaki bağlantıyı şöyle kurmuştur:

> Savaş biyolojik bir gereksinmedir, doğadaki unsurların çatışması kadar gereklidir; biyolojik yönden yerinde sonuçlar verir, çünkü bu sonuçlar, varlıkların temel özellikleriyle ilgilidir.[63]

Görüldüğü gibi, I. Dünya Savaşı, savaşmayı, kan dökmeyi, acı çekmeyi ve çektirmeyi bir tür "gelişme" olarak gören, bunları değişmez bir "doğa kanunu" sanan Avrupalı düşünür, general ve yöneticilerin yüzünden

çıkmıştır. Tüm bu kuşağı bu kökten yanlış fikirlerle yıkıma sürükleyen ideolojik kaynak ise, Darwin'in "yaşam mücadelesi" ve "kayırılmış ırklar" kavramlarından başka bir şey değildir. Bernardi bu sözleri söyledikten iki yıl sonra "biyolojik" gelişmeyi sağlayacak (!) olan Birinci Dünya Savaşı başladı ve ardında 8 milyon ölü, yüzlerce harabeye dönmüş şehir ve milyonlarca yaralı, sakat, evsiz ve işsiz insan bıraktı. Bundan 21 yıl sonra başlayan ve ardında yaklaşık 50 milyon ölü bırakan Nazi savaşının temeli de Darwinizm'e dayanır.

Hitler, hem soykırım hem de savaş politikalarında Darwinci düşünceye sıkı sıkıya bağlıydı. Savaşı, yalnızca zayıf ırkları elimine ettiği için değil, üstün ırkın zayıf üyelerini saf dışı bıraktığı için de önemli bir güç olarak görüyordu. Nazi Almanyası kısmen bu sebepten açıkça savaşı övüyordu; çünkü onların sapkın inancına göre savaş, ırkın ilerlemesi için gerekli olan bir adımdı.

Hitler'in politikasını dayandırdığı "savaşın insanı geliştirdiği inancı"nı evrimci A.E. Wiggam 1922'de yayınlanan kitabında şöyle açıklıyordu:

> …bir zamanlar insanların beyinleri, kuzenleri olan insanımsı canlılardan çok az daha büyüktü. Ama **tekmeleyerek, ısırarak, savaşarak... ve düşmanlarını kurnazlıkla altederek ve bunları yapacak kapasiteye sahip olamayanları öldürerek, insanların beyni büyüdü** ve hacim olarak olmasa da çeviklik ve akıl bakımından gelişti.[64]

Wiggam gibi evrimcilerin bu tür açıklamaları ile destek bulan Hitler, yaşamak isteyenler için savaşı bir zorunluluk olarak gördüğünü, *Kavgam* kitabında açıkça dile getiriyordu:

> Doğa, güçlüler ile zayıflar arasında bir savaş, güçlülerin zayıflar üzerindeki mutlak galibiyetidir. Eğer böyle olmasaydı, doğada sürekli bir bozulma olurdu... Yaşayan savaşmak zorundadır. Sürekli savaşın bir yaşam kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen yaşam hakkına sahip değildir. Başka türlü düşünmek doğayı küçümsemektir. Izdırap, mutsuzluk ve hastalıklar, bu insanın alacağı karşılıklardır.[65]

Darwinistler'in, yaşam mücadelesi sonunda güçlülerin ayakta kaldığı ve bu yolla türlerin geliştiği iddiası insan toplumlarına uyarlanınca, savaşlar insanlığın gelişmesi için bir zaruret olarak görülmeye başlandı. Örneğin Hitler Almanya'nın büyüklüğünü, asırlardır zayıf üyelerini savaş yoluyla elimine etmesine bağlıyordu. Almanlar savaşa yabancı olmamalarına rağmen bu yeni "bilimsel" savunma onlara savaşçı politikalarını destekleyecek bir güç verdi.

Hitler, bir başka sözünde ise, **"eğer devamlı bir savaş olmasaydı, insan medeniyeti olmazdı"** diye iddia etmişti.[66]

Haeckel ise savaş konusunda, Eski Yunan şehir devletlerinden birini oluşturan Spartalıların vahşice uygulamalarının örnek alınması gerektiğini öne sürüyordu:

> Spartalılar sağlıklı ve güçlü çocuklar dışındakileri öldürerek devamlı güç ve başarı elde etmişlerdi.[67]

Savaş, sadece Almanya'da değil tüm Avrupa'da "nüfusun kaçınılmaz bir düzenleyicisi" olarak görülüyordu. Sosyal Darwinist F. Von Bernhardi: "Eğer savaş olmasaydı aşağı ve dejenere ırkların sağlıklı ve genç olanların yerini aldığını görürdük. Savaşın üretkenlik değeri bunun altında yatıyor, çünkü seçime neden oluyor, bu nedenle savaş biyolojik bir gerekliliktir" diyerek, Darwinistler'in savaşa bakış açılarını özetliyordu.[68]

Buraya kadar anlatılanlardan anlaşıldığı gibi, Hitler ve onu destekleyen Nazi ideologları, Darwinizm'den aldıkları ilhamla savaşı bir gereklilik olarak görmüşlerdi. Ve bu gerekliliği uygulayarak 2. Dünya Savaşı ile gerek halklarına, gerekse diğer dünya halklarına çeşitli acılar yaşatmışlardı. Bu açıdan 2. Dünya Savaşı'nda

yaşanan acıların başlıca sorumluları arasında Charles Darwin'in de bulunduğunu söylemek son derece doğru bir tesbit olacaktır.

Prof. Dr. Jerry Bergman, Darwinizm'in 2. Dünya Savaşı'nın üzerindeki etkisi hakkında şöyle bir tespitte bulunmaktadır:

> Darwinci fikirlerin Alman düşünce sistemi ve uygulaması üzerinde çok büyük bir etkiye sahip olduğuna dair deliller çok açıktır...Aslında Darwinci fikirlerin II. Dünya Savaşı'nın çıkması, 40 milyon insanın ölümü ve yaklaşık olarak 6 trilyon doların kaybedilmesinde çok büyük bir etkisi vardı. Evrimin gerçek olduğuna kesin olarak inanan Hitler kendisini insanoğlunun günümüzdeki kurtarıcısı olarak görmüştü... Daha üstün bir ırk üretmek suretiyle, dünya Hitler'e, insanlığı evrimin daha üst bir seviyesine çıkarmış olan adam olarak bakacaktı [69]

Elbette Darwin teorisini ortaya atmadan önce de dünyada sayısız savaş yaşanmıştır. Ancak, evrim teorisinin etkisiyle savaş ilk kez, bilim tarafından sahte bir onay görmüş ve desteklenmişti. Max Nordau, Amerika'da geniş bir yankı uyandıran "The Philosophy and Morals of War" (Savaş Ahlakı ve Felsefesi) isimli makalesinde Darwin'in savaşlar konusunda oynadığı kötü role şöyle dikkat çekiyordu:

> **Tüm savaş taraftarlarının en büyük otoritesi Darwin'dir.** Evrim teorisi ilan edildiğinden beri doğal barbarlıklarını Darwin ismiyle kapatarak, sahip oldukları zalim içgüdülerinin bilimin son sözü olduğunu iddia etmektedirler.[70]

Darwin, Marx, Freud gibi materyalist ideologların fikirleriyle şekillenen 19. yüzyılın ardından, dünyanın en kanlı savaşlarının yaşandığı 20. yüzyılın gelmesi bir rastlantı değildir. Darwinizm, savaşla sonuçlanacak her türlü fikri ve sözde bilimsel zemini hazırlamış ve savaşı insanlığın yücelmesinin vazgeçilmez bir şartı olarak gören despotlar, her iki dünya savaşında toplam 60 milyon insan öldürmüştür.

Neo-Naziler

Hitler, Mussolini gibi faşist liderler ve onlara bağlı olan Nazi örgütlenmeleri (SA, SS, Gestapo vs.) veya Mussolini'nin "Kara Gömleklileri" bugün tarihe karışmış gibi görünseler de, onların fikirlerini izleyen neo-faşist örgütler hala faaliyet halindeler. Özellikle son yıllarda, Avrupa'nın birçok ülkesinde ırkçı ve faşist hareketler yeni bir uyanış içindeler. Bu hareketlerin en başında ise Almanya'daki neo-Naziler geliyor.

Neo-Naziler, işsiz-güçsüz sokak serserilerinden, uyuşturucu müptelalarından, cani ruhlu insanlardan oluşmaktadır ve faşist karakterin tüm özelliklerini üzerlerinde taşımaktadır. neo-Naziler hakkında hazırlanan bir haberde, kana ve şiddete olan düşkünlükleri şöyle anlatılmaktadır:

> Kan, şeref ve fanatizm… Faşist Olympia Örgütü'nün üyelerinin bağlılık duydukları değerleri işte bu üç sözcükle özetlemek mümkün… Bugün örgütün 35 bin üyesi var. Ve hepsinin gözünde yükselme hırsı okunuyor.[71]

Neo-Naziler de aynı "büyükleri" Hitler ve diğer Naziler gibi Darwinist anlayışı benimsemiş durumdalar. Nazi ve ırkçılık propagandası amacıyla hazırladıkları internet sayfalarında, Darwin'in sözlerine ve Darwin'e yönelttikleri methiyelere rastlamak mümkün. Çünkü Darwin, ırkçı ve saldırgan neo-Nazilerin tüm hareket ve düşüncelerini destekliyor. Bu nedenle sayfalarında, Darwinizm'in delile gerek duyulmadan kabul edilmesi gereken bir teori olduğunu duyuruyorlar.

Neo-Nazilerin uyguladıkları katliamlar ve saldırılar ise son derece acımasızca. İnsanları yakarak öldürmekten, korkutmaktan, küçük çocuklara işkence uygulamaktan zevk alan neo-Nazilerin en başta gelen hedeflerinden biri ise Türkler. Türklere duydukları nefreti ve düşmanlığı internet sitelerinin her köşesinde duyuran neo-Naziler, bu nefretlerini eyleme dökerek de gösteriyorlar. Bir neo-Nazi sitesinde Türkler için şu ifadelere yer verilmiş:

> Mesela ben de bugün elimde olsa Türklerin büyük bölümünü gaz ocaklarında görmeyi isterim.[72]

Neo-Nazilerin, Türklere olan düşmanlıklarını dayandırdıkları isim yine Charles Darwin. Türk düşmanlığının konu edildiği bölümde yer verilen Darwin'in Türk Milleti hakkındaki tutarsız ve akıl dışı iddialarından alıntılar yapan neo-Naziler böylece Türk düşmanlıklarına sözde bilimsel bir açıklama getirdiklerini zannediyorlar. Arka sayfada neo-Naziler'in Darwin'i öven ve ayrıca Türk Milleti hakkında söylediklerini gösteren internet siteleri görülüyor.

Son dönemde neo-Naziler'in hem Türklere hem de diğer insanlara karşı saldırıları yine artmış durumda. Bir gazetede, neo-Nazilerin 2000 yılının yaz aylarında gerçekleştirdikleri saldırıların bilançosu şöyle aktarılıyor:

> * Haziran ayı sonlarında Thüringen Eyaleti'nin Gera şehrinde bulunan "El Rahman Camii'nin camları kırıldı.
>
> * Baden-Württemberg Eyaleti'nin Eppingen kasabasında ise bir Türk camiine iki adet molotof kokteyli atıldı.
>
> * Pinneberg'in Utersen semtinde bulunan Yeşil Camii'ne molotof kokteyli atıldı.
>
> * Memingen'de Türklerin oturduğu bir bina kundaklandı.
>
> * Bocholt'da bir Türk kahvesi ve Lübnanlılar'ın bulunduğu bina kundaklandı. Biri ağır olmak üzere 14 yaralı.
>
> * Doğu Almanya'nın Chemnitz şehrinde Iraklı bir ailenin 7 aylık bebeği neo-Naziler tarafından yere atıldı. Betona çarpan bebek suratından yaralandı.
>
> * Düsseldorf'ta bulunan bir Türk'ün dönerci dükkanında yangın çıkardılar.

Yakın geçmişte ise çok daha vahim olaylar yaşanmıştı. Darwin'in Türk düşmanlığını kendilerine rehber edinen neo-Naziler 1992 yılının Kasım ayında Möln şehrinde Türklere yönelik bir katliam yapmışlardı. Daha sonra 1993 yılında Solingen şehrinde beş Türk neo-Naziler tarafından yakıldı. Bu saldırı basında "Alman tarihinin Nazi döneminden bu yana en kanlı ırkçı saldırısı"[73] olarak duyuruldu. Bu ve benzeri saldırılara ilerleyen yıllarda da sıkça rastlandı. Türklerin evlerinde yangın çıkarıldı, Türkler dövülerek yaralandılar. Almanya dışında Hollanda'da da benzeri saldırılar gerçekleştirildi.Türklere yönelik bir saldırıda bir Türk kadın ve beş çocuğu öldürüldü. Bu olayla ilgili düzenlenen yas yürüyüşüne katılanlara ise üzerinde gamalı haçların bulunduğu tehdit mektupları gönderildi.

Bu olaylar ırkçıların Türklere yönelik saldırılarından sadece bir kaçıdır. Darwin'in ve Hitler gibi faşistlerin mirasçıları olan bu faşist gruplar saldırılarına ve katliamlarına hala devam etmektedirler. Bu insanlıktan çıkmış güruhların eylemlerinin önüne geçmekte ise adli tedbirler yeterli olmamaktadır. Bu zulme kesin olarak dur demenin yolu, adli tedbirlerin yanısıra ciddi anlamda bir fikri mücadele yürütmektir. Irkçılığı bir doğa kanunu olarak gören bu insanların, Darwinist fikirler ilmi olarak çürütülmediği sürece, yaptıkları zulümler de son bulmayacaktır.

4.BÖLÜM
KOMÜNİST VAHŞETİN DAYANAĞI DARWINİZM

Geride bıraktığımız şiddet ve vahşet dolu yüzyılın insanlığa en çok zarar getiren, dünyaya en fazla yayılmış olan ideolojisi kuşkusuz komünizmdi. Karl Marx ve Friedrich Engels adlı iki Alman filozof tarafından 19. yüzyılda tarihi zirvesine ulaşan komünizm, tüm dünyada Nazilerin ve emperyalist devletlerin soykırımlarını dahi geride bırakacak kadar çok kan döktü. Masum insanların canına kıydı, insanlar arasında dehşet, korku ve ümitsizlik yaydı. Bugün bile demir perde ülkeleri ve Rusya dendiğinde insanların gözünde karanlık, puslu, renksiz, cansız sokaklar, tedirginliğin ve korkunun hüküm sürdüğü toplumlar canlanır. Her ne kadar 1991 yılında komünizmin yıkıldığı kabul edilse de, arkasında bıraktığı enkaz hala durmaktadır. "Eski tüfek" komünistler ve Marksistlerin bir kısmı ise, her ne kadar "liberalleştilerse"de, komünizmin ve Marksizmin karanlık yüzü ve insanları dinden ve ahlaktan uzaklaştıran materyalist felsefesi, bu insanların üzerindeki etkisini devam ettirmektedir.

20. yüzyılda dünyanın dört bir köşesinde terör estiren bu ideoloji, aslında antik çağdan beri var olan bir düşünceyi temsil ediyordu. Bu düşünce, materyalist yani maddeyi tek değer olarak gören felsefe idi. Komünizm bu felsefe üzerine bina edilerek, 19. yüzyılda dünya gündemine getirildi.

Komünizmin fikir babaları Marx ve Engels, materyalist felsefeyi "diyalektik" adı verilen yeni bir yöntemle açıklamaya çalıştılar. Diyalektik, evrendeki tüm gelişmenin, çatışma sayesinde elde edildiği varsayımıydı. Marx ve Engels, bu varsayıma dayanarak tüm dünya tarihini yorumlamaya giriştiler. Marx, insanlık tarihinin bir çatışmadan ibaret olduğunu, mevcut çatışmanın işçiler ve kapitalistler arasında geçtiğini ve yakında işçilerin ayaklanıp komünist bir devrim yapacaklarını iddia ediyordu.

Komünizmin iki kurucusunun en belirgin özellikleri ise, her materyalist gibi dine büyük bir düşmanlık beslemeleriydi. Her ikisi de koyu birer ateist olan Marx ve Engels, dini inançların yok edilmesini komünizm açısından zorunlu görüyorlardı.

Ancak Marx'ın ve Engels'in önemli bir eksikleri vardı; daha geniş bir kitleyi etkileri altına alabilmek için ideolojilerine bilimsel bir görünüm vermeleri gerekiyordu. İşte 20. yüzyılda yaşanan acılara, kaosa, toplu kıyımlara, kardeşi kardeşe kırdıran eylemlere ve bölücülüğe imza atan tehlikeli ittifak bu noktada ortaya çıktı. Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabıyla evrim teorisini ortaya attı. Ne ilginçtir ki, kitabında öne sürdüğü temel iddialar Marx ve Engels'in aradıkları açıklamalardı. Darwin, canlıların "yaşam mücadelesi" sonucunda, yani "diyalektik bir çatışma"yla ortaya çıktıklarını iddia ediyordu. Dahası, yaratılışı inkar ederek dini inançları reddediyordu. Bu, Marx ve Engels için bulunmaz bir fırsattı.

Marx ve Engels'in Darwin Hayranlığı

Darwinizm, komünizm için o kadar büyük bir önem taşıyordu ki, Engels, Darwin'in kitabı yayınlanır yayınlanmaz Marx'a şöyle yazdı: **"Şu anda kitabını okumakta olduğum Darwin, tek kelimeyle muhteşem".**[74]

Marx ise 19 Aralık 1860 tarihinde Engels'e yazdığı cevabında şöyle diyordu: **"Bizim görüşlerimizin doğal tarih temelini içeren kitap, işte budur."**[75]

Marx, bir başka sosyalist dostu Lasalle'a 16 Ocak 1861'de yazdığı mektupta ise, **"Darwin'in yapıtı büyük bir yapıttır. Tarihteki sınıf mücadelesinin doğa bilimleri açısından temelini oluşturuyor."**[76] diyerek, evrim teorisinin komünizm için önemini açıklıyordu.

Marx, Darwin'e olan sempatisini ise en önemli eseri olan *Das Kapital*'i Darwin'e ithaf ederek göstermişti. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştı: **"Charles Darwin'e, gerçek bir hayranı olan Karl Marx'tan"**.[77]

Engels de, Darwin'e olan hayranlığını farklı bir yerde şöyle ifade ediyordu:

> Tabiat metafizik olarak değil, diyalektik olarak işlemektedir. Bununla ilgili olarak **herkesten önce Charles Darwin'in adı anılmalıdır.**[78]

Engels, Darwin'i, Marx ile eş tutacak şekilde övüyor ve "Darwin nasıl organik doğadaki evrim yasasını keşfettiyse, Marx da insanoğlunun tarihindeki evrim yasasını keşfetti" diyordu.[79]

Engels bir başka eserinde ise Darwin'in dine karşı bir teori geliştirmiş olmasının önemini şöyle vurgulamıştı:

> Darwin, bütün organik varlıkların, bitkilerin, hayvanların ve insanın kendisinin, milyonlarca yıldır olagelen bir evrim sürecinin ürünleri olduğunu kanıtlayarak metafizik doğa görüşüne en ağır darbeyi indirdi.[80]

Bundan başka, *Engels Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü* adlı bir kitap yayınlayarak Darwin'in teorisini hemen benimsediğini göstermişti.

Amerikalı botanik profesörü Conway Zirckle, komünizmin kurucularının Darwinizm'i neden büyük bir ısrarla benimsediklerini şöyle açıklar:

> **Marx ve Engels, evrim teorisini, Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabı yayınlanır yayınlanmaz benimsediler…** Evrim, komünizmin kurucuları için, insanlığın doğaüstü bir gücün müdahalesi olmadan nasıl ortaya çıkmış olabileceği sorusuna getirilen cevaptı ve dolayısıyla savundukları materyalist felsefenin temellerini desteklemek için kullanılabilirdi. Dahası, Darwin'in evrimi yorumlama biçimi – yani evrimin bir doğal seleksiyon süreci içinde geliştiği teorisi– onlara o zamana dek hakim olan teolojik düşüncelere karşı koyma fırsatı veriyordu. Doğal seleksiyon teorisi sayesinde, **bilim adamları organik dünyayı materyalist bir terminoloji ile yorumlama fırsatı** elde etmiş oluyorlardı.[81]

Tom Bethell ise, Marx ile Darwin arasındaki bağlantının asıl nedenlerini şöyle açıklamaktadır:

> Marx Darwin'in kitabına ekonomik sebepler dolayısıyla hayran kalmamıştır. Marx'ın Darwin'in kitabına hayranlığının en önemli nedeni Darwin'in evreninin tamamen materyalist olmasıdır. Bu önemli noktada **Darwin ve Marx gerçek birer yoldaştılar**.[82]

Marksizm-Darwinizm bağlantısı bugün herkesçe kabul edilen çok açık bir gerçektir. Karl Marx'ın hayatını anlatan kitaplarda dahi bu bağlantı mutlaka belirtilmektedir. Örneğin, Marksist kitapları yayınlayan bir yayınevi tarafından çıkartılan Karl Marx biyografisinde bu bağlantı şöyle tarif edilir:

> Darwinizm, Marksist felsefeyi destekleyen, gerçekliğini kanıtlayan ve geliştiren bir dizi gerçeği takdim etti. Darwinist evrimci fikirlerin yayılması, toplumda bir bütün olarak Marksist düşüncelerin emekçi

halk tarafından kavranılması için elverişli zemin yarattı… Marx, Engels ve Lenin, Darwin'in düşüncelerine büyük değer verdiler ve bunların taşıdığı büyük bilimsel öneme işaret ettiler, böylelikle bu düşüncelerin yaygınlaşmasında hız kazandırdılar.[83]

Görüldüğü gibi, Marx ve Engels, Darwin'in evrim kuramının kendi ateist dünya görüşlerine bilimsel bir destek oluşturduğunu zannederek sevinmişlerdi. Ancak böyle bir sevince kapılmakta aceleci davranmışlardı. Çünkü evrim teorisi 19. yüzyılın bilim açısından ilkel ortamında ortaya atıldığı için kabul görebilmiş, hiçbir bilimsel delili olmayan yanılgılarla dolu bir teoriydi. 20. yüzyılın ikinci yarısında gelişen bilim, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya çıkardı. Bu, Darwinizm için olduğu kadar materyalist ve komünist düşünce için de çöküş anlamı taşıyordu. (Detaylı bilgi için bkz. Evrim Aldatmacası, Harun Yahya) Ancak materyalist görüşe sahip bilim adamları, Darwinizm'in çöküşünün, kendi ideolojilerinin de çöküşü demek olduğunu bildikleri için, Darwinizm'in çöküşünü insanlardan gizlemek için her türlü yönteme başvurdular.

Marx ve Engels'in Takipçilerinin Darwin Hayranlığı

Marx ve Engels'in, milyonlarca insanın ölümüne, yüz milyonlarcasının acı, korku, dehşet içinde yaşamasına neden olan takipçileri de, evrim teorisini büyük bir coşku ve ilgi ile benimsemişlerdi.

John N. Moore, Marx ve Engels'in fikirlerini Rusya üzerinde tatbik eden Sovyet liderlerin evrime olan bağlılıklarını şöyle dile getirmektedir:

SSCB'nin liderlerinin düşüncelerinin kökleri çok derin evrimci bir bakış açısına dayanmaktadır.[84]

Marx'ın hayal ettiği komünist devrim projesini hayata geçiren kişi, Lenin'di. Rusya'daki komünist Bolşevik hareketinin lideri olan Lenin, ülkedeki Çar rejimini silah zoruyla yıkmayı amaçlıyordu. I. Dünya Savaşı'nın karmaşası, Bolşeviklere aradıkları fırsatı verdi. Lenin'in önderliğindeki komünistler Ekim 1917'de iktidarı silah zoruyla ele geçirdiler. Rusya, devrimin ardından komünistler ve Çar yanlıları arasında geçen üç yıllık kanlı bir iç savaşa sahne oldu.

Lenin de diğer komünist liderler gibi Darwin'in teorisinin, savunduğu diyalektik materyalist felsefenin temel dayanağı olduğunu sık sık vurguluyordu. Bir sözünde Darwinizm'e bakış açısını şöyle ifade etmişti:

Darwin, hayvan ve bitki türlerinin birbirleriyle ilgisi olmadığı, onları Allah'ın yarattığı ve bu yüzden değişmez oldukları inancına son vermiştir.[85]

Bolşevik devriminin Lenin'den sonraki en büyük mimarı sayılan Trotsky de yine Darwinizm'e büyük önem veriyordu. Darwin'e olan hayranlığını şu sözlerle ifade etmişti:

Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin en büyük zaferi oldu.[86]

Lenin'in 1924'de ölümünün ardından, Komünist Parti'nin başına dünyanın en kanlı diktatörü sayılan Stalin geçti. Stalin 30 yıl süren iktidarı boyunca, adeta komünizmin ne denli acımasız bir sistem olduğunu ispatlamaya çalışacaktı.

Stalin'in ilk önemli icraatı, Rusya nüfusunun yüzde 80'ini oluşturan köylülerin tarlalarına devlet adına el koymak oldu. "Kollektivizasyon" adı verilen ve özel mülkiyeti yok etmeye yönelik bu politika gereği, Rus köylülerinin bütün mahsulü silahlı görevliler tarafından toplandı. Bunun sonucunda, korkunç bir açlık

başgösterdi. Yiyecek hiçbir şey bulamayan milyonlarca kadın, çocuk ve yaşlı açlıktan kıvranarak yaşamını yitirdi. Sadece Kafkasya'daki ölü sayısı 1 milyondu.

Stalin, bu politikasına direnmeye çalışan yüzbinlerce insanı ise, Sibirya'nın korkunç çalışma kamplarına yolladı. Tutsakların çok ağır şartlarda ölesiye çalıştırıldıkları bu kamplar, bu insanların çoğuna mezar oldu. Öte yandan on binlerce insan, Stalin'in gizli polisi tarafından idam edildi. Aralarında Kırım ve Türkistan Türkleri'nin de bulunduğu milyonlar, Rusya'nın uzak köşelerine zorla göç ettirildi.

Stalin, tüm bu kanlı politikaları sonucunda yaklaşık 20 milyon insanı katletti. Tarihçilerin bildirdiğine göre, bu vahşetten özel bir zevk duyuyordu. Kremlin'deki çalışma masasına oturup, toplama kamplarında öldürülen ya da idam edilen insanların sayılarını içeren listeleri incelemekten büyük keyif alıyordu.

Stalin'i bu denli acımasız bir katil haline getiren etken, kişisel psikolojik durumunun yanısıra, inandığı materyalist felsefeydi. Bu felsefenin en temel dayanağı ise, Stalin'in kendi yorumuyla, Darwin'in evrim teorisiydi. Darwin'in fikirlerine verdiği önemi şöyle açıklıyordu:

> Genç nesillere… üç şeyi öğretmeliyiz: Dünyanın yaşını, jeolojik orijinini ve **Darwin'in öğretilerini**.[87]

Stalin henüz hayatteyken yayınlanan *Landmarks in the Life of Stalin (Stalin'in Hayatındaki Dönüm Noktaları)* isimli kitapta, Stalin'in nasıl ateist olduğu yakın bir çocukluk arkadaşı tarafından şöyle anlatılıyordu:

> Çok erken yaşlarda, henüz Hıristiyan kilisesinde bir öğrenci iken yoldaş Stalin eleştirel bir mantık ve devrimci bir duygu geliştirdi. Darwin'i okumaya başladı ve bir ateist oldu.[88]

Stalin'in gençlik arkadaşı G. Glurdjidze ise, Stalin'in artık Allah'a inanmadığını ve bunun nedeni olarak da kendisine **Darwin'in kitabını** gösterdiğini, okuması için kendisine de baskı yaptığını aktarır.[89]

Stalin'in evrim teorisine körü körüne bağlılığının önemli bir göstergesi ise, yönetime geldiği dönemde Sovyet eğitim sisteminin Mendel'in genetik kanunlarını reddetmesiydi. 20. yüzyılın başından itibaren bütün bilim dünyası tarafından kabul edilen bu kanunlar, Lamarck'ın ortaya attığı "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" iddiasını geçersiz kılıyordu. Bunun evrim teorisine karşı büyük bir darbe ve aynı zamanda büyük bir tehlike olduğunu gören Lysenko adlı Rus bilim adamı, düşüncelerini Stalin'e açtı. Lysenko'nun fikirlerinden etkilenen Stalin onu resmi bilim kurumlarının başına getirdi ve evrime darbe vuran genetik bilimi, Stalin'in ölümüne kadar Sovyetler Birliği'nin hiçbir bilim kurumunda ya da okulunda kabul görmedi.

Stalin dönemindeki Sovyetler Birliği, bir anda milyonlarca insan için, hayatının her an tehlikede olduğu, hiçbir suçu olmadığı halde her an alınıp götürülebileceği, görülmemiş eziyetler görebileceği bir kaos ortamına dönmüştür. Sadece komünizm değil, aynı zamanda faşizm tarihi de bu tür tavırlarla doludur.

Lenin, Stalin, Mao, Hitler, Mussolini gibi kanlı liderlerin ve savundukları ideolojilerin hepsinin aynı kaynaktan beslendikleri, her birine vahşet ve acımasızlığın aynı kaynak tarafından meşru ve tek yol olarak gösterildiği son derece açık ve kesin bir gerçektir. Kısacası söz konusu kişilerin arkasında başka bir suçlu daha vardır. Bu dengesiz ve insanlıktan uzak liderlerin peşlerinden milyonları sürükleyerek onlara suç işlettirebilmelerinin nedeni, materyalist felsefenin ve Darwinizm'in onlara verdiği göstermelik "bilimsel" güç ve destektir.

Darwin'in ve Marx'ın Çin Elçisi: Mao Tse Tung

Stalin'in totaliter rejimi sürerken, Darwinizm'i kendisine bilimsel dayanak sayan bir başka komünist rejim de Çin'de kuruldu. Mao Tse Tung'un önderliğinde komünistler, uzun bir iç savaş sonucunda 1949 yılında iktidara geldiler. Mao, kendisine büyük destek veren müttefiki Stalin gibi, baskıcı ve kanlı bir rejim oluşturdu. Çin, sayısız politik idama sahne oldu. İlerleyen yıllarda ise Mao'nun "Kızıl Muhafızlar" adını verdiği genç militanlar, ülkeyi tam bir terör ortamına sürükleyecekti.

Mao, kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını ise, **"Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve Evrim Teorisi'ne dayanmaktadır"** diyerek açıkça belirtmişti.[90]

Bir Marksist, ateist ve evrimci olan Mao, "ileriye doğru büyük sıçrama" olarak isimlendirdiği hareketin okuma materyallerinin Charles Darwin'in eserleri ve ayrıca evrim teorisini destekleyen diğer materyaller olacağı emrini vermiştir.[91]

Çin komünistleri 1950'lerde iktidara geldiklerinde evrim teorisini ideolojilerinin temeli olarak aldılar. Hatta Çinli entellektüeller evrim teorisini çok önceden kabul etmişlerdi:

> 19. yüzyılda Batı, Çin'i, izole olan ve eski gelenekleri sürdüren bir uyuyan dev olarak görüyordu. Çok az Avrupalı, Çinli entellektüellerin Darwin'in evrim teorisini hevesle benimsediklerini ve değişim için ümid vaat ettiğini kavradıklarını anladı. Çinli yazar Hu Shih'e göre 1898'de Thomas Huxley'in Evrim ve Etik kitabı yayımlandığında Çinli entellektüeller tarafından hızla onaylandı. Zengin kişiler ucuz Çin yayımlarına sponsorluk ettiler, böylece kitlelere geniş bir şekilde yayılabildi.[92]

İşte Uzakdoğu'nun bu büyük ülkesinde komünizmi sahiplenen ve komünist devrime öncülük eden kişiler, Darwinci fikirleri "hevesle benimseyen" bu entellektüeller oldu.

Çin gibi, çok sayıda köklü panteist inanca sahip, köklü geçmişe sahip bir ülkenin dahi Darwinizm'in ve komünizmin kıskacına girmesi zor olmadı. Kanadalı Darwinist filozof Michael Ruse *New Scientist* dergisinde yayınlanan bir makalesinde, yirminci yüzyılın başındaki Çin için şu değerlendirmeyi yapar:

> Batıda evrim teorisi dini ve entelektüel bir engel ile karşılaşmıştı. Ancak Çin'de böyle olmadı ve **Darwinizm bir kerede köklendi.** Aslında, bazı açılardan **Darwin neredeyse bir Çinli gibi kabul ediliyordu!** Taoist ve Neo-Konfüçyüsçü düşünce her zaman insanların "eşyalığını" vurgulamıştır. Varlığımızın hayvanlarınkiyle aynı olması fikri onlar için büyük bir şok olmadı... Bugün resmi felsefe (bir çeşit) Marksizm-Leninizmdir. Fakat, **Darwinizm'in seküler materyalist yaklaşımı (şimdi yaygın olan felsefe anlamında) olmadan, taban Mao'ya ve onun devrimcilerine bağlanamazdı**.[93]

Michael Ruse'un yukarıda ifade ettiği gibi, Darwinist anlayışın köklü olarak yerleşmesiyle Çin, komünizmi çok kolay benimsedi. Tarihin en azılı katillerinden biri olan Mao Tse Tung'un tüm katliamlarına, Darwinist telkinlerle uyutulan Çin halkı daima seyirci kaldı.

Ancak komünizm, yalnızca Çin'de değil, daha pek çok ülkede gerilla mücadelelerine, kanlı terör eylemlerine ve iç savaşlara neden oldu. Bunların arasında Türkiye de vardı. 1960'lı ve 70'li yıllarda Türkiye'de komünist bir devrim yapma hayaliyle devlete karşı silaha sarılan örgütler, ülkeyi karanlık bir terör ortamına sürüklediler. Komünist terör, 1980 sonrasında ise, bölücülük akımıyla birleşti ve on binlerce vatandaşımızın ölümüne, polis ve askerimizin şehit olmasına neden oldu.

150 yıldır dünyayı bu şekilde kana bulayan komünist ideoloji, her zaman için Darwinizm'le içiçe oldu. Bugün de hala komünistler, Darwinizm'in en önde gelen savunucuları konumundadır. Hemen her ülkede, evrim teorisini ısrarla savunan çevrelere bakıldığında, Marksistlerin hep en ön safta oldukları görülür. Çünkü evrim teorisi, Karl Marx'ın söylediği gibi, doğa bilimleri açısından komünist ideolojinin temelini oluşturmaktadır ve komünizmin dinsizliğine en önemli sahte bilimsel desteği vermektedir.

Darwinizm-Komünizm İttifakının Temeli: Din Düşmanlığı

Materyalistlerin ve komünistlerin Darwinizm'e olan bağlılıklarının en önemli nedeni daha önce de belirtildiği gibi, Darwinizm'in ateizme sağladığı göstermelik dayanaktır. Materyalist felsefe tarih boyunca varolmuş, ancak 19. yüzyıla dek bazı filozofların teorik kitaplarıyla sınırlı kalmıştı. Bunun en önemli nedeni, bu döneme kadar bilim adamlarının büyük bir bölümünün Allah inancına sahip, Yaratılış gerçeğine inanan insanlar olmalarıdır. Ne var ki, 19. yüzyılda materyalist felsefe Darwin'in teorisi ile birlikte doğa bilimlerine uygulanmış oldu. Darwinizm, 19. yüzyıla damgasını vuran ve sosyal etkilerini en çok 20. yüzyılda gösteren din-dışı materyalist kültürün en büyük dayanağıydı.

Bu materyalist kültürden doğan ideolojiler ise, buraya kadar ele aldığımız gibi, iki büyük dünya savaşının, sayısız iç savaş ve terör eyleminin, soykırımların, sömürü ve vahşetlerin ateşleyicisi oldular. Bu belalar nedeniyle on milyonlarca insan yaşamını yitirirken, yüzmilyonlarcası insanlığa yakışmayacak şekilde zulüm gördüler, en kötü muamelelere maruz bırakıldılar.

Darwinist-materyalist görüşü benimseyen teröristler, ilkel ataları olduğunu iddia ettikleri hayvanlar gibi dağlara çıktılar, mağaralarda rezil koşullarda yaşadılar. Hiç düşünmeden adam öldürebildiler, bebeklerin, yaşlıların, masumların canlarına kıyabildiler. Ne kendilerini ne de diğer insanları, Allah'ın yarattığı, bir ruha, akla, vicdana ve anlayışa sahip varlıklar olarak görmedikleri için, hayvanın hayvana yaptığını, birbirlerine yaptılar. Stalin'in yıktırdığı onlarca kilise ve cami ise, komünizmin din düşmanlığının göstergelerinden sadece bir tanesiydi...

David Jorafsky, *Sovyet Marksizmi ve Doğa Bilimi* isimli kitabında bu ilişkiyi şöyle açıklar:

> Bilimsel yetersizliğine rağmen evrimin ileri sürdüğü bilimsel karakter her türlü Allah karşıtı sistemi ve uygulamaları haklı çıkarmak için kullanıldı. Şimdiye kadar bunlardan en başarılısı komünizm gibi gözüküyor ve bütün dünyadaki taraftarları komünizmin evrim bilimini temel aldığı söylenerek kandırılmışlardır.[94]

Komünizmin ve materyalizmin din düşmanlığı, Bolşevik ihtilali ve sonrasında tüm şiddetiyle kendini gösterdi. Kilise ve camiler yıkıldı, "yeni sosyalist toplumun" dışına itilen toplumsal kategoriler arasında din adamları da önemli bir yer tutuyordu. Toplumun büyük çoğunluğu dindar olmasına rağmen, insanların ibadetlerini yerine getirmeleri engelleniyordu. Hıristiyanların kiliseye gittikleri pazar gününü devreden çıkarmak için ortak tatil günü kavramı kaldırıldı. Herkes beş gün çalışacak, herhangi bir gün tatil yapacaktı. Komünistler, bu önlemin "dinin kökünü kazımaya yönelik savaşı kolaylaştıracağını" düşünüyorlardı.[95] Bu uygulamaların ardından, 1928 ile 1930 yıllarında din adamlarının ödedikleri vergi on kat artırıldı, yiyecek karneleri ellerinden alındı, tüm sağlık hizmetlerinden mahrum edilmeleri demek olan medeni haklarından yoksun bırakıldılar, sık sık tutuklandılar, yerlerinden edildiler, sürgüne gönderildiler. 1936 yılına gelindiğinde camilerin % 65'i, kiliselerin % 70'i yakılıp yıkılmıştı.

Din karşıtı uygulamaların en şiddetlilerinden biri de Arnavutluk'ta yaşandı. Arnavutluk'un komünist lideri ve dinsizliği ile tanınan Enver Hoca 1967'de Arnavutluk'u dünyanın ilk dinsiz ülkesi ilan etti. Din adamları sebepsiz yere gözaltına alındılar, bir kısmı gözaltındayken öldürüldü. 1948 yılında iki piskopos 5000 din adamı ile birlikte kurşuna dizildi. Aynı şekilde müslümanlar da öldürülüyorlardı. Ülkenin Nendori gazetesi de, 327'si Katolik mabet olmak üzere, toplam 2 bin 169 cami ve kilisenin kapatıldığını duyurdu.

Tüm bu uygulamaların nedeni kuşkusuz, komünizmin Allah'ın varlığını körü körüne inkar eden, dinden tamamen kopmuş, sadece maddeye inanan ve maddeye değer veren toplumlar oluşturma hedefiydi. Aslında komünizmin en büyük amaçlarından biri buydu çünkü komünist liderler, ancak makineleşmiş, duygusuz, duyarsız, en önemlisi Allah'tan korkmayan kitleleri diledikleri gibi yönlendirebileceklerini, onlara istedikleri kadar cinayet işlettirerek zulüm yaptırabileceklerini biliyorlardı. Bu noktada evrim teorisi, ateizmi sözde bilimsel bir gerçek gibi göstererek, komünizme büyük bir destek sağladı. Darwinizm'in ateizmi destekleyen ve dine göre yasak olan her türlü zulüm, baskı, çatışma ve kıyımı meşrulaştıran iddiaları, 20. yüzyılın bütün kan döken, insan hayatını hiçe sayan ideolojilerini bu şekilde teşvik etti. Geçtiğimiz yüzyıl, işte bu nedenle ardı arkası kesilmeyen savaşlar, katliamlar, ayaklanmalar, şiddet eylemleri, kavgalar ve düşmanlıklarla doludur.

Darwinist Komünistlerin DünyayaGetirdikleri Zulüm ve Dehşet

Anarşi ve terör Marksizmin ve komünizmin vazgeçilmez bir yöntemidir. Marksizmin terör ve şiddete olan eğilimi, ünlü Paris Komünü deneyimiyle birlikte Marks henüz hayatta iken ortaya çıkmıştır. Terör özellikle de Marks'ın teorisini pratiğe döken Lenin'le birlikte komünist ideolojinin ayrılmaz parçası haline gelmiştir. Dünyanın dört bir yanında komünistler milyonlarca insanın kanını dökmüş, terör örgütleri kurarak insanlara acı, korku ve dehşet yaşatmıştır. İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, bugün tüm komünist liderler, yaptıkları zulüm ve kıyımlarla hatırlanmaktadırlar. Ancak buna rağmen bazı çevreler hala, bu eli kanlı, acımasız katillerin resimleri ile duvarlarını süsleyebilmekte, hala bu sadist ruhlu insanları kendilerine yol gösterici olarak kabul edebilmektedirler.

Her ne kadar bazı komünistler şiddetin ve terörün komünizmin bir uygulaması olmadığını, ancak bazı kişilerin uygulamasında yer alarak komünizme mal edildiğini iddia etseler ve komünizmi aklamaya çalışsalar da, ortada inkar edilemez bir gerçek vardır: **Komünizmin kurucuları şiddeti ve terörü bizzat savunmuşlar ve ideolojileri için zaruri görmüşlerdir.** Amerikalı siyaset bilimci Samuel Francis, bu konuda şu yorumu yapar:

> **Marx ve Engels,** devrimin her zaman kuvvet zoruyla olacağını savunurlar. Devrimcilerin, hakim güce karşı şiddet kullanmak zorunda oldukları konusunda ısrarlıdırlar ve her zaman **terörizme verdikleri desteği açıkça belirtmişlerdir**.[96]

Karl Marx, "Ayaklanma savaş kadar bir savaştır" demiş ve kendine "devrimci siyaset"in en önde gelen isimlerinden olan Danton'ın şu sözlerini düstur edinmiştir: "Saldır, saldır, gene saldır!"[97] Terörün sistemli olarak kullanılmasının gerekliliği konusunda Lenin'in de çok açık ifadeleri vardır. Bunlardan birkaçı şöyledir:

> Propogandacılar her grubu basit bomba formülleriyle donatmalılar. Onlara işin mahiyeti hakkında açıklamalar yapmalı ve gerisini onlara bırakmalılar. Gruplar derhal askeri eğitimlerine, operasyonlara katılarak başlamalılar. Bazıları bir casusun öldürülme işini veya bir polis karakolunu basma görevini üstlenmeli. Bir kısmı ise banka soymalı.[98]

> **Biz politik öldürmelere kesinlikle karşı değiliz**… Sadece geniş halk kitleleriyle doğrudan bağlantılı olan bireysel terörist hareketler değer taşırlar.[99]

> Bazı kimseler bizi zalimliğimiz sebebiyle ayıpladıkları zaman, bu kişilerin en basit Marksist prensipleri dahi nasıl unutabildiklerine hayret etmekteyiz.[100]

Bir işçi toplantısında söz aldığında ise Lenin, terörün kendileri için ne kadar vazgeçilmez olduğunu şu dehşet verici ifadeleriyle açıklamıştır:

> Eğer kitleler kendiliğinden ayağa kalkmazsa, hiçbir şey başaramayız. Spekülatörlere karşı terör uygulamadığımız -hemen oracıkta kafalarına bir kurşun sıkmadığımız- sürece hiçbir yere varamayız.[101]

Rusya'daki Ekim Devrimi'nin en önemli liderlerinden biri olan Trotsky ise Lenin'in ifadelerini pekiştirecek şekilde şöyle söyler:

> Fakat ihtilal, ihtilalci sınıftan emrindeki bütün yöntemlerle gayesine varmasını talep eder; eğer **gerekirse silahlı bir ayaklanma ile, eğer mecbur olursa terörizmle**.[102]

Trotsky bir başka konuşmasında ise daha da ileri giderek şöyle demiştir:

> Partimiz iç savaş içindir. İç savaş ekmek için mücadeledir… Yaşasın iç savaş.[103]

Lenin ve Trotsky gibi komünist teorisyenlerin bu kuramları, Rusya'daki Bolşevik devriminde pratiğe döküldü. Devrim sürecinin yaşandığı 1917 sonbaharında geniş çaplı katliamlar, yağmalamalar ve vicdana sığmayan bir vahşet başladı. Devrime karşı olanlar veya karşı olacağından şüphe edilen insanlar sebepsiz yere toplanıyorlar, tutuklanıyorlar, kurşuna diziliyorlardı; evler yağma ediliyor, yakılıp yıkılıyordu. Lenin ve Trotsky ile başlayan terör, Stalin yıllarında katlanarak devam edecekti.

New York Times'tan Harrison E. Salisbury, Sovyet sistemi terör ve esir kampları ile ilgili olarak şu yorumu yapıyordu:

> Bir kıtaya hakim olan terör… Yüzbinlerce kişi idam edildi. Sovyet teröründe milyonlarca kişi öldü, bunların yanında Çar bile daha masum kaldı. Yılda 3-4 milyon kadın ve erkek tutuklanıp sürgüne yollanıyordu ve suçlarının ne olduğunu bile bilmiyorlardı. Düşünmenin bile ürküttüğü, sistemli ve aralıksız devam eden şeytani bir uygulama hüküm sürüyordu.[104]

Özellikle Kırım Türkleri, Orta Asya Türkleri, Kazaklar gibi Rus olmayan halklar Sovyet rejiminin terörüne maruz kaldılar. Rus toplumunu Kazaklar'dan arındırmakla görevli özel mahkemeler olan "troyka"lar kuruldu. Sadece 1920 yılının Ekim ayında dahi bu troykalar 6.000'den fazla kişiyi ölüme mahkum etti ve bu kararlar derhal infaz edildi. Rejime karşı çıkan ve yakalanmayanların aileleri, hatta bazen komşuları sistematik şekilde rehin alındı ve toplama kamplarına kapatıldılar. Ukrayna kamplarından birinin şefi Martin Latsis, raporlarından birinde bunların gerçek birer ölüm kampı olduğunu şöyle itiraf ediyordu:

> Maykop yakınlarındaki bir kampta toplanan rehineler -kadınlar, çocuklar ve yaşlılar- çamur içinde ve Ekim soğuğunda korkunç şartlarda yaşıyor… Sinekler gibi ölüyorlar… Kadınlar ölmemek için herşeyi yapmaya hazır. Kampı korumakla görevli askerler bu kadınların ticaretini yapmak için bu durumdan yararlanıyorlar.[105]

Darwinizm'in etkisindeki komünist ihtilalciler, gözü dönmüş bir şekilde insan kıyımı yapıyorlardı. O döneme ait belgelerden anlaşıldığına göre, tek amaç toplu katliamdı. Ne kadar çok insan öldürürlerse o kadar

çok başarı elde edeceklerine inanıyor gibiydiler. Komünist devrime karşı olduğundan şüphelendikleri herkesi yoketmeyi amaçladıkları, aldıkları bir kararda şöyle açıklanmaktadır:

> … Pyatigorsklu Çekacılar (Karşı Devrimle Savaş İçin Olağanüstü Komite), çılgınca bir tutuklama ve idam eğlencesine daldı. Lander'e göre "Kızıl Terör Meselesi" kolay bir şekilde çözüldü. Pyatigorsklu Çekacılar **bir günde 300 kişiyi idam etme kararı aldı.** Piyatigorsk şehri ve çevre kasabalar için kotalar oluşturuldu ve parti örgütlerine idam listeleri hazırlamaları emredildi… **Daha iyi bir fikir olmadığından, hastanede bulunan insanların öldürülmesine karar verildi.**[106]

Komünist taraftarı bir gazete olan Krasnıy Meç'in ilk sayısının başyazısında okuyuculara açıklandığı gibi komünistler herşeyi mübah görüyorlardı ve Kızıl bayrağın renginin oluşması için "kan" akıtılması gerektiğine inanıyorlardı:

> … Bize göre herşey mübah, zira biz dünyada zulmetmek ve köleleştirmek için değil, insanlığı zincirlerinden kurtarmak için ilk kılıç çekenleriz… **Kan mı? Oluk oluk aksın!** Çünkü yalnızca **kan korsan burjuvazinin kara bayrağını devrimin bayrağı olan Kızıl sancağa ebediyen boyayabilir.** Çünkü yalnızca eski dünyanın ölümü bizi çakalların dönüşünden ebediyen kurtarabilir.[107]

Tüm bu işkencelerin yanı sıra Stalin tarafından, köylülerin ürünlerine zorla el koyan "zoralım birlikleri" kurdu. Bu birlikler de halka türlü zulümde bulunuyordu. 14 Şubat 1922'de bir müfettiş şunları yazıyordu:

> Zor alım birliklerinin haksız uygulamaları akıl almaz boyutlara ulaştı. Tutuklanan köylüler sistematik biçimde soğuk hangarlara kapatılıyor, kırbaçla dövülüyor ve ölümle tehdit ediliyor. Teslim etmeleri gereken kotanın tamamını dolduramayanlar, elleri kolları bağlanıp, çıplak bir şekilde köyün ana caddesi boyunca koşmaya zorlanıyor ve sonra da soğuk bir hangara tıkılıyor. Çok sayıda kadın bayılana kadar dövüldükten sonra çıplak olarak karda açılan çukurlara konuluyor…[108]

Stalin, İspanya'nın da SSCB için fırsatlar sunduğuna ve bu ülkeye de müdahale etmenin fayda getireceğine inanıyordu. Bu nedenle İspanya İç Savaşı'na komünistleri destekleyerek taraf oldu. Ancak bununla birlikte SSCB'deki terörü İspanya'ya da taşıdı. Burada yapılan işkence ve zulüme bir örnek ise, 1938 yılının başında 200 anti-Stalinist'in tutulduğu bir toplama kampıydı. Buradan kurtulan tutuklulardan biri bu kampı şöyle anlatıyordu:

> Stalinciler burayı bir Çeka yapmak istedikleri sırada, biz küçük mezarlığı temizliyorduk. Çekacıların aklına şeytani bir fikir geldi; açık mezarlarıyla, iskeletleriyle ve kokuşmaya başlayan yeni cesetleriyle mezarlığı olduğu gibi bıraktılar. Ve en yola gelmez mahkumları, geceler boyunca buralara gömdüler. Bundan başka, daha vahşi işkenceler de uygulandı: Birçok mahkum günler boyunca ayaklarından baş aşağı asıldı. Diğerleri zar zor nefes alabilsinler diye yüz hizasında birkaç küçük delik bulunan daracık dolaplara kapatıldı… Çok daha kaba bir işkence yöntemi daha vardı: Çekmece adı verilen bu yöntemle mahkumlar, kapalı sandıkların içinde çömelerek duruyor ve günlerce bu pozisyonda kalmak zorunda bırakılıyordu. Bazıları bu durumda sekiz on gün kımıldayamadan kaldı.[109]

Papa XI. Pius ise, 1931 tarihinde *Quadragesimo Anno* başlığını taşıyan papalık bildirisinde komünizmin dünyaya getirdiği şiddet için şöyle demişti:

> Komünizm, öğretisinde ve eyleminde, gizlenmeden ve dolambaçlı yollara sapmadan, açıkça ve en şiddet içerenleri de dahil bütün olanaklarını kullanarak ulaşmaya çalıştığı çifte bir amaca sahip: **Amansız bir sınıf savaşı ve özel mülkiyetin tamamen ortadan kaldırılması.** Bu amacın peşinde koşarken, korktuğu

ya da saygı duyduğu hiçbir şey yoktur; iktidarı ele geçirdiği yerde, inanılması güç ve olağanüstü derecede vahşi ve acımasız görünüyor. **Doğu Avrupa'nın ve Asya'nın birçok ülkesinde üst üste yaptığı korkunç katliamlar ve yıkımlar buna tanıklık ediyor**.[110]

Yukarıdaki alıntıda da ifade edildiği gibi, komünizmin ana amaçları, amansız bir sınıf savaşı ve özel mülkiyetin tamamen ortadan kaldırılmasıydı. Yani amaç Darwin'in biyoloji alanında uyguladığı evrim teorisinin, insan toplumları içinde de uygulanması ve insanların doğadaki vahşi hayvanlar gibi bir çatışma, savaş içinde olmasıydı. Komünizm belasının sıçradığı ülkeler bu fikirlerin acısını yıllar boyunca çok yoğun şekilde yaşadılar.

Komünizmin getirdiği belalar, Rusya ile sınırlı değildi. Sıçradığı ülkeler içinde en çok zarar görenlerden biri de Çin oldu.

Darwinist Mao Tse-Tung ve Katliamları

Çin'in komünist lideri Mao'nun iki önemli rehberi vardı; daha önce de değindiğimiz gibi, bunlardan biri Darwin, diğeri ise Stalin'di. Mao'nun şahsında birleşen bu iki tehlikeli isim, Çin tarihinde de büyük trajedilere, karanlık ve uzun bir döneme damgasını vurdu.

Mao Tse-Tung'un direktifleriyle 6 ila 10 milyon arasında kişi doğrudan öldürüldü, on milyonlarca karşı devrimci ömürlerinin önemli bir bölümünü cezaevlerinde geçirdi ve 20 milyonu buralarda öldü. 1959-1961 yıllarında "İleriye Doğru Büyük Sıçrama" diye adlandırılan dönemde, tümüyle Mao'nun aşırı projelerinin feci bir sonucu olarak 20 ile 40 milyon arasında insan ise açlıktan öldü. Tiananmen Meydanı'nda Haziran 1989'daki katliam (1000 civarında ölü) ise Çin'in yakın geçmişte yaşadıklarının bir örneğidir. Doğu Türkistan'da Müslüman Türkler'e uygulanan zulüm ve soykırım ise hala devam etmektedir.

Çin'de gerçekleşen komünist devrimde büyük vahşetler ve insanlık dışı olaylar yaşandı. Adeta toplu bir hipnozun etkisi altına giren halk, her türlü vahşeti destekliyor, katliamları seyrederken destek verdiklerini gösteren naralar atıyorlardı. Çok korkunç ve dehşet verici bir ortam hakimdi. Tarihçilerden ve öğretim üyelerinden oluşan bir ekip tarafından hazırlanan ve komünizm adı altında işlenen suçların biraraya toplandığı *Le Livre Noir du Communisme* (Komünizmin Kara Kitabı) isimli kitapta, komünizmin vahşi uygulamaları şöyle tarif edilmişti:

> Hepsi ölüme mahkum edilen devrim karşıtları, bütün halkın davet edildiği açık duruşmalarda, Kızıl muhafızlar tarafından parçalanıyorlardı. Halk ise bu esnada "öldür öldür!" diye bağırıyordu. Kızıl Muhafızlar bazen parçaları kızartıp yiyor ya da hala canlı olan mahkumun gözleri önünde ailesine yediriyordu; herkes "eski mülk sahibi"nin karaciğerinin ve kalbinin yendiği ziyafetlere ve konuşmacının yeni kesilmiş kafalardan yapılmış bir kazık dizisi önünde konuştuğu toplantılara davetliydi. Çin'de yamyamlığa varacak kadar şiddetlenen nefret ve vahşet hakimdi.[111]

Komünist Vahşetin Acı Bilançosu

Komünizmin girdiği Kamboçya, Kuzey Kore, Laos, Vietnam, Doğu Avrupa ve Afrika ülkeleri gibi ülkelerin hepsinde benzeri vahşet örnekleri yaşanmıştır. Komünizmin bu kanlı bilançosu, "*Komünizmin Kara Kitabı*" adlı eserde şöyle özetlenmektedir:

Kimi uygulamalar belli rejimlerde daha ön plana çıksa da, suç işleme yöntemleri önemli ölçüde benzerlik taşıyordu. Farklı yöntemlerle katletme, kurşuna dizme, asma, suda boğma, sopayla döverek ve kimi durumlarda zehirli gaz ya da araba kazasıyla öldürme, açlık yoluyla imha; kıtlık oluşturarak ya da açlara yardım etmeyerek; sürgüne gönderme, yolda (uzun mesafelerin yaya ya da yük vagonlarıyla katedilmesi sırasında) ya da zorunlu ikamet yerinde ve/veya çalışma kamplarında (bitap düşme, hastalık, açlık, soğuk yüzünden) meydana gelen ölümler. "İç savaş" olarak adlandırılan dönemlerin durumuysa daha karmaşıktır. Neyin isyancılar ile hükümet güçleri arasındaki çatışmaların sonucu, neyin sivil halkın katli olduğunu ayırdetmek kolay değildir.

Bununla birlikte her ne kadar asgari rakamlara dayalı olsa ve uzun açıklamalar gerektirse de yine de bir sıralama yapmamıza ve konunun vehametini açıkça görmemize imkan sağlayacak bir ön bilanço çıkarmamız mümkündür:

SSCB, 20 milyon ölü

Çin, 65 milyon ölü

Vietnam, 1 milyon ölü

Kuzey Kore, 2 milyon ölü

Kamboçya, 2 milyon ölü

Doğu Avrupa, 1 milyon ölü

Latin Amerika, 150 bin ölü

Afrika, 1,7 milyon ölü

Afganistan, 1,5 milyon ölü

Uluslararası komünist hareket ve iktidarda olmayan komünist partiler, 10.000 civarında ölü.

Toplam ölü sayısı 100 milyona yaklaşmaktadır."[112]

Tüm bu farklı komünist rejim ve örgütlere ortak bir psikoloji hakimdi: Acıma, şefkat, merhamet gibi insani duygular ve vicdan hassasiyeti tamamen kaybolmuştu. İnsan toplumları, bir anda vahşi hayvanların yaşamak ve beslenmek için elde etmeye çalıştıkları savaş ve katliam arenalarına dönüşmüştü. Nasıl vahşi bir hayvan besin ve yerleşim yeri elde etmek için kendi türüyle kıyasıya bir çatışmaya giriyorsa, işte bu insanlar da aynı şekilde "hayvanlar" gibi davranıyorlardı. Çünkü Darwin'in dogması, onlara aslında bir hayvan olduklarını ve hayvanlar nasıl yaşam için mücadele ediyorlarsa kendilerinin de öyle davranması gerektiğini öğretmişti.

Bu insanlık dışı hareketlerinin sahte bir bilimsellik maskesi ile makuliyet kazandığını zannediyorlardı. Bolşevik liderlerin, saldırganlık, terör ve katliamlar konusunda bu kadar açık ve cüretkar konuşabilmelerinin tek nedeni Darwin'in evrim teorisinden aldıkları onay idi. P. J. Darlington, bir evrimci olarak, *Evolution For Naturalists* (Natüralistler İçin Evrim) isimli kitabında vahşetin, evrim teorisinin doğal bir sonucu olduğuna ve hatta bunun meşru bir davranış olduğuna dair inancını şöyle itiraf eder:

Birinci nokta bencillik ve vahşet içimizdeki doğal bir şeydir, en uzak atamızdan bize miras kalmıştır… O zaman **vahşilik insanlar için normaldir; evrimin bir ürünüdür.**[113]

Bir evrimcinin bu itirafından da anlaşıldığı üzere, Darwin'in evrim teorisini yol gösterici olarak kabul eden komünist ideolojinin, diğer insanları hayvan olarak algılaması, onlara hayvanlara uygun gördüğü muameleler göstermesi, onlara zulmetmesi son derece doğaldır. Çünkü bu kişi, komünist-Darwinist ideolojiyi benimseyerek, bir Yaratıcısı olduğunu, yeryüzünde bulunuş amacını ve hesap günü dünyada yaptıklarından O'nun huzurunda hesap vereceğini unutur. Bunun sonucu olarak da Allah korkusu ortadan kalkan her insan gibi yalnızca kendi çıkarlarını düşünen bir bencil, acımasız bir zalim hatta gözü dönmüş bir katil haline gelir. Allah böyle insanların durumunu ve karşılaşacakları sonu şöyle haber verir:

> **Yol, ancak insanlara zulmeden ve yeryüzünde haksız yere 'tecavüz ve haksızlıkta bulunanların' aleyhinedir. İşte bunlara acıklı bir azab vardır. (Şura Suresi, 42)**

Sonuç: Komünizm, Dinsizliği İnsanlara Yaşattığı Bir Dehşettir

Komünistlerin, Nazilerin veya sömürgecilerin yaptıkları katliamları, işledikleri cinayetleri, insanlara kasıtlı olarak yaşattıkları ızdırapları düşünenler, bu fikirlerin savunucularının nasıl olup da insanlıktan bu kadar çıkabildiklerini düşünecektir. İşte bu liderlerin yaşattığı vahşetin ve zulmün temelindeki tek neden dinsizlik ve bu insanların Allah korkularının olmayışıdır. Allah'tan korkup sakınan ve ahiretin varlığına kesin olarak iman eden bir insan, buraya kadar anlattığımız zalimliklerin, haksızlıkların, adaletsizliklerin, cinayetlerin hiçbirini kesin olarak yapamaz. Üstelik Allah'a ve ahirete inanan bir insan, ne kadar yoğun telkin edilirse edilsin, böyle sapkın bir ideolojinin peşine takılıp sürüklenemez.

Fakat dinsiz ve Allah'tan korkmayan insanlar hiçbir konuda sınır tanımazlar. Kendisinin ve tüm diğer canlıların tesadüfler sonucunda cansız maddelerden evrimleştiğine inanan, atalarının hayvanlar olduğunu zanneden, madde dışında hiçbir varlığı kabul etmeyen bir insan, biraz telkinle her türlü acımasızlığı kolaylıkla gerçekleştirilebilir. Belki bu tip insanlar ilk bakışta kimseye zarar getirmiyor gibi görünebilir; ancak ortamı oluştuğunda bir anda toplu katliam yapan bir caniye, sırf kendi fikrini kabul etmiyor diye insanları acımasızca döven veya açlıktan öldüren bir katile, nefret, kin ve şiddet dolu bir insana dönüşebilir. Çünkü inandığı dünya görüşü ve değerler bunu gerektirmektedir.

1970 Nobel Edebiyat ödülünü kazanan Rus yazar Alexander I. Solzhenitsyn, 1983'de Londra'da yaptığı bir konuşmada, Rus halkının başına neden bu kadar şeytani olaylar geldiğini şöyle açıklamıştı:

> Yarım yüzyıl önce henüz bir çocukken, yaşlıların Rusya'nın başına gelen felaketlerin nedeni için şöyle dediklerini hatırlıyorum: **"İnsanlar Allah'ı unuttular, tüm bu felaketlerin nedeni bu."** O zamandan beri, 50 yıldır devrimimizin tarihi üzerinde çalıştım, yüzlerce kitap okudum, yüzlerce şahit dinledim, sekiz cilt kitap yazdım. Ama 60 miyon insanı yok eden devrimin ana sebebini formüle etmemi isterseniz şunu tekrarlamaktan başka bir şey yapamam: **İnsanlar Allah'ı unuttular; tüm bu felaketlerin nedeni bu**.[114]

Solzhenitsyn'in bu tesbiti son derece isabetlidir. Gerçekten de bir toplumu bu derece dehşete sürükleyecek, her türlü zulme göz yummasına, seyirci kalmasına neden olacak tek şey, Allah'ı unutmasıdır. Oysa Allah, asla unutmayan ve yanılmayandır. Komünizmin acımasız liderleri, kendilerince dünyada bir sistem kurup kitleleri yönettiklerini, büyük bir güç ve kudret sahibi olduklarını zannetmişlerdir. Hatta gizli toplantılar yapmışlar, daha çok güç ve kudret sahibi olmak için insanlara yapacakları zulümleri fısıldaşmışlardır. Ancak onlar tüm bunları yaparken Allah kendilerinden haberdardır ve yaptıklarının karşılığını verecektir. Kuran'da şöyle bildirilir:

Allah, hepsini dirilteceği gün, onlara neler yaptıklarını haber verecektir. Allah, onları (yaptıklarıyla bir bir) saymıştır; onlar ise O'nu unutmuşlardır. Allah, herşeye şahid olandır. Allah'ın göklerde ve yerde olanların tümünü gerçekten bilmekte olduğunu görmüyor musun? (Kendi aralarında gizli toplantılar düzenleyip) Fısıldaşmakta olan üç kişiden dördüncüleri mutlaka O'dur; beşin altıncısı da mutlaka O'dur. Bundan az veya çok olsun, her nerede olsalar mutlaka O, kendileriyle beraberdir. Sonra yaptıklarını kıyamet günü kendilerine haber verecektir. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir. (Mücadele Suresi, 6-7)

Bir de bu acımasız liderlerin peşinden giden, onların ardından sürüklenen kitleler vardır. Bunların durumu da Kuran'da bildirilmiştir. Bir ayette **"Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şeyle zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar." (Yunus Suresi, 44)** diye haber verilir. Yani bu insanlar da Allah'ın dinini unutarak ve Darwinist liderlerin peşine takılarak kendi kendilerine zulmetmişlerdir. Yine bir başka ayette yeryüzünde meydana gelen kötülüklerin, insanların kendileri yüzünden olduğu şöyle bildirilir:

İnsanların kendi ellerinin kazandığı dolayısıyla, karada ve denizde fesad ortaya çıktı. Umulur ki, dönerler diye (Allah) onlara yaptıklarının bir kısmını kendilerine taddırmaktadır. (Rum Suresi, 41)

Bu belaların tekrar insanlığa zarar getirmelerini engellemenin tek yolu ise, insanların Allah'a ve ahiret gününe iman ederek yaptıklarının tümünden hesap vereceğini unutmadan yaşamalarıdır. Allah'ın tüm insanlara indirdiği Kuran'a tabi olarak, orada emredilen sevgi, şefkat, merhamet, fedakarlık gibi güzel ahlak özelliklerine sahip olmalarıdır.

Erkek olsun, kadın olsun, bir mü'min olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

5.BÖLÜM
KAPİTALİZM VE EKONOMİDE YAŞAM MÜCADELESİ

Kapitalizm terimi, sermayenin egemenliğini öngören, serbest, sınırsız, mutlak kazanca dayalı ve toplumun bu kriterler içinde kıyasıya bir rekabet içinde olduğu ekonomik bir sistemi ifade eder. Kapitalizmin üç önemli unsuru vardır: Bireycilik, rekabet ve kazanç sağlamak. Kapitalizmde bireycilik önemlidir, çünkü insanlar kendilerini bir toplumun parçası olarak değil, kendi başlarına ayakta duran ve kendi hayatlarını kazanmaları gereken "bireyler" olarak görürler. "Kapitalist toplum" ise, bireylerin son derece çetin ve acımasız koşullarda birbirleriyle rekabet ettikleri bir arenadır. Bu, aynı Darwin'in tarifini yaptığı, sadece güçlü olanların yaşayabildikleri, güçsüz ve zayıfların ise ezilerek yok oldukları, acımasız bir rekabetin hüküm sürdüğü bir arenadır.

Kapitalizmin temelini oluşturan bu mantığa göre, her birey -bu bir insan da, bir şirket veya bir ulus da olabilir- yalnızca kendi gelişimi ve çıkarları için savaşmalıdır. Bu savaşta en önemli kriter üretimdir. En iyi üreticiler ayakta kalır, zayıflar ve yetersizler elenip yokolurlar. Düzen bu şekilde olunca, kıran kırana mücadelede elenip yok olanların, yoksulluğa düşerek ezilenlerin "insan" oldukları göz önünde bulundurulmaz. Dikkate değer görülen insan değil, ekonomik gelişme ve bu gelişmenin ürünü olan eşyadır. Dolayısıyla kapitalist zihniyet, ezerek üzerine çıktığı insanın yok olmasına, zorluk içinde yaşamasına karşı ahlaki ve vicdani bir sorumluluk duymaz. İşte bu, Darwinizm'in, toplumun ekonomik yönüne eksiksiz bir şekilde uyarlanmış halidir.

Sosyal Darwinizm'in en önde gelen kuramcıları, toplumun her alanında rekabetin körüklenmesi gerektiğini öne sürerek ve zayıf olanlara sağlık alanından ekonomiye kadar hiçbir alanda imkan ve destek sağlanmaması gerektiğini açıklayarak, kapitalizme "felsefi" ve "bilimsel" bir destek hazırlamışlardır. Örneğin Darwinist-kapitalist zihniyetin en önde gelenlerinden Tille'ye göre, fakirliği önlemeye kalkıp "yenik düşmüş sınıflar"a yardım etmek, sözde evrimi sağlayan doğal seleksiyon yasasına set çekmek anlamına geldiği için büyük bir yanlıştır.[115]

Darwin'in prensiplerini sosyal yaşama tanıtan ve Sosyal Darwinizm'in başlıca teorisyeni olan Herbert Spencer'a göre ise, eğer bir insan fakirse bu onun hatasıdır; hiç kimse bu insana yükselmesi için yardım etmemelidir. Eğer bir insan zenginse, bunu ahlaksızlıkla elde etmiş olsa bile bu, onun becerisidir. Bu nedenle, fakir biri ortadan silinirken zengin biri yaşamaya devam eder. İşte bu görüş, günümüzde toplumların hemen hemen tamamına hakim olan görüştür ve Darwinist-kapitalist ahlakın bir özeti niteliğindedir.

Bu ahlakın savunucusu olan Spencer, 1850 yılında *Social Statistics* (Sosyal İstatistikler) adlı çalışmasını tamamlamış, devletin sağladığı her türlü yardım sistemine, sağlık koruma tedbirlerine, devlet okullarına, zorunlu aşı uygulamalarına karşı çıkmıştır. Çünkü Sosyal Darwinizm'e göre sosyal düzen, güçlünün hayatta kalması prensibiyle oluşmuştur. Zayıf olanın desteklenerek yaşatılması bu prensibe aykırıdır. Zenginler daha uygun oldukları için zengindir; bazı uluslar diğerlerini yönetir, çünkü onlardan daha üstündür; bazı ırklar diğerlerini boyunduruk altına almıştır, çünkü onlardan daha akıllıdır. Spencer, bu tezinin insan toplumlarına da uygulanmasını şiddetle savunmuştur: "Eğer yaşamak için yeterli derecede tamamsalar, yaşarlar ve yaşamaları da

iyidir. Eğer yaşamak için yeterli derecede tamam değillerse, ölürler ve ölmeleri de en iyisidir." sözleriyle Sosyal Darwinizm'in insanlığa bakışını özetlemiştir.[116]

Yale Üniversitesi'nde politika ve sosyal bilimler profesörü olan William Graham Sumner ise, Sosyal Darwinizm'in Amerika'daki sözcüsüydü. Bir yazısında insan toplumları hakkındaki düşüncelerini şu sözleri ile özetliyordu:

> Herhangi birini yükseltmek istiyorsak kaldıraça ve bir reaksiyon noktasına ihtiyacımız var. **Toplumda bir insanı yukarı kaldırmak demek, başkasının üzerine basmak demektir.**[117]

New York Amerikan Doğal Tarih Müzesi'nin *Doğal Tarih Dergisi*'nin üst editörü olan Richard Milner, "William G. Sumner'ın milyonerlerin toplumda en uygun bireyler olduğunu ve onların imtiyaza layık olduğunu düşündüğünü" ve "onlar rekabet kabında tabi olarak seçilmişlerdi" dediğini yazar.[118]

Bu açıklamalardan anlaşıldığı gibi, Sosyal Darwinistler Darwin'in evrim teorisini kapitalist toplumların "bilimsel" yorumu olarak kullandılar. Bunun üzerine insanlar arasında, dinin getirdiği yardımlaşma, hayırseverlik, dayanışma gibi kavramlar geçerliliğini yitirmeye başlarken, bu erdemler yerine bencillik, kurnazlık, fırsatçılık ön plana çıkartıldı. Sosyal Darwinizm'in en önemli kuramcılarından biri olan Amerikalı Profesör E. A. Ross'a göre, "Hıristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kültü, gerizekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan koruyucu bir kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. Yine Ross'a göre, "Devlet, sakatları, örneğin sağır dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dır. Tüm bunlara doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı cennet yapmanın yegane yolu, tüm aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak, doğal seleksiyon süreci içinde ayıklanmalarını beklemektir.[119]

Görüldüğü gibi Darwinizm, dünyadaki bütün kapitalist ekonomik düzenlerin ve bunlara göre şekillenen siyasi sistemlerin felsefi alt yapısını oluşturmaktadır.

Kapitalist-Darwinist görüşün en büyük destekçileri ise işte bu nedenledir ki sermaye sahipleri olmuştur. Artık güçlülerin zayıfların üzerine basarak yükselmeleri, acıma, yardım ve merhamet duygularından uzak ekonomik politikalar izlemeleri kınanmayacaktır, çünkü, bu davranışlarının "bilimsel açıklamalara" ve "doğa kanunlarına" uygun olduğu kabul edilmiştir.

Social Darwinism in American Thought (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) kitabının yazarı Richard Hofstadter'in belirttiğine göre, 19. yüzyıl demir yollarının büyük patronu Chauncey Depew, New York şehrinde şöhret, servet ve güç kazananların, üstün yetenek ve adaptasyon ile en uygun olanın yaşamasını temel edindiğini öne sürmüştür.[120] Bir başka demiryolu baronu James J. Hill, "demiryolu şirketlerinin servetlerinin en uygun olanın yaşanması kanunu ile belirlendiğini" söylemiştir.[121]

Amerika'nın diğer büyük sermaye sahiplerinden Andrew Carnegie ise, otobiyografisinde evrime olan inancını "evrim gerçeğini buldum" sözleriyle ifade eder.[122] Carneige başka bir yerde ise şöyle yazar:

> **Rekabet kuralı** burada; bazen ondan sakınırız; onun yerini tutacak bir şey bulunamadı; ve bu kural bazen birey için zor olabilse de, soy için en iyisidir, çünkü her departmanda **en uygun olanın yaşamasını garantilemektedir.**[123]

Evrimci bilim adamı, Kenneth J. Hsu, "*Darwin's Three Mistakes*" (Darwin'in Üç Hatası) isimli makalesinde, Amerika'nın önde gelen kapitalistlerinin Darwinist düşüncelerini şöyle açıklar:

> Darwinizm aynı zamanda rekabetçi bireyciliğin ve bunun doğal bir sonucu olarak İngiltere ve Amerika'daki laissez-faire kapitalizminin (salt rekabete dayalı kapitalizmin) savunmasında kulllanılmıştı. Andrew Carnegie "İyi olsun ya da olmasın rekabet kanunu buradadır ve ondan kaçamayız" diye yazmıştı. Rockefeller "Büyük bir işin büyümesi, tamamen en güçlü olanın hayatta kalmasıdır ve doğanın bir kanununun işlemesidir" iddiasında bulunarak bir adım daha ileri gitmişti.[124]

ABD'de Rockfeller ve Carneige gibi, büyük kapitalist hanedanlar tarafından kurulan Rockfeller Kuruluşu ve Carneige Enstitüsü gibi vakıfların evrim araştırmalarına çok önemli finansal destek vermeleri ise son derece ilgi çekicidir.

Buraya kadar anlatılanlardan anlaşıldığı gibi kapitalizm, insanları sadece parayı ve para ile gelen gücü kendilerine ilah edinmeye sürüklemiştir. Evrimci telkinleri benimseyen toplumlar her türlü dini ve ahlaki değeri hiçe sayarak, maddi iktidarı önemsemeye başlamış, acıma, merhamet ve fedakarlık duygularından uzaklaşmışlardır.

Günümüz toplumlarının neredeyse tamamına yakınında bu kapitalist ahlak hakimdir. Bu nedenle fakirlere, düşkünlere, sakatlara sadaka verilmez ve bu insanlar korunup kollanmazlar. En ağır ve ölümcül hastalığa yakalansalar dahi onları koruyacak, tedavi ettirecek bir kuruluş veya insani bir yardım bulunmaz. Fakir olan insan bu hastalığı ile ölüme terk edilir. Küçük çocukların acımasızca çalıştırılmaları, birçok ülkede sosyal haklardan mahrum bırakılmaları gibi adaletsiz ve insaniyetsiz uygulamalara yoğun olarak rastlanır.

Bugün Etiyopya gibi ülkelerin kuraklığa ve açlığa yenik düşmelerinin nedeni de bu kapitalist ahlakın hakimiyetidir. Birçok ülke yardımları ve destekleri ile bu aç insanları kurtarabilecekken, bu insanları açlık ve sefalete terk etmişlerdir.

Kapitalist toplumun bir başka özelliği de, kendi içinde de eşitsizlikleri barındırmasıdır. Bu tarz toplumlarda zenginlerle fakirler arasındaki fark giderek açılır, fakirler fakirleştikçe, zenginlerin zenginlikleri artar. Amerika gibi dünyanın en gelişmiş ülkesinde dahi milyonlarca evsiz insanın olması ve bu insanların insanlık dışı koşullarda yaşamaya terk edilmeleri kapitalist ahlakın bir sonucudur. Amerikan toplumunun bu insanların hepsini korumaya, iş imkanları sağlamaya elbette ki gücü yeter. Ancak anlayış, fakiri kalkındırmak değil de, fakiri ezerek yükselmek olduğu için bu insanlara hiçbir çözüm sunulmamaktadır. İşte bu, Sosyal Darwinistler'in, "yükselmek için üzerine basacak bir kaldıraça ihtiyaç olduğu" yönündeki iddialarının uygulamasının sonucudur.

Burada önemli bir noktaya dikkat çekmek gerekir: Zayıfların ve fakirlerin ezildiği, sadece maddiyata önem verildiği, egoistliğin, çıkarcılığın ve sahtekarlığın güçlü ve zengin olmanın tek yolu olarak görüldüğü toplumlar, tarih boyunca hep var olmuşlardır; geçmişte de yalnızca maddeye değer veren ve güzel ahlak özelliklerinden tamamen uzaklaşmış insanlar yaşamıştır. Ancak 19. yüzyılın ikinci yarısından itibaren, bu anlayıştaki insanlar öncekilerden daha farklı bir sürece girmiştir. Son 150 yıldır bu acımasız yapıya sahip insanlar ve toplumlar, artık diğerleri gibi kınanıp yerilmemeye başlamışlardır. Çünkü yaptıkları haksızlıklara, adaletsizliklere, duyarsızlıklara, acımasızlıklara sahte bir bilimsel maske takmışlardır. Bu davranışları artık, doğanın bir kanunu olarak kabul edilmeye başlamıştır. İşte bu noktada Darwinizm, ahlaksızlıklara ve acımasızlıklara bir anda meşruiyet sağlayan batıl bir din haline gelmiştir.

Robert E. D. Clark, bu durumu şöyle açıklar:

> Kısaca evrim kötü şeyler yapanlara kendi vicdanıyla bir soluk verdi. Rakiplere karşı yapılması gereken zalimlikler artık savunulabiliyordu; şeytan iyi olarak adlandırılabilirdi.[125]

H. Enoch ise şöyle der:

> Sürekli uygulanan Darwinizm iyiliği, yaşama değerleri ile ölçer. Bu, olabilirliğin doğru olduğu ve en uygun olanların yaşadığı bir orman kanunudur. Kurnazlık ya da acımasızlık, korkaklık veya hilekarlık bireyin yaşamasına olanak sağlayan ne olursa olsun bu, birey ve toplum için iyi ve doğrudur.[126]

Görüldüğü gibi, dünyaya özellikle son 150 yıldır sıkıntı, zorluk, acı, fakirlik, umutsuzluk getiren bütün insanların, tüm sistemlerin ve ideolojilerin ardında dinsizlik ve dinsizliği körükleyen Darwinizm vardır. Dinsizliğin getireceği bencil ve acımasız ortamda kendi çıkarlarını koruyabileceklerini zannedenler, Darwinizm'i kendileri için bir kurtarıcı olarak görmüşlerdir. Darwinizm'in "güçlülerin yaşayarak zayıfların yok oldukları" tezini ise kendilerine bir hayat felsefesi olarak benimsemişlerdir.

Tüm insanlığa büyük bir tuzak kurduklarını zanneden bu insanlar, farkında değildirler ancak asıl tuzağı kendi kendilerine kurmuşlardır. Çünkü istedikleri kadar yaşam mücadelesinde bulunup ayakta kalmaya çalışsalar da, gerek kendilerinin, gerekse bütün dünyanın, sahip olmaya çalıştıkları herşeyin, bağlandıkları önderlerinin, ideologların, inandıkları izmlerinin aslında tek bir hakimi, tek bir sahibi ve tek bir Efendisi vardır. Tek hakim ve güç sahibi olan Yüce Rabbimiz Allah'tır. Bu dünyada insanlara verilen geçici güç ve imkanlar ise, onların mücadele ederek, insanları ezerek, "kendi bileklerinin hakkıyla", acımasızca kazandıkları şeyler değildir. Onlar her ne kadar kendilerini zayıfların elendiği güçlülerin ise kazandığı bir mücadele arenasında zannetseler de, aslında her insan, Allah'ın kendisi için yarattığı imtihanı yaşar. Kendi kazandığını zannettiği zenginlik, güç ve iktidar ise, Allah'ın insanı denemek için ona verdikleridir. Allah, insanları dünyada verdiği imkanlarla denediğini bir ayetinde şöyle bildirir:

> **Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye. (Kehf Suresi, 7)**

Sahip olduklarını "yaşam mücadelesi"nin sonucu olarak kazandığını zannedenler, ahirette gerçeklerle yüz yüze geldiklerinde nasıl boş bir düşüncenin peşinden gittiklerini görerek, büyük bir pişmanlık ve telafisi olmayan, yüreklerini parçalayan bir sıkıntı duyacaklardır:

> **Cennet halkı, ateş halkına (şöyle) seslenecekler: "Bize Rabbimiz'in vadettiğini gerçek buldunuz mu?" Onlar da: "Evet" derler. Bundan sonra içlerinden seslenen biri (şöyle) seslenecektir: "Allah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun." "Ki onlar Allah'ın yolundan alıkoyanlar, onda çarpıklık arayanlar ve ahireti tanımayanlardır." (Araf Suresi, 44-45)**

> **"Burcun üstündeki adamlar, kendilerini yüzlerinden tanıdıkları (ileri gelen birtakım) adamlara seslenerek derler ki: "Ne (güç ve servet) toplamış olmanız, ne büyüklük taslamanız (istikbarınız) size bir yarar sağlamadı." (Araf Suresi, 48)**

Darwinist-kapitalist düşüncenin etkisine girmemiş, dünyada bulunuş amaçlarını ve Allah'ın varlığını unutmamış olan insanlar ise, diğer insanları da Allah'ın yarattığı varlıklar olarak görürler. Allah'ın kendilerine emrettiği gibi diğer insanlara daima güzellikle davranır; şefkat, merhamet duyar, hoşgörü gösterir, onların üzerindeki zorlukları, sıkıntıları gidermek için ellerinden gelenin en fazlasını yaparlar. İnsanlara daima sözün en güzelini söyler, aç olanı doyurur, yetime bakar, hastaya, sakata yardım eder, onları koruyup kollarlar. İşte böyle insanlar Kuran'da bildirilen takva sahipleridir ve Allah Katında en üstün olanlar onlardır; zenginliklerine, ırklarına, renklerine, sınıflarına, ideolojilerine, felsefelerine bakılmaksızın…

6.BÖLÜM
DARWİNİZM'İN GETİRDİĞİ AHLAKİ ÇÖKÜNTÜ

Darwinizm'in insanlığa getirdiği en büyük bela hiç kuşkusuz, insanları dinden uzaklaştırmasıdır. Din ahlakından uzaklaşmış toplumlarda ise, kısa sürede şiddetli bir ahlaki ve manevi yıkım oluşur. Günümüz toplumlarında da bunun pek çok örneği yaşanmaktadır.

Bu noktada bazı kimseler, insanların dinsizliklerinden Darwinizm'in sorumlu tutulamayacağını, çünkü dinsiz bir hayat yaşayan insanların büyük bir bölümünün Darwinizm'in iddialarından habersiz olduğunu söyleyecektir. Bu itirazın ikinci kısmı doğrudur da. Günümüzde Darwinizm'i bilinçli olarak savunan insanların sayısı kısıtlıdır. Ancak bu kısıtlı azınlık toplumun fikrine hemen her alanda yön veren kişilerdir. Toplum üzerinde oluşturdukları etki sayısız insana ulaşmaktadır. Kendi dünya görüşlerini büyük bir kitleye telkin etme imkanları vardır. Sözgelimi, en ünlü üniversitelerin profesörleri, ünlü sinema yönetmenlerinin büyük bir bölümü, dünyaca ünlü yayınevleri, gazete ve dergilerin editörleri ağırlıklı olarak evrimcidirler ve doğal olarak ateisttirler. Dolayısıyla bunların hitap ettikleri kitleler de, onların telkinlerini almakta, onların evrimci ve din karşıtı düşüncelerini benimsemektedirler. Sonuç olarak da ortaya bu sapkın fikirlerin yaygın olarak kabul gördüğü toplumlar çıkmaktadır.

Tanınmış evrimcilerinden olan Harvard Üniversitesi'nden biyolog Ernst Mayr evrim teorisinin toplum hayatındaki yeri için şöyle der:

> Darwin'den beri herkes insanların maymundan geldiği ile hemfikir... Evrim insanların düşüncelerini her yönden etkiliyor: Felsefesini, metafiziğini, ahlakını...[127]

Darwinistler'in sosyal yaşamdaki bu geniş çaplı hakimiyeti, insanlar üzerinde adeta çok güçlü bir "hipnoz" oluşturmaktadır. Özellikle herhangi bir dünya görüşüne, hatta yüzeysel bir bakış açısına dahi sahip olamayacak kadar tecrübesiz olan genç jenerasyonun büyük bir bölümü, bu tarz telkinlere kolayca kapılabilmektedir. Okudukları dergiler, seyrettikleri filmler, izledikleri tiyatrolar veya müzik klipleri, dinledikleri müzik ve en önemlisi okulda aldıkları eğitim aracılığı ile bu insanları istenilen düşünce yapısına getirmek son derece kolay olmaktadır. Zaten insanların evrim teorisini, bütün aldatmacalarına ve bilimsellikten uzak yapısına rağmen 150 yıldır gerçek zannetmelerinin nedeni de bu telkinlerdir.

Dikkat edilirse günümüzde dinsizlik hemen hiçbir zaman açıkça propaganda edilmez, kimse kimseye aleni olarak dinsiz olmasını telkin etmez. Ancak bunun için ilk bakışta sezilmeyen sinsi yöntemler kullanılır. Dinle, dini konular ile veya dindarlığı ile tanınan insanlarla alay edilmesi, şarkı sözlerinde, romanlarda, filmlerde, gazete başlıklarında, fıkralarda Allah'a, kadere ve dine isyan anlamına gelen sözler kullanılması, bu sinsi yöntemlerden sadece birkaçıdır.

Darwinizm'in konuları ise, dinsizlik propagandasının en sık kullanılan malzemeleridir. En ilgisiz konularda dahi, insanın atalarının maymunlarla ortak olduğu yalanı sık sık vurgulanır. İnsan psikolojisinin tahlilinde bile evrim teorisinin iddiaları satır aralarında telkin edilir. Böylece, sorulduğunda Allah'a ve dine inandığını söylese bile, aslında dini, ahireti, ahlaki sorumlulukları hafife alan, düşünmeyen, Allah'tan korkmayan ve gerçekte de

O'na inanmayan insan toplulukları oluşur. Allah korkusuna ve imana sahip olmayan insanlar ise, hiçbir konuda sınır tanımaz ve ataları olduğunu zannettikleri hayvanlara benzer bir hayat yaşamaya başlarlar.

Örneğin Allah'tan korkup sakınmayan insanların iffetlerini korumaları beklenemez; çünkü bunun için riayet etmeleri gereken bir sınır olmadığını düşünürler. Diğer insanların gözünden saklandıkları sürece her türlü ahlaksızlığı yapmaya açık hale gelirler. Nitekim günümüzde özellikle gençler arasında ve toplumun belirli kesimlerinde, giderek sınırı daha da aşan, ahlaki değerleri, Allah'ın hükümlerini hiçe sayan bir anlayışın yaygınlaşması, insanların Darwinizm gibi telkinler sonucu dinden uzaklaşmalarının bir sonucudur. Kendilerini başıboş bırakılmış gören ve kimseye hesap vermeyeceklerini zanneden insanlar, her geçen gün daha da taşkın bir yapı göstermektedirler. Dikkatlice bakılacak olursa, cinayetin, fuhuşun, dolandırıcılığın, sahtekarlığın her türlüsü, rüşvet almak, rüşvet vermek, yalan söylemek; kısacası bilinen tüm ahlaksızca davranışların temelinde dinsizlik olduğu görülür. Bu dinsizliğin yayılma yöntemlerinin en etkilisi ise, Darwinizm'in "başıboş, tesadüfler sonucu oluşmuş insan" yalanının topluma şiddetle telkin edilmesidir.

The Lie: Evolution (Yalan: Evrim) isimli kitabın yazarı Ken Ham, Darwinizm'in sebep olduğu dinsizliği konu edinerek şöyle demektedir:

> Eğer Allah'ı inkar eder ve onun yerine şans ve rastlantılarla dolu olan başka bir inanç koyarsanız, yanlış ve doğru için bir temel kalmaz. Kurallar, siz nasıl yapmak isterseniz öyle olur. Mutlaklık yoktur, tutulması gereken prensipler yoktur. İnsanlar kendi kurallarını yazarlar.[128]

Tanınmış evrimci Theodious Dobzhansky ise, Darwinizm'in temel olan "doğal seleksiyon" düşüncesinin ahlaki yönden dejenere bir toplum oluşturduğunu şöyle kabul eder :

> Doğal Seleksiyon egoizmi, zevk düşkünlüğünü, cesaret yerine korkaklığı, sahtekarlığı ve istismarı tercih eder. Toplum etiği ise "doğal" tavırları yasaklar ve bunların aksi olan nezaket, cömertlik ve hatta diğerlerinin, toplumun, milletin ve nihayet tüm insanlığın iyiliği için kendini feda etmek gibi özellikleri yüceltir. [129]

R. Clark ve J. Bales ise *Why Scientists Accept Evolution?* (Bilim adamları Neden Evrimi Kabul Ediyorlar?) isimli kitaplarında şöyle yazarlar:

> Darwinizm açgözlülüğe ve bencil tutkulara bilimsel onayla insanların daha da vahşileşmesine yardımcı oluyor.[130]

Günümüzde çevremize şöyle bir bakarsak, Darwinist ahlakın neden olduğu derin ve son derece önemli tahribatların izlerini hemen görebiliriz. İnsanların birbirlerinden kopuk, yardımlaşma, fedakarlık, saygı ve sevgi bağları olmadan yaşamalarının, ilerlemenin, gelişmenin, uygarlaşmanın bir sonucu olduğu toplumlara empoze edilmektedir. Daha fazla üretim ve gelişme için böyle bir sonuca katlanılması gerektiği telkini sık sık verilmektedir. Oysa bu, gelişmenin ve uygarlığın değil, insanların kendilerini "hayvan statüsü"ne getirmelerinin bir sonucudur.

Gerçekte ise, insan bir hayvan türü değildir ve hiçbir hayvandan türememiştir. İnsan, Allah'ın akıl, bilinç, vicdan ve ruh sahibi olarak yarattığı, tüm diğer canlılardan bu özellikleri ile tamamen ayrılan bir varlıktır. Ancak Darwinist-materyalist ahlakın büyüsü altındaki insanlar bu özelliklerini unuturlar ve çoğu zaman hayvanlarda dahi görülmeyecek küçüklüklere, ahlaksızlıklara, vicdansızlıklara ve şuursuzluklara tenezzül ederler. Sonra da "bizim soyumuz zaten hayvan, bunlar da onlardan kalan genetik miras" diyerek, kendi iradesizliklerine ve şuursuzluklarına sözde bilimsel bir zemin hazırlarlar.

Birçok Darwinist davranış bilimci, bu mantıktan yola çıkarak, insanların suça eğilim göstermelerinin nedeninin, hayvan olan atalarından kendilerine kalan bir miras olduğunu iddia etmektedir. Tanınmış bir evrimci olan Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin* (Darwin'den Bu Yana) isimli kitabında ilk olarak İtalyan fizikçi Lombroso tarafından öne sürülen bu iddiayı şöyle aktarır:

> Suçluluğa ilişkin biyolojik kuramlar pek yeni sayılmazdı, ama Cesare Lombroso (İtalyan bir hekim) bu tartışmaya yepyeni, evrimsel bir yön verdi. Doğuştan suçlular sadece zihinsel dengesi bozuk ya da hasta değillerdi; daha önceki bir evrimsel aşamaya geri düşmüş, sözcüğün tam anlamıyla soya çekmişlerdi. İlkel ve maymunsu atalarımızın kalıtsal özellikleri genetik repertuarımızda korunur. Bazı bireyler normalden çok fazla atasal özelliğe sahip olarak doğar. Davranışları geçmişin bazı yabanıl toplumları için uygun olsa bile, bugün bu davranışlara suç diyoruz. Doğuştan suçluya acıyabiliriz çünkü kendine hakim olamaz…[131]

Yani Darwinistler'in iddialarına göre, bir insanın diğerini öldürmesi, ona acı çektirmesi, hırsızlık yapması, kavga çıkarması, ona, sözde hayvan atalarından genetik olarak aktarılmış bir mirastır. Dolayısıyla bu iddiaya göre, işlediği suçlar o insana ait değildir ve mazur görülmelidir.

Bu iddialardan da anlaşıldığı gibi, Darwinist düşünce, insanın sahip olduğu vicdanı, iradeyi, karar verme, muhakeme etme yeteneklerini tamamen hiçe sayar ve insanı, aynı hayvanlar gibi içgüdüleri ile hareket eden, akılsız bir canlı olarak kabul eder. Bu anlayışa göre vahşi bir aslan nasıl içindeki saldırganlığı dizginleyemez, öfkesini yenerek, affederek, sabır göstererek erdemli bir tavır gösteremezse, insan da aynı şekilde davranmaktadır. Bu tür zihniyete sahip insanların barındığı bir toplumun huzursuz, güvensiz, kargaşa, kavga, çatışma içinde olacağı aşikardır.

Darwinizm'in İnsanlara Sunduğu Amaçsız ve Karamsar Yaşam Modeli

Darwinistler'e ve materyalistlere göre tüm evren, insanlar da dahil olmak üzere kaosun ve rastlantıların eseridir. Bu anlayışın toplumlara telkin edilmesiyle, başıboş olduğunu zanneden, sorumsuz insanlar oluşur.

Amacı olmayan bir insan ise düşünmez, kendisini geliştirmeyi hedef edinmez; umursuzdur, alaycıdır, vurdumduymazdır, hiçbir şeyden etkilenmez, vicdanını kullanmaz, hiçbir sınır ve kural tanımaz. Sahip olduğu hiçbir erdem ve güzellik olmaz. O da kendi sapkın anlayışına göre, kendisi gibi gelişmiş bir hayvan olan diğer varlıkların yaptığı şekilde bu dünyada besinini bulabilmeli, üreyebilmeli, bazı ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra, mümkün olduğunca zevk ve eğlencesine bakarak, ölümü beklemelidir. Bu hayvanlar aleminin yaşantısının insana uyarlanmış bir versiyonudur. Dikkat edilirse her ne kadar insanların büyük bir bölümü Darwinizm'in detaylarını bilmese de, Darwinistler'in insanlar için öngördükleri bu hayatı yaşamaktadırlar.

Bu insanlar bir yandan da amaçsız ve yokolup gidecek bir hayatı yaşıyor olmaktan dolayı müthiş bir karamsarlığa ve ümitsizliğe kapılırlar. Ölümle birlikte herşeyin yok olup hiçlik olacağını düşünmek bu insanların içlerine kapanmalarına, mutsuz olmalarına neden olur. İntiharların, psikolojik sorunların, depresyonların ardında yatan nedenlerden biri de Darwinist büyünün insanların psikolojileri üzerindeki bu olumsuz etkileridir.

Bunun bir örneğini, günümüzün en koyu evrim savunucularından Richard Dawkins açıklamaktadır. Dawkins, insanların bir gen makinası olduklarını ve varoluşlarının tek amacının bu genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğunu iddia eder. Dawkins'in bu sapkın fikirlerine göre ne evrenin ne de insanın varoluşunun başka

bir amacı yoktur. Tüm evren ve insanlar rastlantıların ve kaosun ürünüdürler. Böyle bir iddiaya kanan insanlar ise, kolaylıkla ümitsizliğe ve karamsarlığa kapılabilmektedirler. Hayatının tek amacının genlerini aktarmak olduğuna inanan, ölümle birlikte herşeyin yokolup gideceğini, dünyada yaptıklarının hiçbir anlamı olmadığını, dostlukların, sevginin, iyiliklerin, güzelliklerin geçici olacağını zanneden bir insan yaşamın amaçsız ve gereksiz olduğunu düşünecek ve hiçbir şeyden zevk alamayacaktır. Nitekim Dawkins, *Unweaving The Rainbow* (Gökkuşağını Çözmek) isimli kitabının önsözünde, insan hayatının amacına dair iddiasının insanlar üzerinde oluşturduğu olumsuz ve karamsar tesiri şöyle itiraf eder:

> İlk kitabımın yayımcısı, kitabı okuduktan sonra, **verdiği soğuk ve kasvetli mesajdan** çok bunaldığını ve **üç gece boyunca uyuyamadığını** itiraf etti. Bazıları da bana sabahları uyanmaya nasıl katlanabildiğimi soruyor. Uzak bir ülkeden bir öğretmen ise bana sitem dolu bir mektup gönderdi. Mektubunda, aynı kitabı okuyan bir öğrencisinin kendisine gözyaşları içinde geldiğini ve **hayatın boş ve amaçsız olduğu düşüncesinin onu olumsuz yönde etkilediğini yazıyordu.** Öğretmen, diğerlerinin de aynı "**hiçlik karamsarlığı"**ndan etkilenmemeleri için, öğrencisine kitabı başkalarına göstermemesini tavsiye etmiş.
>
> Bu tür suçlamalar yaygındır ancak bilim adamları bunların üstesinden kolaylıkla gelirler. Meslektaşım Peter Atkins, The Second Law (1984) isimli kitabına şöyle başlar:
>
> "Biz kaosun çocuklarıyız ve değişimin temel yapısı bozulmaya doğru gider. **Temelde bozulma ve kaos vardır. Amaç yoktur, yön vardır.** Evrenin derinliklerine indikçe **kabullenmek zorunda olduğumuz kasvetle karşılaşırız.**"[132]

Hayatın bir hiçlik olduğunu öne sürerek hayata karamsar bir bakış açısı getiren bir başka Darwinist ise, üstün ırk tezleriyle Hitler'e felsefi açıdan destek sağlayan Alman felsefeci Nietzsche'dir. Nietzsche'nin öne sürdüğü ve nihilizm yani "hiçlik" olarak bilinen düşünce kısaca şöyledir: İnsanın bir yaşama amacı olmalıdır. Ancak Allah'ın varlığını inkar eden Nietzsche'ye göre bu amaç, Allah'ın insanı yaratmış olmasıyla ilgili değildir. Dolayısıyla Nietzche'nin felsefesinde insan hep amacını arar ancak bulamaz ve bunun doğurduğu karamsarlığı, ümitsizliği yaşar. İnsanın varoluş amacını araştırması doğru olandır. Ancak eğer insan, Nietzsche'de olduğu gibi, asıl amacını kesin olarak reddederek, gerçek dışında bir amaç aramaya kalkarsa, elbette ki bunu bulamayacaktır. Ayrıca belirtmek gerekir ki, Nietzsche delirerek ölmüştür.

Allah'ın kendilerini bir amaç için yarattığını unutan toplumlar, ahlaki ve manevi çöküntüye uğramaları kaçınılmazdır. Zenginlik, refah, ekonomik kalkınma ise bu insanlara hiçbir şekilde huzur ve güvenlik getirmez. Temiz akılla düşünmeyen, vicdanının emirlerine uymayan, kendisini başıboş ve amaçsız bir varlık olarak gören insanları dünyada mutsuzluğa, ümitsizliğe, karamsarlığa kaptıran çok sayıda sebep vardır. Bunların baında gelenlerden biri de ölümle birlikte yok olup gideceklerini zanneden bu insanların, öldükten sonra karşılaşacakları asıl hayatı görünce duyacakları pişmanlıktır.

Oysa, Allah'a ve ahiretin varlığına inanan bir insan, ne kadar önemli bir sonuç için yaşadığının bilincindedir. Daima Allah'ın rızasını ve cennetini kazanmanın ümidini ve sevincini taşır. Her olayda Allah'a tevekkül eder; dolayısıyla hiçbir zaman ümitsizliğe ve karamsarlığa kapılmaz.

SONUÇ
DARWİNİZM BATAKLIĞININ KURUTULMASI ŞARTTIR

Savaşlar, zulümler, katliamlar, çatışmalar tarih boyunca hep olmuştur. Ancak geçen yüzyılda bunların sayısının ve getirdiği belaların çapının bu kadar büyük olmasının nedeni, Darwinizm'in bu katliamlara, kıyımlara ve çatışmalara bilimsel açıdan sahte bir meşruiyet kılıfı hazırlamış olmasıdır. Darwinizm'in canlılığın kökeni hakkındaki tamamen yanlış iddiaları bu ideolojilerin söylemleri ile paralel olduğu için, katiller, diktatörler, sadist ideologlar yaptıkları uygulamalar için "doğa kanunu toplumda da işlemektedir" diyerek kendilerini haklı göstermeye çalışmışlardır.

Günümüzde de evrim teorisi yine felsefi ve ideolojik amaçlarla savunulmaktadır. 19. yüzyılın evrim teorisi ile şiddetlenen sömürgeciliği, Nazi Almanyası ya da Sovyetler Birliği tarihe karışmıştır. Ama bunlara temel oluşturan Darwinist-materyalist felsefe hala birtakım çevreler tarafından ısrarla savunulmakta ve bu felsefenin yıkıcı etkileri dünyanın dört bir yanında yaşanmaya devam etmektedir.

Kenneth Hsu bir evrimci olmasına rağmen, Darwinizm'in dünyaya getirdiği belaları değerlendirerek şöyle yazmıştır:

> Bireyler, sınıflar, milletler ya da ırklar arasındaki rekabetin doğal seleksiyonun doğal kanunları ve **üstün olanın aşağı olanı yok etmesinin de doğal olduğunu varsayan hain sosyal ideolojinin ezdiği insanlarız.** Doğal seleksiyon kanunu, sizi temin ederim, bilim değildir. Bu bir ideoloji, hem de kötü bir ideolojidir.[133]

Adli veya fiziki tedbirler almak elbette gereklidir. Ancak bu tedbirler söz konusu ideolojinin açtığı yaraların sadece üzerini örtebilir. Kesin çözüm ise yaranın ilmi ve kültürel yönden tedavisidir. Darwinizm'in kültürel ve bilimsel anlamda çöküşü, ondan güç alan felsefeleri de yok edecektir ve bu, Allah'ın izniyle dünyadan zulmün kalkması anlamına gelmektedir.

Bu nedenle vicdan ve iman sahibi, milli ve manevi değerlerinin bilincinde insanlara önemli sorumluluklar düşmektedir. Darwinizm'in özellikle geçtiğimiz yüzyılda dünyaya getirdiği belaları, insanlara ve toplumlara yaşattığı acıları görmezlikten gelmek veya önemsememek büyük bir hata olur. Bu konunun aciliyetini kavrayan her insanın, önemli bir kültür atağı için elinden geleni yaparak, 150 yıldır devam eden bu aldatmacaya bir son vermesi gerekir.

Bu aldatmacaya gerçek anlamda son verebilecek, insanlığın yaşadığı bu sorunu temelinden çözümleyebilecek olan ise, yalnızca Kuran ahlakının yaşanmasıdır. İnsanlar hak dine yöneldikleri, Kuran'ın insan hayatına getirdiği güzellikleri, sevgiyi, şefkati, merhameti, adaleti, fedakarlığı, yardımlaşmayı, hoşgörüyü yaygın olarak yaşadıkları zaman bu belalar da son bulacaktır. Allah'ın ayetinde bildirdiği gibi "hak gelecek" ve "batıl yok olacak"tır:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

EK BÖLÜM
EVRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılış gerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüştür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeği, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütülen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeği gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanılgı olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğiyle açıklamaktadırlar.

Evrim teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğer pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanılgılarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür."** (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2.)

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7.)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci *Earth* dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, *Earth,* Şubat 1998, s. 40.)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrimcilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha komplekstir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. **Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.**

2. **Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.**
3. **Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.**
4. **Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.**

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, *The Origin of Life on Earth*, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78.)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon**

hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. *(B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.)*

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179.)

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en

sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280.)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? *(Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)*

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, *"The Nature of the Fossil Record"*, Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197.)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir **biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecus

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Charles E. Oxnard, *"The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt"*, Nature, c. 258, s. 389.)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri

ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "*Homo sapiens*'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, *"Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr"*, Scientific American, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology,* 1. baskı, New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (*Time*, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, *Natural History*, c. 85, 1976, s. 30.)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz **atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. **Madde, ancak Yüce Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.**

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik

sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik

setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, *"The Demon-Haunted World"*, The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcının eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**

… Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

NOTLAR

1- Robert Wright, The Moral Animal, Vintage Books, New York: 1994, s.7

2- Anton Pannekoek, Marxism and Darwinism, Çeviri: Nathan Weiser, Chicago, Charles H. Kerr &Company, 1912, http://csf.colorado.edu/psn/marx/Other/Pannekoek/Archive/1912-Darwin/

3- Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi Race Purification Program, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html)

4- Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, D. Appleton and Co., 1896, cilt 2, s.294

5- Stephen Jay Gould, The Mismeasure of Man, W.W. Norton and Company, New York, 1981,s. 72

6- Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, Garden City, NY: Doubleday, 1958 s.94-95, s. 70

7- A.E. Wilder-Smith, Man's Origin Man's Destiny, The Word for Today, s.166

8- Charles Darwin, The Descent of Man, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178

9- Charles Darwin, İnsanın Türeyişi, s. 171

10- J.H.M. Beattie, R. Godfrey Lienhardt, Studies in Social Anthropology: Essays in Memory of E.E. Evans Pitchard, Oxford: Clarendon Press, 1975, s.10-11

11- Benjamin Farrington, What Darwin Really Said, London: Sphere Books, 1971, ss. 54-56

12- James Ferguson, The Laboratory of Racism, New Scientist, vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18)

13- Lalita Prasad Vidyarthi, Racism, Science and Pseudo-Science, Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54

14- Rebekah E. Sutherland, Social Darwinism, http://www.rebsutherland.com/SocialDarwinism.htm

15- Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton & Company, New York 1992, s. 217

16- Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, s. 218

17- Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi, Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993

18- Jacques Attali, 1492, Çev: Mehmet Ali Kılıçbay, 1.b. İstanbul: Yapı Kredi Yayınları, Ekim 1992, s.197

19- François de Fontette, Irkçılık, Çev., Haldun Karyol, İstanbul: İletişim Yayınları, 1991, s. 40-41

20- James Joll, Europe Since 1870: An International History, Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 102-103

21- Kenneth J. Hsu., Geology, Nisan 1987, s. 377

22- Süleyman Kocabaş, Hindistan Yolu ve Petrol Uğruna Yapılanlar: Türkiye ve İngiltere, 1.baskı, İstanbul: Vatan Yayınları, 1985, s. 231

23- Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Vol.I, 1888. New York D. Appleton and Company, s.285-286

24- Henry Morris, The Long War Against God, 8.b. Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 70

25- Henry Morris, The Long War Against God, s. 70

26- Thomas Gossett, Race: The History of an Idea in America, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, s.188

27- Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi, Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, s. 85-90

28- Henry Fairfield Osborn, The Evolution of Human Races, Natural History, Ocak/Şubat 1926; Natural History yeniden basım, Nisan 1980, s. 129

29- François de Fontette, Irkçılık, Çev., Haldun Karyol, İstanbul: İletişim Yayınları, 1991, s. 101

30- François de Fontette, Irkçılık, s. 105

31- Jani Roberts, How new-Darwinism justified taking land from Aborigines and murdering them in Australia, http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html

32- Jani Roberts, How new-Darwinism justified taking land from Aborigines and murdering them in Australia, http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html

33- Jani Robert, How new-Darwinism Justified Taking Land From Aborigines and Murdering Them in Australia, http://www.gn.apc.org/inquirer/ausrace.html

34- Creation ex nihilo, Vol 14, No. 2, March-May 1992, s. 17

35- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, Ekim 1993 s. 269

36- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, Ekim 1993, s. 267

37- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, Ekim 1993, s.266

38- Philips Verner Bradford, Harvey Blume, Oto Benga, The Pygmy in the Zoo, Canada, Ekim 1993, s. 259

39- Bryan Appleyard, Brave New Worlds, Harper Collins Publishers, London 1999, s. 49-50

40- Burns, Çağdaş Siyasal Düşünceler 1850-1950, s.446; Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi, Ankara:Bilim ve Sanat Yayınları, 1993, ss.62-6

41- Carl Cohen, Communim, Fascism and Democracy, New York: Random House Publishing, 1967, ss.408-409

42- www.trueorigin.org/holocaust.ht

43- L.H. Gann, Adolf Hitler, The Complete Totalitarian, The Intercollagiate Review, Sonbahar 1985, s. 24; Henry Morris, The Long War Against God, 8.b. Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 78

44- K. Ludmerer., Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, s. 457, 1978; www.trueorigin.org/holocaust.htm

45- G. Stein., Biological science and the roots of Nazism, American Scientist 76(1):s. 54, 1988; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

46- Adolf Hitler, Mein Kampf, München: Verlag Franz Eher Nachfolger, 1993, s. 44, 447-448; A.E. Wilder Smith, Man's Origin, Man's Destiny, The Word For Today Publishing 1993, s. 163, 164

47- Jerry Bergman, Darwinism and The Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm)

48- http://www.trufax.org/avoid/nazi.html scientific background of nazizm

49- Henry Morris, The Long War Against God, s. 78; Francis Schaeffer, How Shall We Then Live?, New Jersey, Revell Books, Old Tappan, 1976, s. 151

50- John J. Michalczyk (editor), Nazi Medicine: In The Shadow of The Reich (belgesel film), First Run Features, New York, 1997

51- George Stein, American Scientist, vol. 76, Ocak/Şubat 1988, s. 52

52- Sir Arthur Keith, Evolution and Ethics, 1947, s. 246

53- Robert Clark, Darwin: Before and After, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958. s.115

54- J. Tenenbaum., Race and Reich, Twayne Pub., New York, p. 211, 1956; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

55- Francis Schaeffer, How Shall We Then Live?, Old Tappan, N.J.Revell, 1976, s. 151; Henry M. Morris, The Long War Against God, s. 78

56- Adolf Hitler, Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, s. 117, 1953; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

57- Daniel Gasman, The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League, New York: American Elsevier Press, 1971, s. 168

58- Henry Morris, The Long War Against God: The History and the Impact of the Creation, Evolution, Conflict, 8.baskı, Michigan: Baker Book House, Mart 1996, s. 81

59- Denis Mack Smith, Mussolini, s. 14

60- John P. Diggins, Mussolini and Fascism, s. 15

61- Çağdaş Liderler Ansiklopedisi, 2. cilt, s. 669

62- James Joll, Europe Since 1870: An International History, Penguin Books, Middlesex, 1990, s. 164

63- Anthony Smith, İnsan, Yapısı ve Yaşamı, Remzi Kitapevi, İstanbul, 1979, s. 33

64- A.E. Wiggam, The New Dialogue of Science, Garden Publishing Co., Garden City, NY, p. 102, 1922; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

65- Robert Clark, Darwin: Before and After, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958., s. 115-116; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

66- http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

67- Earnst Haeckel, The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes, Appleton, New York, 1876, s. 170; Jerry Bergman, Darwinism and the Nazi Race Holocaust, http://www.trueorigin.org/holocaust.htm

68- Theodore D. Hall, The Scientific Background of the Nazi Race Purification Program, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html

69- http://www.fixedearth.com/hlsm.html

70- Max Nordau, The Philosophy and Morals of War, North American Review 169 (1889):794 cited in hofstadter, social darwinism, s.171)

71- Tempo, 14 Temmuz 1991

72- http://chefsseite.tsx.org/

73- San Francisco Examiner, 1 Nisan 1997

74- Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and the Social Scene, Philadelphia; the University of Pennsylvania Press, 1959, s.527

75- Marx ve Engels, Mektuplar, s. 426

76- Marks Engels, Mektuplar, cilt 2, s.126

77- Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology, and the Social Scene (Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 1959), ss. 85-87.

78- Engels, Ütopik Sosyalizm-Bilimsel Sosyalizm, Sol Yayınları, 1990, s.85)

79- Gertrude Himmelfarb, Darwin and the Darwinian Revolution, London: Chatto & Windus, 1959, s. 348

80- Marx-Engels, Seçme Yapıtlar 3, Sol Yayınları, s. 156

81- Conway Zirkle, Evolution, Marxian Biology and the Social Scene, Philadelphia; the University of Pennsylvania Press, 1959, s.85-86

82- Tom Bethell, Burning Darwin to Save Marx, Harper's Magazine, December 1978, s.31-38

83- Karl Marx Biyografi, Öncü Yayınevi, s. 368

84- John N. Moore, The Impact of Evolution on the Socıal Sciences, Impact No. 52, www.icr.org/pubs/imp/imp-52.htm

85- http://www.fixedearth.com/hlsm.html

86- Alan Woods, Ted Grant, Marxism and Darwinism, London:1993

87- Kent Hovind, The False Religion of Evolution, http://www.hsv.tis.net/….ke4vol/evolve/ndxng.html (Bu kitap sadece internette yayınlanmıştır.)

88- E. Yaroslavsky, Landmarks in the Life of Stalin, Moscow: Foreign Languages Publishing house, 1940, s. 8.; Paul G. Humber, Stalin's Brutal Faith, Vital articles on Science/Creation ekim 1987, İmpact No. 172

89- E. Yaroslavsky, Landmarks in the Life of Stalin, ss. 8-12.

90- K. Mehnert, Kampf um Mao's Erbe, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977

91- http://www.fixedearth.com/hlsm.html

92- Robert Milner, Encyclopedia of Evolution 1990 s.81

93- Michael Ruse: The Long March of Darwin, New Scientist 103 (16 Ağustos 1984): 35; Henry M. Morris, The Long war Against God, s.85-86

94- David Jorafsky, Soviet Marxism and Natural Science, 1961 s.4

95- N. Werth, "Le Pouvoir soviétique et l'Eglise ortnodoxe de la collectivisation à la Constitution de 1936", Revue d'études comparatives Est-Quest, 1993, no.3-4, s.41-49 (Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, Komünizmin Kara Kitabı, Doğan Kitapçılık A.Ş., s. 227)

96- Samuel T. Francis, Sovyet Strategy of Terror, s. 54

97- V.I. Lenin, Marks-Engels–Marksizm, Ankara: Sol Yayınları, Çev: Vahap Erdoğdu, 1976, s. 428

98- V. İ. Lenin, Collected Works, Moscow, Cilt 9 s. 346

99- V. İ. Lenin, Collected Works, Moscow, cilt 35, s. 238

100- Pravda Gazetesi, 26 Ekim 1918

101- V.İ. Lenin, Polnoye sobraniye soçineniy, Moskova, 1958-1966, cilt XXXV,s.311 (Stéphane Courtois, Nicolas Werth, Jean-Louis Panné, Andrzej Paczkowski, Karel Bartosek, Jean-Louis Margolin, Komünizmin Kara Kitabı, Doğan Kitapçılık A.Ş., s. 82)

102- Ann Arbor, Leon Troçki, Terörizm ve Komünizm, University of Michigan, 1963, s. 58

103- Protokoli, zasedanii VSİK 4-sozıva (MYK'nin 4. oturumunun Protokolleri,) Moskova, 1918, s. 250

104- Harrison E. Salisbury, "Reading The Gulag Archipelago is like no other reading experience of our day," Book-of-the-Month Club NEWS, Midsummer, 1974, ss. 4,5.

105- Komünizmin Kara Kitabı, s. 134-135

106- Komünizmin Kara Kitabı, s. 135

107- Krasniy Meç, no.1, 18 Ağustos 1919, s.1

108- Komünizmin Kara Kitabı, s. 159-160

109- Julian Gorkin, Les Communistes contre la révolution espagnole, Belfond, 1978, s.181 Komünizmin Kara Kitabı, s. 439

110- Komünizmin Kara Kitabı, s. 48

111- Komünizmin Kara Kitabı, s. 617

112- Komünizmin Kara Kitabı, s. 17

113- P.J. Darlington, Evolution for Naturalists, 1980, s. 243-244

114- 6 Edward E. Ericson, Jr., "Solzhenitsyn - Voice from the Gulag", Eternity, October 1985, ss. 23, 24.

115- Alaeddin Şenel, Irk ve Irkçılık Düşüncesi, Ankara: Belem ve Sanat Yayınları, 1993, s. 61

116- Herbert Spencer, Social Status, 1850, s.414-415

117- The Challenge of Facts and Other Essays, as quoted in Mason Drukman, Community and Purpose in America: An Analysis of American Political Theory, New York: McGraw-Hill, 1971, s. 202.]

118- R. Milner, Encyclopedia of Evolution 1990 s:412

119- Thomas F. Gossett, Race: The History of an Idea in America, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, s. 170

120- Chauncey Depew, My Memories of Eighty Years, (NY:1922), s.383-384

121- James Hill, Highways of Progress (NY:1910) s. 126, 137

122- Andrew Carneige, Autobiography, Boston 1920, s. 327, bkn. Hofstadter Social Darwinism, s.45

123- Andrew Carneige, Wealth, North American Review 148, 1889, s. 655-657

124- Kenneth J. Hsu, Darwin's Three Mistakes, Geology, vol.14, June 1986, ss.532-534

125- Bolton Davidheiser, W E Lemmerts (ed) Scientific Studies in Special Creationism, 1971 s. 338-339.

126- H. Enoch, Evolution or Creation, 1966 s.145

127- Erns Mayr, "Interview", Omni, Mart/Nisan 1988, s. 46; Henry M. Morris, John D. Morris, The Modern Creation Triology, 3.cilt, s. 12

128- Ken Ham, The Lie Evolution, 15. Baskı, Master Books, Nisan 1997, s. 84

129- Theodosius Dobzhansky, Ethics and Values in Biogical and Cultural Evolution, Zygon, the Journal of Religion and Science, Los Angeles Times'da yayınlandığı şekliyle alınmıştır, bölüm 4 (Haziran 16, 1974), s. 6; (That Their words, s.413)

130- Robert T Clark ve James D Bales, Why Scietist Accept Evolution, 1966, s. 64

131- Stephen Jay Gould, Ever Since Darwin, s. 223

132- Richard Dawkins, Unweaving The Rainbow, Houghton Mifflin Company Newyork, 1998, s. ix)

133- Earth watch, Mart 1989, s. 17; Henry Morris, The Long War against God, s. 57